Nominalizat la
Hugo Award
2004

charles stross

Spaţiul Singularităţii

CHARLES STROSS

SPAŢIUL SINGULARITĂŢII

Traducere de MONA CĂLINESCU

Charles Stross ***Singularity Sky*** 2003

TRITONIC 2009

Charles Stross s-a născut în Leeds, Marea Britanie, în 1964. A studiat la Londra şi Bradford, obţinând diplome universitare în farmacie şi informatică. A avut numeroase locuri de muncă. A fost inclusiv farmacist, inginer de software, şi jurnalist freelance. Pentru romanul Spaţiul Singularităţii, în anul 2004, Charles Stross a fost nominalizat la premiul Hugo, în martie 2008, a fost desemnat membru de onoare al Convenţiei Naţionale Britanice de Science Fiction.

PROLOG

În ziua în care războiul a fost declarat, o ploaie de telefoane mobile căzu din cerul de deasupra Novy Petrogradului, zornăind pe pavaj. Unele dintre ele se topiseră pe jumătate în focul intrării în atmosfera terestră, altele şuierau şi ticăiau, răcindu-se cu rapiditate în răcoarea zorilor. Un porumbel curios ţopăi aproape de unul dintre aceste telefoane, cu capul într-o parte; ciuguli carcasa strălucitoare a unui astfel de dispozitiv, apoi îşi luă zborul, fâlfâind din aripi, speriat de zgomotul făcut de aparat. O voce metalică vorbi:

— Alo? Vrei să ne distrezi?

Festivalul venise în Lumea lui Rochard.

Un băieţel slăbănog de pe stradă a fost una dintre primele victime ale atacului asupra integrităţii economice a celei mai tinere colonii a Noii Republici. Rudi – nimeni nu-i ştia numele de familie sau măcar cine era tatăl lui – zări unul dintre telefoane zăcând într-un şanţ de pe o străduţă murdară în timp ce îşi făcea munca zilnică. Era îmbrăcat într-un sac urât mirositor, înfăşurat în jurul umerilor săi osoşi ca un sac de dormit al unui soldat. Telefonul stătea pe pietrişul sfărâmat, lucind ca o armă lustruită: pe ascuns, aruncă o privire în jur înainte să-l ridice de jos, asta în cazul în care domnul care cu siguranţă l-a scăpat s-ar fi aflat încă în apropiere. Când telefonul ţârâi, aproape că îl scăpă din mână de frică: o maşinărie!

Maşinăriile erau destinate doar celor din clasele superioare, în rest fiind interzise, păzite de feţele nemiloase şi uniformele cenuşii ale autorităţii. Cu toate acestea, dacă i l-ar fi adus acasă unchiului Schmuel, ar fi putut să primească ceva bun de mâncare, ceva mai bun decât ar fi putut cumpăra cu banii încasaţi pe rahaţii de câine culeşi pentru tăbăcărie. Îl învârti pe toate feţele, întrebându-se cum l-ar putea face să tacă, şi o voce de tinichea vorbi:

— Alo? Vrei să ne distrezi?

Rudi aproape că scăpă telefonul din mână şi o luă la fugă, dar curiozitatea îl opri pentru un moment:

— De ce?

— Distrează-ne şi îţi vom da orice doreşti.

Ochii lui Rudi se făcură cât cepele. Gofra de metal licărea a speranţă în mâinile sale împreunate. Îşi aduse aminte de poveştile cu zâne pe care sora lui mai mare obişnuia să i le spună înainte ca tusea şi boala să o răpună, poveşti despre lămpi magice, şi vrăjitori şi duhuri, pe care era sigur că preotul Borozovski le-ar fi catalogat drept nişte aberaţii păgâne. Nevoia de a evada din plictisitoarea brutalitate a vieţii de zi cu zi, se lupta cu pesimismul său înnăscut – pesimism născut din mai mult de o decadă de muncă de jos. Realismul a câştigat. Ceea ce a zis nu a fost „vreau un covor magic şi o geantă plină cu ruble de aur” sau „vreau să fiu prinţul Mihail în palatul său regal”, ci:

— Puteţi să îmi hrăniţi familia?

— Da. Distrează-ne, iar noi îţi vom hrăni familia.

Rudi îşi stoarse creierii, neavând nicio idee cum să procedeze cu o sarcină atât de neobişnuită, apoi clipi. Era evident! Apropie telefonul de gură şi şopti:

— Vreţi să vă spun o poveste?

La sfârşitul zilei, când mana începuse să se lase de pe orbită şi visele oamenilor prindeau viaţă ca nişte plante înflorind după ploaie în deşert, Rudi şi familia sa – mamă bolnavă, unchi beţivan şi şapte fraţi – nu mai făceau parte din economia politică a Noii Republici.

Războiul fusese declarat.

***

În locurile îndepărtate ale sistemului solar, flota constructoare a Festivalului crease structuri din materie moartă. Flota Festivalului călătorea fără prea multe „bagaje”, compactată în roiuri de nave migratoare care dispreţuiau FTL-urile umane rapide. Când a sosit, luminile de fuziune sclipeau puternic ca şi cum viaţa insectelor se născuse subit în adâncimile sterpe din sistemul exterior.

Odată ce habitatele erau terminate şi mutate pe orbita din jurul planetei de destinaţie, călătorii de pe Festival ieşeau din letargie, gata să facă schimburi şi să asculte.

Lumea lui Rochard era o colonie înapoiată a Noii Republici, nu tocmai cea mai arătoasă dintre civilizaţiile umane post-diaspora. Cu o bază industrială limitată în a atrage schimbul de mărfuri – limitată prin statut, precum şi prin abilitatea de a face asta – mulţi au fost reticenţi la vederea sistemelor de semnalizare ale navelor vizitatoare. Doar cosmodromul, gravitând sincronic în orbită, mai ţinea colonia sub observaţie, concentrându-se mai mult pe ecliptica sistemului interior.

Flota Festivalului nimicise o lună gigantică gazoasă şi trei comete, începuse lucrul la o lună nouă şi se pregătea să lanseze încă o ploaie de telefoane din orbită, înainte ca Biroul Imperial de Control al Traficului să fi observat că ceva nu era în regulă.

Mai mult decât atât, se crease o considerabilă confuzie la început. Noua Republică era, dacă nu parte a lumilor din centru, nu foarte departe de acestea, pe câtă vreme Festivalul îşi avea originile departe de conul de lumină al Noii Republici, la mai mult de o mie de ani-lumină distanţă faţă de vechiul Pământ anarhist.

Deşi împărtăşeau o ascendenţă comună, Noua Republică şi Festivalul s-au îndepărtat în atâtea secole încât totul – de la protocoalele de comunicare, până la economiile politice, prin felul genomului – era diferit.

Astfel, cei din orbita Festivalului au remarcat (şi ignorat) observaţiile încete şi monocromatice ale Controlului Imperial al Traficului. Mult mai inexplicabil era faptul că nimeni din palatul Ducal nu s-a gândit să ridice unul dintre telefoanele pe jumătate topite, împrăştiate prin tot ţinutul lor şi să întrebe:

— Cine sunteţi şi ce vreţi?

Dar poate că acest lucru nu era tocmai surprinzător; pentru că până la amiază, Novy Petrogradul se afla într-o stare aproape incontrolabilă de răscoală civilă.

***

Burya Rubenstein, jurnalist radical, agitator democratic şi din când în când prizonier politic (trăind în exil intern la periferia oraşului, fiindu-i interzis să se întoarcă pe planeta-mamă – nemaivorbind de soţie şi de copii – pentru cel puţin încă o decadă) împungea artefactul argintiu de pe biroul său cu un

deget pătat de cerneală neagră de la butoiaşul spart al stiloului său.

— Zici că acestea au căzut peste tot? spuse el, neliniştitor de încet.

Marcus Wolff dădu din cap.

— Peste tot în oraş. Misha mi-a trimis o telegramă din cealaltă parte a ţării să îmi spună că se întâmplă acelaşi lucru şi acolo. Oamenii ducelui au ieşit înarmaţi cu mături şi saci, să le adune de pe jos, dar sunt prea multe pentru ei. Şi mai sunt şi alte lucruri.

— Alte lucruri.

Nu a fost formulată ca o întrebare, dar sprânceana ridicată a lui Burya făcu să se înţeleagă sensul interogativ.

— Lucruri care cad din cer – şi nu mă refer la deja banala ploaie de broaşte!

Oleg Timoshevski sări în sus de nerăbdare şi aproape că deranjă una dintre casele de litere care stăteau pe masa din bucătărie şi care făceau parte din presa de tipar neautorizată pe care Rubenstein o crease, punându-se în pericolul a încă unei decade de exil intern.

— Chestiile alea – ca un telefon, bănuiesc, îţi răspund când le ceri ceva – toate spun acelaşi lucru: „distrează-ne, educă-ne şi îţi vom da în schimb orice doreşti!” Şi chiar fac asta! Am văzut cu ochii mei o bicicletă căzând din cer! Şi asta pentru că Georgi Pavlovich a zis că vrea una şi i-a spus maşinăriei povestea lui Roland în timp ce aştepta.

— Îmi vine greu să cred. Poate că ar trebui să îl supunem unui test?

Burya rânji cu cruzime, într-un fel care îi aminti lui Marcus de zilele bune, când Burya avea un foc în inimă, un pistol în mână, şi urechea a zece mii de lucrători ai Sindicatului Inginerilor Feroviari, în timpul Răscoalei înăbuşite din Octombrie, cu doisprezece ani înainte de toate acestea.

— Dacă binefăcătorii noştri dau cu bunăvoinţă biciclete în schimbul unor poveşti vechi, sunt curios ce ar fi dispuşi să dea în schimbul unei teorii generale de economie politică postindustrială?

— Ar fi bine să fim precauţi, spuse Marcus.

— Oh, nu te teme, vreau doar să pun nişte întrebări.

Rubenstein ridică telefonul şi îl roti curios în mâini.

— Unde este – ah. Aici. Maşinărie. Mă poţi auzi?

— Da.

Vocea era slabă ca intensitate, în mod curios fără accent şi uşor melodioasă.

— Bun. Cine sunteţi, de unde veniţi şi ce vreţi?

— Noi suntem Festival.

Cei trei dizidenţi se aplecară spre obiect, aproape dându-se cap în cap deasupra telefonului.

— Am călătorit de nenumărate ori multipli de două sute cincizeci şi şase de ani lumină, vizitând multe planete locuite. Suntem căutători de informaţii. Facem schimb.

— Faceţi schimb?

Burya privi în sus, cu o mică dezamăgire; nu se aşteptase să dea peste antreprenori capitalişti interstelari.

— Vă dăm orice. Voi ne daţi ceva, orice nu ştim deja: artă, matematică, comedie, literatură, biografie, religie, gene umane, modele. Ce vreţi să ne daţi?

— Când ziceţi că ne daţi orice, la ce vă referiţi? Tinereţe fără bătrâneţe? Libertate?

O uşoară notă de sarcasm se simţi în cuvintele sale, dar Festivalul nu remarcă nimic.

— Lucrurile abstracte sunt dificile. Şi schimbul de informaţie este dificil – viteza cu care circulă informaţia în sistem este mică aici, nu există acces la aşa ceva. Dar putem să construim orice structură vreţi, apoi îi dăm drumul de pe orbită. Vreţi o nouă casă? Trăsuri fără cai care zboară şi de asemenea înoată? Haine? Facem.

Timoshevski aplană conflictul:

— Aveţi maşinării *Cornucopia*? întrebă pe nerăsuflate. Burya îşi muşcă limba. Era o întrerupere, însă una perfect de înţeles.

— Da.

— Ne veţi da una? împreună cu instrucţiuni de folosire şi o bibliotecă având un design colonial? întrebă Burya, inima bătându-i puternic.

— Poate că da. Ce ne veţi da în schimb?

— Mmm. Ce aţi zice de o teorie a economiei politice post-tehnologice post-marxiste şi o dovadă că dictatura aristocraţiei pe linia eredităţii poate fi menţinută doar prin oprimarea şi exploatarea sistematică a lucrătorilor şi inginerilor, şi nu poate supravieţui odată ce oamenii intră în posesia unor metode proprii de a replica producţia?

A fost o pauză şi Timoshevski respiră furios. Chiar când era pe cale să rostească un cuvânt, telefonul scoase un sunet ciudat ca de clopoţel:

— Ceea ce îmi oferiţi va fi suficient. Veţi trimite teoria la acest punct nodal. Demersurile pentru a clona un replicator şi o bibliotecă au fost deja demarate, întrebare: puteţi să livraţi dovada postulată a validităţii teoriei?

Burya rânji.

— Dar replicatorul vostru are scheme pentru a se replica singur? Şi conţine scheme pentru a produce arme de fuziune directă, aparate de zbor militare şi pistoale?

— Da şi da la toate întrebările. Întrebare: puteţi să livraţi dovada validităţii teoriei?

Timoshevski dădea cu pumnii în gol şi sărea de jur împrejurul biroului. Chiar şi flegmaticul Wolff rânjea ca un maniac.

— Doar daţi muncitorilor mijloacele de producţie şi vă vom demonstra teoria, spuse Rubenstein.

— Trebuie să mă consult cu colegii mei în particular. Vom reveni într-o oră cu textele pe care le-aţi cerut. Apoi apăsă pe butonul de oprire al telefonului.

— Da!

După un minut, Timoshevski se calmă un pic. Rubenstein aştepta cu indulgenţă pentru că, sincer, şi el simţea aceeaşi bucurie. Dar era datoria sa ca lider al mişcării – sau, în fine, cel mai apropiat lucru pe care îl aveau, de un lider – săvârşindu-şi exilul intern împotriva voinţei sale în acest „teatru” jerpelit de colonie – să prevadă lucrurile. Şi foarte multe lucruri trebuiau făcute, pentru că în scurt timp capetele oamenilor vor intra în contact cu numeroase pietre de pavaj.

Festivalul, indiferent cine sau ce era, părea să nu îşi dea seama că a oferit, în schimbul unor hârtii, cheia închisorii în care au fost întemniţaţi zeci de milioane de sclavi timp de secole de

către stăpânii lor aristocraţi. Şi toate acestea în numele stabilităţii şi tradiţiei.

— Prieteni, spuse el cu vocea tremurând de emoţie, să sperăm că aceasta nu este doar o glumă proastă. Căci dacă nu este, putem în sfârşit să punem capăt spectrului crud care a bântuit Noua Republică încă de la începutul ei. Eu sper să obţin confirmare de la o sursă, dar este cu mult mai bine dacă totul se dovedeşte a fi adevărat. Marcus, adu cât de mulţi membri ai comitetului poţi găsi. Oleg, voi scoate un afiş; trebuie să facem cinci mii de copii imediat şi să le distribuim în aceasta seară înainte ca Politovsky să îşi bage nasul şi să declare stare de urgenţă. Astăzi, Lumea lui Rochard este foarte aproape de eliberare. Mâine, Noua Republică!

***

Dimineaţa următoare, în zori, trupe din garda palatului Ducal şi din garnizoana de pe Dealul Craniului, patrulând prin vechiul oraş au spânzurat şase ţărani şi tehnicieni în piaţa oraşului. Execuţia a fost un semnal de avertizare care să însoţească decretul Ducal: *„Cooperaţi cu Festivalul şi veţi muri.”*

Cineva, probabil din Biroul custodelui, îşi dăduse seama de pericolul letal pe care îl reprezenta Festivalul pentru regim şi a decis că trebuie dat un exemplu.

Totuşi era prea târziu să oprească Partidul Revoluţionar Democratic să lipească afişe în care explicau ce era cu telefoanele împrăştiate peste tot prin oraş, prin cuvintele vechiului proverb: „Dă omului un peşte şi îl hrăneşti pentru o zi, învaţă-l să pescuiască şi îl hrăneşti toată viaţa”. Afişe mai radicale care îndemnau muncitorii să ceară modelele de construcţie a uneltelor care se multiplică singure au atins punctul extrem de sensibil în mentalul colectiv, căci în ciuda a ceea ce îşi dorea regimul, amintirile oamenilor erau încă vii.

La prânz, patru spărgători de bănci au asaltat poşta principală din Plotsk, la optzeci de kilometri de nordul capitalei. Spărgătorii de bănci aveau arme neobişnuite, şi când un zeppelin al poliţiei a ajuns la faţa locului, a fost făcut bucăţele. Acesta nu a fost un incident izolat. Pe toată planeta, poliţia şi aparatul de securitate al statului au semnalat incidente de sfidare scandaloasă, în

multe cazuri susţinute de arme avansate din punct de vedere tehnologic care apăruseră de nicăieri.

Între timp, locuinţe ciudate, cu înfăţişare de dom, se înmulţeau ca ciupercile după ploaie pe o mie de ferme ţărăneşti, fiind la fel de confortabile şi luxoase ca orice rezidenţă ducală.

Crâmpeie de lumină înfloreau peste tot şi radiourile nu emiteau altceva decât zgomot de fond timp de ore în şir.

Puţin mai târziu, urmele strălucitoare ale capsulelor de urgenţă alunecau pe cer pe distanţe de peste o mie de kilometri la sud de Novy Petrograd.

Forţele navale au anunţat în acea seară pierderea distrugătorului *Sakhalin* într-un atac eroic împotriva flotei inamice care asediase colonia. Provocase pagube considerabile agresorului, dar cu toate acestea au fost chemate întăriri din capitala Imperială pe Canalul Cauzal şi problema era tratată cu cea mai mare gravitate de Maiestatea Sa Imperială.

Demonstraţii spontane ale muncitorilor şi soldaţilor se întinseseră în noapte, în timp ce maşini blindate erau plasate strategic pentru a proteja podurile de pe râul Hava, poduri care separau palatul Ducal şi garnizoana de restul oraşului.

Şi cel mai sinistru lucru dintre toate acestea era că un basm inopinat începea să prindă viaţă în spaţiul deschis din Domeniul Nordic al Paradei – un basm în care nimeni nu muncea, totul era gratis şi orice şi-ar fi putut dori oricine (şi chiar şi câteva lucruri pe care nimeni întreg la minte nu le-ar vrea) puteau fi obţinute pe gratis, doar cerându-le.

***

În cea de-a treia zi a incursiunii, Excelenţa Sa ducele Felix Politovsky, Guvernator al Lumii lui Rochard, intră în Camera Stelară pentru a se întâlni cu personalul său şi, printr-o teleconferinţă usturătoare la buzunar, să apeleze la ajutorul Împăratului.

Politovsky era un om de aproape şaizeci şi patru de ani, îndesat, cu părul alb, nepăsător la tratamentele medicale de contrabandă împotriva îmbătrânirii. Unii ziceau că îi cam lipseşte imaginaţia şi că în mod cert nu fusese numit guvernatorul unei haznale înapoiate în care erau aruncaţi toţi

proscrişii şi nelegiuiţii, pentru agerimea sa politică impresionantă.

Cu toate acestea, în ciuda dispoziţiei sale încăpăţânate şi a lipsei de perspicacitate, Felix Politovsky era profund îngrijorat.

Bărbaţi în uniformă şi în veşmântul formal al corpului său diplomatic şi-au aţintit atenţia asupra lui când a intrat în sala cu lambriuri bogat decorate şi a mers până în capătul mesei de conferinţe.

— Domnilor, vă rog să luaţi loc, mormăi el, aşezându-se în fotoliul pe care doi servitori i-l trăseseră fără să-i stea în cale.

— Beck, s-a mai întâmplat ceva peste noapte?

Gerhard Von Beck, Cetăţean, şeful sediului local al Biroului custodelui, dădu din cap posomorât.

— Mai multe răscoale pe malul din sud; nu au stat să se lupte când am trimis un detaşament de pază. Până acum, în cazarmă, moralul este unul bun. Am pierdut legătura cu Molinsk; nu s-au mai primit rapoarte din acest oraş de ieri, şi elicopterul care a fost trimis să îi supravegheze nu s-a mai întors. Peredişții aduc iadul pe pământ în oraş şi la fel fac şi Radicalii. Am încercat să arestez principalii suspecţi, dar au declarat un Extropian Sovietic şi au refuzat să coopereze. Cei mai periculoşi dintre ei se ascund în Schimbul de Porumb, la două mile de aici, ţin întâlniri de comitet în continuu şi scot proclamaţii şi comunicate revoluţionare în fiecare oră. Încurajează oamenii să intre în contact cu inamicul.

— De ce nu ai apelat la trupe? bodogăni Politovsky.

— Susţin că au arme atomice. Dacă intervenim... Ridică din umeri.

— Oh.

Guvernatorul îşi frecă lugubru mustaţa ca de morsă şi oftă.

— Comandant Janaczeck. Care sunt veştile de la Flota Marină?

Janaczeck stătea în picioare. Un om înalt, îngrijorat, purtând o uniformă de ofiţer naval, arătând chiar mult mai nervos decât Von Beck, care se controlase cât de cât.

— Au supravieţuit două capsule din epava *Sakhalin*, ambele au fost recuperate deja şi supravieţuitorii au fost interogaţi. Se pare că *Sakhalin*-ul s-a apropiat de una dintre cele mai mari nave intruse şi i-a cerut să se retragă de pe orbită imediat şi să

accepte inspecţia de rutină. Intrusul nu a răspuns în niciun fel, aşa că *Sakhalin-ul* a deschis focul. Ceea ce s-a întâmplat pe urmă este confuz. Niciunul dintre supravieţuitori nu era ofiţer de bord şi rapoartele lor sunt contradictorii. Dar se pare că a avut loc un impact cu un fel de corp străin, care mai apoi a mâncat distrugătorul.

— L-a *mâncat*?

— Da, domnule.

Janaczeck înghiţi cu noduri.

— Tehnologie interzisă.

Politovsky se albi la faţă.

— Borman?

— Da, domnule?

Aghiotantul său luă poziţie de drepţi.

— Este evident că această situaţie depăşeşte abilitatea noastră de a o rezolva fără ajutoare externe. Cât de multă viteză acauzală de transmisie are Poşta pentru o teleconferinţă cu capitala?

— Păi, ăă, cam pentru cincizeci de minute, domnule. Următorul transport de qubiţi amestecaţi de la Noua Praga aici trebuie să ajungă în… ăă… optsprezece luni. Dacă îmi permiteţi să spun asta, domnule…

— Spune.

— Putem să păstrăm un minut de viteză de transmisie în stoc doar pentru mesaje scrise? Îmi dau seama că asta e o urgență, dar dacă folosim tot curentul de pe canal nu vom mai putea lua legătura cu capitala până la următorul transport. Şi cu tot respectul faţă de Comandantul Janaczeck, nu sunt sigur că Flota Marină va fi în stare să conducă avizouri împotriva inamicului.

— Fă-o!

Politovsky se ridică şi îşi întinse umerii.

— Un minut, bagă de seamă. Restul să fie disponibil pentru o conferinţă televizată cu Maiestatea Sa, cât de devreme doreşte dumnealui. Fă pregătirile pentru conferinţă şi înştiinţează-mă când este gata. A, şi dacă tot eşti aici, poftim.

Se apleacă şi mâzgăli în grabă o semnătură pe o scrisoare din portofoliul său.

— Decretez stare de urgenţă şi prin autoritatea învestită în mine de Dumnezeu şi de Maiestatea Sa Imperială, decretez şi faptul că acest lucru înseamnă stare de război împotriva – împotriva cui naibii luptăm?

Von Beck îşi drese vocea.

— Se pare că se autointitulează Festival, domnule. Din păcate, nu avem mai multe informaţii despre ei în niciun dosar şi cererea în acest sens la Arhivele custodelui nu a dat vreun rezultat.

— Foarte bine.

Borman îi dădu lui Politovsky un bilet şi Guvernatorul se ridică.

— Domnilor, vă rog ridicaţi-vă în faţa Maiestăţii Sale Imperiale!

Se ridicară şi, împreună, se întoarseră pentru a fi faţă în faţă cu ecranul de pe cel mai îndepărtat perete al sălii de conferinţe.

Furtuna pe cale să izbucnească

— Pot să întreb ce acuzaţii mi se aduc? întrebă Martin.

Razele de lumină ce îşi făceau loc prin cerul înalt străpungeau aerul îmbâcsit al biroului cu săgeţi de argint. Martin vedea firele de praf în lumina razelor ca pe nişte stele care dansează în spatele capului în formă de glonţ al Cetăţeanului. Singurele sunete din acea încăpere erau cele făcute de stiloul acestuia pe pergamentul subţire, dar extrem de important şi oficial, şi sunetul repetat de şlefuire a metalului făcut de asistentul său în timp ce acesta ajusta mecanismul ceasului de pe monitorul motorului său analitic. În cameră persista mirosul de ulei de maşină şi totodată se simţea un miros rânced de frică.

— Îmi este adusă vreo acuzaţie? insistă Martin.

Cetăţeanul îl ignoră şi îşi aplecă iar capul peste formulare. Asistentul său tânăr, după ce terminase ceea ce avea de făcut, începu să extragă o hârtie din motorul maşinii la care lucrase. Martin se ridică.

— Dacă nu mi se aduce nicio acuzaţie, este vreun motiv pentru care mai trebuie să stau aici?

De această dată, Cetăţeanul în funcţie îl privi sever.

— Ia loc! se răsti la el.

Martin se aşeză.

Afară era o după amiază senină şi rece de aprilie; ceasul din clădirea Sfântul Mihail tocmai ce terminase de bătut ora paisprezece, iar în Piaţa Celor Cinci colţuri faimosul simulacru de divinitate al ducesei se agita făcându-şi eterna pantomimă. Plictiseala deja îl irita pe Martin. Îi era greu să se adapteze la mersul lucrurilor în Noua Republică, dar îi era de două ori mai greu când trebuia să se confrunte cu eterna birocraţie. Era aici de mai bine de patru luni, patru luni împuţite pierdute pe o muncă care în mod normal ar fi durat zece zile. Deja începea să se întrebe dacă mai apucă să revadă Pământul înainte să moară de bătrâneţe.

Era aşa de plictisit de atâta aşteptare pentru a-şi obţine permisul de muncă, încât citaţia din această dimineaţă de a se

prezenta într-un birou care se afla undeva în spatele faţadei de fier a Bazilicii veni ca o uşurare şi ca un pretext de a ieşi din monotonia cea de toate zilele. Nu era cuprins de vreo panică şovăitoare pe care o astfel de citaţie ar fi stârnit-o în inima oricărui supus al Noii Republici. Până la urmă, ce i-ar putea face lui Biroul custodelui, un inginer antreprenor cu contract oficial de la Amiralitate, venit de pe o altă planetă? Citaţia fusese adusă de un curier în uniformă, deci nu sub forma unei razii de noapte. Acest aspect sugera un anumit grad de constrângere şi, prin urmare, sugera şi adoptarea unei anumite abordări. Astfel că Martin alese să joace rolul de vizitator străin buimăcit cât mai bine cu putinţă.

După încă un minut, Cetăţeanul îşi lăsă stiloul pe masă şi îşi îndreptă privirile către Martin.

— Declară-ţi numele, te rog, rosti el încet.

Martin îşi încrucişă braţele.

— Dacă nu îl ştii până acum, de ce mă aflu aici? întrebă el.

— Declară-ţi numele pentru a fi înregistrat.

Vocea Cetăţeanului era joasă, pronunţând cuvintele repede şi tăios, ca o mitralieră.

Vorbea limba locală folosită pentru comerţ, o limbă derivată a limbii engleze vechi, aproape universală, cu un accent german greoi.

— Martin Springfield.

Cetăţeanul notă această afirmaţie.

— Acum spune ce naţionalitate ai, te rog.

— Ce să am?

Martin trebuie să fi avut o faţă perplexă, căci Cetăţeanul ridică din sprânceană.

— Spune ce naţionalitate ai, te rog. Cărei autorităţi i-ai jurat credinţă?

— Autoritate?

Martin îşi dădu ochii peste cap.

— Vin de pe *Pământ*. Pentru orânduielile legislative şi pentru asigurare folosesc Pinkertons, cu o poliţă de asigurare de rezervă în cazul încălcării legii de la Noul Model de Forţă Aeriană. În ceea ce priveşte locul unde sunt angajat, sunt încorporat cu acte ca o persoană cu obligaţii contractuale

bilaterale faţă de diferite organizaţii, incluzând Amiralitatea dumneavoastră. Din motive nostalgice, sunt înregistrat ca cetăţean al Republicii Populare din Yorkshire-ul de Vest, deşi nu am mai fost acolo de douăzeci de ani. Dar nu aş putea să spun că trebuie să dau socoteală nimănui în afară de partenerii contractuali, şi aceştia trebuind să-mi dea socoteală în mod egal.

— Dar eşti de pe Pământ? întrebă Cetăţeanul în timp ce se juca cu stiloul.

— Da, sunt.

— Ah, atunci eşti supusul Naţiunilor Unite. Făcu o mică însemnare. De ce nu ai recunoscut asta?

— Pentru că nu este adevărat, spuse Martin cu o urmă de frustrare în voce. Dar doar cu o urmă, deoarece era conştient de puterile Cetăţeanului şi nu avea nicio intenție să-l provoace.

— Pământul. Entitatea politică supremă pe acea planetă este Organizaţia Naţiunilor Unite. În consecinţă eşti supus al acesteia, nu e aşa?

— Deloc.

Martin se aplecă înainte.

— La ultima numărătoare, erau mai mult de cincisprezece mii de organizaţii guvernamentale pe Pământ. Dintre acestea, doar primele nouă sute au sedii în Geneva şi doar şaptezeci au reprezentanţi permanenţi în Consiliul de Securitate. Naţiunile Unite nu au autoritate asupra niciunei organizaţii non-guvernamentale sau asupra cetăţenilor, este doar un corp arbitrar. Sunt o persoană independentă, nu sunt supus niciunei autorităţi.

— Ah, spuse Cetăţeanul şi îşi puse stiloul lângă sugativă. Văd ca nu pricepi. Îţi voi face un mare favor şi voi considera că nu am auzit ultimele tale cuvinte. S-a înţeles?

Tânărul asistent îşi ridică privirea.

— Da?

— Afară.

Asistentul, puţin mai răsărit decât un băieţel în uniformă, se ridică şi merse spre uşă, aceasta închizându-se cu un zgomot surd în spatele lui.

— Voi spune asta o dată şi numai o dată.

Cetăţeanul făcu o pauză şi Martin îşi dădu seama că aparenta sa impasivitate era ca o bombă care stătea să explodeze de furie.

— Nu mă interesează ce idei stupide au cei de pe Pământ despre suveranitatea lor. Nu dau doi bani pe insultele unui fluşturatic ca tine. Dar cât timp eşti pe această planetă, vei respecta definiţiile noastre despre ce este bine să faci. M-am făcut înţeles?

Martin se dădu înapoi. Cetăţeanul aşteptă să vadă dacă va vorbi, dar când văzu că Martin tace, continuă cu răceală:

— Te afli aici, în Noua Republică, la invitaţia Guvernului Maiestăţii Sale şi te vei comporta întotdeauna corespunzător. Aceasta include: să fii respectuos cu Înălţimea Sa Imperială, să te comporţi decent, legal şi onest, să plăteşti taxele pentru Trezoreria Imperială şi să nu încerci să subminezi cu nimic puterea. Te afli aici ca să munceşti şi nu pentru a face propagandă ostilă extraterestră sau pentru a denigra felul nostru de a trăi! M-am făcut destul de clar?

— Eu nu am…

Martin se opri, căutând cuvintele corecte, diplomatice. Apoi reîncepu:

— Lăsaţi-mă să reformulez, vă rog. Îmi cer scuze dacă am ofensat pe cineva. Dacă într-adevăr sunt acuzat de aşa ceva, vă rog să îmi spuneţi ce acţiuni ale mele au condus la asta pentru nu a le mai repeta pe viitor. Dacă nu îmi spuneţi ce să nu fac, cum pot eu să nu mai ofensez pe cineva din greşeală?

— Nu ştii ce ai făcut? întrebă Cetăţeanul. Se ridică şi o luă la pas în jurul lui Martin, în spatele scaunului său, în jurul biroului şi înapoi la scaunul personal. Acolo se opri din mers şi se încruntă ameninţător:

— Cu două seri în urmă, în barul Hotelului Coroanei Glorioase, ai fost surprins spunându-i cuiva, un anume Vaclav Hasek cred, despre sistemul politic de pe planeta ta mamă. Ai făcut propagandă şi ai vorbit aiureli, dar o propagandă şi nişte aiureli care pot fi atrăgătoare pentru un anumit segment neloial din masa proletariatului. Aş adăuga că au fost aiureli care se apropie de răzvrătire în momentul în care ai făcut mai multe comentarii despre faptul că „conceptul de taxe este acelaşi cu

cel de stoarcere de bani” şi că „un contract social impus prin forţă nu este un contract valid”. După cea de-a patra bere ai devenit mai înflăcărat, ai început să declami natura justiţiei sociale care este în sine o problemă şi ai mers şi mai departe, afirmându-ţi dubiul cu privire la imparţialitatea judiciară a Maiestăţii Sale în cazurile împotriva Coroanei.

— Dar asta nu e nimic… Doar o conversaţie la o halbă de bere!

— Dacă erai cetăţean, ar fi fost suficient pentru a fi trimis într-o „călătorie” la una dintre coloniile de frontieră ale Maiestăţii Sale pentru următorii douăzeci de ani, spuse Cetăţeanul cu răceală. Singurul motiv pentru care avem această conversaţie faţă în faţă este faptul că prezenţa ta în Şantierul Naval Regal este considerată una esenţială. Dacă te mai lansezi în astfel de conversaţii la o halbă de bere, poate că Amiralitatea va hotărî să îşi ia mâna de pe tine. Şi atunci unde te vei afla?

Martin tremură. Nu se aşteptase ca Cetăţeanul să fie aşa de sincer şi direct.

— Sunt conversaţiile despre politică atât de periculoase? întrebă el.

— Când sunt ţinute într-un loc public de o persoană cu idei ciudate, venită din altă lume, *da, sunt periculoase*. Noua Republică nu este ca mizeria degenerată şi anarhistă în care s-a înecat planeta voastră. Lasă-mă să accentuez aspectul acesta. Deoarece eşti un străin necesar, ai anumite drepturi oferite de Înălţimea Sa Imperială. Dacă treci mai departe de aceste drepturi, vei fi pedepsit sever. Dacă ţi-e greu să înţelegi asta, îţi sugerez să îţi petreci timpul liber în camera de hotel pentru ca gura ta să nu te poată incrimina din greşeală. Te întreb pentru a patra oară: am fost destul de clar?

Martin îl privi umil:

— D-da.

— Atunci ieşi din biroul meu.

Seara

Un bărbat de înălţime medie şi cu o constituţie obişnuită, cu păr şaten şi cu o barbă bine îngrijită stătea tolănit pe pătura unui pat de hotel, cu hainele pe el şi cu faţa acoperită de nişte ochelari. Umbrele se furişau pe covorul întunecat, pe măsură ce soarele se scufunda sub linia orizontului. Gazele din candelabru şuierau, aruncând umbre prin cameră. O muscă bâzâia aproape de tavan, urmând o traiectorie cu schimbări bruşte de direcţie.

Martin era treaz. Întregul său arsenal de drone detectoare de „intruşi” era în căutarea microfoanelor în cazul în care Biroul custodelui îl monitoriza. Nu că ar fi avut un arsenal prea bogat căci acest lucru era strict interzis în Noua Republică şi fusese nevoit să îl introducă pe furiş în glande sebacee blocate şi în cariile dentare. Acum detectoarele vânau dispozitivele de ascultare şi dădeau raportul pe monitoarele de pe ochelarii săi.

Concluzionând că este singur în cameră, chemă musca – cu senzorii de pericol nedeclanşaţi – şi o puse în stare de hibernare. Trase obloanele şi perdelele. Exceptând cazul în care cei din Biroul custodelui ar fi ascuns un mecanism de înregistrare în spatele şifonierului, nu găsi nicio altă sursă prin care aceştia l-ar fi putut monitoriza.

Îşi duse mâna la buzunarul din dreptul pieptului (mototolit pentru că stătuse pe el) şi scoase o carte subţire, legată în piele.

— Vorbeşte-mi.

— Bună Martin. Secvenţa de pornire terminată, siguranţă sută la sută.

— Asta e bine. Îşi drese vocea. Canalul secundar. Execută. Vreau să vorbesc cu Herman.

— Se trimite.

Dispozitivul de transmisie tăcu şi Martin aşteptă nerăbdător. Acesta arăta ca un asistent personal, ca o secretară digitală discretă pentru un consultant de afaceri pământean modern. În timp ce asemenea dispozitive puteau lua forma oricărei piese de mobilă, Martin şi-l ţinea sub forma unei cărţi copertate. Totuşi, asistenţii personali normali nu erau echipaţi cu o funcţie de

canal cauzal, mai ales cu un canal care asigură legătura pe distanţe de nouăzeci de ani-lumină şi care are cinci petabiţi de viteză între surse. Deşi aproape doi petabiţi fuseseră folosiţi când agentul în persoană a conectat canalul, acest lucru era extrem de important pentru Martin. De fapt, valora cât viaţa lui în cazul în care poliţia secretă l-ar fi prins cu aşa ceva.

Un agent de transport fără capacitatea de a călători în ani lumină făcuse drumul în aproape o sută de ani, mergând cu dificultate prin cuantumul cutiei negre în centrul canalului cauzal, pornind din sistemul Septagon. Un agent de transport geamăn cu el călătorise optzeci de ani în direcţia unei nave-soră de pe Pământ. Acum creaseră un canal de comunicare instantanee de pe o planetă pe alta (instantanee în termenii unei relativităţi speciale, fără a viola cauzalitatea şi cu o capacitate limitată a numărului de qubiţi cu care o creaseră). Odată ce acei cinci bilioane de megabiţi s-ar fi consumat, ar fi dispărut definitiv sau cel puţin ar fi fost pierduţi până ce următorul agent de transport ar fi sosit.

(Şi asta nu pentru că astfel de nave erau rare; ele erau capabile să construiască şi să lanseze de pe orbita lor o navă cu greutatea de un kilogram sau să transporte o încărcătură enormă pe distanţe de o duzină de ani-lumină, dar totuşi nu erau departe de nivelul de industrie simplistă căci forţele care făceau legea în Noua Republică erau bine cunoscute pentru reticenţa cu care priveau contactul cu ideologiile impure din afara universului lor.)

— Alo? spuse aparatul.

— Aparat: Vorbesc cu Herman? întrebă Martin.

— Aparat conectat. Herman este pe linie şi toate dovezile de autentificare sunt updatate.

— Am avut un interviu cu Cetăţeanul din Biroul custodelui azi, spuse Martin. Sunt foarte sensibili în ceea ce priveşte subminarea puterii.

Douăzeci şi două de cuvinte în cinci secunde: redat la fidelitate înaltă, la aproape jumătate de milion de biţi. Transcris, ar face cam o sută de biţi, poate mai puţin de cincizeci de biţi după o compresie fără pierderi. În concluzie, acest lucru a consumat cincizeci de biţi din legătura dintre aparatul lui Martin

şi Pământ. Dacă Martin ar fi mers la Poştă, i-ar fi cerut un dolar pe cuvânt, ar fi trebuit să stea la coadă o zi şi ar fi fost un inspector poştal care ar fi ascultat toată conversaţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Herman.

— Nimic important, dar am fost ameninţat destul de rău. O să pun asta în raport. Nu mi-au pus la îndoială afilierea.

— Vreo întrebare despre munca ta?

— Nu. Nu există suspiciune din câte am observat eu.

— De ce te-au interogat?

— Pentru că sunt spioni în baruri. Vor să mă reducă la tăcere. Nu am ajuns pe nava *Lord Vanek* încă. Accesul la docuri este limitat din cauza controlului înăsprit. Cred că sunt îngrijoraţi dintr-o cauză.

— Vreo confirmare de incidente neobişnuite? Mişcări de flotă? Demersuri pentru plecare?

— Nimic din câte ştiu eu.

Martin îşi înghiţi cuvintele: vorbitul cu Herman prin transmiţătorul acesta ilegal îl făcea întotdeauna irascibil.

— Îmi ţin ochii pe minge. Raportul se încheie aici.

— La revedere.

— Aparat: se închide legătura acum.

— Canal închis.

Pe parcursul întregii conversaţii, Martin observă că singura voce pe care o auzise fusese a lui. Aparatul vorbea cu timbrul vocal al stăpânului şi asta pentru ca recepţia să fie perfectă şi pentru că legătura CC era atât de costisitoare încât trimiterea unui canal audio ar fi fost o extravaganţă stupidă. Vorbind, până la urmă, de unul singur de-a lungul unui gol de şaptezeci de ani-lumină îl făcu pe Martin să se simtă însingurat. Cu atât mai mult cu cât se gândea la adevărata cauză a fricilor sale.

Până acum, reuşise să îl păcălească pe prostuţul inginer contractant străin cu ajutorul gurii sale mari, stătuse mai mult de două săptămâni într-o misiune pentru a upgrada motoarele de pe crucişătorul de linie al Maiestăţii Sale, *Lord Vanek.* De fapt, îşi făcea munca aşa de bine, încât reuşise să pătrundă în interiorul Basilisk-ului şi să scape cu viaţă de acolo. Dar erau slabe şanse să repete experienţa dacă se afla pentru cine lucrează cu adevărat.

***

— Crezi că e spion? întrebă procustodele recrut Vassily Muller.

— Nu, din câte ştiu eu. Cetăţeanul de abia surâse la asistentul său în timp ce cicatricea uşoară de deasupra ochiului său stâng se încreţea, umplându-l de un amuzament diabolic.

— Dacă aş avea vreo dovadă că este spion, ar deveni în scurt timp un fost-spion. Şi un fost-orice dacă tot suntem aici. Dar nu este ceea ce te-am întrebat eu, nu-i aşa?

Îşi fixă subordonatul cu acea expresie pe care şi-o perfecţionase în timp ce lucra cu elevi mai înceţi.

— Spune-mi de ce l-am lăsat să plece.

— Pentru că…

Ofiţerul recrut părea încurcat. Era aici de şase luni, la mai puţin de un an de când ieşise din gimnaziu şi de sub tutela profesorilor şi lucrul ăsta se vedea. Era încă un adolescent, cu părul deschis la culoare, cu ochii albaştri şi aproape neexperimentat în ceea ce priveşte nuanţele sociale. Asemenea atâtor oameni inteligenţi care au trecut de sistemul şcolar de elită, şi el avea o înclinaţie spre rigiditate intelectuală. În particular, Cetăţeanul considera că acest lucru era ceva rău. Cel puţin în branşa poliţiştilor secreţi, rigiditatea era un obicei prost care trebuia să fie înlăturat dacă ar fi vrut să devină folositor. Pe de altă parte, se pare că moştenea inteligenţa tatălui său. Dacă i-ar fi moştenit şi flexibilitatea, fără nefericita rebeliune, ar fi devenit un angajat excelent.

După un minut de tăcere, Cetăţeanul îl îmboldi.

— Acesta nu este un răspuns acceptabil. Mai încearcă.

— Ah, l-ai lăsat să plece pentru că are o gură mare. Şi unde se duce, va fi mai uşor să vedem cine îl ascultă?

— Mai bine, dar nu în întregime adevărat. Ceea ce ai zis mai devreme mă intrigă. De ce nu crezi că este un spion?

Vassily se mişcă mirat. Era aproape dureros să-l priveşti cum încerca să îi răspundă feţei dure a Cetăţeanului.

— Este prea vorbăreţ, nu-i aşa, domnule? Spionii nu atrag atenţia asupra lor, nu? Nu e în interesul lor să facă asta. Şi el este un inginer cu contract venit să lucreze pentru flotă, dar nava a fost construită de compania la care lucrează aşa că de ce

ar vrea să o spioneze? Şi nici nu poate fi un agent subversiv profesionist. Profesioniştii nu dau din gură prin baruri de hotel.

Se opri şi privi vag, cu o mulţumire de sine.

— Foarte bine. Păcat că nu sunt de acord cu tine.

Vassily simţi un nod în gât.

— Dar am crezut că ai zis că nu este un…

Se opri.

— Vrei să spui că nu este un spion în mod prea evident. Atrage atenţie asupra lui în baruri, discută politică, face chestii pe care un spion nu le-ar face ca şi cum ar vrea să ne ridice suspiciunea?

— Foarte bine, spuse Cetăţeanul. Începi să gândeşti ca un custode! Te rog notează că nu am spus niciodată că domnul Springfield nu este un spion. Dar nici nu am afirmat că este unul. Ar putea să fie, dar în aceeaşi măsură ar putea să nu fie. Cu toate acestea, nu voi fi satisfăcut până nu rezolvi, într-un fel sau altul, această problemă. Înţelegi?

— Vrei să demonstrez că nu este spion? Vassily aproape că se uita cruciş încercând să înţeleagă cursul gândirii Cetăţeanului.

— Dar asta e imposibil!

— Exact!

Cetăţeanul zâmbi uşor în timp ce îşi bătu subordonatul peste umăr.

— Aşa că va trebui să găseşti o modalitate de a dovedi că este spion, nu-i aşa? Aceasta este sarcina ta pentru viitorul apropiat, procustode Junior Muller. Vei încerca să dovedeşti că vizitatorul nostru nesuferit de dimineaţă nu este un spion sau vei strânge dovezi suficiente să justifici arestarea sa. Acum, vino! Nu erai nerăbdător să ieşi din temniţa asta întunecată şi să vezi un pic din capitală, cum cred că ai menţionat săptămâna trecută? Aceasta este şansa ta. Pe lângă asta, când te întorci, gândeşte-te la povestea pe care va trebui să i-o spui acelei tipe după care ai umblat de când ai ajuns aici!

— Ah, sunt onorat, spuse Vassily.

Era oarecum şocat. Un ofiţer tânăr, încă suficient de proaspăt după antrenamente pentru a avea formată o viziune proprie a universului. Îl privi pe Cetăţean cu veneraţie:

— Domnule, cer umil permisiunea de a întreba de ce? Adică de ce acum?

— Pentru că e timpul să înveţi să faci mai mult decât să întocmeşti procese-verbale la întâlnirile de comitet, spuse Cetăţeanul.

Ochii săi străluceau în spatele ochelarilor, iar mustaţa îi tremură până în vârfurile ceruite.

— Vine o vreme când fiecare ofiţer trebuie să îşi asume întreaga responsabilitate a sarcinilor sale. Mă aştept să ai măcar o idee despre cum ar trebui să îţi faci treaba, de la interminabilele rapoarte pe care le-ai ţinut. Acum a venit timpul să vedem dacă eşti în stare să o faci, nu? Este o sarcină cu riscuri reduse, aş adăuga. Nu te trimit direct după revoluţionari… ha ha. Aşa că în după-amiaza aceasta te vei duce la sub-nivelul doi pentru prelucrare de teren, apoi mâine vei începe să îţi îndeplineşti sarcina. Aştept să primesc un raport pe biroul meu în fiecare dimineaţă la prima oră, începând de poimâine. Arată-mi ce poţi să faci!

***

Dimineaţa următoare, Martin fu trezit de o bătaie puternică în uşă.

— Telegramă pentru domnul Springfield! strigă băiatul care livra scrisori.

Martin îşi trase pe el un halat de casă şi întredeschise uşa. Telegrama îi fu înmânată, Martin semnă pentru ea în grabă, scoase conţinutul şi împinse înapoi plicul semnat. Clipind şi având ochii împăienjeniţi de somn, duse mesajul lângă fereastră şi trase obloanele pentru a-l citi. Era o surpriză de întâmpinare, cam neplăcută având în vedere că fusese trezit pentru ea, şi anume confirmarea că viza îi fusese aprobată, controlul de securitate fusese complet şi că trebuia să se prezinte la orele optsprezece în acea seară la cartierul general al flotei, în Austria de Sud, pentru a tranzita spre navele flotei în orbită geo-sincronă.

Telegramele erau mult mai puţin civilizate decât e-mail-urile, se gândea el. Cele din urmă nu veneau cu un tânăr inoportun care să te scoale din pat pentru a semna pentru ele. Era aşa păcat că e-mail-urile nu erau disponibile în Noua Republică şi

telegramele erau omniprezente. Şi totuşi e-mail-urile erau descentralizate, pe când telegramele nu erau aşa nici pe departe. Şi Noua Republică punea mare accent pe centralizare.

Se îmbrăcă, se bărbieri şi coborî jos la bufet pentru a-şi aştepta micul dejun. Purta îmbrăcămintea specifică locului: o jachetă închisă la culoare, o pereche strâmtă de pantaloni, cizme şi o cămaşă cu pliseuri şi şnururi la guler. Era totuşi nu foarte la modă, trădând oarecum o lipsă de apreciere pentru detaliile inutile ale modei. Considera că stilurile din alte lumi tindeau să stânjenească în momentul în care se încerca să se creeze un raport de muncă cu localnicii. Dacă arătai chiar şi puţin ciudat, localnicii ar fi simţit imediat neapartenenţa la lumea lor, fără să fie copleşiţi de asta şi ar fi dat cel puţin nişte scuze pentru comportamentul tău.

În orice termeni de comparaţie, Noua Republică era o societate insulară şi interacţiunea cu aceasta era dificilă chiar şi pentru un om la fel de umblat ca Martin, dar cel puţin oamenii obişnuiţi făceau un efort în acest sens.

Devenise suficient de obişnuit cu obiceiurile locale încât, în loc să le lase să îl streseze, ajunsese să primească fiecare nouă ofensă cu resemnare tăcută. Modul în care portarul se holba la el strâmbând din nasul său patrician, sau rigiditatea cameristelor care îl priveau de sus, deveniseră pur şi simplu piese individuale în puzzle-ul complex al cutumelor Noii Republici.

Mirosul de ceară lustruită, de clor, fumul de cărbuni din camera cu boiler şi scaunele de piele din sufragerie erau toate străine, mirosuri ale unei societăţi care nu se adaptase la era plasticului. Însă nu toate obiceiurile erau supărătoare. Ziarele de dimineaţă împachetate frumos lângă scaunul său, la masa unde servea micul dejun, îi dădeau un sentiment ciudat care amintea de ospitalitatea de acasă, ca şi cum ar fi călătorit aproape trei sute de ani în trecutul propriei culturi, în loc să călătorească o sută optzeci de ani-lumină în adâncimile spaţiului. Deşi, dintr-un punct de vedere, cele două călătorii erau perfect echivalente.

Luă micul dejun alcătuit din ciuperci cu unt, sote de ouă de gâscă şi o pâine uşor prăjită făcută dintr-un aluat acrişor, toate

însoţite de o cantitate copioasă de ceai de lămâie. Într-un final, părăsi camera şi merse spre recepţie.

— Aş vrea să fac aranjamentele pentru transport, spuse el.

Funcţionarul de serviciu se uită în sus, cu ochii distanţi şi preocupaţi.

— Pe calea aerului, până la baza navală de la Klamovka, cât de repede este cu putinţă. Voi avea doar bagaj de mână şi nu voi renunţa la cameră, deşi voi fi plecat pentru câteva zile.

— Ah, înţeleg. Mă scuzaţi, domnule.

Funcţionarul plecă în grabă înspre labirintul de birouri şi cămăruţe de serviciu care erau pitite în spatele lambriurilor de lemn din holului hotelului. Se întoarse în scurt timp cu portarul în spatele său, un bărbat înalt, cu umerii aplecaţi, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, de o paloare cadaverică şi cu obrajii traşi, care avea demnitatea solemnă a unui conte sau mic nobil.

— Aţi cerut transport, domnule? întrebă portarul.

— Mă îndrept spre baza navală de la Klamovka, repetă Martin încet. Astăzi. Trebuie să îmi aranjez acest transport imediat. Îmi voi lăsa bagajul la hotel. Nu ştiu cât timp voi fi plecat, dar nu părăsesc hotelul.

— Înţeleg, domnule. Portarul dădu din cap la subordonatul său care plecă repede şi se întoarse cărând trei volume mari cu orarele diferitelor servicii regionale de căi ferate.

— Mă tem că nu este programat niciun zbor cu zeppelinul de aici la Klamovka până mâine. Cu toate acestea, cred că puteţi să ajungeţi acolo în seara aceasta cu trenul, dacă plecaţi imediat.

— Este bine aşa, spuse Martin.

Avea sentimentul că această plecare imediată era singurul mod de a-i face pe plac portarului – asta sau poate dacă ar fi mierlit-o chiar atunci, pe loc.

— Mă voi întoarce aici în cinci minute. Se poate ca asistentul dumneavoastră să se ocupe de bilete, vă rog? Să le treacă pe nota de plată.

Portarul dădu din cap, cu faţa împietrită.

— În numele personalului hotelului, vă doresc o călătorie prolifică, spuse cu intonaţie acesta. Marcus, ai grijă de domnul.

Şi plecă.

Funcţionarul deschise la prima pagină registrul şi se uită la Martin cu precauţie.

— La ce clasă doriţi, domnule?

— Întâi.

Dacă era un lucru pe care Martin l-a învăţat rapid, a fost acela că oamenii din Noua Republică aveau idei preconcepute despre clasa la care călătoreau. Se hotărâse.

— Trebuie să ajung înainte de ora şase în această seară. Mă voi întoarce aici în cinci minute. Dacă aţi putea să îmi pregătiţi itinerarul până atunci…

— Da, domnule.

Îl lăsă pe funcţionar transpirând peste hartă şi lista de oraşe şi urcă cele cinci rânduri de trepte până la etajul său. Când se întoarse la recepţie, urmat de un cărăuş cu câte un bagaj în fiecare mână, funcţionarul îl conduse afară.

— Biletul dumneavoastră, domnule. Îşi băgă documentul de călătorie în buzunar, document ce era la fel de complicat ca orice paşaport. O maşină cu aburi îl aştepta afară. Se urcă, îi răspunse salutului funcţionarului cu o încuviinţare din cap şi maşina porni spre gară.

Era o dimineaţă umedă şi înceţoşată, iar Martin de-abia putea să vadă faţadele de piatră împodobite ale clădirilor ministeriale de la geamul vehiculului său în timp ce acestea erau lăsate în urmă.

Camerele de hotel puteau să nu aibă telefoane, putea să fie o interdicţie politică în legătură cu reţelele şi alte treburi moderne şi putea fi vorba de un sistem de clase desprins din secolul al optsprezecelea de pe Pământ, dar Noua Republică avea un lucru bun – trenurile plecau la timp. PS1347, centrul în jurul căruia orbita Noua Muscovy, era un pitic de generaţie G2. Se formase în urmă cu mai puţin de două miliarde de ani (faţă de cele cinci ale Sol-ului) şi, în consecinţă, crusta planetară a Noii Muscovy conţinea minereu de uraniu care era suficient de activ pentru a suporta starea critică fără a fi îmbogăţit.

Maşina lui Martin merse până pe platforma de lângă Expresul Trans-Peninsular. Coborî din cabină amorţit şi se uită în ambele direcţii: se opriseră la un sfert de kilometru, în josul peronului de marmură, de motoarele imense, dar oricum la aproape un

kilometru de rămăşiţele mohorâte ale clasei a patra şi ale vagonului de poştă.

Un majordom, într-o redingotă verde strălucitoare cu o panglică aurie, îi inspectă biletul apoi îl conduse într-un compartiment privat de pe punte. Camera era decorată în piele vopsită în albastru şi lemn de stejar, împodobită cu bronz şi metal aurit şi echipată cu o masă de marmură şi cu un şnur cu clopoţel, pentru a chema pe cineva să îi ia comanda. Semăna mai mult cu un fumoar din hotel şi nu era nimic din ceea ce îşi imagina Martin că ar fi transportul public.

De îndată ce majordomul plecă, Martin se cufundă într-unul din scaunele dotate cu multe perne, trase draperiile pentru a vedea contraforturile arcuite şi acoperişul curbat al gării şi îşi deschise AP-ul de forma unei cărţi. Imediat după aceasta, trenul se clătină uşor şi începu să se mişte. În timp ce trenul părăsea gara, Martin se uita pe fereastră, neputând să privească în altă parte.

Oraşul Noua Praga era situat în amonte de estuarul râului Vis; doar Basilisk-ul, stând ameninţător peste un tampon de granit vulcanic erodat, se ridica mai mult peste nivelul câmpiei. Trenul va trece prin tărâmurile acestea joase folosind doar unul din motoare. Cel de-al doilea reactor va fi pornit doar când trenul va ajunge la poalele Apeninilor, lanţul muntos care separa coasta peninsulei de interiorul continentului Noua Austrie. Apoi trenul va galopa în linie dreaptă nouă sute de kilometri prin deşert înainte să oprească, şase ore mai târziu, la baza Klamovka.

Peisajul era extraordinar. Martin contempla priveliştea cu o admiraţie aproape de necontrolat. Deşi nu îi plăcea să recunoască, era ca un turist, căutând în permanenţă frumuseţi proaspete de care să se poată bucura pe ascuns. Aşa ceva nu se găsea pe Pământ. Goana nebună a secolului douăzeci şi evenimentele care urmaseră Singularităţii desfiguraseră peisajul fiecărei naţiuni industrializate. Chiar şi după deşteptarea populaţiei, după prăbuşire, nu mai puteai găsi regiuni rurale, ferme, garduri vii şi sate curate, fără să găseşti şi căi ferate, arcologii, buncăre împotriva radiaţiilor şi ciudatele movile ale Structurii Finale. Peisajul din aceste ţinuturi joase prin care trecea Expresul Trans-Peninsular se asemăna cu viziunea Angliei

pre-postindustrializate, un tărâm bucolic de vis, unde trenurile plecau la timp şi soarele nu apunea niciodată peste imperiu.

Dar călătoriile cu trenul îşi pierd repede din intensitate şi, peste jumătate de oră, trenul gonea printre văi într-o umbră de oţel şi alamă. Martin se întoarse la aparatul său de transmisie şi era atât de absorbit de el, încât de abia îşi dădu seama că uşa se deschise şi se închise, până când o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată se aşeză în faţa lui şi îşi drese vocea.

— Mă scuzaţi, spuse el, uitându-se în sus. Sunteţi sigură că acesta este compartimentul dumneavoastră?

Ea dădu din cap.

— Foarte sigură, mulţumesc. Nu am cerut unul individual. Dumneavoastră aţi cerut?

— Am crezut…

Bâjbâi în jachetă după bilet.

— Ah, da, înţeleg.

Înjură tăcut portarul, îşi închise aparatul şi se uită la ea.

— Am crezut că am tot compartimentul pentru mine. Văd că m-am înşelat. Vă rog acceptaţi-mi scuzele.

Femeia dădu din cap cu graţie. Avea părul lung şi negru, împletit într-un coc, pomeţi ridicaţi şi ochii căprui. Rochia sa de un albastru închis părea extrem de simplă pentru standardele acestei societăţi. *Probabil* era o casnică din pătura de mijloc, îşi dădu el cu presupusul, dar capacitatea sa de a judeca statutul social în Noua Republică era încă oarecum nesigur. Nici nu putea să îi ghicească vârsta: puternic fardată, corsajul strâmt, fusta înfoiată şi mânecile umflate în pas cu moda capitalei constituiau o deghizare bună.

— Mergeţi departe? întrebă ea.

— Tocmai până la Klamovka şi de acolo sus la baza navală, răspunse el, oarecum surprins de această întrebare pusă făţiş.

— Ce coincidenţă, acolo merg şi eu. Mă iertaţi că vă întreb, dar nu greşesc când spun că nu sunteţi de pe aici?

Părea interesată, atât de mult încât Martin găsi întrebarea iritant de inoportună. Ridică din umeri.

— Nu, nu sunt.

Îşi redeschise aparatul şi încercă să se cufunde în el, dar camaradul de drum nedorit avea altceva în gând.

— Dacă mă iau după accent, nici nu sunteţi de pe planeta aceasta. Şi mergeţi la curtea Amiralităţii. Vă deranjează dacă vă întreb ce treabă aveţi acolo?

— Da, spuse el fără curtoazie şi se uită fix în aparatul său.

Nu observase la început cât de directă era, mai ales pentru o femeie aparţinând acelei clase sociale, dar începea să îl calce foarte tare pe nervi. Ceva nu era în regulă cu femeia aceasta. *Agent secret*? se întrebă Martin. Nu avea nici cea mai mică intenţie să dea poliţiei secrete vreun motiv în plus să îl târască iar în birou. Voia ca ei să creadă că învăţase din greşeli şi că voia să se schimbe.

— Hmm. Dar când am intrat citeai un tratat despre corecţia relativistă a algoritmilor asimetriilor temporale care se aplică arhitecturii compensatoarelor moderne de nave. Prin urmare eşti un fel de inginer, contactat de Amiralitate pentru a întreţine motoarele navelor din flotă.

Zâmbi şi expresia ei îl descurajă pe Martin: dinţi albi, buze roşii şi ceva din felul ei de a fi îi aducea aminte de casă, unde femeile nu erau doar ornamente bine hrănite pentru arborele genealogic.

— Am dreptate?

— Nu v-aş putea contrazice.

Martin îşi închise încă o dată aparatul şi o privi fix.

— Cine sunteţi şi ce naiba vreţi?

Conduita socială pe care o asimilase în timpul călătoriei în afara Noii Republici interzicea o asemenea cruzime în prezenţa unei doamne, dar ea era la fel de mult o doamnă, cum era el soldat republican. Conduita socială putea să îşi vadă de treaba ei.

— Numele meu este Rachel Mansour şi mă aflu în drum spre docurile navale cu o treabă care s-ar putea foarte bine să se intersecteze cu a dumneavoastră. Dacă nu mă înşel, caz în care vă ofer cele mai umile scuze, sunteţi Martin Springfield, încorporat personal şi reţinut cu contract de Amiralitatea Noii Republici pentru a efectua upgrade-uri la schema electrică de control de pe crucişătorul de luptă de clasă Svejk, *Lord Vanek*. Numele vine de la Lord Ernst Vanek, fondatorul flotei Noii Republici. Corect?

Martin puse la loc aparatul în buzunarul de la jachetă şi se uită pe fereastră, încercând să potolească un val brusc de fiori reci.

— Da. Şi ce legătură aveţi dumneavoastră cu asta?

— Ai fi interesat să afli că în urmă cu patru ore, cu aprobare unanimă, Noul Model de Forţă Aeriană, căruia îi eşti subordonat şi tu, a invocat clauza Eschaton-ului în toate garanţiile strategice suportate de Republică. În acelaşi timp, cineva a informat Comitetul Naţiunilor Unite de Dezarmare Multilaterală Interstelară că Noua Republică se pregăteşte de război, în apărarea unei colonii care este sub asediu. Nu plăteşti în plus pentru asigurare împotriva pedepsei divine, nu-i aşa? Prin urmare acum nu ai nimic în afară de asigurare medicală şi de furt.

Martin se întoarse şi o privi.

— Mă acuzi ca sunt spion?

Îi întâlni ochii. Erau închişi la culoare, inteligenţi şi rezervaţi – absolut imposibil de citit.

— Şi până la urmă, cine naiba eşti?

Ea scoase o carte de vizită din mânecă şi o deschise înspre el. Un cap, uşor de recunoscut că era al ei, dar cu părul tuns scurt, plutea deasupra foii în miniatură holografică, ridicându-se în cercuri pe un fundal familiar. Caracterul pur neaşteptat al acelei clipe îl electriză pe Martin. Fiori coborau şi urcau pe şira spinării sale în timp ce implanturile încercau să înăbuşească o reacţie instinctivă de panică ce se ridica din glandele sale suprarenale.

— Serviciul de spionaj diplomatic al Naţiunilor Unite, grupul de operaţiuni speciale. Sunt aici pentru a afla care este situaţia curentă, iar acest lucru include şi a afla ce modificări de ultimă oră face Amiralitatea asupra navelor ce conţin forţa expediţionară. Ai de gând să cooperezi, nu-i aşa?

Zâmbi iar, chiar şi mai şiret, amintindu-i lui Martin de o nevăstuică înfometată.

— Hm.

Ce naiba caută Comitetul Naţiunilor Unite de Dezarmare Multilaterală Interstelară aici? Nu ăsta este planul misiunii!

— Aceasta va fi una dintre acele călătorii, nu-i aşa?

Îşi frecă fruntea şi se uită iar la ea. Ea încă aştepta răspunsul lui*. Rahat, improvizează, la dracu, înainte ca ea să suspecteze ceva!*

— Ascultă, ştii ce le fac spionilor aici?

Ea dădu din cap, fără să mai zâmbească.

— Ştiu. Dar am o imagine de ansamblu în care suntem într-o situaţie de război iminent. Este treaba mea să o ţin sub observaţie. Nu putem să le permitem să provoace dezordine aşa de aproape de Pământ, într-adevăr, să fiu ştrangulată ar fi o problemă care ar strica ziua multor persoane, dar stârnirea unui război interstelar sau atragerea atenţiei Eschaton-ului este mai mult decât o problemă, cel puţin pentru o serie de planete pline de oameni, majoritatea inocenţi, care este foarte posibil să fie incluşi în pierderile colaterale. Şi aceasta este cea mai mare grijă a mea.

Se holba la el cu o intensitate înspăimântătoare, iar cartea de vizită dispăru printre două degete înmănușate.

— Trebuie să ne întâlnim şi să vorbim, Martin. Odată ce vei ajunge la docuri şi te vei instala, te voi contacta. Nu îmi pasă cu ce eşti sau nu eşti de acord, dar vom avea o discuţie mâine. Şi mă voi folosi de cunoştinţele tale şi voi confirma că eşti doar un spectator şi le voi spune celor care te asigură că eşti curat. Înţelegi?

— Uh, da.

Se holba la ea şi încerca să pară că de-abia şi-a dat seama că ea era diavolul şi el tocmai îşi pierduse sufletul, căzând de acord cu ea. Spera ca ea să îl creadă – un inginer naiv, prins până peste cap, confruntat cu un Agent de Autoritate înaltă – dar avea o presimţire urâtă că dacă ea nu îi pica în plasă, ar putea fi în mare pericol. Herman şi Comitetul Naţiunilor Unite de Dezarmare Multilaterală Interstelară nu se aflau chiar într-o relaţie amicală…

— Excelent.

Îşi luă geanta şi scoase din ea un aparat de transmisie cu aspect uzat, de culoare cenuşie.

— Vorbiţi. Trimis: Iepure verde. Recunoscut.

Aparatul îi răspunse:

— Recunoscut. Mesaj trimis.

Îi luă ceva lui Martin până să îşi dea seama că vocea era a lui.

Femeia îşi ascunse cutia şi se ridică să părăsească compartimentul.

— Vezi tu, spuse ea din uşă cu un zâmbet pe buze, viaţa aici nu este neapărat aşa de plictisitoare cum credeai. Ne vedem mai târziu…

Pregătiri de plecare

Maiestatea Sa Imperială Împăratul Ivan Hasek al III-lea, prin milostenia Domnului, protectorul poporului din Noua Republică, mârâia cu exasperare.

— Scoală-l pe amiral din pat şi fă-l să arate prezentabil. Am o întâlnire de cabinet la prânz şi trebuie să vorbesc cu el *acum*.

— Da, domnule! Îmi cer scuze în modul cel mai umil cu putinţă şi vă rog să îmi permiteţi să fiu scuzat pentru a face ceea ce a comandat Maiestatea Dumneavoastră. Majordomul a făcut o plecăciune şi şi-a croit drum spre telefon.

— La ce se referă acel „dacă nu...” insinuat? întrebă sec ducele Mihail, fratele împăratului. Îl veţi bate în cuie?

— Nu chiar.

Împăratul pufni, arătându-şi amuzamentul atât cât îi permitea statutul.

— Are peste optzeci de ani. Presupun că are voie să stea în pat din când în când. Dar dacă este aşa de bolnav încât nu poate să se trezească pentru împăratul său pe timp de război, voi fi nevoit să îl forţez să se retragă. Să vezi atunci rumoare prin Amiralitate. Nici nu-ţi închipui ce valuri s-ar stârni dacă am începe să obligăm amiralii să se retragă. Inspiră adânc. Poate chiar ar trebui să ne gândim să le dăm pensii. Asta ar fi ca şi cum i-am sugera Tatălui să abdice.

Ducele Mihail tuşi delicat.

— Poate că cineva ar fi trebuit să o facă. Mai ales după cel de-al doilea infarct...

— Da, da.

— Tot sunt de părere că, oferindu-i flota, suntem lipsiţi de raţiune.

— Dacă crezi că acest lucru este lipsit de raţiune, nu cred că ai vrea să discutăm răspunsul probabil al autorităţilor navale dacă nu i-aş oferi eu primul refuz.

Telefonul de prioritate sună iar, înainte ca fratele său să aibă şansa să răspundă la întrebarea aceasta ironică. Un servitor în

livrea îi oferi Maiestăţii Sale telefonul de fildeş şi platină. Ducele ridică un alt receptor pentru a asculta convorbirea.

— Maiestate? Stăpânul meu, amiralul Kurtz, este gata să vorbească cu Dumneavoastră. Vă trimite cele mai adânci scuze şi…

— Ajunge. Fii bun şi dă-l odată la telefon.

Ivan îşi lovea degetele nervos de braţul scaunului său, o monstruozitate gotică de lemn ce semăna cu un instrument de tortură.

— Ah, amirale. Tocmai omul cu care voiam să vorbesc. Admirabile, e o plăcere să vorbesc cu dumneata. Şi cum vă simţiţi astăzi?

— Astăzi-zi?

O voce stridentă şi tremurândă reverberă nesigur pe firele de cupru.

— Îhâm, da, astăzi. Într-adevăr, da. Mă simt foarte bine, mulţumesc, doamna mea. Nu cred că aţi văzut vreun cameleon?

— Nu, amirale, nu sunt cameleoni în palat.

împăratul rosti cuvintele cu persistenţă fermă şi totodată resemnată.

— Ştii cu cine vorbeşti?

În tăcerea de moment, aproape că putea să-l audă pe bătrânul amiral clipind confuz.

— Îhâm. Maiestatea Voastră? Ah, Ivan, flăcăule. Împărat deja? Cum zboară timpul!

— Da, unchiule. Te-am sunat pentru că…

Împăratul fu trăsnit de un gând.

— Eşti în picioare?

— Da, îhâhâhâm. Sunt, ah, în scaunul de baie. Din cauza picioarelor mele bătrâne, ştii. Sunt extrem de fragile. Trebuie să le înfăşor în multe pături în caz că mă lasă. Nu se mai fac picioare cum se făceau pe vremuri, când eram eu flăcău. Dar m-am sculat din pat.

— Ah, bine. Vezi tu…

Gândurile împăratului se tot învârteau pe măsură ce cântărea opţiunile. Auzise, desigur, despre indispoziţia amiralului, dar nu avusese ocazia să dea nas în nas cu ea până acum. S-ar fi putut face un caz solid pentru a-l destitui pe amiral. Omul era clar

bolnav. Investirea sa în funcţie ar fi injustă, şi mai important, nu ar fi în interesul statului.

Dar era încă amiralul senior de război, erou de război al Noii Republici, apărător al Imperiului, ucigaş al trădătorilor, cuceritor a nu mai puţin de trei colonii bucolice şi cam înapoiate, şi fără să se pună prea mult accent pe acest lucru, era unchiul împăratului după cea de-a doua amantă a străbunicului său. Din cauza tradiţiei de durată conform căreia amiralii nu se retrag niciodată, nimeni nu s-a gândit vreodată să ia măsuri de precauţie pentru a scoate la pensie caii de cursă lungă. De obicei aceştia mureau înainte să devină o problemă. Să îl demită era de neconceput, dar să se aştepte să fie în stare să conducă o expediţie navală… Ivan se lupta cu conştiinţa sa, sperând pe jumătate că bătrânul îi va refuza oferta.

Fără să apară vreo urmă de dezonorare, nimeni nu se aştepta de la un octogenar aflat pe scaunul de baie să îşi dea viaţa pentru pământul-mamă. Şi între timp ar fi găsit un mucos încăpăţânat care să conducă flota la război.

Luând în sfârşit o decizie, împăratul trase aer în piept.

— Avem o problemă. S-a întâmplat ceva groaznic, iar Lumea lui Rochard este sub asediu. Voi trimite flota. Eşti prea bolnav să o conduci?

Îi făcu cu ochiul ducelui, sperând…

— Război!

Bătrânul aproape că îl surzi pe Ivan la telefon.

— Victorie pentru eternele forţe vigilente ale dreptăţii ce duc o luptă neîncetată împotriva inamicilor Noilor Conservatori! Moarte adepţilor schimbării! O sută de torturi celor care clevetesc împotriva Împăratului! Unde sunt nenorociţii? Daţi-vă din calea mea!

Zdrăngănitul de pe fundal ar fi putut fi zgomotul făcut de cadrul de mers ce era pus deoparte.

Ducele Mihail se strâmbă nemulţumit la fratele său.

— Ei bine, presupun că asta a rezolvat o problemă, grăi el. Nu îţi voi spune că *ţi-am zis eu*, dar pe cine o să trimiţi ca să îi împingă scaunul cu rotile?

***

Noua Praga era situată la numai o mie de kilometri la nord de ecuator (această planetă fiind una rece în mod notoriu, chiar dacă era terraformată, cu centură de apă) şi trenul opri în staţia Klamovka la scurt timp după prânz. Martin coborî şi chemă un taxi pentru depozitul de la poalele bazei navale, ignorând-o vădit pe Rachel sau cum o fi chemând-o cu adevărat. Să îşi vadă singură de drum. Era o persoană deloc binevenită şi o potenţială complicaţie dezastruoasă în viaţa lui în acest moment.

Baza navală se întrezărea de la depozitul militar ca un suprem catarg de steag: patru conuri ascuţite de polimeri de diamant, înălţându-se până la nivelul orbitei geosincrone şi un pic peste. Era o excepţie radicală în ceea ce priveşte limitările tehnologice ale Noii Republici. Liftul antiglonţ de bronz se ridica şi cobora pe cabluri şi îi lua o noapte întreagă să parcurgă toată distanţa. Aici nu era o ambianţă de *final de secol*, ci doar funcţionalitate severă, capsule de dormit făcute după un model creat de angajaţii vechi ai lui Kobe şi o limită strictă de greutate. (Modificările forţei gravitaţionale, deşi erau disponibile, erau încă o parte a tehnologiei pe care Noua Republică o evita, cel puţin în cazul în care nu era folosită în scopuri militare.) Martin se grăbi să ajungă la primul separeu gol, uşurat că nu o întâlnise deloc pe Rachel.

După sosire, Martin debarcă în sectorul militar al staţiei spaţiale, se prezentă la punctul de percheziţie şi fu condus direct spre o scanare severă de securitate care probabil că depăşi doza anuală permisă de raze X la o singură expunere. A fost un singur moment dificil când sergentul şef îi ceru să motiveze posesia aparatului de transmisie, dar explicaţia cum că era asistentul său personal, că înregistra toate notiţele sale şi că nu putea să se descurce fără el a fost acceptată. După acest incident, fu nevoit să aştepte preţ de o jumătate de oră într-o cameră de gardă spartană şi zugrăvită, ca orice instituţie, în verde.

Într-un final, un cartnic veni şi îl luă.

— Tu trebuie să fii inginerul? spuse acesta. Vă aşteptam.

Martin oftă nefericit.

— Si eu am aşteptat. Se ridică. Du-mă la superiorul tău.

Noua Republică îl plătise pe Mikoyan-Guerevitch-Kvaerner de pe Lună să proiecteze crucişătorul de luptă care să poarte numele fondatorului flotei: o navă care să arate cum trebuie să arate un crucişător de luptă, nu ca o viziune cubistă a unui virus de rabie încrucişat cu o cutie de suc (cum arătau majoritatea navelor de război). Stilul micşora din funcţionalitate. În ciuda acestui lucru, era totuşi demn de respect căci puteai fi ucis de proiectilele baroce şi de paleta de lasere la fel de bine cum ai fi fost de arme mai moderne. În afară de asta, arăta bine, ceea ce a autorizat MIG-ul să facă vânzări uriaşe guvernelor militare naive de pretutindeni, demonstrând cât este de important să fii onest, cum a denumit acest lucru departamentul de marketing.

După părerea lui Martin, nava *Lord Vanek* era decupată din acelaşi material de benzi desenate ca şi restul Noii Republici – o carte de benzi desenate care nu mai era deloc amuzantă odată ce te prindea în gheare. Ceremonialurile, steagurile şi logo-urile Imperiale erau amplasate pe fiecare loc liber, valeţi în uniforme şi piramide complexe de etichetă militară, toate îi sugerau lui Martin că acceptarea acestui serviciu nu a fost tocmai o idee bună. Disidenţii spânzuraţi, atârnând de cornişele Basilisk-ului o confirmaseră. În acest moment, şi-ar fi returnat cu plăcere întregul salariu doar ca să i se permită să se ducă acasă, dacă nu ar fi fost de datoria lui să rămână acolo.

După un tur derutant printre facilităţile docurilor şi prin tuburile de tranzit ale crucişătorului de luptă, ajunse la intrarea într-un spaţiu octogonal, aglomerat şi cu o lumină roşie, menţinut în forţă gravitaţională scăzută prin modificarea locală a legilor fizicii. Un inginer ofiţer chel şi bondoc ţipa la un adolescent înfricoşat în faţa unui panou de acces deschis.

— Asta este ultima oară când atingi ceva fără să mă întrebi întâi pe mine sau pe Şeful Otcenasek, copil idiot şi neîndemânatic! Vezi panoul acela? Acela este panoul de rezervă pentru schimbul arbitrat de vehicule mari. Iar acela – arătă spre un alt panou închis – este panoul de rezervă pentru cutia de circuite mari şi acolo se află ceea ce te-a rugat Şeful să verifici. Switch-ul acela pe care erai pe cale să îl arunci....

Martin văzu în ce direcţie era poziţionat degetul ofiţerului şi tresări. Se gândea că dacă vreun recrut idiot i-ar fi făcut aşa

ceva lui, probabil că nu s-ar fi oprit să îl ameninţe că îl strangulează cu propriile intestine. Deşi dacă idiotul ar fi început să se joace cu MBAX, să îl stranguleze ar fi fost redundant: asta nu prea avea efect pe un cadavru.

— Inginer Comandant Krupkin? întrebă el.

— Da? Cine? Oh. Tu trebuie să fii mecanicul de nave?

Krupkin se întoarse către el, lăsând băiatul nenorocit să se chinuiască.

— Ai întârziat.

— Dă vina pe Biroul custodelui, se răsti Martin.

De îndată ce cuvintele au ieşit pe gură, Martin le regretă.

— Îmi pare rău, dar am avut o săptămână proastă. Cu ce vă pot ajuta?

— Poliţie secretă de stat, ah? Nu prea întâlneşti prea mulţi dintre-ăștia pe aici, mormăi Krupkin brusc, conciliant.

— Ştii câte ceva despre cutia asta, nu?

— MIG le vinde. Le ţii în funcţiune. Oamenii le strică. Eu le repar. Asta voiai să ştii?

— E un început bun. Krupkin zâmbi subit. Aşa că hai să încercăm o altă întrebare. Ce ştii despre compensatoarele de bază cu ceas oblic şi cu ramă preferenţială? În mod special despre acest model K-340, configurat recent. Spune-mi tot despre cum vezi că este asamblat.

Martin îşi petrecu următoarea oră spunându-i toate felurile în care era prost aliniat. După aceasta, Krupkin îi arătă un model adevărat de K-340, nu un articol de testare cârpit. Şi apoi, urmă un prânz de serviciu în timpul căruia Krupkin îl stoarse de informaţii şi o după-amiază de lucru în care şi-au dat seama unde venea fiecare lucru şi au trecut prin fiecare comandă pentru a se asigura că totul era unde scria că trebuie să fie. Pe urmă, înapoi la bază pentru restul serii…

***

Rachel Mansour stătea dezbrăcată pe covorul ţesut manual de pe podeaua camerei de hotel pe care o închiriase cu două ore mai devreme în oraşul port naval Klamovka. Deşi era scump, mirosea a lemn umed şi putrezit, săpun dezinfectant şi lemne de foc. Respira încet şi echilibrat în timp ce îşi întindea mâinile şi picioarele cu o succesiune ritualică, îndoindu-se uşor.

Draperiile erau trase, uşa închisă şi senzorii ei erau staţionaţi afară pentru a o avertiza de intruşi, pentru că nu voia să explice stare în care era niciunui membru din personalul hotelului care ar fi putut să o vadă.

Rachel nu voia să explice multe lucruri oamenilor printre care se învârtea. Noua Republică o umplea de o furie amară şi de un sentiment de zădărnicie pe care le recunoscu şi le înţelese ca fiind o reflectare slabă a profesionalismului său, dar cu toate acestea nu putea să se desprindă de ele. Risipirea vădită de potenţial uman (ce era raţiunea de a fi a Noii Republici) îi jignea sensibilitatea la fel de rău ca şi arderea unui morman de cărţi sau un masacru al inocenţilor.

Noua Republică avea două sute cincizeci de ani, două sute cincizeci de ani-lumină faţă de Pământ. Când Eschaton-ul mutase nouă zecimi din populaţia Pământului pe calea găurilor din spaţiu – din motive pe care nu a binevoit să le explice – îi sortase pe unii dintre ei pe baza afinităţilor etnice, sociale sau psihologice. Noua Republică a preluat o amestecătură de persoane est-europene care respingeau progresul tehnologic şi de regalişti ce tânjeau după siguranţa confortabilă a unui secol timpuriu.

Fondatorii Noii Republici au suferit din cauza schimbării tehnologice impersonale.

În democraţiile orientate spre piaţă de pe Pământul de dinaintea Singularităţii, aceştia au văzut cum oamenii îşi dădeau milioanele pe mormane de fleacuri ale istoriei. Fiindu-le dată o lume nouă de domesticit şi uneltele cu care să o facă, ei au instituit imediat o ordine socială conservativă. O generaţie mai târziu izbucni un război civil crunt între cei care voiau să continue să folosească maşinile Cornucopia – maşinării nano-asamblate care se reproduceau singure, capabile să fabrice orice bun de consum – şi cei care voiau să treacă pe un mod de viaţă mai simplist în care toţi îşi ştiau locul şi în care era un loc pentru fiecare. Progresiştii au pierdut, astfel că Noua Republică rămase aşa pentru un secol, crescând în starea sa naturală, precum Europa ar fi putut fi în secolul al XX-lea cu fizica şi chimia finalizate din 1890. Birourile de brevetat erau închise, nu era loc pentru relativişti visători aici.

Stând dezbrăcată în mijlocul covorului, putea să se detaşeze de aceste aspecte pentru o vreme. Putea să ignore întreaga lume în timp ce implanturile sale îşi făceau obişnuita succesiune de auto-apărare. Începu cu exerciţii de respiraţie, apoi continuă prin contracţia izometrică a grupelor de muşchi sub îndrumarea sistemului său de gestionare a luptelor şi în sfârşit termină cu o mişcare estompată moment în care fu cuprinsă de controlul reţelei nervoase, învârtindu-şi corpul ca o marionetă executând o serie de exerciţii de arte marţiale. Un astfel de ciclu de zece minute făcut de două ori pe săptămână o ţinea la fel de pregătită să se apere singură cum era un expert lipsit de implanturi care făcea exerciţii o oră sau chiar mai mult pe zi.

Învârtindu-se şi smucindu-se pe sfori invizibile, arunca şi dezmembra demoni intangibili. Nu era greu să îşi proiecteze frustrările şi furia înspre ei. Lovitura *asta* era pentru cerşetorul orb pe care l-a văzut pe stradă, a cărui nenorocire putea fi vindecată într-o cultură care nu interzicea practicile medicale cele mai avansate. *Aia* era pentru ţăranii legaţi de pământul pe care îl cultivau printr-o lege care îi vedea ca una cu acel pământ decât ca fiinţe umane. *Asta* pentru femeile care mureau dând naştere unor copii nedoriţi. *Aia* pentru preoţii care erau părtaşi la prejudiciile făcute de elita conducătoare şi care ofereau oamenilor falsa consolare a lumii de apoi, pe când atrocităţile care îi năpădeau fuseseră demult eradicate din lumile civilizate. Şi *asta* şi *asta* şi *aia* pentru că era tratată ca un cetăţean din pătura de jos. Furia cerea multă *kata*.

Nu vreau lumea asta. Nu îmi place lumea asta. Nu îmi trebuie lumea asta. Nu trebuie să fiu empatică cu lumea asta sau cu locuitorii ei. Dacă nici ei nu ar avea nevoie de mine…

În spatele următoarei uşi se ascundea o mică baie – un lux costisitor în această lume. O folosi pentru a se curăţa pe cât posibil. Transpiraţia şi murdăria treceau precum amintirile. Şi un pic din pesimism se duse odată cu ele. Lucrurile pe aici se vor îmbunătăţi, îşi spuse iar în gând. Pentru asta mă aflu aici.

Odată uscată, se întoarse în dormitor şi se aşeză pe marginea patului. Apoi îşi ridică aparatul de transmisie prăfuit.

— Fă-mi legătura cu Ambasadorul Naţiunilor Unite, comandă ea.

Era doar un ambasador al Naţiunilor Unite în Noua Republică; George Cho, reprezentant permanent al Consiliului de Securitate, căruia îi era supusă (Noua Republică a refuzat cu insistenţă să recunoască oricare instituţie politică de pe Pământ).

— Se prelucrează. *Beep*. Rachel, îmi pare rău, dar nu sunt disponibil momentan. Aştept să primesc informaţii despre incidentul de la colonia Rochard. Dacă vrei, lasă un mesaj după semnalul sonor… beep.

— Bună, George. Aici Rachel. Te sun din Klamovka. Sună-mă înapoi. Cred că ar trebui să fac chestia asta publică şi am nevoie de sprijin diplomatic. Hai să vorbim. Sfârşitul mesajului.

Îşi închise aparatul şi îl puse iar jos. Se uită capricios la şifonier. Costumul ei (pe care îi era greu să îl considere îmbrăcăminte obişnuită, chiar şi după luni întregi în care l-a purtat zilnic) stătea îngrămădit pe masă. Erau vizite de făcut, structuri de observat înainte de a putea acţiona liber. *La dracu' cu toate astea… pentru un joc de-a soldaţii*, se gândi. Dacă respectai şi trăiai după regulile Noii Republici, îmbătrâneai subit. *Îmi trebuie o persoană civilizată în compania căreia să stau înainte să îmi ies din minţi.* Apropos de asta, era acel inginer pe care trebuia să îl sune. Puţin cam distant şi nu foarte cooperant, dar era blestemată dacă îl lăsa să o refuze. Probabil că putea să scoată de la el într-o oră, la un restaurant, mai mult decât ar fi putut scoate de la Amiralitate într-o lună de petreceri, de cocktail-uri diplomatice şi note diplomatice formale.

Îşi ridică iar aparatul de transmisie.

— Contactează mesageria vocală a inginerului Springfield. Doar discurs. Am un mesaj pentru el. Mesajul începe…

***

George Cho, Ambasador Plenipotenţiar din partea Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite la curtea Maiestăţii Sale Imperiale, Împăratul Ivan Hasek al III-lea (din graţia Domnului, etcetera) transpira sub gulerul înalt şi dădea din cap politicos.

— Da, Excelenţa Voastră, înţeleg punctul dumneavoastră de vedere. Cu toate acestea, deşi teritoriul în discuţie este anexat Noii Republici, trebuie să întăresc faptul că noi considerăm că situaţia este în mâinile noastre. Şi chiar dacă nu este o

problemă pur domestică – în cazul în care acest Festival este o tradiţie ciudată a voastră despre care nu am fost informat până în prezent – în consecinţă, problema delicată a Clauzei Nouăsprezece apare din nou.

Excelenţa Sa arhiducele Mihail Hasek scutură din cap în semn de contrazicere.

— Nu putem să acceptăm aşa ceva, afirmă el.

Se uită la Cho cu ochii albaştri, umezi dar pătrunzători. *Ai naibii de străini*, se gândi el. Nu că Cho era unul rău, dar totuşi era un terestru degenerat, anarhist şi iubitor de tehnică. Îi amintea lui Mihail de un copoi: cu ochii umflaţi, cu maxilar proeminent, arătând mai tot timpul trist şi cu o minte foarte ageră.

George Cho suspină şi se lăsă pe spate în scaunul său. Se uită peste arhiduce, la portretul tatălui ducelui care era atârnat pe perete. Împărat la patruzeci de ani, murind de bătrâneţe la şaizeci de ani, împăratul Hasek al II-lea a fost un talent excepţional, o forţă a progresului într-un cadru extrem de conservator. Omul a dus Noua Republică aşa de departe încât şi-a făcut o flotă şi a colonizat trei sau patru teritorii cufundate în întuneric. Era bun la istorie. *Periculos*.

— Observ că vă uitaţi la tatăl meu. Era un om foarte intransigent. Este o trăsătură care se trage din familie, observă Mihail. Nu ne place când străinii îşi bagă nasul în treburile noastre. Poate că părem înguşti în gândire, dar…

Ridică din umeri.

— Ah.

Cho îşi întoarse ochii spre duce.

— Da, bineînţeles. Cu toate acestea, mă întreb dacă avantajele unei implicări a Naţiunilor Unite nu v-au fost făcute clare? Consider că avem destul de mult de oferit. Nu aş fi îndrăznit să vă abordez în această problemă dacă nu credeam că veţi putea beneficia de pe urma ofertei.

— Sunt beneficii şi sunt efecte secundare. Vă gândiţi la ceva deosebit?

Mihail se aplecă înainte.

— Chiar… da. Ne întoarcem la Clauza Nouăsprezece şi anume la interdicţia folosirii de arme care violează cauzalitatea.

„Oricine va lansa o armă capabilă să distrugă… etcetera va fi vinovat de crimă împotriva umanităţii şi se va supune penalizărilor acceptate internaţional pentru această ofensă.” Ştim foarte bine că nici nu vă gândiţi să folosiţi asemenea arme pe una dintre lumile voastre. Dar nu avem dovezi suficiente despre intenţiile, ah, agresorului, acestui Festival. Este o lipsă totală de informaţii despre ei, ceea ce constituie un motiv de îngrijorare. Ceea ce propun este că ar fi avantajos pentru voi să aveţi la bord observatori independenţi din partea Naţiunilor Unite pentru a respinge orice acuzaţie cum că Noua Republică ar comite crime împotriva umanităţii şi pentru a fi martor în cazul în care forţele voastre ar fi atacate într-o aşa manieră.

— Aha.

Mihail scrâşni din dinţi şi zâmbi la ambasador.

— Şi ce anume vă face să credeţi că va fi o expediţie?

Era rândul lui Cho să zâmbească. Era obosit căci nu mai dormise de patruzeci şi opt de ore, examinând rapoartele serviciilor de inteligenţă secretă, monitorizând media şi încercând singur să facă un tablou de ansamblu pentru că Noua Republică îi limitase drastic corpul diplomatic.

— Excelenţa Voastră, putem să credem că Noua Republică va permite vreo insultă la adresa onoarei ei sau la adresa integrităţii teritoriului său şi că nu va acţiona? O oarecare reacţie este inevitabilă. Şi având în vedere dispariţia unei nave şi starea avansată de alertă şi activitatea intensă de inginerie de la bazele voastre de la Klamovka, Libau şi V-1, o expediţie navală pare posibilă. Sau planificaţi să vă trimiteţi soldaţii acolo, ordonându-le să bată de trei ori din călcâie în timp ce rostesc „nu e niciun loc ca acasă”?

Mihail îşi atinse vârful nasului, încercând să îşi ascundă frustrarea.

— În acest moment, nu pot nici să confirm şi nici să neg că luăm în considerare varianta de a face o expediţie.

Cho dădu din cap.

— Bineînţeles.

— Cum ziceţi. Ştiţi ceva despre acest Festival? Sau despre ce s-a întâmplat în colonia Lumea lui Rochard?

— În mod surprinzător, ştim foarte puţin despre ei. Aţi ascuns cam tot ce s-a întâmplat şi nu într-un mod subtil. Mă tem că scrisorile pe care le-aţi trimis din partea Diviziei a Patra a Gărzii pentru defensiva disperată a coloniei-capitală ar fi fost mai convingătoare dacă reamplasarea Gărzii a Patra de la Noua Praga la Baikal Patru nu ar fi fost menţionată în acele scrisori cu o lună în urmă. Dar nu sunteţi singurii care încearcă să ascundă ceva. Oamenii mei nu au reuşit să capteze nicio informaţie despre Festival de nicăieri, ceea ce este foarte îngrijorător. Chiar am trimis o cerere pentru ajutor din partea Eschaton-ului, dar tot ce am primit a fost o criptogramă ce spunea: „P.T. Barnum avea dreptate.” (O criptogramă care a fost decodată cu o cheie din arsenalul securizat al Naţiunilor Unite, scurgere ce a cauzat o panică de securitate de proporţii.)

— Mă întreb cine a fost acest T. P. Barney, comentă ducele Mihail. Nu contează. Festivalul a avut un, ah, efect catastrofal asupra Lumii lui Rochard. Economia e pe butuci şi avem de-a face cu o dezordine civilă extraordinară şi cu o rebeliune pe măsură. De fapt – se uită fix la ambasador – înţelegeţi ce înseamnă asta pentru principiile de bază ale civilizaţiei noastre?

— Mă aflu aici în calitate de ambasador pentru a reprezenta interesele tuturor partidelor din Noua Republică, afirmă Cho cu neutralitate. Nu sunt aici ca să vă judec. Lucrul acesta ar însemna aroganţă din partea mea.

— Hmm. Mihail se uită în jos la registrul său. Este adevărat că ne gândim la o expediţie, spuse arhiducele.

Cho încercă să îşi ascundă surprinderea.

— Dar va fi dificil, continuă Mihail. Inamicul este deja bine infiltrat în sistem. Nu ştim de unde vine. Şi dacă trimitem o flotă direct acolo, s-ar putea foarte bine să aibă aceeaşi soartă ca şi escadrila. Aşadar ne gândim la o stratagemă, ah, disperată.

Cho se apleacă în faţă.

— Domnule, dacă luaţi în considerare o violare a cauzalităţii, trebuie să vă spun că…

Arhiducele ridică o mână.

— Vă asigur, domnule Ambasador, că nicio violare a cauzalităţii globale nu va avea loc ca rezultat al acţiunilor flotei Noii Republici. Nu avem nici cea mai mică intenţie să violăm

Clauza Nouăsprezece. Făcu o grimasă. Cu toate acestea, încălcări localizate ale cauzalităţii sunt câteodată permise în situaţii tactice încredinţate conului de lumină cel mai apropiat în cazul unui angajament, nu e aşa? Hmm, aşa cred. Un observator al Naţiunilor Unite va fi capabil să asigure toate părţile că propria noastră conduită a fost legală şi corectă, nu-i aşa?

— Un observator al Naţiunilor Unite va spune tot timpul adevărul, spuse Cho, transpirând puţin.

— Bun. În acest caz, cred că vom putea să vă acceptăm cererea dacă se va lua decizia de a trimite o unitate de asalt. Un singur inspector cu scrisori de acreditare poate să ni se alăture la bord. Sarcina sa va fi să monitorizeze folosirea armelor modificate realmente în ceea ce priveşte ambele tabere aflate în conflict şi să asigure lumile civilizate că Noua Republică nu se foloseşte gratuit de călătoriile în timp ca de nişte arme de distrugere în masă.

Cho dădu din cap în semn de aprobare.

— Cred că acest lucru este acceptabil. Voi înştiinţa inspectorul Mansour care acum se află în Klamovka.

Mihail zâmbi fugitiv.

— Trimite-i secretarei mele o notă. I-o voi da echipei amiralului Kurtz. Cred că pot să garantez că acesta va coopera cât de mult îi va sta în putinţă.

***

Procustodele Junior Vassily Muller, de la Biroul custodelui, stătea în faţa ferestrei mari, panoramice din dreptul Golfului Patru de Observaţie, privind de-a curmezişul unui hău de ani-lumină. Stelele se învârteau de parcă ar fi fost nişte bijuterii expuse pe o masă rotativă. Rotaţia staţiei imense crease ceva asemănător unui simulacru de forţă gravitaţională, probabil cu o putere de optzeci la sută din cea normală. Imediat după peretele dublu de diamant sintetic se afla şantierul naval în care încărcătura cilindrică mare a unei nave stătea atârnată pe fundalul frumuseţii cosmice.

Umbrele cădeau pe cilindrul gri ca şi cum ar fi fost la limita eternităţii, fiind foarte ascuţite şi având claritatea nefirească a vidului. Plăcuţele de inspecţie stăteau suspendate de-a lungul carenei navei. Deranjant de multe intestine se încolăceau

nestingherite în rănile deschise şi se lipeau unele de altele ca nişte membre împreunate. Semăna cu o balenă moartă, în descompunere, în timp ce era mâncată de o mulţime de crabi verzi. Dar nu era moartă, îşi dădu seama Vassily, ci era în operaţie.

Nava aceasta era ca un alergător la maraton, fiind recondiţionat de chirurgi în speranţa că se va transforma într-o minunăţie de cyborg care să participe în competiţia supremă a învingătorilor. Analogia cu durerea sa de cap nu îi scăpă lui Vassily. Îl trăsni gândul că pregătirile cele mai drastice erau esenţiale pentru ceea ce va urma. Putea deja să simtă conexiunile noi, ca stafia unui membru nedefinit, fixându-se undeva la limita percepţiei sale. Încă trei zile, îl asigurase de dimineaţă medicul, şi va putea să înceapă pregătirile pentru jack-ul cranian. Îi dăduseră o mapă plină de instrucţiuni, o trusă mică de scule, ilegală şi, pentru a nu mai spune, extrem de costisitoare şi un permis prioritar de călătorii pentru staţia orbitală la bordul unei aeronave de apărare, evitând astfel liftul spaţial care se mişca greoi.

— Procustode Muller, presupun?

Se întoarse. Un bărbat îngrijit, în uniforma verde a Flotei Maiestăţii Sale, cu butoniere de locotenent la manşete. Salută.

— Pe loc repaus. Sunt locotenent secund Sauer, ofiţer de securitate la bordul navei *Lord Vanek*. Este prima oară când te afli aici sus?

Vassily dădu din cap, prea buimăcit ca să poată articula vreun răspuns.

Sauer se întoarse cu faţa la fereastră.

— E impresionantă, nu-i aşa?

— Da!

La vederea imensului crucişător de luptă, pieptul său se umplu de un val de mândrie pentru că oamenii lui deţineau şi pilotau asemenea nave.

— Fratele meu vitreg se află pe o navă ca aceasta, pe o navă-soră – Skvosty.

— Ah, foarte bine, chiar foarte bine. Este acolo de mult timp?

— Trei – de trei ani. Este ofiţerul secund care se ocupă de muniţie. Locotenent, ca şi dumneavoastră.

— Ah.

Sauer îşi înclină capul într-o parte şi îl fixă cu privirea pe Vassily.

— Excelent. Dar, spuneţi-mi, cât de bună este o astfel de navă? Cât de puternică credeţi că este?

Vassily scutură din cap, fiind încă uimit de primul contact cu acest crucişător de luptă.

— Nu îmi pot imagina ceva mai grandios decât o navă ca asta. Cum se poate construi ceva mai măreţ?

Sauer părea amuzat.

— Tu eşti detectiv şi nu cosmonaut, spuse el. Dacă ai fi urmat colegiul naval, ai fi în temă cu toate posibilităţile. Să spunem, pentru moment, că nu ar fi numit-o după bătrânul Ernst Ironsides dacă nu ar fi fost cea mai bună navă pe care o avem. Dar nu toată lumea respectă regulile jocului precum o facem noi. Astfel, presupun că ar fi corect ca şi noi să începem să jucăm după alte reguli. De fapt, exact din această cauză te afli tu aici, purtând această conversaţie. Vrei să protejezi nava aceea şi Noua Republică, nu-i aşa?

Vassily dădu din cap nerăbdător.

— Da. V-a înştiinţat superiorul meu de ce sunt aici?

— Am un raport complet. Luăm foarte în serios orice ar putea periclita securitatea la bord. Nu vei putea lucra în spaţii restricţionate, dar în ceea ce mă priveşte, eşti binevenit să umbli în oricare loc care nu este controlat şi, după anumite aranjamente, sunt sigur că te vom putea ajuta să fii cu ochii pe suspectul tău. Să fiu sincer, este foarte bine că eşti disponibil pentru această sarcină. Avem o groază de alte probleme de rezolvat în afară de a urmări antreprenori şi atâta timp cât problema ajunge să fie rezolvată cu bine la sfârşit, cui îi mai pasă de cine ne descotorosim, eh?

În acest moment, Vassily realiza că ceva nu era în regulă, dar fiind neexperimentat, nu putea să îşi dea seama exact ce era. Şi nici nu voia să îl preseze pe Sauer, cel puţin nu aşa de devreme în relaţia lor.

— Îmi puteţi arăta unde lucrează Springfield?

— Din nefericire – Sauer îşi întinse mâinile – Springfield este la bord chiar în acest moment. Îţi dai seama că el însuşi lucrează la sistemul interstelar de propulsie?

— Oh. Gura lui Vassily rămase într-un mare „O”. Vreţi să spuneţi că va trebui să mă îmbarc?

— Vreau să spun că *nu poţi* să te îmbarci, cel puţin nu înainte să fii controlat de medic, să primeşti aprobarea de securitate, să urmezi trei tururi de orientare şi să fii aprobat de bătrân şi toate acestea nu se vor întâmpla mai devreme de ziua de mâine. Aşa că, pentru moment, cel mai bine ar fi să te conduc către cabinele ofiţerilor de tranzit. Ai aceleaşi privilegii ca şi un elev la marină cât te afli pe terenul Amiralităţii.

— Ar fi perfect, încuviinţă Vassily cu onestitate. Sunteţi bun să îmi arătaţi drumul...?

***

Între timp, primii din anturajul Criticilor ajungeau pe orbita de lângă Lumea lui Rochard. Făcând parte dintr-o civilizaţie umană care a transmigrat în propria reţea computerizată, Festivalul era o ambasadă migratoare, o legătură pentru schimbul de informaţii culturale între planete. Era interesată în principal de acumularea altor culturi, dar oricine ar fi putut să se dovedească interesant până la urmă. Făcuse slalom prin sferele lumilor populate timp de o mie de ani-t, croindu-şi drum de la periferie spre interior şi de fiecare dată spunea un singur lucru gazdelor sale primitoare sau ostile: *Distrează-ne!*

Festivalul era extrem de constrâns de densitatea de informaţie care putea fi înghesuită în sondele minuscule care îl purtau prin golful interstelar. Spre deosebire de o civilizaţie normală, Festivalul nu putea să îşi creeze o realitate care să beneficieze de o verosimilitate suficientă să îl protejeze de pericolele fireşti ale vieţii într-un univers virtual. Era ca o plantă în deşert: rămânea sub formă de sământă ani întregi şi creştea frenetic în condiţii propice.

Asemenea caravanelor de circ, Festivalul acumulase autostopişti, atârnători şi o adunătură de marginali şi de paraziţi. Era loc pentru milioane de pasageri în inima sondelor îngheţate. Cei care îl conduceau erau cufundaţi într-o stare letargică în timpul salturilor de o decadă dintre civilizaţiile

planetare. Supraveghetori simpli menţineau sondele în direcţia bună şi porneau sistemul automat. La sosire, servitorii construiau infrastructura necesară pentru a dezgheţa şi încărca cu energie conducătorii. Odată ce contactul fusese stabilit şi se decisese şi asupra cursului acţiunilor, orice capacitate care rămânea vacantă era pusă la dispoziţia pasagerilor, incluzând aici şi Criticii.

O spumă de diamant creştea pe orbită în jurul Sputnik-ului, satelitul exterior al Lumii lui Rochard. Emulsii ciudate se agitau în unele baloane de spumă. Era o supă de reacţii nano-catalizatore ce fierbea. Alte baloane de spumă păleau, deveneau negre, absorbind lumina soarelui cu o eficienţă aproape perfectă. Un şuvoi constant de cisterne se îndrepta spre acea spumă pe traiectorii haotice, ieşite din agregatele miniere din sistemul exterior. În interiorul baloanelor, forme de viaţă întrupate se coagulau, celulele se înmulţeau mai mult mecanic decât prin ciclul firesc de mitoză şi diferenţiere. Trecură mii de secunde, ceea ce însemna o eternitate pentru asamblatorii productivi: apăreau schelete, mai întâi ca nişte contururi fine, apoi ca aflorimente baroce de coral, plutind în placenta centrală a baloanelor. Sânge, ţesuturi, dinţi şi organe începeau să se înglobeze în timp ce nano-asamblatorii pompau enzime sintetice, acid dezoxiribonucleic, ribozomi şi alte structuri celulare în veziculele de lipide care erau destinate să devină celule vii.

Numaidecât, corpurile Criticilor începură să se contracte.

Orizontul spaţial

Uşa biroului se deschise şi intră un valet plin de viaţă.

— Comodorul Bauer a sosit pentru a-l vedea pe amiral, anunţă el.

— La-lasă-l să intre, atunci!

Comodorul Bauer intră în biroul amiralului şi îl salută. Stând în spatele unui birou din lemn masiv amplasat în centrul camerei imense (cu lambriuri de lemn lucrate manual, care costaseră o avere, cu perdele de mătase pură şi cu o frunză mică de aur pe cornişe), amiralul părea mic. Era ca o broască ţestoasă uscăţivă cu o mustaţă de morsă, pe un covor albastru cu argintiu. Cu toate acestea, era într-o formă bună azi, îmbrăcat în uniformă, sclipind de la decoraţii şi panglici şi stând într-un scaun normal.

— Commmmandante. Bine ai venit. Te rog, ia loc.

Comodorul Bauer merse spre birou şi se aşeză pe scaunul indicat.

— Cum se mai simte tatăl dumneavoastră? A – a trecut ceva vreme de când l-am văzut ultima oară.

— Se simte foarte bine, domnule.

Se simţea atât de bine cât putea, având în vedere că murise acum patru ani.

Bauer îşi privi superiorul cu tristeţe. Cândva fusese sabia cea mai ascuţită din întreg arsenalul Noii Republici, iar acum contraamiralul Kurtz ruginea cu o viteză înfricoşătoare: cu siguranţă că i se făceau deja planurile de înmormântare. Încă mai avea perioade de luciditate, câteodată chiar unele prelungite, dar să fie forţat să plece în această expediţie – căci niciun ofiţer nu se gândea să refuze o delegare regală şi să se aştepte să îşi păstreze în continuare postul – era într-adevăr o cruzime. Sigur ştia Maiestatea Sa despre condiţia de sănătate a acestuia?

— Pot să întreb de ce m-aţi chemat?

— Ah – ah – ah, da.

Amiralul se smuci ca şi când cineva l-ar fi electrocutat. Expresia sa facială se încordă.

— Trebuie să îmi cer scuze, Comandante. Am prea multe momente neclare. Voiam să discutăm despre flispoziţia – vreau să spun dispoziţia – flotei. Evident, vei fi la conducerea forţelor armate zi de zi şi, odată ajunşi în Lumea lui Rochard, vei prelua şi conducerea tactică. În ceea ce priveşte planificarea, aici cred că voi putea să îmi aduc contribuţia. Un zâmbet şters îi traversă faţa. Eşti de acord cu lucrul acesta?

— Ah, da, domnule.

Bauer dădu din cap, puţin încurajat. Se poate ca bătrânul să devină senil, dar încă avea mintea brici în momentele sale bune. Dacă era dispus să stea deoparte şi să îl lase pe Bauer să conducă majoritatea drumului, poate că lucrurile vor merge bine. (Atât timp cât îşi amintea cine era Bauer, îşi spuse comandantul.) Mai lucraseră împreună şi înainte. Bauer fusese locotenent sub conducerea căpitanului Kurtz în timpul Invaziei Thermidor-ului şi avea un respect profund pentru inteligenţa acestuia, fără a vorbi de refuzul său categoric de a se retrage în faţa unui inamic puternic.

— Mi s-a spus că Directoratul Statului Major are nişte planuri neobişnuite de a ridica starea de asediu. La asta vă gândiţi şi dumneavoastră?

— Da.

Amiralul Kurtz arătă înspre un dosar de piele roşie de pe birou.

— Raportul Omega. Am participat la redactare primei pagini, acum zece ani, dar mă tem că minţi mai tinere vor fi nevoite să îl perfecţioneze într-un plan de atac.

— Raportul Omega. Bauer făcu o pauză. Nu a fost clasat din cauza, ah, unor îngrijorări legale?

— Ba da, aprobă Kurtz. Dar doar ca plan de a-a-atac. Nu avem voie să zburăm pe căi temporale închise, adică să folosim călătorii cu viteza-luminii înainte să izbucnească războiul. Treaba asta va duce la tot – tot felul de probleme. Vecinii spun că lui Dumnezeu nu îi place. După mine, asta e pălăvrăgeală. Dar deja am fost atacaţi. Ei au început. Aşa că putem să sosim în propriul trecut, dar după ce am fost atacaţi. Trebuie să mărturisesc că eu cred că este un pic o scuză lamentabilă, dar asta e. Raportul Omega să fie.

— Oh. Bauer se întinse după dosarul roşu. Pot să îl iau?
— Si-sigur.
Comodorul începu să citească.

***

Să accelerezi cu viteze mai mari decât viteza-luminii era, desigur, imposibil. Relativitatea generală clarificase destul de bine aspectul acesta în secolul douăzeci. Cu toate acestea, de atunci a apărut un număr considerabil de metode de a depăşi limita vitezei. Până acum, se găsiseră cel puţin şase metode diferite, binecunoscute, cu ajutorul cărora puteai să mişti masa sau informaţiile din punctul A în punctul B fără să fii nevoit să treci prin c.

Câteva dintre aceste tehnici se bazau pe şiretlicuri de cuantum, tăieturi ciudate ce implicau condensări Bose-Einstein care propulsau uşor biţii în puncte de cuantum separate de ani-lumină. În ceea ce priveşte canalul cauzal, nodurile încurcate au trebuit să fie scoase la viteze mai mici decât cea a luminii, făcându-le astfel foarte bune ca mijloc de comunicare, dar inutile pentru a transporta persoane. Unele dintre ele – precum găurile de vierme ale Eschaton-ului – erau inexplicabile, bazându-se pe principii fizice nedescoperite încă de niciun fizician. Dar două dintre ele erau sisteme de propulsie viabile pentru nave spaţiale: Linde-Alcubierre-ul care făcea expansiuni reciproce şi jump drive-ul. Cel dintâi crea un val de expansiune şi de contracţie în spaţiul din faţa şi din spatele navei. Era de o eleganţă incomparabilă şi mai mult decât periculoasă. O navă spaţială care încerca să navigheze prin diversitatea densă a spaţio-temporalului risca să fie distrusă chiar şi de un fir de praf rătăcit.

Jump drive-ul era mult mai sigur, având ceva subterfugii în mânecă. O navă spaţială echipată cu aşa ceva ar accelera din izvorul cel mai apropiat de forţă gravitaţională. Odată ce s-a identificat un punct spaţio-temporal plat şi echipotenţial din apropierea unei planete-ţintă, nava ar activa generatorul de navigare şi atunci întreaga navă spaţială ar putea să se deplaseze între două puncte, fără să fie nevoie vreodată chiar să se afle între acele două puncte. (Presupunând, desigur, că planeta-ţintă era mai mult sau mai puţin în acelaşi loc şi în

aceeaşi stare în care era în momentul în care nava spaţială îşi pornise generatorul de navigare. Dacă nu era aşa, nimeni nu ar mai vedea iar acea navă.)

Dar jump drive-ul crea mari probleme pentru domeniul militar. Funcţiona numai în spaţio-temporalul plat, la o distanţă considerabilă faţă de stele sau planete, ceea ce însemna pe de o parte că trebuia să te opreşti undeva departe, şi pe de altă parte că puteai fi văzut de oricine ai fi vrut să-l ataci. Şi nici nu avea o sferă de acţiune foarte mare. Cu cât încercai să faci saltul mai mare, cu atât creşteau şansele ca acele condiţii pe care te aşteptai să le găseşti la punctul de destinaţie să fie altele decât cele scontate, dând astfel mult de muncă pentru ajustări. Ridica şi o problemă mai serioasă pentru că crea un tunel între puncte echipotenţiale în spaţio-temporal. Dacă calculai greşit un salt, te trezeai cufundat în trecut şi faţă de punctul de plecare, şi faţă de destinaţie. S-ar putea să nu îţi dai seama de asta până nu ajungeai acasă, dar tocmai încălcaseşi cauzalitatea. Si Eschaton-ul era clar împotriva celor care făceau asta.

De aceea, Raportul Omega era unul dintre cele mai problematice documente de război din arhiva marinei Noii Republice. Raportul Omega punea în discuţie modalităţile posibile de a viola cauzalitatea – călătoriile în timp în interiorul cadrului preferenţial – în scopuri strategice. Colonia Lumea lui Rochard se afla la mai bine de patruzeci de ani-lumină faţă de Noua Austria. În mod normal, asta ar presupune de la cinci la opt salturi, adică o călătorie destul de serioasă de trei sau patru săptămâni. Acum, pe timp de război, se putea presupune că zonele prin care puteai să te apropii de Noua Austria erau supravegheate. Orice flotă care voia să atace acea zonă trebuia să facă un salt pe lângă Nebuloasa Capului Reginei, un nor prin care efectiv nu se putea trece şi în care se formau trei sau patru corpuri protostelare. Şi ca să pui în execuţie Raportul Omega – alegându-şi cu delicateţe timpul de sosire după confirmarea primului semnal de atac asupra coloniei Lumea lui Rochard astfel încât să se evite o violare completă a cauzalităţii şi totuşi să ia prin surprindere inamicii – ei bine, asta ar însemna să se facă mai multe salturi care să îi ducă în propriul viitor înainte să

facă un circuit complet înapoi în trecut, chiar înăuntrul orizontului spaţial eventual.

Bauer îşi dădu seama că aceasta urma să fie cea mai mare operaţie militară din istoria Noii Republici. Şi, Doamne ajută, era treaba lui să fie sigur că funcţionează.

***

Burya Rubenstein lovi cu putere în piciorul mesei cu un bocanc de pâslă uzat.

— Linişte! strigă el.

Nimeni nu îi dădu atenţie. Enervat, îşi scoase pistolul care fusese fabricat pentru el şi trase un foc în tavan. Acesta scoase doar un zgomot tăcut, dar căderea tencuielii captă atenţia tuturor. În tot acest vacarm de oameni tuşind şi înecându-se, urlă:

— Comitetul va face linişte!

— De ce? întrebă un opozant care stătea în capătul sălii pline cu bere.

— Pentru că dacă nu tăceţi ca să mă lăsaţi să vorbesc, va trebui să îi daţi socoteală lui Politovsky şi dragonilor săi. Cel mai grav lucru pe care pot să vi-l fac este să vă împuşc. Dacă pune ducele mâna pe voi, s-ar putea să fiţi nevoiţi chiar să lucraţi pentru a vă duce traiul!

Râsete.

— Poate pentru traiul său! Ceea ce avem aici este şansa fără precedent de a ne descotorosi de cătuşele sclaviei economice care ne-a legat de pământ şi de fabrici şi de a da naştere unei epoci de mobilitate socială luminată în care să fim liberi să evoluăm, să contribuim la bunurile comune, să învăţăm să lucrăm mai bine şi să trăim mai repede. Dar, tovarăşilor, forţele de ordine sunt nemiloase şi vigilente: Chiar acum, o navetă spaţială a marinei transportă soldaţi la Chelmul Exterior pe care vor să îl transforme într-un puternic centru împotriva noastră.

Oleg Timoshevski se ridică, făcând destul de mult zgomot.

— Nu vă temeţi! Îi vom distruge!

Îşi legănă mâna stângă în aer şi pumnul său luă forma negreşită a unui lansator. Trecând prin procedurile de autoperfecţionare cu exuberanţa unui cyborg nou-născut, putea

să pozeze ca un adept al Frontului Transumanist sau chiar al Partidului Spaţiului şi Libertăţii.

— Destul, Oleg. Burya îl fixă cu privirea, apoi se întoarse spre audienţă.

— Nu ne permitem să câştigăm lupta asta prin violenţă, accentuă el. Pe termen scurt, acest lucru ar părea tentant, dar tot ce va face este să ne îndepărteze de mase şi din tradiţie ştim că, fără sprijinul maselor, nu se poate face revoluţie. Trebuie să demonstrăm că forţele de reacţie se destramă în faţa forţelor iubitoare de pace pentru acţiunile curajoase şi progres fără a se resimţi nevoia represiunii. În caz contrar, tot ce vom reuşi să facem este să înlocuim acele forţe şi prin asta să devenim asemenea lor. Asta vreţi?

— Nu! Da! NU!

Se strâmbă la nebunia frenetică care cuprinse sala imensă. Delegaţii deveneau exuberanţi, măguliţi de raţiunea propriului destin irezistibil şi ambalaţi de prea multă bere de grâu şi vodcă. (Chiar dacă aceasta din urmă era sintetică, nu se deosebea de cea adevărată.)

— Tovarăşi!

Un om cu părul deschis la culoare, între două vârste şi cu un ten cam palid stătea în faţa uşii principale a sălii.

— Fiţi atenţi, vă rog! Eşaloane reacţionare ale juntei imperialiste au pornit să încercuiască Terenul Paradei de Nord! Piaţa liberă este în pericol!

— Ah, la naiba! bombăni Marcus Wolff.

— Du-te şi vezi despre ce e vorba, îl rugă Burya. Ia-mi-l de pe cap şi pe Oleg şi voi ţine eu piept aici. Şi încearcă să îi găseşti ceva de făcut şi lui Jaroslav. Poate să fluture pistolul cu apă înspre soldaţi sau ceva asemănător. Nu pot să mă descurc cu el în picioarele mele.

— Se face, şefu’. Eşti sigur că nu vrei să facem măcel?

— Dacă sunt sigur? Rubenstein ridică din umeri. Aş prefera să nu folosim arme nucleare, dar foloseşte-te de orice mijloc pentru a câştiga controlul, atât timp cât menţinem moralul oamenilor cât de cât ridicat. Dacă e posibil. Nu ne trebuie o rebeliune acum. Este prea devreme. Ţine gărzile la distanţă timp de o săptămână şi o să îi vezi cum fug ca şobolanii de pe un vas care

se scufundă. Încearcă doar să le distragi atenţia pentru moment. Am de emis un comunicat care ar trebui să îi întărâte pe lacheii din clasa conducătoare.

Wolff se ridică şi merse până la masa lui Timoshevski.

— Oleg, vino cu mine. Avem o treabă de făcut.

Burya de-abia îşi dădu seama de plecarea celor doi.

Era absorbit, cu nasul în manualul unui procesor de cuvinte, care îi căzuse în poală din cornul abundenţei. După ce îşi petrecuse toată viaţa scriind de mână sau folosind o maşină de scris manuală şi laborioasă, se gândi că lucrul acesta era cu totul şi cu totul extraordinar. Dacă şi-ar fi dat seama cum să îl facă să numere cuvintele dintr-un paragraf, ar fi fost fericit. Dar fără să fie în stare să îl seteze, cum şi-ar putea da seama câte cuvinte sunt necesare să umple o coloană?

Congresul revoluţionar stătuse închis, în vechiul teritoriu al Schimbului de Porumb, timp de trei zile. Excrescenţe ciudate care arătau ca nişte ferigi metalice negre colonizaseră acoperişul, transformând lumina soarelui şi poluarea atmosferică în electricitate şi în tacâmuri colorate de plastic. Godunov, care trebuia să se ocupe de aprovizionarea cu mâncare, se plânse de lipsa de tacâmuri (ca şi când un revoluţionar s-ar încurca cu asemenea trivialităţi) până când Mişa, care avea puţin mai multă minte decât Oleg, îşi ridică nasul şi instrui chestiile de pe acoperiş pentru a începe să producă unelte. Apoi Mişa plecă să facă nişte comisioane şi nimeni nu putea să oprească fabrica de furculinguri. Din fericire se pare că nu se ducea lipsă de mâncare, muniţie sau, de fapt, de nimic. Cacealmaua lui Burya părea că îl convinsese pe duce că sovieticii democratici chiar aveau arme nucleare şi că pentru moment hărţuitorii erau deja la edificiul de cărămidă galbenă de la capătul Pieţei Libertăţii.

— Burya! Vino repede! Pericol la porţi!

Rubenstein îşi ridică privirea din ciorna proclamaţiei.

— Ce este? se răsti el. Vorbeşte clar!

Tovarăşul (Petrov, nu aşa îl chema?) se opri la jumătatea distanţei până la birou.

— Soldaţi, spuse el gâfâind.

— Aha. Burya se ridică. Au început deja să tragă? Nu? Atunci voi vorbi cu ei.

Se întinse, încercând să îşi aline din amorţeala din muşchi şi să alunge oboseala.

— Du-mă la ei.

O gloată mică de oameni mărşăluiau prin faţa porţilor Schimbului de Porumb. Ţărănci cu baticuri, muncitori de la minele din cealaltă parte a oraşului – inactive de când întreaga lor fabrică a fost înlocuită cu un complex miraculos şi aproape organic care încă se extindea – chiar şi câţiva pricăjiţi de la lagărul muncitoresc de corecţie din spatele castelului veniseră. Toţi mărşăluiau în faţa unui grup mic de soldaţi înspăimântaţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Rubenstein.

— Aceşti oameni spun că…

— Lasă-i să vorbească singuri. Burya arătă spre persoana care era cea mai apropiată de porţi. Tu de acolo. Nu aţi deschis focul împotriva noastră, aşa că de ce sunteţi aici, tovarăşe?

— Eu, ah. Militarul făcu o pauză, părând încurcat.

— Ne-am săturat să fim trataţi urât de aristocraţi, asta s-a întâmplat, spuse cel de lângă el, un slăbănog înalt cu o înfăţişare sărăcăcioasă şi cu o pălărie înaltă de blană care cu siguranţă nu făcea parte din uniforma standard. Nenorociţii de paraziţi regali s-au închis în palat, bând şampanie şi aşteptându-se să ne dăm viaţa ca să fie ei în siguranţă. În timp ce aici afară toată lumea se simte bine şi parcă e sfârşitul regimului, nu? Adică, ce se întâmplă? A venit vremea doctrinei libertăţii de conştiinţă?

— Bine aţi venit, tovarăşi! Burya îşi deschise braţele spre soldaţi. Da, este adevărat! Cu ajutorul aliaţilor noştri din Festival, mâna de fier a juntei reacţionare va fi distrusă pentru totdeauna! Se naşte noua economie. Costurile marginale ale producţiei au fost abolite şi de acum încolo, dacă orice articol este produs o dată, acesta poate fi reprodus la infinit. De la imaginaţia fiecăruia la nevoile fiecăruia! Alăturaţi-vă sau şi mai bine, chemaţi-vă soldaţii să ni se alăture!

Se auzi o bubuitură puternică venind de la acoperişul Schimbului de Porumb, exact în momentul în care Burya atingea apogeul discursului său spontan. Capetele oamenilor se

întoarseră alarmate. Ceva se stricase în fabrica de furculinguri şi un râu de obiecte în nuanţele curcubeului ţâşnea înspre cer clincănind, lovindu-se de pietrele de pavaj de pe fiecare parte a străzii ca o prevestire a societăţii postindustriale care avea să se instaureze. Muncitorii şi ţăranii priveau cu gura căscată la această expunere extraordinară de productivitate, apoi se aplecară să scormonească prin mormanul de furculinguri viu colorate ale revoluţiei. Se auzi răsunând o salvă de focuri şi Burya Rubenstein îşi ridică mâinile pentru a-i saluta pe soldaţii garnizoanei Dealului Ţestei, rânjind cu toată gura.

***

— Buletinul ştirilor de seară. Şi acum titlurile zilei. Criza care s-a stârnit în legătură cu invazia Festivalului asupra coloniei Lumea lui Rochard continuă, încercările de mediere diplomatică au fost categoric refuzate şi se pare că intervenţiile militare sunt inevitabile. Obţinerea de informaţii de pe teritoriul invadat este aproape imposibilă, dar din câte am aflat, garnizoana condusă de ducele Politovsky continuă să lupte vitejeşte pentru a apăra stindardul Imperial. Ambasadorul Al-Haq din Turku a afirmat mai devreme în această emisiune că guvernul din Turku a fost de acord cu faptul că politicile expansioniste ale aşa-numitului Festival reprezintă o ameninţare intolerabilă pentru pace.

— Se pare că femeia care s-a legat ieri dimineaţă cu lanţuri de gardul rezidenţei Imperiale, cerând dreptul la vot şi drepturi de proprietate pentru femei, are un trecut bogat de tulburări nervoase caracterizate prin isterie paranoică. Conducătorii Uniunii Mamelor au negat astăzi că ar fi fost la curent cu acţiunile femeii şi le-au condamnat ca fiind nefeministe. Se aşteaptă ca, în decursul acestei săptămâni, femeia să fie amendată pentru tulburarea liniştii publice.

— Zvonurile nefondate care circulă pe Bătrânul Pământ despre planurile Amiralităţii de a face o serie de îmbunătăţiri la capacitatea noastră de navigaţie au influenţat numeroase companii extraplanetare care fac investiţii să îşi vândă acţiunile repede. Acest lucru a avut drept rezultat o îngreunare serioasă a ratei de schimb şi retragerea mai multor companii de asigurări de pe piaţa Noii Republici. Directorul Băncii Regale nu a dat încă nicio declaraţie, dar oficialii Camerei Comerţului dau amenzi

acelor companii care participă la această debandadă, acuzându-le de calomnie şi conspiraţie la înfiinţarea unui cartel comercial şi de faptul că folosesc alerta defensivă drept pretext.

— Cei patru anarhişti spânzuraţi astăzi la închisoarea Krummhopf au fost însoţiţi de…

Clic.

— Urăsc planeta asta blestemată, şopti Martin şi se cufundă mai bine în cada de porţelan. Acesta era cel mai bun lucru din apartamentul mizerabil de două camere de lângă docuri în care fusese aruncat. (Aspectele proaste ale apartamentului includeau, desigur, posibilitatea de a exista dispozitive de ascultare.) Se holba la tavanul aflat la doi metri deasupra lui, încercând să ignore ştirile de la radio. Sună telefonul.

Înjurând, Martin se târî afară din cadă, picurând apă pe jos şi se duse în sufragerie.

— Da? întrebă el.

— Ai avut o zi bună?

Era o voce de femeie şi îi luă ceva timp să o recunoască.

— Groaznică, spuse el cu patos. *Şi faptul că m-ai sunat nu o îmbunătăţeşte cu nimic,* îşi spuse Martin. Ideea de a fi implicat într-o mişculaţie diplomatică nu îi surâdea deloc. Dar dorinţa de a se văicări îi mai potoli din irascibilitate.

— Lista lor de tehnologie pe care au pus embargo include interfeţe craniene. Este vorba numai de tehnologie de rahat, de mănuşi de imersiune şi tablouri de distribuţie VR. Tot ce văd în faţa ochilor sunt pătrate tridimensionale mov şi mă dor şi degetele.

— Ei bine, se pare că ai avut o zi extraordinară în comparaţie cu a mea. Ai mâncat ceva?

— Nu încă. Deodată, Martin îşi dădu seama că murea de foame, ca să nu mai vorbim de plictiseală. De ce? întrebă el.

— O să îţi placă, spuse ea încet. Ştiu un restaurant rezonabil pe puntea C, la două etaje şi trei coridoare faţă de poarta cinci a zonei de securitate. Pot să îţi fac cinste cu cina?

Martin se gândi pentru câteva secunde. În mod normal ar fi refuzat, căutând vreun motiv să se eschiveze de la vreun contact cu vreo arătare diplomatică a Naţiunilor Unite. Dar îi era foame şi nu doar de mâncare. Invitaţia întâmplătoare îi aduse

aminte de casă, de un loc unde oamenii puteau să vorbească liber. Momeala de a fi în compania cuiva îl prinse şi după ce se îmbrăcă, urmă indicaţiile date de ea şi încercă să nu se gândească prea mult la această întâlnire.

Dormitoarele ofiţerilor vizitatori se aflau în afara zonei de securitate a bazei, dar mai era un punct de control prin care trebuia să treacă până să ajungă la capsula spaţială etanşă care duce la secţiunile civile ale staţiei spaţiale. După ce trecu de punctul de control, dădu în coridorul principal care se curba uşor spre stânga, urmând interiorul circumferinţei staţiei: mai multe coridoare se deschideau în el, la fel şi numeroase uşi. Se duse după un colţ şi apoi dădu în stradă.

— Martin! Îl luă de braţ. Sunt aşa încântată să te văd!

Îşi pusese o rochie verde cu un corsaj strâmt şi mănuşi lungi negre. Umerii şi partea de sus a mâinilor ei erau goale, excepţie făcând gâtul în jurul căruia îşi legase o fundă. Acest lucru îi păru ciudat lui Martin; ceva din instrucţiunile lui obişnuite îi sâcâia memoria.

— Prefă-te că şi tu eşti bucuros să mă vezi, şopti ea. Prefă-te pentru camerele de filmat. Mă scoţi să îmi faci cinste cu cina. Şi spune-mi Ludmilla în public.

— Desigur, se forţă el să zâmbească. Draga mea, ce bine îmi pare să te văd!

O luă de mână şi încercă să se ia după ea.

— În ce direcţie? murmură el.

— Te descurci bine pentru un amator. A treia clădire pe dreapta. Avem rezervată o masă pe numele tău. Eu sunt însoţitoarea ta în seara aceasta. Îmi cer scuze pentru accentul de mister şi secret, dar eşti monitorizat de securitatea bazei şi dacă m-aş afla aici ca ceea ce sunt de fapt, ar începe să îţi pună întrebări. Este mult mai uşor dacă sunt o femeie de moravuri uşoare.

Martin se înroşi.

— Înţeleg, spuse el.

În sfârşit îi căzu fisa: în această cultură desuetă, o femeie care îşi etala pielea de sub bărbie era un pic indecentă. Ceea ce însemna că hotelul era plin de…

— Nu ai folosit facilităţile hotelului de când ai sosit? întrebă ea, ridicând din sprânceană.

Martin scutură din cap.

— Nu vreau să fiu arestat în jurisdicţii străine, mormăi pentru a acoperi din disconfort. Şi obiceiurile de aici sunt complicate. Ce părere ai despre ele?

Ea îi strânse mâna.

— Fără comentarii, spuse ea uşor. Aici doamnele nu au voie să înjure. Îşi strânse poalele rochiei în timp ce el îi deschise uşa. Totuşi, mă îndoiesc că această ordine socială va mai dura mulţi ani. Ar trebui să investească multă energie pentru a menţine statutul acesta pentru mult timp.

— Pari ca şi cum de abia i-ai aştepta colapsul.

Îi înmână cârdul său unui ospătar amabil care făcu o plecăciune şi o tuli în restaurant.

— Păi asta şi fac. Tu nu faci acelaşi lucru?

Martin suspină uşor.

— Acum că spui asta, sincer să fiu, nu aş vărsa vreo lacrimă dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Tot ce îmi doresc este să termin cu slujba asta şi să mă întorc acasă.

— Aş vrea ca viaţa mea să fie la fel de simplă. Nu îmi permit să mă enervez pentru că eu trebuie să protejez această civilizaţie de consecinţele propriei sale prostii. Este greu să repari injustiţiile sociale când oamenii pe care încerci să îi ajuţi sunt morţi.

— Masa dumneavoastră, domnule, spuse chelnerul făcându-şi iar apariţia cu o plecăciune adâncă. Rachel scoase un chicot uşor. Martin se luă după chelner care mergea spre masa rezervată şi Rachel mergea în urma lor.

Rachel îşi păstră o postură de prostuţă până când se aşezară într-un separeu şi comandară meniul zilei. De îndată ce chelnerul dispăru, ea lansă bomba.

— Vrei să ştii ce se întâmplă, cine sunt şi despre ce e vorba, spuse ea încet. Şi mai vrei să ştii dacă ar trebui să cooperezi şi ce îţi iese ţie în urma acestui lucru, corect?

El dădu din cap în semn de aprobare, nedorind să deschidă gura să vorbească şi întrebându-se cam cât ştie ea despre adevărata lui misiune.

— Bine. Se uită la el cu seriozitate. Văd că deja ai decis să nu mă torni la securitatea bazei. Asta ar fi fost o mare greşeală, Martin. Dacă nu pentru tine, atunci pentru alte persoane.

El îşi coborî privirea, holbându-se la decorul din faţa ei. Tacâmuri de argint, şervete din pânză de în şi o faţă de masă apretată ce cădea peste toate laturile ca o cascadă. Şi la sânii lui Rachel. Rochia îi punea în valoare aşa de bine încât era aproape imposibil să îi ignori, deşi el încerca să nu se holbeze. Avea de-a face într-adevăr cu o femeie de moravuri uşoare. În final se mulţumi să o privească drept în faţă.

— E ceva din ce se întâmplă ce nu înţeleg, spuse el. Ce este?

— Totul se va lămuri. Primul lucru pe care îl voi spune, după ce îmi vei auzi propunerea, este că poţi să te ridici să pleci dacă nu decizi să rămâi şi să te implici. Vorbesc serios. Te-am luat cam dur mai devreme, dar sincer, nu te vreau prin preajmă dacă nu eşti dispus să participi. Acum ei cred că eşti doar un inginer cu gura mare. Dacă s-ar uita mai bine la mine… Făcu o pauză. Buzele ei se îngustară puţin. Eu sunt femeie. Voi beneficia de puţină milă dacă voi fi deconspirată din întâmplare, dar ei nu prea văd femeile capabile să fie agenţi liberi şi cu atât mai puţin specialişti în contraspionaj. Mâine, pe vremea asta, voi avea privilegiile puse la punct şi voi putea face totul public. Oricum, să revenim la ce se întâmplă aici. Acum, te vei ridica să pleci sau vrei să te bagi?

Martin se gândi pentru câteva clipe. *Ce să fac?* Soluţia părea a fi evidentă:

— Mă voi mulţumi cu nişte răspunsuri. Şi cu cina. Orice e mai bine decât să stau închis în baza asta ca un focar de infecţie.

— Bine. Spuse ea şi se rezemă confortabil. Să o luăm de la început. Ridică un deget înveşmântat în mănuşă. Ce se întâmplă? E puţin complicat să explici acest lucru. Naţiunile Unite nu au jurisdicţie aici, dar avem destulă putere să distrugem tratatele de comerţ ale Noii Republici cu jumătate din vecinii săi dacă, de exemplu, aceasta ar fi prinsă că încalcă convenţiile de război sau că foloseşte tehnologii interzise.

Martin pufni.

— Tehnologie interzisă? Ei?

— Crezi că ar fi pierdut şansa să fie cu un pas înainte? vorbim aici de familia regală.

— Hmm. Martin îşi frecă bărbia, căzând pe gânduri. Bine, atunci sunt nişte refractari pragmatici. Asta spui?

— Este un rezumat foarte concis a ceea ce vreau să zic.

Ridică din umeri. Împotriva voinţei sale, Martin se surprinse uitându-se undeva sub bărbia ei. Se forţă să se uite mai sus.

— Aranjamentele noastre de arme nu au nicio autoritate aici, dar lucrurile stau altfel mai aproape de casă şi o bună parte din schimburile Noii Republici se duc în acea direcţie. Este totuşi vorba şi de puţină recunoaştere. Odată ce obţin acreditare oficială, voi avea imunitate diplomatică, dacă mă vor prinde şi voi trăi destul să mi-o revendic. În al doilea rând – îşi ridică încă un deget – controalele pentru limitarea armelor sunt pentru a proteja oamenii de intervenţia Eschaton-ului. Şi funcţionează bidirecţional. Atât timp cât oamenii se rezumă la lucruri mici şi plictisitoare, ca depistarea rachetelor relative şi a chimicalelor organice care distrug mecanisme, marele E nu se bagă. Dar de îndată ce oamenii încep să îşi bage nasul în lucrurile interzise, situaţia va fi catastrofală!

Ea începu să se hlizească şi Martin o fixă cu privirea, fiind cam încurcat de toată situaţia asta. Apoi zâmbi la apariţia chelnerului care puse un bol de supă în faţa sa. Chelnerul îşi termină treaba, turnă vin în pahare şi dispăru. Rachel făcu feţe.

— Ce ziceam? Nu îţi va veni să crezi cât de obositoare poate fi această şaradă de fetişcană. Să trebuiască să te comporţi tot timpul ca un copil retardat de zece ani… ah, da, marele E. Marele E este total împotriva persoanelor care îşi construiesc arme autonome, care se reproduc singure sau care folosesc dispozitive de violare a cauzalităţii sau un număr mare de alte arme de distrugere în masă interzise. De îndată ce o civilizaţie planetară începe să se joace cu acestea, mai devreme sau mai târziu, marele E va veni să cerceteze situaţia şi atunci va fi vorba de o fostă civilizaţie planetară.

Martin aprobă, încercând să pară că aude aceste lucruri pentru prima oară. Îşi muşcă limba pentru a se abţine să nu îi corecteze ultima frază. Implicarea ei în subiect era contagioasă

şi îi era greu să nu contribuie la discuţie cu toate cunoştinţele pe care le dobândise în acest domeniu.

Rachel luă o gură mare de supă.

— Marele E poate să fie foarte brutal. Avem o confirmare sigură despre cel puţin un incident în care a fost implicată o supernovă la aproximativ cinci sute de ani-lumină în afara conului nostru – terestru – de lumină. Toate acestea au sens dacă încerci să distrugi o ameninţare propagandistică exponenţială aşa că bănuim că Eschaton-ul a acţionat din aceste considerente. Oricum, eşti de acord cu mine când spun că este vorba de o politică greşită să laşi copilaşii vecinilor să se joace cu arme nucleare strategice?

— Da. Martin aprobă. Luă şi el o gură de supă. Ceva de genul ăsta chiar ar putea să te împiedice să îţi revendici bonusul după terminarea misiunii.

Ea îşi miji ochii şi dădu din cap în semn că îl aprobă.

— Iar sarcasm. Cum de ai reuşit să nu intri în bucluc până acum?

— Nu am reuşit să o fac. Îşi lasă jos lingura. De aceea, dacă nu te deranjează că spun asta, am fost îngrijorat de abordarea ta. Pot să mă descurc foarte bine fără să fiu azvârlit în vreo închisoare.

Rachel inspiră adânc.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu ştiu dacă se va ajunge acolo, dar… Vorbesc serios. Totuşi aş vrea să îţi fac o imagine de ansamblu. Noua Republică se află la doar două sute cincizeci de ani-lumină de Pământ. Dacă marele E ar decide să ne ia prin surprindere aici, ar trebui să evacuăm cincizeci de sisteme stelare. Părea că nu este în apele ei. Despre asta este vorba şi de aceea te-am băgat în această poveste.

Privi în jos şi se concentră asupra bolului de supă. Martin o fixă cu privirea. Pofta de mâncare îi dispăruse complet. Rachel făcu o treabă straşnică în acest sens, reamintindu-i de motivul pentru care se afla aici. Avea părinţi, la care într-adevăr nu prea ţinea, dar ce e mai important e că avea o soră pe Marte de care era foarte legat şi mult prea mulţi prieteni şi amintiri ca să vrea să mai audă ceea ce spunea ea. Era mai uşor să privească cum mânca, să îi admire luciul fără cusur de pe braţe şi decolteul.

Clipi, îşi luă paharul de vin şi îl scurse dintr-o înghiţitură. Ea îşi ridică privirea, îl surprinse privind, zâmbi cu toată faţa – chiar teatral – şi îşi linse buzele încet. Efectul era prea puternic, Martin îşi întoarse privirea.

— La dracu, ar fi trebuit să părem ca şi cum tu mi-ai face cinste cu cina, iar acest lucru ar fi fost pretextul pentru a mă duce acasă şi a mi-o trage nebuneşte! spuse ea încet. Nu poţi măcar să mimezi puţin interes?

— Îmi pare rău, zise el, fiind luat prin surprindere. Nu sunt un actor. Asta ar trebui să pară că facem?

Ea îşi ridică paharul de vin: era gol.

— Umple-mi paharul, te rog.

Se uită la el într-un mod ciudat, iar el se crispă, apoi întinse mâna, luă sticla de vin şi turnă din conţinut în paharul ei.

— Nu am vrut să îţi tai pofta de mâncare. De altfel, tu eşti singura persoană civilizată în compania căreia pot sta pe o distanţă de mii de mile.

— Sunt un simplu inginer, spuse el, storcându-şi creierul pentru a găsi altceva mai bun de zis. *În ce mă bag?* se întrebă el cu disperare. Cu două ore în urmă înnebunise de plictiseală şi singurătate. Acum o femeie inteligentă şi atrăgătoare – care, din întâmplare era un spion – îl scosese din casă pentru a cina cu el. Ceva era sortit să meargă prost, nu-i aşa? Îmi place să lucrez cu maşini. Îmi plac navele spaţiale. Eu… îşi drese vocea. Nu mă prea pricep la oameni.

— Şi asta e o problemă?

— Da. Încuviinţă, cântărind-o din priviri. Privirea ei părea a fi înţelegătoare. Nu prea mă pricep să citesc localnicii. Ceea ce nu e bine. Aşa că m-am închis în camera mea şi am încercat să mă feresc de ei.

— Şi acum, lasă-mă să ghicesc, o iei razna?

— După patru luni petrecute aşa, este şi ăsta un mod de a denumi starea în care mă aflu. Luă o gură de vin. Şi tu?

Ea respiră adânc.

— La mine nu e chiar aşa, dar e pe aproape. Am o misiune de îndeplinit. Trebuie să evit să mă bag în bucluc. O parte din misiune presupune să mă integrez în această societate, dar lucrul ăsta te înnebuneşte după un timp. Vorbesc serios, ştii că

discuţia asta faţă în faţă nu este recomandată în manual? Aş fi mai în siguranţă dacă aş lansa un dispozitiv mic care să îţi transmită mesajul.

— Aşa că şi tu o iei… razna. Martin zâmbi uşor.

— Da. Schiţă un zâmbet. Si tu la fel?

— Te aşteaptă cineva acasă? întrebă el. Îmi cer scuze, ceea ce voiam să zic este dacă există cineva la care aştepţi să te întorci. Sau ceva în care poţi să refulezi? Să scrii scrisori sau altceva?

— Pff. Se încruntă şi îl privi. Ceea ce fac eu nu e o profesie pentru cineva care este căsătorit cu altcineva decât cu munca sa, Martin. Şi munca ta e la fel. Dacă ai fi fost căsătorit, ţi-ai fi adus familia într-un loc ca Noua Republică?

— Nu, nu am spus-o în acest sens…

— Ştiu asta. Încruntarea ei se transformă într-o expresie facială meditativă. Este totuşi bine ca, din când în când, să poţi să vorbeşti deschis.

Martin îşi făcu de lucru cu paharul de vin.

— De acord, spuse el cu patos. Tocmai m-am ars cu chestia asta săptămâna trecută. Se opri. Ea se uita la el ciudat, faţa ei se schimonosi în ceva ce putea fi considerat un zâmbet dacă nu te uitai la ochii săi care trădau îngrijorarea.

— Zâmbeşte-mi. Da, aşa e bine. Acum continuă să zâmbeşti. Nu te opri. Suntem filaţi chiar în acest moment. Nu îţi face griji de microfoane – s-a rezolvat problema asta – dar este un agent care ne urmăreşte din celălalt capăt al restaurantului. Încearcă să pari că vrei să mă duci acasă să mi-o tragi. Altfel, va începe să se întrebe ce facem aici. Se hlizi la el cu un mare zâmbet pe faţă. Crezi că sunt frumoasă?

Rânjetul ei era doar o mască pentru că, de fapt, ea îl inspecta din spatele acestui zâmbet forţat.

— Da. Se holba la ea, sperând că arată ca şi cum ar fi fost dus de val. Cred că eşti foarte frumoasă. Într-un fel în care doar o bună dietă şi intervenţiile medicale te-ar putea face, se gândi Martin, încercând să zâmbească. Uh, de fapt, frumoasă şi hotărâtă ar merge mai bine. Zâmbetul ei deveni strălucitor.

Undeva în mijlocul duelului de zâmbete apăru şi chelnerul, le luă bolurile de supă şi le înlocui cu felul principal.

— Ah, ce bine! spuse ea, relaxându-se uşor şi ridicându-şi furculiţa şi cuţitul. Nu te întoarce, dar cel care ne urmăreşte se uită în altă parte. Ştii ceva? Eşti prea simţit şi asta nu e bine pentru tine. Majoritatea bărbaţilor din această cârciumă ar fi încercat deja să mă pipăie. Ţine de regulile locului.

— După aproximativ cincizeci sau şaizeci de ani, aproape toţi bărbaţii învaţă să nu le mai pese dacă le scapă vreo femeie pe care nu au pipăit-o. Problema e ca nu există tratamente împotriva îmbătrânirii aici. Martin părea că nu e în apele lui cu discuţia asta.

— Da, apreciez asta. Ea îi zâmbi înapoi. Ţi-a mai zis cineva că eşti drăguţ când zâmbeşti? Mi-am petrecut prea mult timp în înfundătura asta încât am uitat cum arată un zâmbet sincer, ca să nu mai vorbesc de cât de bine e să pot vorbi ca un om matur. Oricum…

El se holba la ea. Degetul ei de la picior tocmai îi atinse piciorul stâng.

— Cred că te plac, spuse ea încet.

Martin făcu o pauză, apoi încuviinţă serios.

— Sunt încântat.

— Într-adevăr? zâmbi şi îşi urcă degetul mai sus.

Lui i se tăie respiraţia.

— Opreşte-te, o să provoci un scandal! Privi înjur cu o falsă îngrijorare. Sper să nu observe nimeni.

— Nicio şansă. De asta e făcută faţa de masă, să acopere momente de genul acesta. Ea râse încet şi, după câteva clipe, începu şi el să râdă.

— Ca să terminăm odată cu discuţia asta şi să putem mânca liniştiţi, trebuie să spun că mâine te vei întoarce la bordul navei *Lord Vanek* şi cel mai probabil, ei te vor întreba dacă vrei să câştigi mai mulţi bani în schimbul prelungirii contractului. Dacă vrei să te îmbogăţeşti şi în acelaşi timp să salvezi vieţile mai multor milioane de oameni, vei accepta. Se întâmplă să ştiu că oamenii amiralului vor folosi nava *Lord Vanek* pe post de vas amiral şi de asemenea şi eu voi fi la bordul său.

— Tu o să ce? Cum vei putea face asta?

— Ca observator diplomatic. Sarcina mea este să mă asigur că Festivalul – şi mi-aş fi dorit să ştiu mai multe despre ei – nu

încalcă şase tratate diferite. Şi neoficial, vreau să monitorizez şi Noua Republică. Se întâmplă puţin mai multe lucruri decât toată lumea vrea să recunoască. Nu, de fapt se întâmplă mult mai mult decât atât. Dar nu vrem să lăsam acest lucru să ne strice cina, nu-i aşa? Dacă eşti de acord, vino acasă cu mine, într-un loc sigur unde o să te pun la curent cu tot ce se întâmplă, în timp ce urmăritorul nostru va crede doar că vei face prostii ca orice alt inginer burlac de pe aici. Aşa că te vei întoarce acasă cu un salariu gras, plus un bonus mare plătit de DefIntelSIG. Totul va fi bine. Iar acum, ce zici să uităm de problemele noastre şi să mâncăm cina până nu se răceşte?

— Da, sună bine. Martin se apleacă în faţă. Cât despre povestea pentru cel ce ne urmăreşte…

— Da? îşi luă furculiţa.

— Poate să includă şi o sticlă de vin cumpărată pe drum? Şi să ne relaxăm după aceea?

— Da, presupun că da. Rachel se holbă la el. Martin observă că pupilele ei erau dilatate.

— Ai nevoie de o persoană cu care să vorbeşti, spuse el încet.

— Nu-i aşa?

Îşi puse jos furculiţa şi sub masă, la adăpost de privirile celorlalţi, începu să se frece iar de glezna lui. Martin simţea cum ii bătea inima, simţea faţa cum i se îmbujora. Ea era concentrată cu înflăcărare asupra lui.

— Cât timp a trecut pentru tine de când nu ai mai făcut-o? întrebă el încet.

— Mai mult de patru luni. Şi deodată îşi retrase piciorul.

— Mai bine ai termina de mâncat, spuse el. Asta dacă vrei ca povestea noastră de acoperire să fie bună de ceva.

***

— Canal liber către Herman.

— Se caută canal liber… conectat. Bună Martin. Cu ce pot să te ajut?

— Am o problemă.

— Este importantă?

— Este întruchipată într-o femeie. De fapt, este de pe Pământ, este superbă şi, uh, lucrează sub acoperire pentru spionajul de apărare SIG al Naţiunilor Unite. Are specializare în arme care

violează cauzalitatea, infracţiuni ale tratatului de dezarmare, în lucruri de genul ăsta.

— Devine interesant. Continuă.

— Se numeşte Rachel Mansour. Deţine ceva ce arată ca un document de identificare adevărat al unui inspector de arme al Naţiunilor Unite şi nici nu se pune problema să fie un localnic sau un agent secret, cel puţin dacă cei din Noua Republică nu îşi trimit agenţii de sex feminin în afara planetei pentru instrucţie. Susţine că oraşul Noua Praga planifică un fel de expediţie navală pentru a salva colonia care e sub asediu şi că se aşteaptă ca ei să mă recruteze mâine pentru a gestiona pe navă crizele iscate în timp de război. Ceea ce vrea să fac este să fiu atent la orice este suspect sau ilegal. Presupun că se referă la folosirea ilegală de arme strategice. Este o poziţie liberă, întrebarea este…

— Fără presupuneri anticipative, te rog. Mai ştii de existenţa altor inspectori ai Naţiunilor Unite în vecinătate?

— Nu în mod direct, dar ea a menţionat că are un fel de susţinere locală şi acreditări diplomatice. Spune că va lua şi ea parte la expediţie. Mă aştept să aibă în spate o echipă întreagă de agenţi ai Naţiunilor Unite, probabil căutând să producă o destabilizare a situaţiei. Si asta pentru că Noua Republică nu e uşă de biserică. S-a comportat ca şi cum ar cere-o de când şi-a început acumularea de trupe şi mijloace militare în vederea unei operaţiuni. Sunt destul de sigur că mi-a spus adevărul despre reala ei misiune, dar că totuşi a omis unele părţi.

— Corect. În ce condiţii v-aţi despărţit?

— Am acceptat să fac ceea ce mi-a cerut. Martin se opri pentru un moment, cenzurându-şi declaraţia fără să îşi dea seama, apoi continuă. Dacă tu crezi că e recomandabil, voi accepta orice ofertă de misiuni pe timp de război plătite cine ştie cum. Apoi voi face ceea ce va dori ea, şi anume să fiu atent la activităţi ilegale. Ai vreo obiecţie? Cam cât de gravă crezi că e situaţia în care mă aflu?

— Este mult mai rău decât îţi imaginezi tu.

Martin se strâmbă la faţă.

— Poftim?

— Am auzit de Rachel Mansour. Aşteaptă, te rog. AP-ul tăcu pentru aproape un minut, în timp ce el stătea în întunericul

camerei închiriate, aşteptând nerăbdător. Herman nu tăcea niciodată; asemenea unui aparat ce mergea fluent, rapoartele lui neîntrerupte îl făceau pe Martin să se simtă ca şi cum ar fi vorbit singur. Răspunsuri care puteau sau nu să existe, dar tăcere niciodată… Martin. Te rog ascultă. Am o confirmare independentă că este într-adevăr o misiune de transformare în Noua Republică. Agentul special care se ocupă de asta este Rachel Mansour, ceea ce înseamnă că ei se aşteaptă la probleme grave. Este un agent de categorie grea şi nu a fost văzută timp de un an, ceea ce implică faptul că s-a aflat în Noua Republică de mai bine de un an. Între timp, reprezentanţii agenţiei de pe Lună au cumpărat dosarele tale personale şi au luat legătura cu conducerea MIG-ului pentru a te contacta. Mai mult decât atât, au făcut o analiză care este cât se poate de exactă. Noua Republică plănuieşte să îşi trimită întreaga flotă către colonia Lumea lui Rochard, făcând un ocol de unde intenţionează să atace Festivalul. Iar asta este o idee proastă. În mod cert, ei nu înţeleg Festivalul, dar pregătirile sunt atât de înaintate încât nu se pune problema abandonării acestei misiuni. Este foarte posibil să te pui în pericol dacă pare că începi să te panichezi. Având în vedere nivelul avansat de urmărire sub care te afli, o încercare să îţi abandonezi sarcinile şi să te retragi în mediul civil va fi percepută ca o trădare şi, în consecinţă, va fi pedepsită imediat de corpul de securitate al custodelui. Şi în acest caz, Mansour nu va putea să te protejeze, nici dacă ar dori acest lucru. Accentuez faptul că Noua Republică se află cu siguranţă pe picior de război şi încercarea de a pleca acum va fi mai mult decât dificilă.

— La dracu!

— Totuşi situaţia nu este cu totul pierdută. Vreau să cooperezi în totalitate cu Mansour. Fă-ţi treaba şi ieşi de acolo repede. Voi încerca să îţi aranjez să debarci în siguranţă odată ce flota va sosi la destinaţie. Reţine acest lucru, este mult mai periculos să fugi decât să te retragi în linişte.

Martin se simţi cuprins de o nelinişte care îl părăsi de îndată, fără a fi conştient de asta.

— Bine. Ai şi vreo opţiune de siguranţă pentru mine, în caz că Naţiunile Unite o dau în bară? Ai vreo idee cum fac să ies intact

din această situaţie? Ai vreo informaţie despre acest Festival sau ce o fi el?

Herman tăcu pentru câteva clipe.

— Ai grijă pentru că de acum aceasta este cu siguranţă o situaţie de forţă majoră.

Martin suspină adânc şi îşi îndreptă spatele.

— Vreau să acţionezi fără ezitare în caz că lucrurile merg prost, să îţi foloseşti terminologia. Mii de vieţi sunt în pericol. Se clarifică de asemenea şi problemele politice mari. Dacă va fi o înfruntare între Noua Republică şi Festival, este posibil ca instabilităţile rezultate să provoace o revoluţie civilă. Părţile implicate ale Naţiunilor Unite, atât guvernamentale cât şi cvasi-guvernamentale, au un interes vădit pentru acest lucru din motive evidente. Nu pot să îţi dau mai multe informaţii despre Festival în acest moment pentru că te-ai incrimina singur dacă ai spune din greşeală ceva despre asta. Dar este deja evident că Republica este mai mult un pericol pentru ea însăşi decât este pentru Festival. Cu toate acestea, având în vedere natura situaţiei, sunt pregătit să te plătesc dublu faţă de cât ţi-au promis cei de la inspectoratul Naţiunilor Unite dacă rămâi pe poziţii după ce îndeplineşti misiunea propusă de ei şi faci cum îţi cer.

Martin avea gâtul uscat.

— Bine. Dar dacă se întâmplă ca situaţia să devină critică, vreau să primesc de trei ori faţă de cât mi-ar da ei. Dacă voi muri, plata se va face rudelor mele.

Tăcere. Apoi Herman spuse:

— Se acceptă. Terminat.

***

Rachel stătea în pat, holbându-se la tavan, încercând să îşi adune sentimentele. Era dis-de-dimineaţă.

Martin plecase de ceva timp. Avea sentimentul că ceva va merge prost, deşi totul mergea ca pe roate. Totuşi ceva o frământa în subconştient. Deodată se roti într-o parte şi în cealaltă, îşi puse capul pe perna bombată de lângă ea şi îşi ridică genunchii.

Ar fi trebuit să fie o simplă întâlnire de recrutare. Trebuia să pună mâna pe un om de contact util şi să îl instruiască pentru o

singură misiune. Scurt şi la obiect. În schimb, se trezi că cina cu un bărbat tăcut, dar foarte decent care nu încercase nici să o pipăie, nici nu o tratase ca pe un obiect de decor, care ascultase ceea ce spunea cu o mină gravă şi cu care avusese o conversaţie interesantă. Era genul de bărbat pe care, în mod normal l-ar fi considerat o partidă bună. O lua puţin razna, riscând să se comporte iresponsabil. Şi el se comporta la fel. Iar acum începuse să îşi facă griji pentru el, ceea ce nu era deloc planificat.

Se ajunsese la o discuţie faţă în faţă la masa din bucătărie după ce au terminat de vorbit despre afaceri. El se uitase la ea, aşteptând în mod curios ceva de la ea. Ea stătea picior peste picior, lăsând să se vadă un picior pe sub fustă. El o fixă cu privirea.

— Asta e tot? întrebă el. Vrei să fiu atent la folosirea forţelor militare ilicite, să ţin legătura cu tine şi să te înştiinţez dacă văd ceva care arată ca un CDV, asta e tot?

— Da, spuse ea în timp ce îl privea. Asta e, în esenţă, tot.

— Este, ah… O privi cu neîncredere. Am crezut că era mai mult decât atât.

— Poate că este, spuse ea şi. Îşi puse mâinile în poală. Dar doar dacă vrei.

— Ei bine, spuse el, absorbind informaţiile. Ce mai include această misiune?

— Nimic. Îşi înclină capul până când îi întâlni privirea. Am terminat de discutat despre acest lucru. Mai ţii minte ce am spus mai devreme în restaurant?

— Despre? dădu din cap ca şi cum nu ar şti despre ce era vorba, apoi îşi mută privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— A, nimic, suspină el încet.

— Prostii. Se ridică. Hai să vorbim. Se întinse să îi prindă mâna şi îl smuci uşor.

— Ce e? scutură din cap. Sunt doar…

— Haide… Îl smuci puţin mai tare. Hai în cameră.

— Bine. Se ridică în picioare. Nu era mai înalt decât ea şi părea că îi evită privirile. Era o situaţie cu adevărat stânjenitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încă o dată.

Chicoti încet, deşi nu era nimic amuzant.

— Eşti singura persoană întreagă la minte pe care am întâlnit-o în ultimele patru luni, şopti el. Mă obişnuisem să vorbim.

Ea îl fixă cu privirea.

— Nu trebuie să ne oprim, spuse ea.

— Eu… Rămase iar nemişcat.

De ce face asta? se întrebă ea.

— Spune ceva, zise ea.

— Eu… Făcu o pauză şi ei îi era frică că o să se oprească aici. Apoi izbucni deodată:

— Nu vreau să mă opresc. Acest loc mă face să mă retrag în mine tot timpul, e ca şi cum aş fi între ciocan şi nicovală! Singurul lucru pe care îl vor ceilalţi de la mine este să muncesc…

Rachel se rezemă de el.

— Taci, spuse ea încet, iar el se opri din vorbit. Aşa e mai bine. Ea îşi dădu seama că era plăcut să se rezeme de el. Îl luă în braţe şi după câteva clipe o îmbrăţişă şi el.

— Încearcă să uiţi de muncă. Da, m-ai auzit. Uită de Noua Republică. Crezi că poţi să faci asta pentru câteva ore?

— Eu… Îi simţea respiraţia tremurândă. Voi încerca.

— Bine, spuse ea hotărât. Şi chiar era bine. Era lângă o persoană în care putea să aibă încredere, o persoană care avea aceeaşi părere ca şi ea despre acest avorton claustrofobic de cultură. O ţinea strâns în braţe şi îi simţea mâinile mângâindu-i spatele, explorând talia sa subţire.

— Hai în cameră, e foarte aproape.

Martin o privi.

— Eşti sigură că vrei asta? întrebă el. Asta făcea parte din şarmul lui.

— Despre ce să nu fiu sigură?

Îl sărută pătimaş, explorându-i buzele cu limba. Se simţea ca şi cum ar fi vrut să îşi sfâşie hainele de pe ea. El o trase mai aproape şi o lăsă să îi atingă gâtul cu bărbia. Ea îi simţi barba nerasă pe obraz.

— La dracu’, a trecut atât de mult timp, şopti ea.

— Şi la mine la fel. O ridică în braţe. Te-ai simţit singură?

Ea scoase un râset răguşit.

— Habar nu ai. Sunt aici de veacuri. De fapt, mă aflu aici de atât de mult timp încât mă simt un pic ciudat că vorbesc cu bărbaţi străini şi că am şi alt rol pe lumea asta în afară de a da naştere unor copii. Mentalitatea de aici mă termină.

— Poftim? Un agent guvernamental important ca tine poate fi afectat de ceva de genul ăsta? spuse el cu un uşor sarcasm.

— Ai perfectă dreptate, murmură ea în umărul lui în timp ce simţi o mână pipăindu-i talia.

— Îmi cer scuze. Dar au trecut şase luni de când sunt singur în această înfundătură în care a trebuit să îmi joc rolul… Aş fi luat-o razna, spuse el gânditor.

— La mine au trecut mai bine de şase luni, zise ea, uitându-se la profilul lui. *Are urechi frumoase*, se gândi ea în timp ce îşi apropie trupul mai mult de al lui.

— Hai să găsim sticla aia de vin, sugeră el. Cred că totul merge prea repede.

— Îmi pare rău, răspunse ea automat. Îmi cer scuze. Deveni puţin tensionată. Nu, nu îţi lua mâinile. Hai să mergem.

Reuşiră cumva să ajungă în cameră unde erau fotolii comode şi un dulap plin de veselă, fără să se dezlipească unul de altul.

— La început am crezut că eşti vreun agent secret al securităţii, spuse el, şi în schimb eşti singura fiinţă umană pe care am cunoscut-o aici. Lăsă cuvintele să se piardă în aer.

— Dacă tot ce aş fi vrut ar fi fost o partidă de sex, sunt destui marinari în acest port, spuse ea şi se rezemă iar de el. Dar nu asta caut.

— Eşti sigură că e bine să fii implicată în munca pe care o faci? Dacă eşti aşa…

— Urma să spui vulnerabilă?

— Poate. Nu neapărat.

Îl conduse până în faţa canapelei.

— Aveam chef de o companie plăcută, nu doar de o partidă fugitivă de sex, explică ea, încercând să se justifice.

— Amândoi suntem în aceeaşi situaţie. O luă în braţe şi o întoarse astfel încât să o poată privi în ochi.

— Aşa că, ce vrei să fie între noi?

— Nu mai vorbi. Se aplecă în faţă cu ochii închişi şi îi găsi gura. Apoi lucrurile scăpară de sub control.

Făcură dragoste disperat prima oară, Rachel stând pe podeaua camerei cu fusta ridicată în jurul taliei şi Martin cu pantalonii daţi jos până la glezne. Apoi migrară cumva în dormitor şi îşi dădură hainele jos înainte să facă iar dragoste. De această dată încet şi tandru. Martin se comportase într-o manieră delicată, vorbind cu Rachel după, menţionând un divorţ cu câţiva ani în urmă. Vorbiră preţ de câteva ore până la ivirea zorilor artificiali care coincideau cu răsăritul soarelui de pe planeta învecinată. Şi făcuseră dragoste până ce ajunseseră să îi doară fiecare părticică din corp.

Acum, stând în pat după ce el plecase, simţea cum i se învârte capul. Încerca să gândească logic: izolarea şi nervii acumulaţi sunt un motiv destul de bun care să determine pe oricine să facă ceva nebunesc din când în când. Totuşi, era emoţionată pentru că Martin nu era doar un tip pe care l-a agăţat şi ceea ce făcuseră nu era doar o partidă fugitivă de sex. Numai gândul de a-l revedea o umplea de un sentiment de bucurie, temperat de un dezgust amar pe care îl avea pentru propria persoană, dându-şi seama că a combina afacerile cu plăcerea era o mare greşeală.

Se rostogoli pe o parte şi clipi. Ceasul de pe interiorul pleoapei sale stângi indica ora şapte. În două ore urma să primească confirmarea statutului său diplomatic, să se îmbrace şi să tăbăcească fundul unor oameni din Noua Republică. Peste două ore, Martin va fi la bordul navei *Lord Vanek.* Totul se va termina până la ora douăzeci şi două. Rachel oftă şi încercă să mai aţipească o oră, dar somnul o ocolea. Sfârşi prin a se gândi la tot felul de lucruri, prin a căuta amintiri plăcute. De altfel, nu prea avea altceva de făcut. Era o posibilitate mare ca ea să moară dacă bănuielile sale despre Noua Republică se dovedeau a fi greşite. Şi nu ar fi fost acesta un mod grandios de a termina o viaţă de o sută cincizeci de ani? Fiind fizic la fel de tânără ca la douăzeci de ani şi menţinându-şi această stare graţie tratamentelor medicale avansate de pe planeta mamă, rareori simţea greutatea decadelor sale. Singurul moment în care o cuprindeau angoasele era acela în care se gândea la cât de

puţine persoane la care ţinea sau pe care le iubea mai erau încă în viaţă. Acum îşi aducea aminte de fiica sa, când era copil, de mirosul ei… şi ce declanşase această amintire? Nu fiica sa, conducătorul politic şi liderul unei dinastii. Nici înmormântarea octogenarului în urma accidentului din spaţiu. Şi nici măcar nu putea să îşi amintească cum arăta faţa lui Johan, deşi fuseseră căsătoriţi timp de cincisprezece ani. Martin, mult mai proaspăt în memoria sa, se pare că îl umbrea în mintea ei. Clipi nervoasă şi se ridică.

Prostuţo, se gândi ea, ironizându-se. *Oricine ar crede că eşti încă în primul tău secol, îndrăgostindu-te de un tip bine făcut…* Totuşi, de abia aştepta să îl revadă pe Martin în seara următoare. Entuziasmul său plin de speranţă câştigă în faţa vârstei şi a cinismului, deşi ea era destul de înaintată în vârstă pentru a şti ce înseamnă asta. Complicaţii…

***

Naveta interorbitală se lansă de pe docul de acostare şi se îndepărtă de baza militară cu elicele de manevră ce diferenţiau nava de celelalte nave care mişunau în acea zonă. La zece minute după ce fusese lansată, pilotul primi permisiunea de la controlul traficului de a lumina calea principală. O lumină portocalie de ioni strălucitori de mercur ieşea din trei panouri mari rectangulare care se învârteau în jurul uşilor navei şi vehiculul începu să accelereze. Zborurile susţinute de ioni erau cunoscute pentru încetineală, dar erau eficiente. După o mie de secunde, naveta spaţială se îndepărta de staţie cu o viteză de aproape două sute de kilometri pe oră şi venise timpul să înceapă să încetinească iar, pentru a se întâlni cu nava care acum stătea la aproape şaizeci de kilometri de stație.

În termeni orbitali, şaizeci de kilometri era o nimica toată. Nava *Lord Vanek* se afla la o aruncătură de băţ faţă de baza militară. Dar această poziţie avea şi un avantaj semnificativ. Nava era gata să se mişte. Şi să se mişte repede. De îndată ce inginerul de la bază îşi va termina updatările la nucleul compensatoarelor de propulsie, nava va fi gata de acţiune.

Căpitanul Mirsky privea pe unul dintre monitoarele video ale staţiei cum nava spaţială se apropie de docurile de acostare ale navei *Lord Vanek*.

Stătea singur în camera lui uitându-se peste memorandul şi directivele referitoare la situaţia curentă; lucrurile deveniseră destul de haotice de când sosiseră noile ordine şi chiar era conştient de cât de multă pregătire va mai fi nevoie.

Între două vârste, cu pieptul ca un butoi şi cu o barbă gri asortată părului de aceeaşi culoare, căpitanul Mirsky era modelul de căpitan neorepublican. Dedesubtul măştii de încredere totuşi era un bărbat mult mai puţin sigur: văzuse cum lucrurile se precipitau de o săptămână şi oricât de mult încerca să raţionalizeze situaţia nu putea scăpa de sentimentul că ceva se întâmplase între biroul de externe şi rezistenţa imperială.

Aruncă o privire morocănoasă la ultima directivă de pe biroul său. Securitatea era întărită şi el intra în stare de război de îndată ce ultimii muncitori de pe şantierul naval şi inginerii nu vor mai fi pe puntea sa şi arena va fi sigilată. Între timp era necesară cooperarea deplină cu procurorul Muller de la Biroul custodelui, aflat la bordul navei pentru a urmări monitorizarea inginerilor străini angajaţi să repare sistemul principal de propulsare al navei *Lord Vanek*. Aruncă o privire asupra memorandului jignitor apoi luă staţia.

— Să vină Ilia.

— Comandant Murametz domnule? Imediat domnule.

Se auzi o ciocănitură puternică la uşă. Mirsky ţipă:

— Deschide! Și se deschise. Comandantul Murametz, ofiţerul său executiv, salută.

— Intră Ilia, intră.

— Mulţumesc domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

— Asta…, spuse Mirsky uitându-se în gol la ecranul său. Un pompos custode cetăţenesc vrea ca trupa lui să se răscoale pe nava mea. Ştii ceva despre asta?

Murametz se aplecă mai aproape.

— Cu modestie domnule, da, ştiu. Mustaţa i se răsuci; Mirsky nu-şi putu da seama ce emoţie simboliza.

— A! Te rog să-mi explici.

— Nişte agitaţie pentru inginerul contractor de pe Pământ care instalează upgrade-ul pentru Blocul B. Este de neînlocuit, cel puţin fără să aştepţi trei luni, dar e un pic cu gura cam mare şi cumva i-a atras atenţia unui profesionist paranoic în Basilisk.

Aşa că au adus un poliţist sub acoperire pe capul nostru să aibă grijă de el. L-am încredinţat locotenentului Sauer cu ordine să îl ţină ocupat.

— Şi ce a zis Sauer despre asta?

Murametz mormăi.

— Poliţistul e corupt. Nu e nicio problemă.

Căpitanul oftă.

— Ai grijă să fie aşa.

— Da domnule. Altceva?

Mirsky arătă spre un scaun.

— Stai jos. Observi ceva în neregulă cu ce se întâmplă?

Murametz se holbă la uşă.

— Zvonurile zboară ca gloanţele, domnule. Fac tot ce pot să le infirm dar până la un anunţ oficial…

— Nu va fi. Cel puţin nu pentru încă şaisprezece ore.

— Dacă îmi permiteţi să îndrăznesc, ce va fi atunci?

— Atunci… căpitanul se opri. Ştiu că mi se va spune, şi că tu şi ceilalţi ofiţeri veţi afla ce se întâmpla. Între timp cred că ar fi bine ca toată lumea să fie foarte ocupată. Aşa de ocupată încât să nu aibă timp să-şi facă griji şi să răspândească zvonuri. A şi ai grijă să avem cabina pavilion pregătită şi să fim gata să primim la bord o întreagă echipă de personal.

— A, încuviinţă Murametz. Foarte bine domnule. Operaţional… hmmm. Întărirea securităţii, programarea mai multor inspecţii, sporirea promptitudinii la toate posturile? Ce fel de lucruri? Îmbunătăţirea moralului? Câteva exerciţii de simulare pentru echipa tactică?

Căpitanul Mirsky încuviinţă.

— Prin toate mijloacele. Dar pregăteşte cabina pavilion *întâi*. Gata pentru o inspecţie formală mâine. Asta e tot.

— Da, domnule.

— Liber.

Murametz plecă şi Mirsky rămase iarăşi cu gândurile sale morocănoase. Singur, să macine ordinele pe care nu putea să le afle altcineva pentru încă şaisprezece ore.

Singur, cu siguranţa şi ştiinţa unui război.

Omul amiralului

Crucişătorul de luptă al Maiestăţii sale *Lord Vanek* staţiona, la şaizeci de kilometrii de terminalul Klamovka. Lumini roşii şi albastre se aprindeau de-a lungul flancurilor sale; vulturul cu două capete, sigla amiralului sclipea deasupra principalei platforme de lansare a rachetelor. Kurtz sosise la bord cu două ore mai devreme; în curând nava avea să fie gata de zbor.

Rachel Mansour se chinuise să-şi ascundă zâmbetul de satisfacţie care ameninţa să evadeze. Reacţia pe care o smulsese de la cretinii de la securitate postaţi la intrare în bază aproape compensase pentru cele trei luni de paranoia şi izolare. De-abia putuseră să o reţină până ce telefonul ei către ambasadă adusese un locotenent frustrat şi roşu de ruşine în faţa ei. Când o întrebase de intenţia sa îi aruncase în faţă cu dezgust acreditările; o escortase cu tot cu bagaje direct în nava de transfer către crucişătorul de luptă, uitându-se peste umăr la ea tot drumul. (Clar navele cu propulsie proprie erau o altă tehnologie la care neorepublicanii străluceau.)

Ludmilla Jindrisek, identitatea pe care o folosise în ultima lună, dispăruse sub duşul de dimineaţă; Rachel Mansour, agent special, Comitetul Interstelar Multilateral pentru Dezarmare, revenise. Ludmilla Jindrisek zâmbea prosteşte, purta rochii la moda şi atrăgea capete masculine deştepte; agentul special Mansour îşi începuse cariera în dezarmarea bombelor (dezarmând bombe teroriste), absolvise ghidând atacuri navale şi purta o uniformă neagră paramilitară creată special pentru a impresiona superiorii din armată. Era interesant să observi efectul schimbărilor create de costumele purtate de oameni, mai ales că ea îşi menţinea poziţia mai mult prin echivalenţă decât prin serviciu militar. Între timp îşi urmărea colegii pasageri aşteptând sub atenta observaţie a ofiţerului-şef Moronici.

Uşa în sfârşit se deschise.

— Atenţie! lătră şeful. Soldaţii aşteptau drepţi. Un ofiţer ieşi înainte: Moronici salută şi i se întoarse gestul, ignorând-o pe Rachel.

— Foarte bine, spuse ofiţerul. Moronici, îmbarcă-i pe aceşti copii. Nu te deranja să mă aştepţi, am treabă aici până la următoarea îmbarcare. Se holbă la Rachel.

— Tu! Ce cauţi aici?

Rachel îi arătă acreditarea.

— Corp diplomatic. Fac parte din personalul amiralului din ordinul special al arhiducelui Mihail, locotenent.

Locotenentul se opri.

— Dar tu eşti…

— … colonel în cadrul Consiliului de Securitate a Naţiunilor Unite de pe Pământ. Ce parte din „ordinul special al arhiducelui Mihail" n-ai înţeles? Ai de gând să stai aşa sau ai de gând să mă inviţi la bord?

— Aaaa… da. Locotenentul dispăru înapoi pe puntea navei; reapăru un minut mai târziu. Mmm. Colonel… Mansour? Vă rog să poftiţi la bord.

Rachel încuviinţă şi trecu pe lângă el. Încă fără o expresie anume se aşeză în spatele uşii punţii de comandă în locul ofiţerilor. Şi ascultă.

Moronici educa nişte nou veniţi.

— Găsiţi-vă în linişte un loc. Rândul întâi cu spatele, perfect! Acum puneţi-vă centurile. Toate cele şase puncte. Verificaţi scaunul din faţa voastră pentru o pungă. Bine aţi venit pe cometa pentru vomitat; această barcă e prea uşoară pentru a avea gravitaţie şi nu accelerează mai repede, aşa că dacă vi se face rău în cădere liberă cu siguranţă o să vărsaţi în pungile alea. Oricine varsă pe mobilă poate să-şi petreacă toată săptămâna viitoare curăţând. Aţi înţeles?

Toată lumea încuviinţă. Rachel se simţi optimistă; părea că toţi din misiunea aceasta cu excepţia lui Moronici erau pentru prima dată pe această navă. Ceea ce însemna că informaţiile ei erau probabil corecte: lucrau la nivele de război şi lansarea nu va fi întârziată.

Uşa de la cabina pasagerilor se închise; se auzea un duduit dedesubt în timp ce paletele automate se roteau înainte şi înapoi. Moronici ciocăni în uşa din faţă şi intră când se deschise; reapăru un minut mai târziu.

— Lansarea în două minute, anunţă el. Ţineţi-vă bine.

Cele două minute trecură cu viteza melcului. Zgomote anunţau desprinderea din doc; apoi o balansare şi o zdruncinătură urmate de o şuierătură sonoră care se stinse pe măsură ce dispozitivul de etanşare era închis în urma lor.

— Sunteţi toţi noi aici, spune Moronici. Nimic nou din moment ce luăm mulţi membrii noi pentru echipaj, începutul unui nou ciclu de recrutare. Eu – arată spre o cicatrice de pe piept – nu sunt soldat. Trăiesc pe nava unde vom merge. Şi vreau să trăiesc pe ea destul cât să pot să-mi iau pensia după. Ceea ce înseamnă că nu vă voi lăsa nici pe voi nici pe altcineva să facă ceva să mă pună pe mine şi casa mea în pericol. Prima regulă a călătoriei în spaţiu – se aşezase pe o parte, şi se auzi un zgomot foarte puternic de dedesubt – este că greşelile sunt fatale. Spaţiul nu este prietenos; te omoară. Şi nu există a doua şansă.

Ca să sublinieze acest moment, totul căzu din stomacul lui Rachel. Pentru un moment simţi că o imensă strânsoare încerca să o rupă în două – şi apoi pluti. Pe cât de uimiţi erau recruţii, pe atât era Moronici de mulţumit de sine.

— Motorul principal va porni în aproximativ cinci minute, anunţă Moronici. Prin cabina înghesuită reverberară pocnituri, în timp ce vira la stânga; ajutoarele o împingeau pentru a o scoate din doc. După cum spuneam, greşelile aici tind să omoare oameni. Şi n-am nicio intenţie să vă las să mă omorâţi. Aşa că, în timp de sunteţi la bordul navei *Lord Vanek* o să faceţi exact ceea ce eu sau oricare alt ofiţer vă va spune să faceţi. Şi o veţi face cu un zâmbet dat naibii, pentru că altfel am să vă îndes capul atât de adânc în fund încât o să vă puteţi face tonsilectomie cu dinţii. S-a înţeles? Continuă să o ignore pe Rachel ştiind că se afla înafara sferei sale de influenţă.

Soldaţii dădură din cap. Unul dintre ei, verde la faţă, înghiţi şi Moronici apucă o pungă de pe spatele unui scaun alăturat şi o ţinu în faţa omului. Rachel văzu ce încerca să facă; instructajul era menit să îi distragă din dezorientarea provocată de căderea liberă.

Rachel închise ochii şi respiră adânc – şi apoi regretă: nava mirosea a fier, ozon şi acetonă. Trecuse mult timp de când se rugase pentru ceva dar acum se ruga ca această călătorie dintr-o cutie de metal să se termine. Nu mai fusese de mult pe o navă

şi asta parcă era desprinsă dintr-o dramă istorică. Părea să meargă la nesfârşit. Până se opri, bineînţeles, cu o zdruncinătură şi un zăngănit provocat de ataşarea la adaptorul de doc stabilizat al lui *Lord Vanek*; apoi se auzi un scârţâit răguşit pe măsură ce îi trăgea înăuntru şi îi răsucea şi un şuierat provocat de egalizarea presiunii.

— Colonele?

Deschise ochii. Era Moronici. Arăta cumva verde la faţă, cumva nesigur cum să comunice cu ea.

— E în regulă. Am mai fost pe alte nave străine. Se sculă.

— Mă aşteaptă cineva?

— Aaa, da. Se holba drept înainte ca şi cum s-ar fi făcut de ruşine.

— Bine. Îşi desfăcu centura, se ridică simţind gravitaţia crucişătorului de luptă şi îşi potrivi bereta.

— Du-mă la ei.

Uşa se deschise.

— Sol-daţi! Sa-lu-taţi!

Păşi în doc simţind priviri sceptice aţintite din toate părţile asupra ei. Un ofiţer superior, comandant dacă citise bine insigna, o aştepta cu o privire îngheţată pentru a ascunde inevitabila surpriză.

— Colonel Mansour al Naţiunilor Unite, Inspectoratul pentru Dezarmare, spuse ea. Salut comandante…

— Murametz. Acesta clipi uimit. Actele dumneavoastră? Locotenent Menvik spune că faceţi parte din personalul amiralului. Dar nu ne-au spus să vă aşteptăm…

— E în regulă. Îi făcu semn să meargă spre coridorul care ducea spre centrul navei.

— Ei nu ştiu încă despre mine. Cel puţin până când arhiducele Mihail nu le spune. Doar du-mă la amiral şi totul va fi bine.

Bagajele o urmară în linişte, pe miriade de suporturi sferice, viu colorate.

***

Amiralul avea o dimineaţă proastă: falsa stare de graviditate îi cauza probleme din nou.

— Mă simt rău, mormăi încet. Trebuie să – să mă scol?

— V-ar ajuta, domnule. Robard, ajutorul său, îl apucă uşor de umeri pentru a-l ajuta să se ridice.

— Plecăm în patru ore. Şedinţa cu personalul e programată în două ore după plecare şi aveţi o întâlnire cu comandorul Bauer după. Ah, şi mai este şi un comunicat de la Maiestatea Sa cu menţiunea „foarte urgent”.

— Păi adu-du-du-l atunci, spuse amiralul. La naiba cu răul de dimineaţă…

Atunci staţia din camera cealaltă sună încet.

— Mă duc sa verific domnule, spuse Robard.

Apoi:

— Cineva doreşte să vă vadă. Fără programare. Ah, ce e? Ah, da. Înţeleg. Foarte bine atunci. Va fi gata într-un minut. Întorcându-se în dormitor îşi curăţă gâtul.

— Domnule, sunteţi gata? Ah, da. Aveţi un vizitator. Un diplomat care a fost introdus în personalul dumneavoastră din ordinul arhiducelui Mihail; un fel de observator străin.

— Oh. Kurtz se încruntă. Nu aveam niciunul în Second Lamprey. Mulţi negrotei. Cam nenorociţi negricioşii ăia, nu stăteau liniştiţi ca să fie împuşcaţi. Străini afurisiţi. Hai, adu-l aici!

Robard se uită critic la stăpânul său. Stând în pat cu jacheta înfăşurată în jurul umerilor, arăta ca o broască ţestoasă în convalescenţă. Dar destul de prezentabil. Atâta timp cât nu îi spunea ambasadorului despre boala sa, putea să treacă drept un atac de gută.

— Da, domnule.

Uşa se deschise şi lui Robard îi pică faţa. În uşă stătea un străin într-o uniformă ciudată. Avea un attache la mână, iar un comandant amuzat stătea lângă el. Ceva era ciudat la omul acela, până când Robard îşi dădu seama despre ce era vorba şi se strâmbă.

Străinul vorbi cu voce clară.

— Naţiunile Unite ale Pământului, Comitetul Permanent pentru Dezarmare Multilaterală. Sunt colonel Mansour, agent special şi ataşat militar din partea ambasadei, ataşat acestei expediţii ca observator din partea puterilor centrale. Acreditările

mele. *Vocea aia! Dacă nu aş şti mai bine, aş jura că e femeie,* se gândi Robard.

— Mulţumesc. Dacă aţi putea veni vă rog. Amiralul nu se simte foarte bine şi vă va primi în camera sa de dormit. Robard se aplecă şi merse în dormitorul amiralului, unde se sperie găsindu-l pe bătrân întins pe perne şi dormind.

— Ăăăă domnule! Domnia voastră!… acesta întredeschise un ochi. Dacă îmi permiteţi, colonelul…

— Rachel Mansour.

— Rachel Mansour – cârâi el – de pe Pământ, ataşat de la ambasadă! Acreditările… ăăă… lui.

— Ce nume amuzant pentru un colonel, mormăi amiralul. Eşti sigur că nu eşti ăăă…

Strănută violent şi apoi se sculă.

— La naiba cu pernele astea din puf de gâscă, se plânse amar. Şi la naiba cu guta. Nu era aşa la First Lamprey.

— Chiar aşa, observă Rachel. Mult nisip acolo din câte îmi aduc aminte.

— Foarte bine, omule. Mult nisip, muuult. Soarele te bătea în cap, toţi trăgeau în jurul tău şi nimic destul de mare de distrus cu nuclearele de pe orbită. Sub comanda cui erai?

— De fapt eram în tribunalul de crime de război. Ne uitam la părţi de trup mumificate drept dovezi.

Robard se făcuse gri la faţă aşteptând ca amiralul să explodeze, dar bătrânul începu să râdă.

— Robard! Ajută-mă să mă ridic, ăsta e un tip pe cinste. Ce să zic? Nu mă aşteptam să întâlnesc un veteran pe aici. Să mergem la mine în birou. Trebuie să mă uit peste acreditările sale.

Cumva au ajuns în biroul amiralului fără ca el să se plângă de costurile hainelor maternale şi să-şi inspecteze picioarele ca să se asigure că nu se transformaseră în sticlă peste noapte – unul dintre coşmarurile sale ocazionale – şi colonelul se aşeză discret într-unul dintre scaune. Robard se holba la om. Un nume de femeie, o voce puternică, dacă nu ar fi ştiut mai bine, putea aproape să creadă că…

— Ducele Mihail a fost de acord cu prezenţa mea din două motive, spuse Mansour. În primul rând trebuie să luaţi în calcul

că eu ca agent trebuie să raportez toate – subliniez *toate* – încălcările de tratate la care guvernul dumneavoastră ia parte. Dar mai importantă este lipsa de informaţie despre entitatea care v-a atacat lumea. Sunt aici ca să văd dacă folosesc arme interzise. Sunt autorizată să acţionez ca o a treia parte neutră pentru arbitraje, să aranjez schimburi de prizonieri şi să mă asigur că orice război este dus într-o manieră civilizată.

— Ei bine, e un lucru al naibii de bun de ştiut şi eşti binevenit în echipa mea, spuse amiralul stând drept pe scaunul său.

— Eşti liber să-mi vorbeşti oricând doreşti. Eşti un om bun şi sunt bucuros să ştiu că mai e pe aici încă un veteran de la First Lamprey. Pentru un moment păru alarmat.

— O vai… iar împinge.

Mansour se uită la el ciudat. Robard deschise gura dar colonelul străin reuşi să vorbească înainte ca el să poată schimba subiectul.

— Împinge?

— Bebeluşul, confirmă Kurtz arătând mizerabil. E un elefant. Nu ştiu ce să fac cu el. Dacă tatăl său…. Se opri. Expresia alarmată dispărea.

— Hm. Cred că mai bine vă retrageţi domnule, spuse Robard uitându-se rece la Rachel. Este timpul pentru tratamentul Domniei Sale. Cred că mai bine, pe viitor, sunaţi înainte de o vizită; are chestiile acestea, ştiţi.

Rachel dădu din cap.

— O să ţin minte să fac asta. Se ridică. La revedere domnule. Se întoarse şi plecă.

În timp ce îl ajuta pe amiral să se ridice din scaun, Robard crezu că auzise o voce de sopranǎ de afară:

— Nu ştiam ca aveţi elefanţi! Dădu din cap fără speranţă. Femei la bordul navei imperiale, amirali care se cred însărcinaţi, şi o flotă gata să se îmbarce în cel mai lung voiaj naval din istorie împotriva unui inamic necunoscut. Unde se va termina?

***

Custodele cetăţenesc nu era amuzat.

— Deci. Pentru a rezuma, băieţii de la flotă ţi-au dat bătăi de cap şi acum te-au lăsat la bordul preţioasei lor nave. Pe drum aproape ai pierdut contactul cu subiectul tău pentru o întreagă

zi de muncă. Noaptea trecută ai zis că nu a făcut nimic ciudat, dar raportul tău e peticit. Şi ce altceva? Cum şi-a petrecut seara?

— Nu înţeleg domnule, spuse Vassily. Ce vreţi să spuneţi?

Cetăţeanul privi furios; chiar dacă era la patru mii de kilometri depărtare, faţa sa de pe ecran îl speria pe Vassily.

— Zice în raportul tău, spuse Cetăţeanul, că subiectul a plecat din apartamentul său, a fost pierdut câteva minute, şi apoi a fost văzut cinând la un restaurant în compania unei actriţe, în apartamentul căreia a petrecut câteva ore bune până să se întoarcă la bază. Şi nu ai investigat-o?

Vassily roşi până în vârful urechilor.

— Am crezut…

— A mai făcut ceva asemănător până acum? În Noua Praga de exemplu? Nu cred. Conform dosarului său, a dus o viaţă de călugăr până la sosirea în Republică. Nici măcar o dată în aproape două luni la Glorious Crown Hotel nu a arătat interes pentru fetele care lucrau acolo. Şi totuşi, de îndată ce soseşte şi începe munca, ce face?

— Nu m-am gândit la asta.

— Ştiu că nu te-ai gândit. Custodele cetăţenesc rămase tăcut un moment, dar expresia era elocventă; Vassily se dădu înapoi cu teamă.

— Nu intenţionez să mai gândesc în locul tău, dar poate eşti destul de bun să-mi zici ce ai de gând să faci în continuare.

— Uf. Vassily clipi. Să o verific? Să o întreb câteva chestii? Să-l urmăresc de aproape pe el?

— Foarte bine, rânji sălbatic Cetăţeanul. Şi ce ai învăţat din tot acest fiasco?

— Să urmăresc comportamentul subiectului şi să fiu atent la schimbările sale, spuse Vassily inexpresiv, în special lucrurile pe care nu le face, ca şi cele pe care le face.

Era un mesaj de bază, unul băgat cu forţa, recruţilor, pe toată durata antrenamentului, şi putea să-şi dea o palmă pentru că a uitat. Cum putea să îi fi scăpat ceva atât de evident?

— Corect.

Cetăţeanul se lăsă pe spate, departe de camera telefonului său.

— O aptitudine de bază, Muller. Şi totuşi, toţi învăţăm cel mai bine din greşelile noastre. Ai grijă să înveţi şi tu din asta, da? Nu-mi pasă dacă trebuie să-ţi urmăreşti omul până la Lumea lui Rochard şi înapoi, atâta vreme cât deschizi bine ochii şi te prinzi când acţionează. Şi gândeşte-te la toate celelalte lucruri pe care ţi s-a spus să le faci. Hai să-ţi vând un pont: dacă uiţi ceva, o să fii fericit dacă observi înainte să trebuiască să-ţi amintesc eu!

— Da, domnule.

— La revedere.

Legătura videofonului se destrămă în secvenţe disparate şi apoi se înnegri. Vassily ieşi din compartimentul său încercând să înţeleagă ce anume a însemnat admonestarea de la sfârşit a Cetăţeanului. Cu cât lămurea totul mai repede, dovedind o dată pentru totdeauna că Springfield era sau nu era spion, cu atât mai bine – nu era făcut pentru viaţa pe navă. Poate că ar fi fost o idee bună să îşi înceapă ziua intervievându-l pe mecanicul şef în a cărui subordine lucra Springfield? Probabil că asta voia Cetăţeanul ca el să facă; putea să lase pe mai târziu urmărirea curvei. (Ideea îi dădea un sentiment inconfortabil de jenă.)

Nici nu-şi scoase bine nasul pe coridor, că fu aproape doborât de un şir de încărcături îngrămădite într-un cărucior supraîncărcat cu echipament greu. La a doua încercare se asigură, uitându-se în ambele direcţii, înainte să se aventureze afară: nu era niciun obstacol. Îşi făcu loc prin coridorul aglomerat, vopsit în albastru, urmărind curba carenei interioare. Plutind liber, *Lord Vanek* se baza pe propriul generator de spaţiu curbat pentru a produce o formă similară gravitaţiei. Vassily căută un drum radial şi apoi un lift până jos în zonele sălilor motoarelor, amplasate în inima navei, la două treimi din lungimea sa.

Era lume peste tot, unii pe coridoare, unii în camerele care dădeau spre pasaje, iar alţii în camerele laterale. Atrase un număr considerabil de priviri ciudate în drumul său, dar nimeni nu îl opri: majoritatea s-ar fi dat peste cap să evite atenţia unui ofiţer din Biroul custodelui. Îi luă ceva timp să găsească sălile motoarelor, dar în cele din urmă găsi calea spre o cameră mare şi slab iluminată, plină de maşini ciudate şi cu oameni care se mişcau repede. În mod ciudat, se simţea foarte uşurat în timp ce

aştepta la intrarea în cameră. Nici urmă de Springfield, dar, desigur, nu era deloc surprinzător; sălile motoarelor unei nave mari erau destul de mari pentru a ascunde multe păcate.

— Asta este puntea principală a maşinilor? îl întrebă pe un tehnician care tocmai trecea pe lângă el.

— Tu ce crezi că este? Prova? spuse omul grăbit. Vassily dădu din umeri iritat şi merse înainte – şi înainte – *şi înainte*.

— Ce cauţi acolo?

Cineva îl apucă de cot.

— Hei, *păzea*!

Se clătină neajutorat, apoi se opri dându-şi seama ce se întâmpla. Tavanul era jos şi podeaua era departe, iar el aluneca spre peretele din fund.

— Ajutor, strigă cu răsuflarea tăiată.

— Ţine-te bine. Mâna de pe cotul său alunecă spre braţ şi îl apucă tare. Dădu peste un rastel mare de echipament fixat în podea şi se agăţă de el.

— Mulţumesc. Aceasta este puntea maşinilor? Îl caut pe mecanicul şef, zise el. Făcu un efort să vorbească, în ciuda ritmului alert al inimii sale.

— Eu aş fi acela. Vassily se uită fix la salvatorul său. Nu aş fi putut să te las să îndoi ceasurile, nu-i aşa? Şi aşa se curbează destul de rău. Ce vrei?

— Este... Vassily se opri. Îmi pare rău. Putem să vorbim undeva între patru ochi?

Ofiţerul mecanic – pe salopeta sa era scris numele KRUPKIN – se încruntă puternic.

— Am putea, dar sunt foarte ocupat. Plecăm în jumătate de oră. Este important?

— Da. N-o să îţi termini treaba mai repede, dar dacă mă ajuţi acum s-ar putea să îţi ia mai puţin timp mai încolo.

— Mda. Atunci o să vedem. Ofiţerul se întoarse şi arătă spre cealaltă parte a spaţiului deschis.

— Vezi compartimentul acela de birou? Ne întâlnim acolo în zece minute. Şi se întoarse brusc, plecă şi dispăru în întuneric, haos, şi corpurile care înconjurau cubul mare şi albastru aflat în centrul sălii motoarelor.

— Doamne sfinte! Vassily îşi evaluă situaţia. Părăsit, agăţat de o cutie de ceasuri care se topeau la celălalt capăt al unui compartiment aglomerat, în cădere liberă, putea deja să îşi simtă micul dejun protestând numai la gândul de a traversa camera.

Determinat să nu se facă de râs, înaintă încet spre parter. În dalele de pe podea erau scobite găurele pentru sprijinirea degetelor de la picioare şi uitându-se la ele observă că erau ancorate, dar în mod evident proiectate pentru a fi scoase frecvent. Dacă îşi imagina că podeaua era perete, atunci uşa de la birou era de fapt la zece metri deasupra lui, şi până acolo erau multe găuri pentru sprijinirea mâinilor.

Inspiră adânc, se trase în jurul suportului de ceasuri şi se împinse cu putere în el, acolo unde atingea podeaua. Rezultatele au fost mulţumitoare: se ridică spre birou. Peretele se prăbuşi spre el şi fu în stare să se apuce de un mecanism teleghidat de reparaţii şi să se îndrepte către uşă. În timp ce intra, gravitaţia începu să revină – alunecă de-a lungul punţii ajungând în poziţia înjositoare de a sta pe spate chiar când pătrunse înăuntru. Biroul era mic, dar avea un pupitru, o consolă şi două scaune. Un ucenic lucra ceva la consolă.

— Tu, spuse el, ieşi afară te rog.

— Da, să trăiţi. Ucenicul, cu o expresie de nou venit pe faţă, închise în grabă un fel de cutie conectată la consolă, apoi salută şi se retrase în zona de cădere liberă. Tulburat, Vassily se aşeză pe scaunul din faţa pupitrului şi îl aşteptă pe Krupkin să vină. Era deja ora 11.00 şi ce făcuse astăzi? Nimic din câte îşi dădea seama, în afară că învăţase ceva care părea să fie motto-ul Flotei: „Grăbeşte-te şi aşteaptă.” Cetăţeanul nu ar fi fost mulţumit.

***

Între timp, pe punte, crucişătorul *Lord Vanek* era pregătit pentru pornirea motorului principal.

Ca emblemă a expediţiei, *Lord Vanek* era inima primei escadrile, împreună cu trei dintre mai vechile crucişătoare, clasa Glorious, şi cu două nave de luptă clasa Victory, *Kamciatca* şi *Regina* (acum în paragină, relicve ce văzuseră şi zile mai bune). Escadrila a doua, ce consta într-o mixtură de nave uşoare de

luptă, distrugătoare şi nave purtătoare de rachete, se va lansa la şase ore în urma primei escadrile; în sfârşit, nava cu rezerve de combustibil, dotată cu şapte rezervoare dispensabile şi nava de pasageri Sikorsky's Dream (reamenajată ca navă spital) vor pleca opt ore mai târziu.

Lord Vanek era pur şi simplu, în termeni interstelari, o bestie: nouăzeci de mii de tone de navă de luptă şi un echipaj de o mie de oameni adăpostiţi în orbita, de anvergura unui munte, din jurul unei găuri negre de mărimea unui electron.

Gaura – miezul motorului – se învârtea în jurul axei sale atât de rapid, încât orizontul său evenimenţial era permeabil; motorul o folosea pentru a accelera puternic, frizând singularitatea pe o varietate de căi. La viteze non-relative, Lord Vanek se manevra prin deversarea de masă în miez; interacţiunile din tunelul cuantic complex – mişcare subversivă în ergo-sferă – transformau nava într-un moment inerţial brut. La viteze mai mari, energia pompată în miez putea fi folosită pentru a genera un câmp de salt, plasând quantum-ul între navă şi un anume punct.

Miezul mai avea şi alte întrebuinţări: era o sursă ieftină şi la îndemână de electricitate şi izotopi radioactivi şi, prin ajustarea acceleraţiei stelare, se putea produce un câmp de gravitaţie curbat local. Ca ultimă soluţie putea fi aruncat peste bord ca o armă de sine stătătoare. Dar cuvântul care, cu siguranţă, n-ar fi caracterizat nava ar fi fost manevrabilitatea, întoarcerile în unghi drept devin dificile când ai de-a face cu opt miliarde de tone de masă.

Comandantul Krupkin salută, în timp ce un soldat îi ţinea deschisă uşa ce ducea spre punte.

— Comandantul camerei motoarelor vă raportează despre starea mecanismului, domnule.

— Foarte bine.

Căpitanul Mirsky îşi clătină capul în semn de aprobare din scaunul său din spatele încăperii.

— Intră. Ce ai pentru mine?

Krupkin se relaxă puţin.

— Toate sistemele sunt operaţionale, domnule, spuse el pe un ton formal. Putem porni în orice moment. Avem confirmarea că suntem gata.

Îşi trecu rapid privirea peste o serie de ceasuri aflate sub controlul său. La final adăugă:

— Modificările motorului pe care le-aţi ordonat – n-am mai folosit aşa ceva până acum. Par a fi în regulă, iar autotestul arată că totul e în ordine, dar nu pot spune nimic mai mult fără a deschide cutiile negre.

Mirsky aprobă.

— O să meargă bine.

Krupkin îşi dorea să se simtă la fel de sigur ca şi căpitanul; cutiile negre, sosite la bord de abia acum o săptămână şi montate în circuitul de control al motorului, nu îi inspirau încredere. Într-adevăr, dacă ordinele de a le integra nu veneau de la cel mai înalt nivel şi nu se aplicau oricărei nave din flotă, ar fi refuzat în cea mai impulsivă manieră pe care o permitea protocolul militar. Era sarcina lui să asigure buna funcţionare a motorului şi, la naiba, era evident că ştia tot despre asta. Putea fi orice în acele cutii, de la tehnologii avansate (ilegale, fie vorba) până la spiriduşi, iar dacă ceva n-ar fi funcţionat el ar fi fost responsabil în mod cert.

Un om cu barbă stătea pe partea cealaltă a punţii.

— Permiteţi să raportez, domnule.

— Te ascult, spuse Mirsky.

— Am terminat introducerea elementelor de navigare din controlul sistemelor de trafic. Momentan sunt inserate pe pilot automat. Vom fi gata de pornire în zece minute.

— Foarte bine, locotenent. Ah! (către comunicaţii) Complimentele mele amiralului şi comandorului. Ne pregătim în zece minute. Locotenent Helsingus, acţionează în conformitate cu planul de plecare al controlului de trafic. Poftim la cârmă.

— Da, să trăiţi. Sunt la cârmă. Plecarea în zece minute.

Helsingus se aplecă peste dispozitivul de comunicare; membrii echipajului din jur începură să rotească mânere de alamă şi să acţioneze cu calm manete, trimiţând impulsuri prin sistemul nervos metalic ce împânzea nava şi o făcea să se asemene unui organism viu. (Cu toate că nanoelectronica era

indispensabilă camerei motoarelor, amiralitatea Noii Republici era de părere că asemenea gunoaie nou descoperite n-au ce căuta pe puntea unei nave ce găzduia un echipaj format din eroii bătăliilor Imperiului.)

— Deci, comandante, zise Mirsky inginerului, cum e să ne mişcăm în sfârşit?

Krupkin dădu din umeri.

— O să fiu mai mulţumit când ajungem în spaţiu. Există nişte zvonuri.

Pentru un moment, zâmbetul căpitanului se şterse.

— Într-adevăr. De aceea vom merge la posturi, la lansare, şi vom rămâne acolo până la primul salt. Nu se ştie niciodată, iar comandorul vrea să fie sigur că nu vom fi aşteptaţi de spioni sau de lansatoare inamice de rachete.

— Asta e o măsură înţeleaptă de precauţie, domnule. Permiteţi-mi să mă întorc la post.

— Ai permisiunea. Du-te cu Dumnezeu, comandante.

Krupkin salută şi se întoarse cât de repede îl ajutau picioarele sale scurte către camera de control a motoarelor. O să aibă de muncă, reflectă el – chiar şi cu ajutorul oferit de Martin, competentul inginer consultant în materie de docuri – în a ţine fumul magic înăuntrul panoului de control al motoarelor.

***

Colonia de Critici se chinuise şi săpase în cuibul lor de diamant, incubând o retrospectivă devastatoare. O specie tânără, plină de energie, care se trăgea din înfloririle post-Singularităţii care explodaseră la începutul Diasporei cu trei mii de ani în urmă, mai păstrau puţine urme de genom uman în corpurile lor solzoase şi cu sânge rece. În ciuda ascendenţei lor umane, doar creierele lor erau elementul de legătură cu specia sapiens, pentru că nu toţi exilaţii de pe Pământ erau umani.

Ca paraziţi, Criticii nu aveau acces direct la constelaţia Festivalului de sateliţi cu transmisiune sau la reţeaua uriaşă de senzori vizuali şi auditivi care fuseseră împrăştiaţi pe toată planeta. Majoritatea simţurilor Festivalului erau purtate de roboţi mici, de forma unor insecte, care saturaseră biosfera, trimiţând un milion dintre aceştia pentru fiecare telefon care căzuse din orbită. În schimb, Criticii trebuiau să se descurce cu

propriile lor dispozitive – o reţea nu foarte reuşită de ochi-spioni pe orbita joasă, dispozitive teleghidate zburătoare de supraveghere şi microfoane nesigure plantate pe marginile ferestrelor şi în coşurile şemineurilor din structurile importante.

Criticii priveau, cu amestecul lor ciudat de amuzament şi cinism morbid, în timp ce soldaţii din Regimentele Unu şi Patru îşi împuşcau ofiţerii şi dezertau în masă sub semnul Frontului Revoluţionar Extropian Tradiţional, acum pe faţă, condus de Burya Rubenstein. (Mulţi soldaţi îşi arseseră uniformele şi îşi aruncaseră armele; alţii adoptaseră noi embleme şi strânseseră de pe jos armuri argintii produse în cantităţi foarte mari de ferma reproducătoare a comitetului.) Criticii se uitau la ţăranii care cereau cu lăcomie, din partea Festivalului, porci, capre, şi într-unul din cazuri, o gâscă ce făcea ouă de aur. Femeile se rugau încet pentru medicamente, tacâmuri din inox şi materiale. În castel, se auzeau împuşcături pe măsură ce servitorii omorau menajeria ducelui pentru mâncare. O ploaie de ruble aurii ordonată de un sabotor economic cădea peste toate străzile din Novy Petrograd şi era ignorată în mod egal: până la punctul în care colapsul economic adus o dată cu sosirea Festivalului era deja complet.

— Sunt cu adevărat patetici, comentă Cea Care Observă Prima. Îşi încleştă colţii deasupra unei bănci somatice care înfăţişa o scenă de jos, câţiva dintre puţinii soldaţi de gardă rămaşi credincioşi trăgeau de un cârpaci îngrozit înspre porţile castelului, urmat de familia care implora plângând.

— Instincte neregulate, incapabile să asimileze realitatea, lipsite de perspective.

— Mănâncă rădăcini, sapă adânc. Garda Umană a Cincea mesteca lugubru, arătându-şi nivelul mediu de perspicacitate (inteligenţa nefiind o caracteristică principală a războinicilor ce lucrează în tuneluri). Gust de sânge şi pământ.

— Totul are gust de pământ pentru un războinic, răsuflă cu zgomot Cea Care Observă. Mănâncă viermi, frate, în timp ce surorile tale discută lucruri ce îţi depăşesc sfera de cunoştinţe. Se întoarse pe partea cealaltă, dându-se lângă Sora a Şaptea a Stratagemelor, care îşi apuca cu delicateţe coastele. Incertitudinea pluteşte în aer, nu?

— O vreme de schimbări exponenţiale s-a abătut asupra lor. Sora a Şaptea avea înclinaţii spre astfel de afirmaţii gnomice, probabil dintr-o dorinţă naivă de a avea o reputaţie de vizionară şi, în final, sprijin pentru a deveni regină. Poate că sunt nişte muncitori de suprafaţă dezorganizaţi, încercând să ajungă la rădăcini, dar este o anumită grandoare în toată lupta lor; un nivel de sinceritate atins rareori de primitivi.

— Primitivi chiar sunt: discursul lor intern este schilodit de absenţa completă a intertextului. Mă îngrozesc şi mă minunez că Festivalul îşi pierde timpul cu ei.

— Dimpotrivă. Reprezintă antiteza Festivalului, nu simţi asta în mustăţi? Sora a Şaptea clipi mânioasă la Cea Care Observă, scotocind după panoul de comandă al băncii somatice. Aici putem vedea un robot teleghidat. Scena se răsuci într-un spaţiu închis, urmărind cârpaciul răpit între pereţii castelului. Dispersia fenotipului duce la specializarea extinsă, ca întotdeauna, cu gradul obişnuit de voinţă liberă găsit în civilizaţia umană. Dar aceasta este structurată să împiedice valul de informaţie, nu înţelegi?

— Valul de informaţie? *Împiedicat?* Viaţa e informaţie.

Sora a Şaptea pufni arogant.

— Monitorizez Festivalul. Niciunul dintre indigeni nu a cerut informaţii. Artefacte, da. Mâncare, da. Maşini, de toate felurile, şi da, inclusiv replicatoare. Dar filosofie? Artă? Matematică? Ontologie? S-ar putea să fim martorii primei civilizaţii de zombie.

Zombii reprezentau un subiect ce o fascina pe Sora a Şaptea. O ipoteză antică a civilizaţiei originare pre-Singularitate, spunea că un zombie era o entitate fără conştiinţă de sine care acţiona ca una conştientă: râdea, plângea, vorbea, mânca, şi în general se comporta exact ca o persoană adevărată şi dacă era întrebată asupra naturii sale, pretindea că este conştientă – dar, în spatele comportamentului superficial, nu era nimic, niciun model internalizat al universului în care trăia.

Filozofii susţineau că nu existaseră astfel de zombii şi că tot ceea ce pretindea a aparţine umanului era o persoană. Sora a Şaptea nu era convinsă. Fiinţele umane, acei antropoizi zbârciţi, endotermici, cu dinţii lor mici şi structura socială anarhică – nu

păreau foarte reali pentru ea. Era într-o continuă căutare pentru dovezi care să demonstreze că, de fapt, nu erau oameni deloc.

Cea Care Observă era de părere că sora ei o lua pe arătură din nou, dar, spre deosebire de ea, nu era un critic realist, ci doar un observator.

— Cred că ar trebui să lămurim problema legată de zombie acum şi aici, înainte de a trece mai departe, la celelalte probleme.

— Şi cum propui să facem *asta*? întrebă Cea Care Observă. Este din nou o problemă de subiectivitate. Singurul model analitic viabil este atitudinea intenţională. Dacă ceva pretinde că este conştient, ia-o ca pe propriul cuvânt şi consider-o ca fiind intenţie conştientă.

— Dar pot atât de uşor să programez o suricată să ciripească – gândesc, prin urmare exist. Nu, soră, avem nevoie să săpăm mai aproape de suprafaţă pentru a găsi rădăcinile umanităţii. Este nevoie de un test, unul în care un zombie să se blocheze, dar un actor să îl treacă.

— Ai un asemenea test în minte?

Sora a Şaptea trase aer în piept şi îşi încleştă colţii mari şi galbeni.

— Da, cred că pot construi unul. Caracteristica esenţială a fiinţelor conştiente este aceea că adoptă atitudinea intenţională – adică modelează intenţiile altor creaturi, astfel încât să le poată anticipa comportamentul. Când aplică un asemenea model celor din jur, au abilitatea de a le răspunde intenţiilor înainte de a deveni evidente: când îl aplică pe ei înşişi, devin conştienţi de sine, pentru că dobândesc o înţelegere a propriilor motivaţii şi le modifică.

— Dar până în acest moment, nu am văzut nicio dovadă a faptului că motivaţiile lor sunt auto-modificabile sau orice altceva în afară de reflexe controlate. Vreau să îi testez, prin a-i introduce într-o situaţie unde propria imagine de sine este contrazisă de comportamentul lor. Dacă îşi pot adapta viziunea de sine la noua situaţie, vom şti că avem de-a face cu fiinţe umane. Ceea ce va schimba, în final, natura felului în care privim lucrurile.

— Asta e distructiv sau dificil, soră. Va trebui să mă mai gândesc înainte de a-i trimite propunerea Mamei.

Sora a Şaptea scoase un râset vesel şi se ţinu tare de burtă.

— Oh, soro! Dar ce credeai că am de gând să fac?

— Nu ştiu. Dar fiind una dintre chestiile tale obişnuite… Cea Care Observă se opri, văzând sclipirea victorioasă din ochii Surorii ei.

— Propun pur şi simplu să Criticăm o parte din ei un pic mai riguros decât de obicei, spuse Sora a Şaptea. Şi când am terminat, cei care au supravieţuit vor şti că au fost Criticaţi. Aceasta este metodologia mea…

***

Comandantului Krupkin îi trebuiră aproape două ore să se vadă cu Vassily Muller: nu fusese rea intenţie din partea sa. Aproape imediat ce câmpul principal de forţă fusese pornit şi în stare de funcţionare şi nava mergea ca pe roate, îndepărtându-se de terminalul Klamovka, pagerul său sunase:

TOŢI OFIŢERII SĂ SE PREZINTE LA SALA DE CONFERINŢE D IMEDIAT

— Porcării şi corupţie, mormăi el. Trecând pe lângă Pavel Grubor zise: Bătrânul vrea să mă vadă acum. Poţi să ai tu grijă de inginerul de pe şantierul naval şi să afli cât timp îi va lua să închidă instalaţia egalizatorului de la bază? Dă-mi un mesaj pe pager când afli. Plecă fără să aştepte un răspuns.

Mikhail Krupkin îşi iubea munca şi nu se aştepta în mod special sau nu voia promovări sau recompense în plus. Lucrase în departamentul de sisteme navale de 14 ani şi era convins că îşi va termina cariera în acelaşi domeniu înainte de a se bucura de o pensie lungă şi fericită în care să lucreze pentru o linie spaţială comercială. Totuşi, mesaje ca acesta îi distrugeau toată pacea sufletească. Însemna că şeful îi va pune întrebări despre disponibilitatea sistemelor, iar cât despre cutiile ciudate din petice instalate în camera de control – *Lord Vanek* ar putea fi mobil, dar nu putea garanta nimeni că este 100% solid.

Nu ştia exact ce este în acele cutii, dar era sigur că exista un motiv pentru care Amiralitatea cheltuia câteva milioane de coroane pentru a upgrada drive-ul. Şi, în orice caz, fuseseră extrem de precauţi în ceea ce priveşte programul de software

pentru controlul suplimentar. Cutiile, introduse în drive, care era la rândul lui legat printr-o nouă conexiune de bandă înaltă la reţeaua tactică: ceva era putred.

Toate astea, şi mai multe, erau pe capul lui când luă liftul expres spre sala de conferinţe din aripa ofiţerilor. Uşa către camera D era deschisă, aşteptându-l. Majoritatea ofiţerilor seniori erau deja acolo. Ilia Murametz, ofiţerul executiv al navei, locotenentul Helsingus de la departamentul de control al armelor, obişnuita echipă de operaţiuni militare, Vulpis de la Relativitate… Era probabil ultimul, mai puţin căpitanul, din cauza faptului că venea de cel mai departe.

— Ilia. Ce se întâmplă?

Ilia îl privi.

— Căpitanul vorbeşte cu amiralul. Când va veni, va face un anunţ, spuse el. Nu ştiu nimic despre asta în afară de faptul că nu este nimic particular.

Krupkin respiră uşurat în tăcere. „Nimic particular”, însemna că nu are legătură cu funcţionarea navei. Nimeni nu avea să fie criticat azi pentru că făcuse ceva rău. Nu că Mirsky, căpitanul, ar fi fost vreo persoană milităroasă după standardele Noii Republici, dar putea fi nemilos dacă ar fi crezut că cineva dormea în post sau nu îşi făcea treaba ca la carte.

Deodată, se schimbă atmosfera în sală. Toată lumea se întoarse către uşă: conversaţiile se opriră şi ofiţerii deveniră atenţi. Căpitanul Mirsky tăcu pentru câteva momente, urmărindu-i pe cei din echipa sa. În mod evident, ceea ce vedea îl mulţumea.

— Domnilor, vă rog luaţi loc.

Merse la capătul mesei şi puse un dosar gros în faţa scaunului său.

— Acum este ora 11.30. Uşa acestei săli este închisă şi va rămâne aşa până la ora 12.00. Sunt autorizat să vă informez că din acest moment avem ordine de luptă. Nu o să vă împărtăşesc discuţiile politice din spatele ordinelor noastre, dar sunt informat de staff-ul amiralului Kurtz că se pare că nu există altă rezolvare mai bună a acestei crize decât războiul; în conformitate cu aceasta, ni s-a ordonat să mergem, ca parte din Grupul Operativ

Unu către Lumea lui Rochard, respectând Planul de Luptă Orizont Verde Omega.

În acel moment, îşi trase scaunul şi se aşeză.

— Sunt întrebări legate de planul de fundal înainte de a merge mai departe? întrebă el.

Locotenentul Marek înghiţi în sec.

— Domnule, ştim ceva despre agresor? Mi se pare că biroul de cenzură a fost mult mai riguros de această dată.

Obrazul căpitanului Mirsky se încleştă.

— O întrebare bună.

Krupkin îl privi atent pe locotenent. Un expert tânăr în Tactici Operaţionale, care se alăturase echipajului cu mai puţin de şase luni în urmă.

— O întrebare bună merită un răspuns bun. Din păcate, nu îţi pot da unul pentru că nimeni nu a considerat că trebuie să îmi spună mie asta. Deci, locotenente, cum crezi că vor face faţă forţele noastre armate, în cel mai rău caz posibil?

Locotenentului Marek i se puse un nod în gât. Nu fusese destul de mult timp pe navă ca să îşi dea seama de stilul socratic al căpitanului de a testa cunoştinţele subordonaţilor săi – rămăşiţă a celor două perioade petrecute de Mirsky ca profesor la Academia Navală.

— Împotriva cui, domnule? Dacă este vorba doar de a înăbuşi o rebeliune locală, nu ar trebui să avem probleme deloc. Dar Lumea lui Rochard este apărată de un distrugător şi de alte puncte fixe de apărare, şi sunt la fel de bune ca ale noastre pentru a ataca. Ei nu ne-ar trimite dacă ar fi fost de ajuns pentru a face faţă situaţiei. Trebuie să fie un alt inamic activ care le-a distrus deja câmpul de apărare.

— Un rezumat precis. Căpitanul Mirsky zâmbi fără umor. Unul care rămâne valabil orice am înfrunta. Din păcate, ştii la fel de multe ca şi mine, mai puţin un lucru: se pare că distrugătorul *Sakhalin* a fost *mâncat*. Nu ştiu dacă este o metaforă sau adevărul pur, dar se pare că nimeni nu ştie cine este Festivalul sau de ce este în stare sau dacă distrugătorul le-a provocat indigestie. Să nu uităm jurământul nostru de credinţă către împăratul Republicii. Indiferent de ceea ce vor decide să facă, noi am jurat că vom fi mâna lor dreaptă. Dacă vor hotărî să

atace un inamic, ei bine, noi vom lovi cât de puternic putem. Între timp, hai să ne gândim la ce e mai rău. Dacă inamicul are maşinării Cornucopia?

Marek privi nedumerit.

— Nu poate merge în ambele sensuri, domnule? Pe de o parte, ei au unelte care le permit să construiască multe arme foarte repede fără să se chinuiască foarte mult. Dar pe de altă parte, dacă nu sunt obişnuiţi să muncească, nu există o şansă să fie degeneraţi din punct de vedere moral? Abilitatea de a fabrica nu asigură victoria, dacă oamenii care o au sunt slăbiţi şi corupţi de stilul de viaţă decadent, sprijinit de roboţi. Cum ar putea să aibă tradiţiile şi spiritul unei forţe militare onorabile?

— Asta rămâne de văzut, spuse căpitanul cifrat. Pentru moment, prefer să mă gândesc la ce e mai rău. Şi cea mai groaznică situaţie este ca inamicul să aibă maşinării Cornucopia şi să *nu* fie decadent sau laş.

Marek dădu din cap uşor.

— Aă, m-am gândit… Marek privi îngrijorat. Este posibil aşa ceva?

— Orice este posibil, spuse căpitanul pe un ton grav. Şi dacă ne pregătim pentru ce e mai rău, cu puţin noroc toate surprizele vor fi în favoarea noastră.

Îşi îndepărtă privirea de la locotenentul naiv.

— Următorul.

Krupkin care, în calitate de inginer, avea propria părere despre oportunitatea interzicerii folosirii tehnologiei în scopuri sociale, dădu din cap discret. Deşi Mirsky nu ar recunoaşte asta în public, avea o foarte bună idee despre ce gândea căpitanul – *a avea un stil de viaţă decadent şi sprijinit de roboţi nu înlătură tradiţii militare. De fapt, le oferă mai mult timp să se concentreze asupra lucrurilor esenţiale*. Căpitanul continuă să întrebe fiecare ofiţer în parte asupra stadiului de pregătire în care se afla fiecare post.

— Statusul ingineriei tehnice. Comandant Krupkin?

Krupkin pufni a enervare.

— Constructorul şantierului naval încă încearcă să aplice bucăţile de upgradare la egalizatoarele noastre de la bază. Aştept o situaţie precisă, dar, de azi-dimineaţă, aşteptăm încă

trei schimburi să termine modificările şi încă unul să le testeze. Nu am nicio plângere asupra eficienţei lui – este la fel de bun ca oricine cu care am lucrat, un adevărat maestru. Mai mult decât atât, al doilea set de egalizatoare – care nu este upgradat – este operaţional 100%. Ne mişcăm la viteza maximă, dar nu vom avea surplus de viteză maximă şi noile modificări de upgradare vor fi gata abia peste patru, cinci zile, cel mai curând.

— Înţeleg. Căpitanul notă ceva în registrul său. Se uită înapoi la inginer: o privire albastră, pătrunzătoare, care ar fi transformat un ofiţer mai puţin experimentat într-o epavă. Nu pot fi grăbite modificările? Vom intra în spaţiu-timp străin în două zile; după aceea, va trebui să ne aşteptăm la prezenţa minelor şi a navelor inamice de-a lungul drumului.

— Mm, probabil, domnule. Din păcate, upgradările nu sunt atât de simple pentru personalul nostru obişnuit. Springfield este un specialist şi munceşte la maximum. Cred că putem să grăbim lucrurile, dar cu riscul apariţiei erorilor din cauza oboselii. Dacă pot folosi o analogie, este ca un chirurg-şef care face o operaţie. Mâini în plus îl încurcă, şi nu poţi pune un chirurg să opereze zile întregi şi să te aştepţi ca munca sa să rămână acceptabilă. Cred că putem termina cu o zi mai repede faţă de cele patru-cinci estimate, dar nu mai mult.

— Înţeleg. Căpitanul Mirsky îl privi pe Murametz cu subînţeles. Dar ne putem încă mişca şi lupta, şi noul sistem de cutii negre este deja integrat. Dădu din cap aprobator. Helsingus, cum stăm cu Tacticile Operaţionale?

— Am întreprins exerciţii zilnice, orientate pe un profil de agresor de flote, pe parcursul ultimei săptămâni, domnule, folosind modelele standard pe care Amiralitatea ni le-a trimis. Am mai avea nevoie de ceva timp, dar cred că băieţii au prins ideea generală. Având în vedere toate surprizele majore în doctrina de tactici a inamicului, suntem gata să le facem faţă, oricine ar fi, într-o confruntare unu la unu.

— Bine. Mirsky se gândi pentru câteva clipe. Trebuie să vă spun că am avut o întâlnire cu comandorul Bauer în această după-amiază şi o videoconferinţă cu ceilalţi căpitani. Ar trebui să consideraţi că, din acest moment, nava este pe picior de război. Ar trebui să fiţi pregătiţi pentru operaţiuni de luptă pe viitor.

Între timp, aştept raportări zilnice legate de starea drive-ului şi a armelor.

— Asta e valabil şi pentru restul. Vreau rapoarte zilnice. Am pierdut destul timp luna asta alegând recruţi şi vreau capacitatea de a opera să fie de până la 95% cât mai repede posibil. Vom susţine o încărcare completă de combustibil şi muniţie de la nava de aprovizionare Aurora în cursul zilei de mâine şi mă aştept ca, la momentul în care ne vom pregăti pentru primul nostru salt, să fim gata pentru a ne ocupa locurile la posturile de luptă. Asta înseamnă că aveţi 36 de zile la dispoziţie pentru a fi gata de acţiune. Mai aveţi întrebări, domnilor?

Helsingus ridică o mână.

— Da?

— Domnule. Puitoare de mine? Unde mergem de există posibilitatea să fie minat?

Mirsky aprobă.

— O întrebare foarte bună, comandante. Saltul nostru iniţial va fi o trecere rapidă la Depozitul Lup Cinci. Ştiu că nu este drumul direct către Lumea lui Rochard, dar dacă mergem direct acolo, ei bine, presupun că şi inamicii noştri se pot gândi la un drum direct. Ceea ce nu ştim este cât ştiu ei despre noi. Sper să aflu mai multe despre ei în această după-amiază. Se ridică. Dacă vor lansa un atac surpriză, vom fi gata să le facem faţă. Dumnezeu este de partea noastră. Toate indicaţiile sugerează că Festivalul este o degeneraţie păgână şi tot ce trebuie să facem este să avem o inimă bună şi să folosim armele cu entuziasm. Alte întrebări? Se uită în jurul camerei. Foarte bine. Plec şi voi fi în conferinţă cu uşile închise cu comandantul. Sunteţi liberi.

Căpitanul părăsi sala în linişte. Dar imediat ce uşa se închise în urma lui, începu zarva.

***

Martin era într-o stare mizerabilă. Krupkin îi spusese veştile cu câteva ore în urmă.

— Îmi pare rău, dar asta este situaţia, spusese el. Ture duble. Suntem pe picior de război. În mod special, tu nu apuci să dormi până când munca de upgradare nu este completă. Ordine de la

şefu', care nu este într-o stare de negociere. După ce se termină, poţi să dormi cât vrei, dar avem nevoie de asta înainte să intrăm în luptă.

— Vor fi 16 ore minimum, orice s-ar întâmpla, îi spuse Martin, încercând cu greu să îşi păstreze calmul. Peticele vor fi instalate şi active până la sfârşitul acestei ture, dar nu pot lansa sistemul până nu este testat riguros. Testele de regresiune sunt automate în întregime şi durează douăzeci de secunde. Apoi mai este testul de manevrabilitate, care în mod normal ar dura o săptămână dacă lucrul la care am face upgrade ar fi o carcasă nouă. În final, este vorba de timpul de calificare a drive-ului, de trei luni pentru un sistem nou şi netestat ca cel pe care Amiralitatea l-a comandat. Şi care crezi *tu* că sunt şansele să stăm pe loc pentru asta?

— Treci de partea asta, spuse Krupkin pe un ton aspru. Vom pleca de aici în câteva zile. Poţi să începi faza cutiei albe astăzi?

— *La naiba!* Martin îşi puse înapoi ochelarii de protecţie şi mănuşile. Vorbim mai târziu, da? Sunt *ocupat*. Modificările drive-ului or să fie gata. Numai să îmi arăţi un pat în seara asta. Se scufundă din nou în interfaţa plină de lichid, ignorându-l pe comandant, care primi veştile destul de bine.

Ceea ce era ok. Martin îşi stăpânise furia, dar sub exteriorul dificil, era neliniştit. Treaba cu Rachel îl întorsese pe dos, acum era mai nervos, şi nu numai din cauza caracterului schimbător al situaţiei. Felul ei de a se comporta îl luase prin surprindere şi îl făcu vulnerabil, iar consecinţele posibile erau de la imprevizibile până la catastrofice.

Pe parcursul restului zilei, lucră furios, verificând şirul prelungit de conectori care legau noul circuit de control al drive-ului de reţelele neurale deja existente, îndepărtă câteva posibile probleme în profilul de performanţă al senzorilor de control, acordă egalizatoarele de la bază pentru precizie suplimentară şi adăugă câteva petice în plus la nodurile de control din hard-ul intern care monitorizau gaura neagră, dar lăsă tuburile de drenaj în pace. Şi instala noul circuit pe care Herman îl rugase să îl pună.

Lucră inclusiv pe tura de noapte, apoi începu testele de regresiune: o serie de auto-testări de rutină, susţinute de

software, care avea să calculeze şi să raporteze fiecare aspect al upgrade-ului drive-ului. Instalarea şi testarea modulului era cea mai uşoară sarcină: a doua zi, trebuia să testeze felul cum va interacţiona cu nucleul de comandă – o experienţă mult mai solicitantă şi stresantă. Aşa se făcea că, într-a 25-a oră, căscă, se întinse, puse deoparte mănuşile şi senzorii de conexiune inversă şi se ridică.

— Aaah. Se întinse încă o dată. Încheieturile îi trosniră din cauza efortului. Se simţi ameţit şi obosit şi îi era un pic rău. Clipi: totul i se părea plat şi mono-cromatic după orele petrecute scufundat în controale 3-D fals colorate, iar încheieturile mâinilor îl dureau. Şi de ce, într-o asemenea epocă, crucişătoarele de luptă miroseau a varză murată, transpiraţie şi un pic a canalizare? Se împletici până la uşă. Un soldat îl privi curios.

— Trebuie să găsesc un pat, explică el.

— Aşteptaţi aici, vă rog, domnule. Aşteptă. Un minut şi un pic mai târziu, una dintre creaturile lui Krupkin apăru, coborând rapid pe perete ca o muscă umană.

— Cabina dumneavoastră? Ah, da, domnule. Puntea D, Compartimentul 24 – este o cameră pregătită pentru dumneavoastră. Micul dejun se va putea lua începând cu ora 7. Paulus, condu-l te rog pe acest domn la cabina sa.

— Pe aici, domnule.

Membrul echipajului îl conduse pe Martin rapid şi eficient prin navă, până la un coridor de un verde pal, cu trape la fel ca cele ale unei capsule dintr-un hotel.

— Aici este.

Martin clipi în faţa uşii indicate, apoi o deschise şi intră.

Era la fel ca o capsulă dintr-un hotel sau un compartiment pe un tren transcontinental – cu două paturi. Cel de jos se putea întoarce pentru a fi folosit ca birou. Totul era complet steril, curat, cu cearşafuri călcate şi o pătură subţire pe patul de jos şi mirosea a ulei de maşină, amidon şi nopţi nedormite. Cineva pusese pe el un combinezon curat fără niciun însemn pe el. Martin îl privi neîncrezător şi hotărî să rămână la hainele sale de civil până când deveneau prea murdare pentru a fi tolerate.

Acceptarea uniformei Noii Republici era simbolică: părea o mică trădare să îi lase să îl considere unul de-al lor.

Stinse lumina şi îşi dădu jos pantofii şi şosetele, apoi se întinse pe patul de jos. Lumina devenea difuză şi începu să se relaxeze. Încă se simţea aiurit, obosit şi nervos, dar cel puţin ceea ce era mai rău nu se întâmplase. Nimeni nu îl bătuse pe umăr, nicio escortă pe punte. Nimeni nu ştia pentru cine lucrează cu *adevărat*. Niciodată nu poţi să fii sută la sută sigur în această meserie, iar Martin simţea fiori coborând şi urcând de-a lungul şirei spinării. Toată această situaţie era extrem de bizară, şi cererea lui Herman ca el să se arunce exact în mijlocul ei se distingea clar de setul de sarcini pe care le avusese până acum. Îşi închise ochii şi încercă să scape de imaginea blocurilor mari galbene care dansau în capul său.

Uşa se deschise şi se închise.

— Martin, spuse o voce înceată care venea de lângă perna sa. Nu vorbi tare. Cum au mers lucrurile?

Se ridică brusc şi aproape că dădu cu capul de patul de deasupra.

— Ce! făcu o pauză. Ce…

— Fac aici? se auzi un râs încet şi ironic. Fac acelaşi lucru pe care îl faci şi tu, mă simt obosită şi mă întreb ce naiba caut în locul ăsta plin de nebuni.

Se relaxă puţin, având un sentiment de uşurare.

— Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Intră în atribuţiunile mele să mă aflu aici. Sunt un ataşat al staff-ului amiralului ca reprezentant diplomatic. Uite ce este, nu pot să stau mult. Ar fi o idee foarte proastă dacă m-ar găsi cineva la tine în cameră. În cel mai bun caz, ar presupune ceea ce e mai rău, şi în cel mai rău caz, ar crede că eşti un spion sau ceva de genul acesta…

— Dar *sunt* un spion, spuse el într-un moment de slăbiciune. Cel puţin, voiai…

— Da, cum să nu, şi ai şi decodorul tău de agent secret exact aici. Ascultă, vreau să vorbim, dar afacerile au prioritate. Ai terminat upgrade-urile la motoare?

Ochii lui se adaptară la întuneric. Putea să-i vadă trăsăturile feţei. Părul scurt şi umbrele o făceau să arate foarte diferit, mai

dură şi mai hotărâtă. Dar ceva din expresia ei facială în timp ce îl privea îi trădă un sentiment de nesiguranţă. *Afacerile au prioritate, a spus ea*.

— Upgrade-urile vor mai dura ceva, spuse el. Sunt gata să înceapă testările mâine, dar este riscant. Voi scoate microfoane din ceasurile de înaltă precizie ale crucişătorului de luptă toată săptămâna viitoare. Făcu o pauză. Eşti convinsă că totul este sigur? Cum m-ai găsit?

— Nu a fost greu. Mulţumeşte-i MiG-ului pentru sistemul schematic de securitate. Asistenţa Umană şi Securitatea cred că eşti singur în cameră. Am considerat că este mai sigur să îţi fac o vizită decât să încerc să folosesc sistemul de transmisie.

Martin s-a ridicat, făcându-i loc şi ei, iar Rachel se aşeză lângă el. Observă pentru prima dată ca ea purta uniformă, şi nu una specifică Noii Republici.

— Eşti pe navă pentru întregul drum?

Ea începu să râdă încet.

— Cu atât mai bine ca să pot să ajung să te cunosc. Relaxează-te. Dacă vrei să vorbeşti cu reprezentantul tău diplomatic local, acela sunt eu. Pe lângă asta, au nevoie de mine, sau de cineva ca mine. Cine altcineva va negocia o încetare a focului pentru ei?

— Aah. Martin tăcu pentru câteva momente, căzând pe gânduri. Era dureros de conştient de prezenţa ei lângă el. Rişti, spuse el după un timp. Nu îţi vor mulţumi cu nimic…

— Taci. Se aplecă mai aproape. El putea să îi simtă respiraţia pe obraz.

— Modificările pe care le instalezi motoarelor fac parte dintr-un sistem de arme ilegal, Martin. Sunt sigură de asta. Nu sunt sigură ce fel de ilegalităţi se comit, dar sunt convinsă ca implică violarea cauzalităţii. Dacă iniţiază manevre de training în scurt timp, voi avea ocazia să văd exact pentru ce vor să folosească upgrade-urile. De aceea trebuie să fiu aici. Şi de aceea am nevoie de ajutorul tău, ajutor proactiv, pentru a mă face să pricep ce se întâmplă. Înţelegi?

— Înţeleg foarte puţin, spuse Martin nervos, adaptându-şi automat comportamentul pentru a-şi menţine pulsul stabil şi pentru a nu se da în vileag. Se simţea inconfortabil de vinovat

pentru că îi ascundea adevărul. Rachel părea persoana cel mai puţin probabilă să îi pună în pericol misiunea – şi îi plăcea de ea, voia să poată să se relaxeze în prezenţa ei, fără să îşi facă griji. Dar precauţia şi experienţa îl făcură să păstreze tăcerea.

— Mă aflu aici doar pentru drum, adăugă el. Pur şi simplu nu putea să îi zică nimic despre Herman.

Fără să ştie cum ar reacţiona, consecinţele ar fi putut să fie dezastruoase. Iar acesta era un risc pe care nu îndrăznea să şi-l asume.

— Înţelege acest lucru, spuse ea încet. Multe vieţi sunt în joc. Nu doar a mea, a ta sau a acestei nave, dar aproximativ a tuturor persoanelor care se află într-o rază de treizeci de ani-lumină. Iar asta înseamnă multă lume.

— De ce crezi că asta va aduce intervenţia marelui E în această situaţie? întrebă el. Era îngrozitor de obosit şi nu voia să fie nevoit să o mintă. *Oare pot să o fac să continue să vorbească?* medită el. Dacă ea nu continua să vorbească, îi era frică că ar putea să îi spună prea multe lucruri. Ceea ce ar fi fost o mare greşeală. Ea îi atinse braţul.

— Eschaton-ul va fi interesat pentru simplul fapt că se opune total violării cauzalităţii. Te rog, nu pretinde că eşti naiv, Martin. Ţi-am văzut datele. Ştiu unde ai fost şi ce ai făcut. Nu eşti un idiot şi ştii bine ce poate face un mecanism de motor bine ajustat în mâinile unui expert. În termenii relativităţii speciale, fiind în stare să călătoreşti cu viteze mai mari de viteza luminii este perfect echivalent cu a călători în timp, cel puţin din perspectiva observatorilor din diferite puncte de referinţă. Ei văd lumina generată de sosirea ta, care este aproape de ei, mult mai devreme decât văd lumina plecării tale, care este la mare depărtare. Pentru că depăşeşti viteza luminii, evenimentele par să se petreacă inconsecvent. Bine? Acelaşi lucru se întâmplă cu legăturile cauzale, precum comunicarea pe bază de amestec cuantic instantaneu. Nu trebuie neapărat să fie implicat un salt real în timp, sau faptul că poţi crea paradoxuri temporale, dar să fii în stare să te joci cu modul unui observator de a vedea lucrurile de la distanţă este un lucru foarte folositor pentru strategi.

— Eschaton-ului nu îi pasă de lucruri atât de triviale, cum e călătoria în timp, dar pune accentul mult pe cele cu adevărat importante – orice manifestare a unei traiectorii în timp închise care ar putea să îi pună în pericol istoria. Marele E nu vrea ca cineva să se întoarcă în timp şi înapoi în prezent, să îi distrugă originile. Cineva încearcă să construiască un comunicator instantaneu? Nicio problemă. Ei vor construi o poartă logică prin care vor transmite propria productivitate în propriul trecut, unde este logat cu propria energie consumată. Asta este baza unei logici acauzale şi îţi oferă primul element pentru a construi inteligenţă artificială transcendentală. Puf, planeta este bombardată de pe orbită cu lemingi canibali sau muşcată până la moarte de asteroizi criminali sau ceva.

— Oricum, nu prea îmi pasă ce îi face Noua Republică Festivalului. Adică, poate îmi pasă de indivizii din Noua Republică şi poate că cei din Festival chiar sunt, drăguţi, dar nu asta e ideea. Dar îmi pasă dacă ceea ce au de gând să facă se va petrece în conul de lumină al Pământului. Dacă asta implică încălcarea cauzalităţii la scară mare, marele E s-ar putea să aleagă să distrugă întreaga zonă contaminată. Şi ştim că are colonii întinse pe 3000 de ani-lumină – chiar presupunând că vrea oameni prin preajmă, îşi poate permite să distrugă câteva sute de planete.

A trebuit ca Martin să îşi muşte limba ca să nu o contrazică. Ea tăcu. Aşteptă ca ea să continue, dar nu o făcu. Părea aproape deprimată.

— Ai o grămadă de ţinte. Le-ai spus concluziile la care ai ajuns? Sau altcuiva?

Chicoti, un râs ciudat şi sinistru.

— Dacă le-aş fi spus, cât crezi că ar fi trecut până să mă arunce de pe navă, cu sau fără costum? Sunt deja destul de paranoici, ei cred că este un spion la bordul navei, şi le este frică de mine şi de sabotori de-a lungul drumului.

— *Un spion?* Se ridică, speriat. Ei ştiu că este un…

— Fă linişte. Da, un spion. Nu unul din noi; un clovn din echipa custodelui pe care l-au trimis să te supravegheze. Fă linişte, am spus. E doar un copil, un copoi neexperimentat. Încearcă să fii

relaxat în preajma lui. În ceea ce te priveşte, ai voie să vorbeşti cu mine – sunt cel mai apropiat reprezentant al guvernului tău.

— Când o să părăsim nava asta? întrebă el tensionat.

— Probabil când vom ajunge. Îi luă mâna şi i-o strânse. Fă-ţi treaba şi ţine capul jos, spuse ea pe un ton calm. Orice s-ar întâmpla, să nu te porţi ca şi când ai fi vinovat sau să recunoşti ceva. Ai încredere în mine, Martin, cum ţi-am spus şi înainte: pentru moment, suntem în aceeaşi echipă.

Martin se apropie de ea. Era încordată, foarte încordată.

— Asta-i o nebunie, spuse foarte uşor şi cu atenţie în timp ce îşi puse mâna pe umerii ei.

— Expediţia asta idioată, cel mai probabil, o să ne omoare pe amândoi.

— Poate. Îi strânse mâna şi mai tare.

— Cel mai bine ar fi să nu. Nu am apucat să te cunosc încă.

— Nici eu. Strânsoarea ei se mai relaxă un pic. Asta este ceea ce vrei cu adevărat? Pe bune?

— Ei bine…

Se rezemă de peretele din spate, de lângă pat.

— Nu m-am gândit atât de mult, medită el. Dar am fost singur destul de multă vreme. Pe bune. Înainte de job-ul ăsta. Am nevoie de… închise ochii. La naiba. Ceea ce vreau să zic este că simt nevoia să iau o pauză de la job-ul ăsta pentru o vreme. Vrea liber un an, doi ca să redescopăr cine sunt. O schimbare şi odihnă. Şi dacă şi tu te gândeşti la acelaşi lucru, atunci…

— Pari suprasolicitat. Ea tremură. Cineva tocmai a călcat pe mormântul meu. Tu şi cu mine, Martin, tu şi cu mine, amândoi. Ceva legat de Noua Republică te distruge pe dinăuntru, nu? Ascultă, eu am doi ani de concediu acumulat care mă aşteaptă, după ce ajung acasă. Dacă vrei să mergem undeva împreună, să scăpăm de toate astea…

— Sună bine, spuse el încet. Dar acum… Gândurile se îndepărtară, privind la uşa cabinei.

Urmă un moment de linişte îngheţată.

— Nu te voi dezamăgi, spuse ea uşor. Îl îmbrăţişă pentru puţin timp, apoi îi dădu drumul şi se ridică.

— Ai dreptate, nu ar trebui să fiu aici, trebuie să mă întorc în camera mea şi dacă încă mă urmăresc… asta e.

Îşi luă şapca de pe patul de deasupra, o puse cu grijă pe cap şi deschise uşa. Se uită înapoi la el şi, pentru o secundă, se gândi să o roage să rămână, chiar să îi povestească totul. Dar apoi ea plecă, spre pasajele luminate cu roşu ale navei care dormea.

— La naiba, spuse uşor, privind uşa cu o uşoară neîncredere. Prea târziu, prea târziu. La naiba….

Incidentul de la Depozitul Lupului

Atacul a fost anunţat de o telegramă. Închisă într-o largă formaţiune alături de alte şase nave principale, nava *Lord Vanek* se repezi către heliopauză, unde vântul solar întâlnise vidul rece interstelar din spaţiu. Depozitul Lupului se afla la cinci ani lumină înainte şi la aproape cinci ani lumină în viitor. Planul era ca flota să urmărească o cale temporală parţial închisă, plonjând profund în viitor (stând în sfera de acţiune a conului de lumină cu vârful în Noua Praga, în momentul primei avertizări de atac), apoi aveau să folosească cutiile negre ataşate de modulele de conducere pentru a face un looping în trecut.

Fără a încălca cu totul litera Legii lui Eschaton – *Nu se va permite încălcarea cauzalităţii* – avea să ajungă mâine pe orbita din jurul Lumii lui Rochard, imediat după masacrul Festivalului, mult mai repede decât orice forţă militară care, normal, ar fi trebuit să facă opt salturi pentru a ajunge la colonie. În proces, ar înconjura inamicul pentru a intercepta o contralovitură directă – şi ar pune mâna pe o capsulă a timpului conţinând analize ale bătăliei scrise de viitori istorici, ajutând mai bine la realizarea planului amiralului.

Cel puţin, aşa dicta teoria. Ajungi acolo incredibil de repede, cu mai multă putere de foc decât s-ar aştepta orice atacator, deja cunoscând ordinele de bătălie şi intenţiile defensive ale atacatorului. Ce ar putea merge prost? Camera de operaţiuni era ca un furnicar având în vedere că echipa de aur a ofiţerilor – echipajul care ar fi la datorie în cazul efectuării primului salt care ar duce flota în viitor şi, de asemenea, la fel de bine şi în spaţiul adânc – trecea organizat prin listele lor de verificare.

Căpitanul Mirsky stătea în partea din spate a camerei, lângă imensa uşă închisă ermetic, supraveghindu-şi ofiţerii la posturile lor. Imaginea unei telemetrii a sistemului de conducere era proiectată pe principalul monitor de pe perete. Atmosfera era extrem de tensionată. Era pentru prima dată când un crucişător de luptă a Noii Republici se confrunta cu un duşman superior din punct de vedere tehnologic, şi din câte ştia staff-ul comodorului

Bauer nimeni nu mai încercase vreodată această strategie. Se aşteptau la orice. Cel mai mare salt pe care îndrăzniseră să-l efectueze era cu cinci ani în viitor; efectiv, se aşteptau la o baliză care să-i călăuzească, dar dacă ceva ar fi mers greşit, duşmanul s-ar fi putut afla acolo, în locul balizei. Mirsky zâmbi delicat: *sunt cu atât mai multe motive să meargă bine,* motivă el. *Dacă vom greşi nu vom avea a doua şansă.* Trimisul militar de pe Pământ se autoinvitase la proceduri ca un turist curios şi avea să raporteze înapoi stăpânilor ei la timpul potrivit. Nu numai că nu conta această deosebire, dar pe Mirsky îl deranja să aibă turişti, şi anume unii a căror loialitate era suspectă. S-a decis să o ignore, iar dacă aceasta ar fi fost imposibil, să o destituie.

— Primul punct de oprire în 50 de secunde, anunţă inginerul de zbor. Prinderea în structura dorită amortizează compensarea. Alinierea primului salt în 60 de secunde.

Apoi au urmat şi mai multe cuvinte din jargonul tehnic pe o voce încordată şi strânsă, inventarul de rutină a unui crucişător de luptă, fiecare frază fiind definită de un anume manual de proceduri.

Artileria Unu:

— Am luat la cunoştinţă. Suntem pe poziţie la reţeaua de lasere.

O mare de lasere – mai mult de un milion de celule minuscule se risipiră pe învelişul navei, fiind în stare să opereze o singură fază de dispunere – trecură prin ciclul de aprindere şi raportară starea lor. Nava se apropia de punctul de salt, luând gradual energie din vidul instabil din faţa ei şi depozitând-o prin rotirea nucleului de propulsie, minuscula gaură neagră încărcată electric, cuibărită în inima camerei motorului.

Ingineria:

— Propulsia inerţială principală ţinută la minus 2 secunde, 30 de secunde până la salt.

Nava trecu aproape de punctul de tranziţie al vitezei luminii.

Buclele spaţiale din faţă începură să se niveleze, lăsând energia să pompeze încet în vidul de la bază. În urmă veniră şase crucişătoare de luptă, unul după altul, la un interval de cinci minute. Batalionul doi, pavăza cu motoare rapide care se

reliefase în spatele lui *Lord Vanek*, terminase reparaţiile cu o zi înainte şi făcuse saltul acum şase ore.

Comunicaţii:

— O telegramă de la puntea de comandă, domnule.

— Citeşte-o! ordonă Mirsky.

— Ascultaţi cu toţii, o telegramă de la amiralul Kurtz. Începe: Luaţi în primire toate navele de luptă ale inamicului. Pauză. Deschideţi focul la contactul cu orice forţe ostile. Pauză. Pentru gloria imperiului. Sfârşit. Trimisă prin canalul cauzal către toate navele soră. Canalele cauzale dintre nave vor fi distruse, informaţiile lor vor fi amestecate iremediabil, de îndată ce navele vor face primul lor salt între punctele echipotenţiale. Reţeaua cuantică era un fenomen fragil care n-ar fi supravieţuit tranziţiilor mai rapide decât viteza luminii.

Mirsky încuviinţă:

— Am luat la cunoştinţă. Organele executive, la posturile de luptă. Alarmele au început să urle trist de-a lungul navei.

— Trapa structurii de referinţă executată. Relativităţi. Câmpul de salt activat. O cutie albă în grupul B, repet, cutie albă în B.

O structură de referinţă captivă însemna că nava a cartografiat perfect locaţia spaţiu-timp exactă a originii ei. Utilizând noile controloare de conducere instalate, *Lord Vanek* putea să se întoarcă, în acel moment de timp, dintr-o locaţie din viitor, printr-o buclă temporală închisă.

Mirsky îşi drese vocea.

— Efectuaţi saltul când vă e convenabil.

Nicio lumină scăzută în intensitate, nici nu se simţi vreo mişcare, şi efectiv nimic nu se întâmplă – cu excepţia unei explozii de particule injectate în ergo-sfera găurii negre cuantice din modulul motorului navei. Cu toate acestea, fără mari probleme, textura stelelor din afara fuzelajului navei se schimbase.

— Salt confirmat! Toată lumea răsuflă uşurată.

— Să examinăm unde ne aflăm. Mirsky nu afişă niciun semn de nelinişte, chiar dacă nava sa făcuse un salt de cinci ani în propriul său viitor, şi de asemenea, un parsec şi jumătate în necunoscut.

— Da, domnule, activăm reţeaua de lasere.

Aproape doi gigawaţi de energie, suficient cât să aprindă un oraş mare, năvăliră în celulele de laser din fuzelajul navei: dacă ar fi fost ceva ce o navă precum *Lord Vanek* avea, era energia de ardere. Nava s-a luminat ca un corp stelar, pompând în afară o rafală de lumină ultravioletă îndeajuns de puternică încât să prăjească totul pe o distanţă de 12 kilometri. Se stabiliza, scanând rapid cu o undă, împărţind în patru spaţiul din faţa navei. După un minut, se închise din nou.

— Radar: Niciun obstacol. Avem drum liber.

Ceea ce era de aşteptat. Aici, între 15 şi 50 de unităţi astronomice depărtare de origine, ai putea călători o sută de milioane de kilometri în orice direcţie fără a întâlni ceva mai mare decât un bulgăre. Intensitatea sistemului de măsurare care detectează şi poziţionează obiectele şi care pulsează s-ar propaga în minute, apoi ore, înainte să returneze urma slabă a semnăturii vreunei coci.

— Foarte bine, du-ne mai departe. Un G, totalul delta a 10 km/s.

Mirsky stătu deoparte, şi aşteptă în timp ce ofiţerul lovi cu putere cârma pentru a o manevra. 10 km/s nu era o viteză foarte mare, dar ar fi fost suficient să ducă *Lord Vanek* în punctul lui de emergenţă fără a emite prea mult zgomot, lăsând loc flotei să rămână în repaus. Pulsul sistemului de detectare a obiectelor în adâncurile haloului ar fi putut să indice doar un crucişător de luptă dând târcoale, şi ar fi fost foarte nesănătos să stai prea aproape de punctul lui de origine. În Norul Oort al unui sistem industrializat, chiar şi bulgării ar putea fi periculoşi.

— Alarmă la 9264, anunţă Radarul Doi. Aliniaţi 4.9 clicuri M, purtând 1 din 75 din 332. Foarte multe dintre gamele Mev 1.4 – ei se folosesc de antimaterie!

— Acceleraţia? întrebă Mirsky.

— Urmăresc…1.3 G, confirmat. Nicio schimbare. A, stai! Domnule, un buletin de la *Kamciatca.*

— Comunicaţii, vorbiţi.

— Mesajul spune, citez:

Sub atacul rachetelor inamicilor. Pauză. Situaţie gravă. Pauză. Unde sunt BB-urile? Pauză. Toate unităţile răspundeţi. Sfârşit.

Mirsky clipi.

— *Nave inamice? Atât de devreme?*

Depozitul Lupului era chiar în pragul Noii Republici, un sistem de minerit deţinut şi exploatat de către cei bogaţi, intens industrializat de Septagonul Central. Ce Dumnezeu făceau dând voie navelor extraterestre?

— A doua explozie la 9264, anunţă Radarul Unu. Acelaşi tip de emitere. Se pare că am speriat vreun furnicar.

— Aşteaptă, zise Mirsky nervos. Se clătină vizibil surprins de veşti. Aşteaptă, la naiba! Vreau să văd ce altceva mai e acolo. Comunicaţii, sub nicio formă nu răspunde la semnalele de pe *Kamciatca* sau oricui altcuiva care vine înainte, până nu treci prin mine prima dată. Dacă acolo sunt nave inamice, nu avem de unde să ştim dacă semnalele noastre sunt compromise.

— Da, da, domnule. Semnal oprit în toate elementele ecranate.

— Acum. Îşi înclină capul, analizând ecranul din faţă. Dacă e o ambuscadă…

Urma razelor gamma se aprinse pe monitor, imaginile, indicatoarele arătau poziţia lor şi indicau relativ direcţia sistemului din faţă. 1,3 G nu era neapărat rapid, dar era îndeajuns să dea fiori pe şira spinării lui Mirsky: însemna un sistem de propulsie high-delta V, fuziune sau antimaterie sau cuantă de inducţie a gravitaţiei, nu o slabă conducere de ioni a unui remorcher. Aceasta ar fi însemnat mai multe lucruri: bombardiere, rachete, interceptori de intrasistem, orice. *Lord Vanek* ar trebui să treacă de ele pentru a ajunge la următoarea zonă de salt. Ceea ce le-ar da un impuls de trecere de 100 km/s, o viteză la care ar fi trebuit foarte puţin, poate un grăunte de nisip, pentru a distruge nava. Dacă ar fi fost o ambuscadă, probabil ar fi distrus toată forţa operativă.

— Radar, spuse el. Dă-mi încă un puls lidar, 30 secunde. Apoi schiţează un vector care să se intersecteze în cele două boghii, echilibrează 10 kiloklickuri la cea mai apropiată poartă de trecere, acceleraţia 10 G, salve la două SEM-20, 100 kiloklickuri în afară.

— Da, da, căpitane.

— Rachete pregătite, lansaţi la minus 10 secunde. Comandant Helsingus la post Artileria 1.

— Vreau ca ei să se uite bine la profilul atacului nostru, murmură căpitanul. Aşa cum trebuie. Ilia Murametz îi aruncă o privire dintr-o parte. Ţine băieţii pregătiţi! adaugă Mirsky întâlnind privirea lui. Ilia încuviinţă.

— Explozie gamma! anunţă Radarul Doi. A explodat la 1471. Distanţă 11,2 clicuri M, transportând 1 cu 75 cu 332. Se pare că se trage, domnule.

— Am înţeles. Mirsky îşi uni palmele. Murametz tresări în timp ce îşi trosni mâinile. Grăbeşte-te şi aşteaptă. Cârmă: Care e cursul de atac?

— Îl pregătim acum, domnule.

— Pregătiţi sistemul de detectare şi localizare a obiectelor. Se pare că suntem într-o bătălie. Iar ei ştiu că suntem aici, acum. Aşa că să-i analizăm bine.

— Comunicaţii: Domnule, se pare că avem un nou mesaj de la *Kamciatca*. Mesaje de la *Aurora*, de asemenea.

— Citeşte-le.

Mirsky încuviinţă spre staţia de comunicare, unde subofiţerul telegrafist citi de pe o panglică de hârtie perforată ce ieşea din gura de bronz a unui cap de câine: *Kamciatca* spune, citez: *Atacaţi de navele inamice cu lansatoare de rachete Punct Răspundem atacului Punct Nave inamice la pupa ne localizează cu radarele de detectare a ţintei Punct Situaţie disperată unde sunteţi Terminat.*

Aurora spune, citez: *Niciun contact cu inamicul Pauză Kamciatca în afara cursului staţionăm pentru corectarea elementelor orbitale Pauză De ce aceste atacuri Terminat.*

— Ah, la naiba cu iadul ăsta. Murametz se făcu roşu la faţă.

— Într-adevăr, spuse Mirsky rece, dar întrebarea e, al cui este. Operaţiuni Tactice: Care e poziţia noastră?

— Ţintă localizată, domnule. Distanţă 4,8 clicuri M, viteza trece de 100 km/s. Contact în 2,4 kilosecunde.

— Avem o limită de… 300 secunde, spuse Mirsky verificând ceasul. Asta ar fi de ajuns. Putem arunca o privire la cel mai apropiat fără să ne apropiem prea mult de baza lor de lansare, ar putea să ne atace dacă este un lansator de rachete. A înţeles toată lumea? Arme: vreau un jurnal de bord în timp real al

acelor rachete. Hai să vedem cum merg. Radar: poţi fixa un spectroscop pe ţintă?

— La 3 clicuri K pe secundă, de la 10 clicuri K depărtare? Cred, domnule, dar ne trebuie un mare semnal luminos pentru a o identifica din nou.

— Vei avea unul, zâmbi Murametz larg. Arme: coboară acele rachete la 0,1 kilotone înainte de a le lansa. Modelul de focoase MP-3?

— Da, domnule.

— Bine, păstrează-le.

Stând în spatele punţii, Rachel încercă să nu se înfioare. Purtând şapca sa de inspector de armament, era familiară cu bombele radioactive din americiu: arme nucleare făcute cu un izotop mai dens şi mai fisionabil decât plutoniul, mult mai rezistent decât californiul. Doar bombe de fisiune de veche generaţie, învelite cu o încărcătură extrem de explozivă şi o lentilă din ace de cupru fragmentate dinainte – şrapnel care, explodând în vid, ar face ţăndări mingea de foc nucleară într-un înalt con direcţional, călătorind într-o fracţiune din viteza luminii.

Următoarele treizeci de minute trecură într-o tăcere încordată, întreruptă de observaţiile concise ale Radarelor Unu şi Doi. Nicio explozie nu mai avu loc, ar fi putut bine mersi să fie alţii în regiunea Kuiper, dar nimeni nu era îndeajuns de aproape de a vedea sau de a fi văzut de sistemul de detectat obiecte al crucişătorului de luptă. În acest timp, senzorii pasivi notară în jurnalul de bord două detonări nucleare pe o lungime de jumătate de oră lumină. Cu siguranţă cineva trăgea, ataca. Şi în spatele lor se indica prezenţa a şase nave ieşite prin salt; apoi acestea îşi porniră sistemul de luptă şi dispărură.

— Punctul de lansare în 60 secunde, anunţă Helsingus. Două SEM-20 fierbinţi sunt pe ţeavă.

— Atacaţi cum am plănuit, spuse Mirsky îndreptându-şi spatele şi uitându-se la ecranul din faţa sa. Săgeata verde indicând direcţia navei *Lord Vanek* crescu până când începu să arate o relativă distorsionare purpurie în jurul vârfului plurivalent: nava se apropia deja de o jumătate de procent din viteza luminii, o viteză periculoasă. O viteză prea mare, la care nu ar fi fost posibil să se indice precis ţintele: mai rău, n-ar fi

fost în stare să se dea la o parte, sau să schimbe direcţia rapid, sau să sară în siguranţă.

— 30 secunde. Armăm rachetele. Indică verde, domnule.

— Primesc emiteri de la ţintă, anunţă Radar Doi. O mulţime chiar, se pare că se blochează circulaţia lor, domnule.

— Reţea de lasere, iluminează ţinta, spuse Mirsky. Arme în repaus!

— Da, domnule. Pe modul pasiv rachetele ar fi configurate fix pe ţinta indicată de divizia de lasere a lui *Lord Vanek* şi îndreptate către reflectarea sa.

— Ţinta încă accelerează încet, spuse Radarul Unu. Se pare că este o navă cu rachete.

— 10 secunde. Gata de lansare!

— Ai permisiunea de a ataca când doreşti, comandante, spuse căpitanul.

— Da, domnule. În opt secunde. Navigaţie actualizată. Platformele de inerţie blocate. Rachetele încărcate, focoasele pregătite. Cinci secunde. Lansarea începe, prima rachetă. Lansată. Puntea de comandă se clătină scurt: zece tone de rachete lansate de-a lungul navei, emise cu forţă în faţa navei interstelare la mai bine de un kilometru pe secundă.

— Sistemul de detectare al obiectelor blocat. Unitate stimulată. Aprinderea primei rachete în motorul principal confirmată. Cea de-a doua rachetă încărcată şi lansată… lansare. Lansată. Unitate stimulată.

— Bingo, spuse Ilia încet.

Pe ecranul din faţă apărură săgeţi roşii care indicau starea rachetelor. Ele nu erau auto-energizate. Nimeni care ar fi fost întreg la minte nu ar fi îndrăznit să încarce o cuantă într-o gaură neagră şi mecanismul său de suport într-o maşină robot sinucigaşă.

Mai curând laserele dispuse în unghi ale navei le-ar fi scăldat într-o mare de energie, fierbând şi apoi supraîncălzind masa de reacţie pe care o purtau, până când s-ar fi îndepărtat mai rapid decât nava spaţială. Cu siguranţă nişte arme low-delta-V cu rază mică de acţiune, rachetele erau aproape scoase din circuit. Misiunea lor de bază era să ia un dispozitiv nuclear în direcţia corectă de intercepţie, ca un „autobuz” într-un antic MIRV din

secolul douăzeci. Ele arseseră complet după doar treizeci de secunde, dar până atunci focoasele ar fi închis gaura dintre traiectoria proiectată a lui Lord Vanek şi însăşi nava inamicului. Imediat ce nava spaţială ar fi lansat această provocare, rachetele sale ar fi ajuns şi ar fi dat lovitura mortală.

— Radar Unu, unde se poziţionează ei? întrebă Mirsky cu o voce moale.

— Au aceeaşi direcţie ca înainte, anunţă ofiţerul, încă menţin direcţia şi cursul. Şi emit o grămadă de mesaje nesolicitate.

— Racheta unu MECO în 10 secunde, spuse Helsingus. Ei încearcă să blocheze circulaţia. Nu se întâmplă nimic, spuse el cu o mare satisfacţie, ca şi cum ar fi ştiut că victimele anonime ale atacului ofereau dovada rezistenţei, reasigurându-l că de fapt nu îi măcelărea fără vreun motiv. Chiar şi ofiţerii mai vechi găseau aceste metode, pe care le aplicau, greu de suportat din când în când.

Comunicaţii Doi, cu o voce încordată:

— Blocarea circulaţiei oprită, domnule! Primim un semnal luminos slab. Două, nu trei! Repet, trei semnale luminoase slabe. Se pare că se vor disipa înainte ca noi să-i lovim.

— Prea târziu, spuse Helsingus. Îi vom lovi în 32 secunde. Îi vom avea în raza de explozie.

Rachel se cutremură. Deodată o posibilă idee începu să-i încolţească în minte.

Mirsky îşi trosni degetele din nou, împreunându-şi mâinile.

— Arme. Vreau un ultim canal de ocolire încărcat, activează-l cât mai aproape de minus 10 secunde dacă încă mai suntem aici.

— Da, domnule, spuse Helsingus cu putere. Întreţinerea reţelei de lasere?

— Orice doriţi, spuse Mirsky, fluturându-şi mâna mărinimos. Dacă încă mai eşti aici pentru a te bucura de spectacolul de lumină.

Helsingus începu să lovească butoanele ca un om posedat. Pe ecran, rachetele trecură de principalele puncte de întretăiere ale motorului şi deveniră balistice. Mai multe rachete inamice începură să fie haşurate ca nişte degete sinistre albastre venind din punctul ţintă.

— Căpitane, spuse Rachel încet.

— 10 secunde. Ei se comprimă tare, dar rachetele încă mai rezistă.

— Dacă *Kamciatca* are o eroare? Dacă acestea sunt nave de minerit civile?

Căpitanul Mirsky o ignoră.

— Cinci secunde, racheta unu gata de lansare – distanţa a scăzut la 10 K. Trei. Încuietoarea EMP e gata. Senzorul scade la şase şi jumătate. Domnule, confirm că racheta unu a fost detonată. Lovit! Cea de-a doua a fost lansată.

— Radar, ce vezi? întrebă Mirsky.

— Aştept ca ceaţa să se ducă. Senzorii au revenit. Rachetele se apropie de noi. Reminiscenţele bilei de foc ne bruiază radarul, sistemul de detectat obiecte e mai bine. Ah, spectroscopul de impact s-a poticnit, domnule, avem un impact confirmat pe ţinta alfa. Din fuzelaj, emisii de oxigen, azot şi nitrit de carbon. Cred că l-am găurit, domnule.

— L-am găurit – Mirsky se opri. Se întoarse să arunce o privire către Rachel. Ce ai spus? întrebă el.

— Dacă sunt civili? Avem doar cuvântul navei *Kamciatca* cum că ei ar fi sub atac. Nicio altă dovadă directă în afară de faptul că bombele au explodat – care ar putea fi ale ei.

— Prostii, pufăi Mirsky. Nicio navă de-a noastră nu ar face o asemenea greşeală.

— Nimeni nu trage cu proiectile reale în noi. Rezumatul de dinainte de săritură ne-a avertizat să identificăm navele cu rachete ale inamicului. Şi dacă se adevereşte că *Kamciatca* a dat de o navă de minerit şi din greşeală tragem în ei? Şi dacă ceea ce vezi ca fiind un atac pe ecranul negru, nu este decât ceva care doar se mişcă în întuneric?

Linişte adâncă. Noii recruţi şi ofiţerii se holbau dezaprobator la Rachel: nimeni nu vorbeşte aşa cu căpitanul. Apoi din spatele ei se auzi:

— Rămăşiţele exploziei nucleare apar pe radar, domnule. Ţinta se întrerupe. Uh, raportez cu umilinţă, căpitane, avem semnale luminoase disperate. Civili…

***

Lord Vanek se îndepărta prea repede pentru a mai putea încetini, iar ca vas amiral şi element de comandă avea o datorie să nu facă aşa. Totuşi, semnalizară batalionului de la pupă; şi în spatele lor, cea mai veche navă de luptă, se desprinse din formaţie pentru a aduna orice supravieţuitor din dezastruosul atac. Imaginea era foarte rea într-adevăr, când în cele din urmă, peste opt ore, avea să se închege. „Transportoarele de rachete” erau de fapt remorchere care asistau fabricile migratoare robotizate, mişcându-se printre corpurile cereşti din centura Kuiper, extrăgând heliu trei din bulgări. Neaşteptata viteză de explozie a lor avea o explicaţie simplă: văzând crucişătoare de luptă extraterestre ei au intrat în panică, aruncând încărcătura astfel încât să elibereze zona cu o acceleraţie maximă. Cea mai îndepărtată explozie a fost a navei Kamciatca, reuşind să atingă una dintre „navele de luptă ale inamicilor” – crucişătorul *India* (din care au rezultat o mică avarie în fuzelaj şi câteva compartimente evacuate; din nefericire, capelanul crucişătorului fusese într-unul dintre compartimente, plecând astfel să-şi cunoască Creatorul).

— A-aşa le trebuie dacă ne-au stat în cale, la dracu, pronunţă cu o voce tremurândă amiralul Kurtz, când comodorul Bauer însuşi dădu vestea. Ce cre-cred ei că este asta? Se ridică pe jumătate, aproape uitând de picioarele sale de sticlă: Pur şi simplu o idioţenie!

— Ah, cred că încă mai avem o problemă, domnule, arătă Bauer pe când Robard încerca să-şi calmeze conducătorul. Acest sistem e revendicat de Septagon şi am primit semnale cam acum jumătate de oră care indicau că ei au un crucişător de luptă în zonă şi îşi schimbă cursul pentru a ne intercepta.

Amiralul se strâmbă:

— Ce poa-poate face un singur crucişător de luptă?

Rachel, care îmbrobodise echipajul, ca observator neutru, avea datoria ca în astfel de situaţii intermediare să intervină; îl privi pe Bauer care vorbea cu un interes caustic. *Chiar poate fi atât de prost?* se miră ea, aruncând un ochi la amiral, care se încovoiase pe scaun ca un papagal pleşuv, cu ochii sclipindu-i de o expresie maniacă.

— Domnule, crucişătorul de luptă care ne semnalizează este, după ultimele noastre actualizări, unul dintre crucişătoarele lor de clasă Apollo; radarul a mai reperat şi alte urme care ar indica o întreagă formaţiune de bătălie. Îi întrecem ca număr, dar…

Rachel îşi drese vocea:

— Vă vor mânca la micul dejun.

Capul lui Bauer se întoarse:

— Ce ai spus?

Ea îşi atinse uşor aparatul de transmisie care stătea chiar în faţa ei pe masă.

— Estimările poliţiei secrete de informaţii a Naţiunilor Unite sugerează că politica Septagonului de a construi mai degrabă crucişătoare, în locul platformelor standard de lasere/proiectile pe care le-a adoptat amiralitatea voastră, le oferă un avantaj considerabil în abilitatea de a acoperi un sistem întreg. Mai simplu spus, în timp ce lor le lipsesc armele cu rază mică de acţiune, sunt în stare să lanseze o mulţime de interceptori care te pot lovi din afara zonei tale de atac. Mai precis, sunt înspăimântător de buni şi dacă nu cumva greşesc, acel expeditor, pe cont propriu, comasează flota voastră. Nu vreau să înţelegeţi că nu vă susţin în defavoarea flotei Septagonului, dar dacă plănuiţi să vă luptaţi cu ei, nu credeţi că ar trebui să mă înştiinţaţi pe mine mai întâi? Aş vrea să am şansa de a lua o capsulă de salvare.

— Ei, bine, nu ne putem certa cu apărarea guvernamentală a Pământului, nu-i aşa, comandante? încuviinţă sarcastic Bauer către ofiţerul său executiv.

— Ah, nu, domnule, colonelul are cât se poate de multă dreptate.

Tânărul locotenent, oarecum agitat, evită să o privească pe Rachel; chiar dacă gestul era însoţit de o uşoară dispreţuire, ea avusese parte de suficientă practică în a fi ignorantă.

— Blestemate fie noile invenţii nebuneşti! bombăni Kurtz printre dinţi. Mulţi cu puncte de vedere distruse care nu vor să ne lase să reuşim, în orice caz – tehnofili pe-pe-perfizi!! mai tare: Trebuie să ne grăbim!

— Absolut, încuviinţă cu înţelepciune comodorul Bauer. Dacă ne grăbim spre Punctul Doi din program, lăsând galanteria

diplomatică ambasadei – chiar – Locotenent Kossov! Cum stăm cu actualizarea? Cum stăm cu raportul despre acest Festival, din punct de vedere al luptei şi al acţiunilor? Ce ştim?

— Ah. Locotenentul Kossov îşi ridică de pe nas lornionul şi îl lustrui nervos. Aici este o problemă. Se pare că depoziţia de la Amiralitate nu a ajuns. Trebuia să vedem un semnal al artileriei, dar chiar dacă am împărţit calea orbitală desemnată, se pare că nu e nimic acolo. Ori au întârziat, ori nu l-au anunţat niciodată.

— Acest semnal luminos orbital. Rachel se înclină în faţă. O baliză standard, nu-i aşa? Cu conţinutul diplomatic a tot ceea ce serviciile de informaţii ale Guvernului au aflat despre Festival în ultimii cinci ani de când am făcut saltul.

Kossov se uită cu băgare de seamă la comodor, care încuviinţă.

— Da, colonele. Ce-i cu asta?

— Dacă nu este acolo, asta presupune trei lucruri, nu-i aşa? Ori a fost acolo, şi altcineva l-a furat sau l-a dezactivat. Ori…

— Septagonieni perfizi! Robard se aplecă cu toată greutatea sa şi îşi ridică privirile şi dădu din umeri cu înţeles.

— Într-adevăr, amirale. Sau după cum spuneam, a doua posibilitate este că nu a fost instalat acolo încă. O eroare de calcul sau poate că ei nu au putut determina nicio informaţie utilă despre inamic şi au uitat de noi, sau aşa ceva.

Sforăitul lui Kurtz îi întrerupse expunerea. Toţi se întoarseră către amiral. Robard se îndreptă.

— Mi-e teamă că pe amiral îl dor picioarele în ultimul timp, şi doza sa de medicaţie nu favorizează o stare de luciditate. Poate să doarmă pentru câteva ore.

— Bine, atunci. Bauer se uită în jurul mesei de conferinţe. Cred că Excelenţa sa este atât de bună să se reîntoarcă în cabina sa. Voi continua prin împuternicirea lui şi voi pregăti un raport cu punctele esenţiale ale acestei întâlniri pentru ca el să-l revizuiască mai târziu, când se va simţi mai bine. Mai are cineva o cerere strict pentru amiral? Nimeni nu avu obiecţii. Foarte bine, atunci. Pauză cinci minute!

Robard şi recruţii împinseră scaunul amiralului cu delicateţe, de lângă masă, apoi luând liftul din afara camerei dispărură cu el în direcţia apartamentelor sale. Toată lumea se ridică şi

salută în timp ce ofiţerul sforăind fu scos afară din şedinţă. Rachel avea o expresie impasibilă încercând să-şi ascundă dezgustul şi compătimirea pe care acea privelişte i le provoca. *El este îndeajuns de tânăr încât mi-ar putea fi nepot. Cum şi-ar putea face lor însăşi aşa ceva?*

În final, Bauer, asumându-şi poziţia amiralului în capul mesei, lovi cu mâna clopoţelul de alamă.

— Şedinţa se va relua. Ataşatul terestru are cuvântul. Ce spuneai?

— O a treia posibilitate este că Noua Republică nu mai există, spuse Rachel fără ocolişuri. Ea continuă, ignorând icniturile de surprindere din jurul mesei. Aveţi de-a face cu un inamic ale cărui capacităţi, în mare măsură, le-aţi ignorat. Mi-e teamă să spun că Naţiunile Unite ştiu puţin mai mult despre ei decât ştiţi voi. Aşa cum am observat, există trei motive pentru care Noua Republică nu v-a contactat, dar unul dintre ele e bine să nu fie ignorat. Acum, suntem în apropierea ieşirii unei bucle temporale care va fi tăiată la un moment dat de linia acestui univers, dacă veţi reuşi să faceţi un salt de întoarcere în trecutul nostru relativ – dar viitorul imediat şi absolut al Noii Republici – şi să luaţi inamicii prin surprindere. Acest lucru are implicaţii neprevăzute. Istoria care ne-ar putea găsi în această buclă nu ar putea duce la o legătură cu consecinţele eventuale pe care le urmărim pentru un motiv sau altul. Ridică din umeri. Dacă aş fi fost mai întâi consultată cu privire la această expediţie, v-aş fi sfătuit să n-o faceţi. Ceea ce tehnic nu este o încălcare a Clauzei 19, este periculos de apropiată de acel tip de activitate care a provocat intervenţia Eschaton-ului în trecut. Eschaton-ului nu-i plac călătoriile în timp lipsite de importanţă, probabil pentru că, dacă lucrurile merg prea departe, existenţa cuiva va fi eliminată. Aşa că există posibilitatea ca forţa cu care vă confruntaţi să nu fie reprezentată doar de Festival, ci de o putere mai mare.

— Mulţumesc, colonele, încuviinţă Bauer cu politeţe, dar pe chipul său se instalase o expresie de dezaprobare. Cred că pentru moment ar trebui să nu luăm în considerare această posibilitate. Dacă Eschaton-ul alege să se implice, în niciun caz nu putem face ceva, aşadar trebuie să cultivăm posibilitatea că nu va face acest lucru. Şi dacă se întâmplă, vom fi cu toţii

împotriva Festivalului. Kossov: ce ştiam despre el înainte de a pleca?

— A, adică… Kossov se uită frenetic în jurul lui, îşi amestecă hârtiile în registrul lui şi oftă: A, bun. Da, Festivalul –

— Ştiu cum i se spune, locotenente, spuse comandantul pe un ton de reproş. Ce este şi ce vrea?

— Nimeni nu ştie, zise Kossov uitându-se la comandantul desemnat ca un iepure prins de farurile orbitoare ale unui tren expres.

— Aşadar, domnule membru al comisiei. Bauer îşi trase capul într-o parte şi o privi fix pe Rachel cu scopul de a o analiza ca o pasăre de pradă. Şi ce îmi poate spune stimatul coordonator al organizaţiei de pe Pământ despre Festival? întrebă el aproape cu dispreţ.

— Uh, făcu Rachel scuturându-şi capul. Desigur, sărmanul copil făcuse tot ce-i stătea în putinţă – niciunul dintre aceşti oameni n-ar fi putut şti prea multe despre Festival. Nici măcar ea nu ştia. Era un mare spaţiu gol.

— Ei, bine? zise Bauer înţepat.

Rachel oftă.

— Asta e ceva extrem de provizoriu. Nimeni de pe Pământ nu a avut până acum vreun contact direct cu o acţiune ca a Festivalului şi ca rezultat, informaţia noastră e indirectă şi neverificată. Şi, sincer, de necrezut. Festivalul nu apare ca un guvern sau ca o agenţie a acestuia, după cum înţelegem noi. De fapt, s-ar putea ca nici măcar să nu fie umană. Tot ce ştim e că ceva cu acel nume îşi face apariţia în îndepărtatele sisteme stabilite – până acum nu mai aproape de 1000 de ani lumină – şi, ei bine, termenul pe care îl folosim pentru a descrie ce se întâmplă e „Jubileu”, dacă asta are vreun sens pentru voi. Totul… se opreşte. Iar Festivalul preia controlul asupra activităţilor de zi cu zi ale acelui sistem. Ea se uită la Bauer: Asta e ceea ce voiai să ştii?

Bauer dădu din cap, părând nemulţumit.

— Nu, nu asta voiam, spuse el. Voiam să-i cunosc înzestrarea.

Rachel dădu din umeri.

— Noi nu ştim, spuse ea direct. Aşa cum am spus, nu l-am văzut niciodată de aproape.

Bauer se încruntă.

— Atunci, aceasta va fi prima dată pentru tine, nu-i aşa? Ceea ce duce la următoarea problemă, actualizarea planului de navigare Delta…

***

Câteva ore mai târziu, Rachel se întindea cu faţa în jos pe patul său de metal încercând să-şi limpezească mintea. Nu era uşor, prea mult umblase prin lume spre calea către casă implorând atenţie.

Era încă în viaţă. Ştia într-un fel că ar trebui să se simtă uşurată în legătură cu asta, dar ceea ce văzuse pe ecranul din camera de instructaj o vlăguise mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Amiralul era un vid senil în inima întreprinderii. Echipajul era inteligent şi bine intenţionat, dar extrem de ignorant: toţi erau atât de rigizi încât nu puteau să-şi facă treaba cum trebuie. A încercat să le explice cum funcţionează civilizaţiile avansate până când se învineţise la faţă, dar ei tot nu pricepuseră. Ei încuviinţau politicos pentru că ea era o doamnă, chiar dacă una clevetitoare, o doamnă-diplomat – şi imediat au ignorat sau au uitat sfatul ei.

Într-un război informaţional nu te baţi cu rachete şi lasere, la fel cum nu ataci o locomotivă de tren cu suliţe şi topoare de piatră. Nu te lupţi cu replicatoare aruncând energie şi materie în maşinării care o vor folosi ca pe un combustibil. Ei încuviinţară aprobator şi plecară să discute virtuţile unor contramăsuri active versus virtuţile sistemelor greu observabile. Şi tot nu au înţeles. Era ca şi cum ideea a ceva asemănător Festivalului sau a sistemului Septagonului ocupase o pată oarbă mentală, omniprezentă în civilizaţia lor. Ei puteau accepta o femeie în pantaloni, chiar şi una într-o uniformă de colonel, mult mai uşor decât ar fi putut cocheta cu ideea unei singularităţi tehnologice.

Acum un an, pe Pământ, ea frecventase un seminar. Avusese loc o întâlnire, pe durata unei săptămâni întregi, între experţi: ingineri hermeneutici înnebuniţi de studierea arcanelor rămăşiţelor Singularităţii, demografi care tot încercau să reconstruiască lumile coloniale, câţiva comandanţi mercenari care nu turuiau prea mult, şi consultanţi în inteligenţă comercială cu o perspectivă largă asupra suportului împotriva

întoarcerii Eschaton-ului. Erau puşi toţi laolaltă alături de o gaşcă de experţi în apărare SIG şi diplomaţi ai Naţiunilor Unite. Seminarul fusese găzduit de Naţiunile Unite, care, fiind singura insulă de reală stabilitate, izolată într-o mare de goluri politice, era singura organizaţie în stare să găzduiască un astfel de eveniment global.

Pe perioada seminarului, participase la un cocktail pe un balcon de ciment alb care ieşea dintr-un hotel construit la marginea oraşului Naţiunilor Unite, Geneva. Era în uniformă în acel moment, lucrând ca auditor în comisia de denuclearizare. Costum negru, mănuşi albe, ochelari care pulsau la apariţia ştirilor şi conferinţelor radiante, şi îi răneau şi oboseau ochii. Ameţită de cocktail-ul cu ingrediente antagonice, a băut puţin gin amar (şi ineficient) cu un politicos cosmolog belgian. Lipsa de înţelegere reciprocă şi cu iz de nelinişte îi unise într-o conversaţie asemănătoare unui meci neplăcut de ping-pong.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţelegem despre Eschaton, insistă cosmologul. În special în ceea ce priveşte naşterea Universului. Big Bang-ul. El îşi ridică sprâncenele cu subînţeles.

— Big Bang-ul? Nu cumva, din întâmplare, o neprevăzută crăpătură cu o deviaţie critică, nu-i aşa? Spusese asta cu o voce inexpresivă, pentru a schimba cu umor subiectul.

— Nu prea. Pe atunci nu existau organisme care ar fi putut da vreo licenţă – la începuturile spaţio-temporale, înaintea erei de expansiune şi a primei apariţii a masei şi a energiei, aproape o miliardime dintr-o miliardime dintr-o milionime a unei secunde în viaţa Universului.

— Cu siguranţă, nu se poate ca Eschaton-ul să fie responsabil pentru asta. Este un fenomen modern, nu-i aşa?

— Poate nu responsabil, spuse el alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar poate circumstanţele care s-au ivit au format o precondiţie necesară pentru existenţa Eschaton-ului, sau a ceva înrudit cu Eschaton-ul, dar mult peste el. Există o întreagă şcoală de cosmologie afirmată în jurul slabului principiu antropic, conform căruia Universul este aşa cum pare, şi dacă ar fi fost oricum altcumva, noi n-am fi existat să-l observăm. Mai există un domeniu… mai puţin popular, bazat puternic pe

principiul antropic, cum că Universul există pentru a avansa anumite tipuri de entităţi. Nu cred că vom înţelege Eschaton-ul până nu vom înţelege de ce există Universul.

Ea îi zâmbise larg şi se lăsase salvată de un diplomat prusac care se înclinase politicos şi se oferise să îi explice căderea Varşoviei din timpul ultimelor neplăceri din zona baltică.

După un an şi ceva, politicosul cosmolog fusese ucis de fundamentaliştii religioşi din Algeria care văzuseră bilanţul său asupra Universului ca pe o blasfemie împotriva cuvintelor profetului Yusuf Smith inscripţionate pe cele două plăcuţe de aur ale sale. Dar asta era tipic Europei, pe jumătate goală şi victimă a ceea ce devenise fosta lume islamică.

De asemenea, undeva de-a lungul drumului, ea se schimbase. Petrecuse decenii – cea mai mare bucată a primei părţi din cel de-al XXII-lea secol al vieţii ei – luptând împotriva relelor proliferării nucleare, începând ca un activist cu *dreadlocks*, legându-se de garduri, sigură în naivitatea sa că nimic nu i-ar face rău. Mai târziu, îşi dădu seama că o poate face într-un mod inteligent, purtând un costum, cu soldaţi plătiţi şi cu ameninţarea anulării poliţelor de asigurare, susţinută de vocea ei calmă. Tot tăioasă şi directă, dar mai puţin în chipul unei nonconformiste cu genunchii tremurânzi, ea învăţă să se folosească de sistem pentru a obţine efectul maxim. Monstrul părea să fie pe jumătate sub control, bombardamentele având loc doar o dată la câţiva ani, când Bertil o chemase la Geneva şi îi oferise un nou loc de muncă. Apoi îşi dorise să fi fost mult mai atentă faţă de cosmolog – pentru că mormonii algerieni fuseseră extrem de consecvenţi în reprimarea ereziei Tiplerite – dar era prea târziu, şi în orice caz, amănuntele inutile ale Comitetului de Rezistenţă fuseseră semnalate în războiul cronologic şi probabilistic.

Undeva de-a lungul timpului, idealiştii se dăduseră cap în cap cu pragmaticii, iar pragmaticii au câştigat. Poate că seminţele fuseseră semănate în timpul primei sale căsătorii. Poate că venise mai târziu; fiind împuşcată în spate şi petrecând şase luni pentru a se reface într-un spital din Calcutta, se schimbase. Îşi făcuse partea ei de împuşcături, de asemenea, sau măcar poziţionase maşinăria răzbunării preventive, nimicind mai mult

de o grupare de fanatici care deţineau arsenal nuclear – indiferent dacă aceştia erau războinici independenţi asiatici, mercenari cu prea multe bombe în pivniţă, sau în situaţii speciale, radicali pro-viaţă dorind cu orice preţ să protejeze copiii nenăscuţi. Idealismul nu putea coexista cu atât de multe alte idealuri ale oamenilor, trădaţi în acţiunea lor chiar de armele alese de ei. Ea se plimbase trei zile prin Manchester, după cea din urmă acţiune a firmei Inter-City, înainte ca ploaia să măture tristele movile de cenuşă şi oase de pe străzile pustii. Devenise atât de cinică şi doar o completă schimbare a ordinii de zi, o privire mult mai largă asupra umanităţii, ar fi putut s-o ajute să-şi păstreze stima de sine.

Şi astfel şi Noii Republici. O hazna înapoiată, după părerea ei; din nevoia remodelării prin orice mijloace necesare, de teamă să nu corupă mai avansatele principate învecinate precum Turku şi Malacia. Dar locuitorii erau totuşi oameni – şi cu toate că se încurcaseră cu maşinăriile de distrugere în masă, în aparenta lor ignoranţă a puterii acestora, ei meritau mai mult decât ar fi primit de la un Eschaton trezit şi mânios. Ei meritau mai mult decât să-şi bată capul cu ceva ce nu înţelegeau, cum era Festivalul, sau orice ar fi fost: dacă nu-l puteau înţelege, atunci poate că ea ar fi trebuit să se gândească la ceva de neînchipuit pentru ei, şi să-i ajute să se acomodeze cu el – dacă aceasta ar fi fost posibil. Singurul lucrul pe care nu-l spusese lui Bauer era aspectul alarmant a ceea ce Naţiunile Unite ştiau despre Festival: coloniile anti-tehnologie contactate de el dispăruseră, lăsând doar o ruină în urma lor, după care Festivalul îşi continuase drumul.

Ea nu ştia de ce ar fi fost aşa, dar prevestirile despre viitor nu erau bune.

***

Nimic nu poate concentra mai bine mintea unui om decât gândul că va fi spânzurat în patru săptămâni; în afară de cazul în care este posibilă cunoaşterea faptului de a fi sabotat vasul pe care se află, şi el – împreună cu toţi ceilalţi implicaţi – să fie spânzurat în trei luni. În timp ce execuţia pare a fi departe, există şanse extrem de puţine de amânare. Martin Springfield stătea în popota aproape pustie, cu o cană de ceai în mână şi

holbându-se la plafonul strălucitor. Camera avea o temă navală, căptuşită cu lambriuri din lemn de stejar, iar platforma podelei fusese lustruită cu praf abraziv până când ajunsese să strălucească. Un ceainic de metal stătea aburind încet pe un străvechi scrin, sub o pictură în ulei care îl înfăţişa pe tizul navei, lord Vanek, conducând cavaleria pentru înăbuşirea Rebeliunii Roboţilor acum 160 de ani – distrugând aspiraţiile acelor cetăţeni care visau la o viaţă fără trudă în serviciul aristocraţilor. Martin tremură puţin, încercând să se lupte cu propriii demoni.

Este doar greşeala mea, gândi el. *Şi nu am cu cine s-o împart.*

Incomodă soartă. El sorbi din pahar, simţind dulcea muşcătură acidă a amarului rom din ceai. Acum, avea buzele amorţite. *Absurd*, gândi el. Era prea târziu pentru a schimba lucrurile. Prea târziu pentru a se confesa, chiar şi lui Rachel, pentru a încerca să o scape din această capcană. Ar fi trebuit să-i spună chiar de la început, înainte ca ea să vină la bordul navei. Să o ţină la distanţă de răzbunarea Eschaton-ului. Acum, chiar dacă s-ar fi confesat cu totul, sau dacă ar fi făcut asta înainte ca ei să activeze upgrade-urile, l-ar fi dus pe calea fără întoarcere spre scaunul morţii. Şi chiar dacă sabotajul era esenţial, şi chiar dacă n-ar fi omorât pe nimeni imediat…

Martin fu cuprins de fiori, goli paharul şi îl puse jos lângă scaunul său. Se încovoie inconştient sub greutatea conştiinţei sale vinovate. *Cel puţin am făcut ce era mai bine,* încercă să-şi spună el. *Niciunul dintre noi nu va ajunge acasă, dar cel puţin casele noastre vor fi încă acolo când noi nu vom mai fi.* Incluzând şi apartamentul nelocuit al lui Rachel. Se crispă. Era aproape imposibil să se simtă vinovat pentru flotă, dar simplul fapt că ştia de prezenţa ei la bord l-a ţinut treaz toată noaptea.

Tristele canale de comunicaţii chemaseră întreaga navă la posturile de luptă, cu aproape o oră în urmă. Ceva ce avea legătură cu un escadron septagonez care escalada pe brânci ca un roi de viespi furioase şi bâzâitoare în urma dezastrului cu remorcherele miniere. Lui Martin îi era indiferent. Undeva, în reţeaua de control, un ceas atomic mergea încet, ciupit de o curbă spaţio-temporală închisă de la nucleul de conducere. Era doar o eroare minoră, dar violarea CP-ului s-ar fi putut amplifica exponențial când flota va începe întoarcerea în spaţiu şi timp. O

făcuse intenţionat, pentru a evita un dezastru catastrofal şi irevocabil. Flota Noii Republici ar putea crede că o buclă temporală apropiată ar fi doar o tactică de manevrare meschină, dar era doar vârful unui dispozitiv de luptă în săgeată, care după spusele lui Herman ar fi trebuit să fie ţinut la strâmtoare. Făcuse pactul cu o agenţie obscură, mult mai obscură decât a lui Rachel. În opinia sa, membrii DISA ai Naţiunilor Unite pur şi simplu se maimuţăriseră în faţa acţiunilor la scară mică a angajaţilor, în speranţa captării atenţiei lor.

La revedere, Belinda, gândi el dând-o uitării pe sora sa. *La revedere, Londra.* Praful timpului înghiţise metropola, turnurile făcându-i-se ţăndări. *Bună, Herman*, spuse sunetului regulat al pendulului de pe perete. *Lord Vanek*, fiind nava amiral, oferise un semnal temporal celorlalte nave din flotă. Şi nu doar atât, oferise şi un sistem de referinţă inerţial de timp pentru coordonatele spaţio-temporale ale primului lor salt. Prin încetinirea, nu cu mult, a ceasului, Marin se asigurase că structura de timp întârziată a manevrei lor avea să fie stricată foarte puţin.

Flota ar călători înainte în conul de lumină, aproape patru mii de ani, s-ar întoarce aproape întreaga distanţă – dar nu chiar atât departe de unde venise. Sosirea în Lumea lui Rochard ar fi întârziată cu aproape două săptămâni, la fel de rapid ca o traversare hocus-pocus plănuită de amiral. Şi apoi Festivalul ar… ei bine, era treaba lui ce ar fi făcut. Tot ceea ce ştia era că el şi toţi ceilalţi vor avea de plătit pentru asta.

Oricum, pe cine credeau ei că păcălesc? Pretinzând că plănuiseră să folosească o manevră doar ca să reducă tranzitul temporal. Chiar şi un copilaş ar fi putut vedea printr-un subterfugiu atât de transparent, până la ordinele sigilate ce aşteptau în seiful amiralului. Nu poţi prostii Eschaton-ul prin a te minţi pe tine însuşi. Poate Herman, sau mai degrabă fiinţa care se ascunde sub acest nume de cod, ar fi aşteptat. Poate Martin ar fi în stare să scape de pe această navă blestemată, poate la fel şi Rachel, sau poate printr-o întorsătură a sorţii Flota Noii Republici ar înfrunta într-o luptă faţă în faţă Festivalul. Şi poate că plopul va face pere…

Se ridică uşor ameţit şi se duse cu paharul înspre samovar. Il umplu pe jumătate, apoi turnă din carafa de sticlă până când mirosul înţepător începu să se ridice printre aburi. Se aşeză în scaunul un pic cam tare, buzele şi degetele sale amorţite ameninţând să-l trădeze. Neavând altceva de făcut decât să evite să se gândească la vina sa îmbătându-se până la stupoare paralitică, Martin alesese calea cea mai uşoară. Numaidecât, se întoarse la amintiri mult mai uşor de suportat. Acum optsprezece ani, când era proaspăt căsătorit şi inginer calificat la circ, monograma gri a unui om se apropiase de el într-un bar, undeva pe orbita de deasupra Lumii lui Wollstonecroft.

— Te pot servi cu o băutură? întrebase omul, al cărui costum era undeva între cel al unui contabil şi al unui avocat. Martin încuviinţă.

— Tu eşti Martin Springfield, spuse omul. În prezent lucrezi pentru Nakamichi Nuclear, unde eşti plătit relativ puţin şi unde faci o muncă imensă. Sponsorii mei m-au rugat să-ţi propun o slujbă.

— Răspunsul este nu, spuse Martin automat.

Era hotărât deoarece experienţa câştigată la Nakamichi Nuclear era mult mai folositoare decât o mie de euro pe an în plus. Şi pe lângă asta, cartelul său de angajatori era mult prea paranoic în legătură cu contractele sale încât să-i examineze loialitatea cu propuneri false.

— Nu există niciun conflict de interese în ceea ce priveşte actualul tău angajator, domnule Springfield. Slujba este bazată pe un comision non-exclusiv şi în orice caz nu va intra în vigoare până nu devii liber profesionist sau până nu te alături altui combinat.

— Ce fel de slujbă? întrebă Martin ridicând o sprânceană.

— Te-ai întrebat vreodată de ce exişti?

— Nu fi… Martin se opri în mijlocul propoziţiei. Asta e un fel de angrenaj religios?

— Nu. Bărbatul se uită direct în ochii lui. Este exact opusul. Încă nu există un Dumnezeu în Univers. Oricum, angajatorul meu vrea să păzească precondiţiile necesare emergenţei lui Dumnezeu, şi pentru aceasta, angajatorul meu are nevoie de braţe şi picioare de om. Nefiind echipat cu ele, ca să zic aşa.

Spargerea paharului de podea îl făcu pe Martin să îşi revină.

— Angajatorul tău…

— Crede că ai un rol important în apărarea cosmosului, Martin. Fără să dăm vreun nume. Omul gri se apropie: Este o poveste lungă, vrei s-o auzi?

Martin încuviinţă părându-i-se singurul lucru rezonabil într-o situaţie cu totul nerezonabilă şi într-adevăr suprareală. Şi astfel, el făcu primul pas spre calea care l-a adus aici, acum optsprezece ani: să tragă un chef de unul singur în popota unei blestemate nave spaţiale, cu numai câteva săptămâni rămase pentru a-şi sfârşi rolul în flota Noii Republici. Şi în cel mai rău caz, câteva minute.

În cele din urmă va fi dat dispărut împreună cu echipajul lui *Lord Vanek*. Rudele vor fi anunţate, lacrimile vor fi vărsate împotriva unui tragic şi nedorit război. Dar asta nu era grija lui. Pentru că, imediat ce avea să termine paharul, intenţiona să se ridice şi să se îndrepte către cabina sa şi să se întindă. Apoi să aştepte orice va fi în următoarele trei luni, până când colţii trapei aveau să se închidă.

***

Era cald, un aer oarecum îmbâcsit în camera lui Rachel, în ciuda vâjâitului sistemului de ventilaţie şi al ţevii care picura din când în când în spatele paravanului de lângă capul său. Să doarmă nu era o opţiune. Nici să se relaxeze. Se surprinse dorind să vorbească cu cineva, cu cineva care ştia ce se întâmplă. Se întinse pe spate.

— Aparat, strigă ea, lăsându-se în cele din urmă în voia unei dorinţe cu care lupta de ceva vreme. Unde este Martin Springfield?

— Localizare. În popota navei, pe puntea D.

— Este cineva cu el?

— Negativ.

Ea se ridică. Cei din echipaj erau la posturile lor. Ce Dumnezeu făcea Martin acolo singur?

— Mă duc acolo. Deschide uşa din spate. În ceea ce priveşte nava, eu sunt încă în cabină. Confirmă capacitatea.

— Afirmativ. Trecere confirmată prin uşa din spate. Poate că reconstruiseră sistemul de control al tragerii şi sistemele de

propulsie, dar lăsaseră vechile reţele la locul lor – probabil nefolosite din cauza subofiţerilor tirani. Rachel îşi trase cizmele şi luă haina de pe patul de deasupra. Se aranja un moment apoi plecă să-l găsească pe Martin. Fusese un gest iresponsabil să părăsească cabina presurizată când nava era gata de acţiune – dar la fel era şi el. Oare ce plănuia?

Se îndreptă iute către popotă. Spaţiile de acces ale navei erau ciudat de silenţioase, tot echipajul era închis în compartimentele de zbor şi în staţiile de control ale avariei. Doar bâzâitul sistemului de ventilaţie întrerupse tăcerea şi ticăitul ceasului din popotă atunci când ea deschise uşa.

Singurul din cameră era Martin şi părea oarecum îmbrăcat prost şi vârât într-un fotoliu ca o păpuşă de cârpă. Un pahar de ceai, din argint încrustat, stătea pe masă în faţa lui, pe jumătate plin cu un lichid maro, care, după părerea lui Rachel, numai ceai nu era. El deschise ochii şi o privi cum intră în cameră, dar nu spuse nimic.

— Ar trebui să fii în cabina ta. Ştii, popota nu e un loc sigur, observă ea.

— Cui îi pasă? făcu o răsucire de umăr, ca şi cum i-ar fi fost greu să dea din umeri. Pe bune, nu văd rostul.

— Mie îmi pasă. Merse spre el şi se opri în faţa lui. Poţi să te duci în cabina ta sau în a mea, dar vei fi într-o cabină în cinci minute!

— Nu-mi aduc aminte să fi semnat vreun contract… de angajare cu tine, mormăi el.

— Nu, nu ai semnat, zise ea deschis. Nu fac asta ca angajator al tău, ci ca autoritate asupra ta.

— Hopa! Rachel îl făcu să se ridice. Dar nu am o gumă de mestecat. Martin se împiedică de scaun cu o expresie de durere pe chip.

— Noua Republică crede că ai semnat şi eu sunt cea mai bună pe care o vei găsi pe aici. Doar dacă preferi cealaltă variantă la schimb?

Martin se schimbă la faţă.

— Cu greu. Se clătină. Am nişte 4-3-1 în buzunarul stâng. Cred că-mi trebuie. Se clătină şi începu să bâjbâie după micul

blister de antagonice împotriva alcoolului. Nu e cazul să devii răutăcioasă.

— Nu deveneam răutăcioasă. Doar îţi schiţam cadrul de referinţă pentru binele tău. Pe lângă asta, credeam că trebuie să avem grijă unul de celălalt. Şi nu mi-aş face treaba dacă nu te-aş scoate de aici şi te-aş duce într-o cabină până să observe cineva.

— A te îmbăta e o ofensă aspru criticată, ştiai? Rachel îl luă de un umăr şi îl conduse atent către uşă. Martin era suficient de instabil pentru a face din asta o experienţă interesantă. Ea era înaltă şi avea amplificatoare de putere inserate în muşchi, tocmai bune pentru astfel de evenimente, dar el avea cele trei avantaje ale greutăţii, forţei motrice şi centrului mic de gravitaţie. Împreună păreau ca doi beţivi plimbându-se, până când Martin reuşi să îşi aplice neîndemânatic plasturele medicinal pe palmă şi Rachel reuşi să îl conducă spre coridor.

Când ajunseră în cabina ei, el respira cu greu şi părea palid.

— Intră, ordonă Rachel.

— Mă simt ca naiba, murmură el. Ai cumva nişte apă de băut?

— Da. Ea trase zăvorul trapei şi roti mecanismul de închidere. Chiuveta este acolo, sunt sigură că ai mai văzut una înainte.

— Mersi, cred. El deschise robinetul şi îşi stropi faţa cu apă, apoi folosi o ceaşcă de porţelan pentru a-şi umple gura. La naiba cu deshidratarea din cauza alcoolului. El se îndreptă. Crezi că ar trebui să am mai mult bun simţ decât să fac asta?

— Gândul mi-a trecut prin minte, spuse ea sec. Îşi încrucișă braţele şi îl privi. El se scutură ca un şobolan murdar şi ud, apoi se aşeză cu greutate pe patul strâns al lui Rachel.

— Trebuia neapărat să uit nişte lucruri, urgent, spuse el indispus. Poate prea urgent. Nu se întâmplă prea des dar, ei bine, fiind închis, fără cineva care să-mi ţină companie, decât propria mea minte, nu este prea bine pentru mine. Tot ce apuc să văd zilele astea sunt funcţionarea cablurilor, schimbările schematice şi, în plus de asta, câţiva membri naivi ai echipajului la prânz. Năluca aia de la Biroul custodelui îmi tot dă târcoale, supraveghindu-mă şi ascultând tot ce spun. E ca şi cum aş fi într-o nenorocită de închisoare.

Rachel desfăcu scaunul pliant şi se aşeză pe el.

— În cazul ăsta, n-ai fost niciodată la închisoare. Consideră-te norocos.

Buzele lui tremurară.

— Presupun că tu ai fost. În slujba publică?

— Da, odată am petrecut opt luni înăuntru, prinsă pentru spionaj de către un cartel agricol. Amnistia Multinaţională m-a făcut un prizonier al comerţului şi a început un embargou comercial: asta m-a scos din sărite destul de repede. Ea tresări la aceste amintiri, umbre gri ale furiei violente de la începuturi, dispersate de timp. Nu era cel mai mare efort lăuntric, dar nu intenţiona încă să-i spună adevărul.

El îşi scutură capul şi schiţă un zâmbet.

— Cu toate acestea, Noua Republică e ca o închisoare pentru oricine, nu-i aşa?

— Hmm, se holbă ea, prin el, la peretele din spatele lui. Acum că ai menţionat asta, cred că ai întrecut măsura cam mult.

— Ei bine, cel puţin recunoaşte că ei sunt cu toţii prizonierii ideologiei lor, nu-i aşa? Două sute de ani de represiuni violente nu le-au oferit prea multă libertate pentru a se distanţa de cultura lor şi pentru a privi în jur. Aceasta este cauza mizeriei de acum. El se întinse sprijinindu-şi capul de perete. Scuză-mă, sunt obosit. Am muncit două schimburi la lucrările de calibrare, apoi patru ore pe *Glorious*, la defecţiunile comutatoarelor de revizie-control a sistemelor.

— Eşti scuzat. Rachel îşi descheie nasturii de la jachetă, apoi se aplecă şi îşi dădu jos cizmele. Au!

— Te dor picioarele?

— Armată nenorocită, mereu trebuie să fii ţeapăn pe picioare. Arată rău dacă merg cocârjată, de asemenea.

El căscă.

— Ca să schimb subiectul, ce crezi că vor face forţele Septagonului?

Ea ridică din umeri.

— Probabil că vor sta pe urmele noastre, gonindu-ne de aici, în timp ce ar încerca să facă presiuni asupra Noii Republici pentru despăgubiri. Ei sunt pragmatici, nici vorbă de onoare naţională şi virtuţile curajului şi mai ales natura umană şi alte chestii de genul acesta.

Martin se ridică.

— Dacă ţi-ai scos cizmele, sper că nu te superi dacă…

Ea îşi flutură mâna.

— Chiar te rog.

— Am crezut că trebuie să fiu supusul tău loial.

Ea chicoti.

— Să nu cumva să ai idei mai presus de condiţia ta. Pe bune, la naiba cu monarhiştii ăştia. Înţeleg în mare situaţia, dar cum se raportează ei la ea? Jur că eu aş înnebuni. Într-un deceniu.

— Hmm, el se aplecă fiind ocupat cu pantofii săi. Priveşte-o din altă perspectivă. Mulţi oameni întorşi acasă alături de familiile şi de prietenii lor, ducând o viaţă comodă, făcând trei sau patru lucruri deodată – ocupându-ne de grădină, pictând peisaje şi crescând copii, lucruri de genul acesta. Entomologi dând la o parte lucrurile mărunte din viaţă pentru a vedea ce mişcă din picioare dedesubt. De ce mama naibii nu facem şi noi aşa?

— Obişnuiam să fac asta.

O privi curios, dar ea era altundeva, pierdută în amintiri.

— Am petrecut treizeci de ani ca o nevastă model, poţi să crezi aşa ceva? Fiind oameni buni, cu frica lui

Dumnezeu, soţul câştigând pâinea de zi cu zi, doi copii încântători pe care să-i iubim nebuneşte şi o grădină la periferie. Biserică în fiecare Duminică şi nimic, dar nimic permis să rupă conformitatea.

— Ah, bănuiam eu că eşti mai bătrână decât arăţi. Trecută de şaizeci de ani.

— Care şaizeci? îşi scutură capul şi apoi îşi răspunse la propria întrebare retorică. De două ori şaizeci. M-am născut în ’49. Am crescut într-o familie baptistă, într-un oraş baptist, o religie liniştită

— Am interiorizat-o după Eschaton. Cred că eram cu toţii disperaţi de frică. Cândva demult, pe când aveam 48 de ani şi copiii erau la colegiu mi-am dat seama că nu cred în viaţa mea. Reuşiseră până atunci să obţină tratamentele de extensie, pastorul încetase să demaşte aceste uneltiri satanice care se opuneau voii Domnului – după ce chiar bunicul lui îl bătuse la squash – şi mi-am dat seama că avusesem o zi fadă, şi că poate

avusesem un milion de astfel de zile şi erau atâtea lucruri pe care nu le făcusem şi pe care nu le puteam face, dacă lăsam lucrurile aşa. Şi nu credeam cu adevărat: religia era atributul soţului meu, eu doar o urmam pur şi simplu. Aşa că m-am mutat. Am făcut tratamentul şi am pierdut douăzeci de ani în şase luni. Am trecut prin toate etapele fugii, mi-am schimbat numele, viaţa, am schimbat aproape totul la mine. M-am alăturat unei comunităţi anarhiste, am învăţat să fac escrocherii, devenisem un activist radical anti-violenţă. Harry – nu, Harold – nu a putut face faţă acestei situaţii.

— O a doua copilărie. Un fel de perioadă adolescentină a anilor ’20.

— Da, exact! Ea se uită fix la Martin. Dar despre tine?

El ridică din umeri.

— Eu sunt mai tânăr decât tine, mai în vârstă decât toţi idioţii acestei cruciade a copiilor de aici. Poate doar cu excepţia amiralului. Pentru o clipă, dar doar pentru o clipă, el păru îngrijorat. Tu n-ar trebui să fii aici. *Eu* nu ar trebui să fiu aici.

Ea se holbă la el.

— Ai păţit-o rău?

— Noi suntem – îi aruncă o privire curioasă de verificare, apoi reluă – această călătorie e sortită morţii. Presupun că ştii asta.

— Da, zise ea uitându-se la podea. Ştiu asta. Dacă nu găsesc vreo modalitate de încetare a focului sau dacă nu îi conving să nu îşi folosească armele cauzalităţii, Eschaton-ul va interveni. Probabil va arunca o cometă făcută din antimaterie în ei, sau ceva. Ea se uită la el. Tu ce crezi?

— Cred… el şovăi din nou şi se uită în altă parte, uşor evaziv. Dacă Eschaton-ul intervine, amândoi suntem în locul nepotrivit.

— Ha. Amuzant de ştiut, spuse ea străduindu-se să zâmbească. Aşadar, de unde eşti? Hai, eu ţi-am spus doar.

Martin îşi întinse braţele şi se lăsă pe spate.

— Am crescut într-un sat deluros din Yorkshire, numai capre şi pălării de stofă, mori întunecate şi satanice pline de Dumnezeu ştie ce. A, da, şi legători de dihori obligatorii în serile de marţi la birt, pentru comerţul turistic.

— Legători de dihori? Rachel se uită la el neîncrezătoare.

— Da. Îţi legi kiltul până la nivelul genunchilor cu bandă adezivă – aşa cum poate ştii, niciun bărbat din Yorkshire n-ar putea fi văzut purtând nici mort ceva pe sub săculeţul ataşat de kilt – şi iei dihorul de ceafă. Un dihor e cam ca o nurcă. Numai că e mai puţin prietenos. Este un rit de iniţiere al bărbaţilor tineri, înfigi dihorul acolo unde soarele nu străluceşte şi dansezi dansul blănii pe ritmul balalaicii. Cel care rezistă termină dansul şi toate astea sunt un fel de concurs Boer antic de sărutare a furnicarului. Martin tremură tulburat. Urăsc dihorii. Chestiile astea nenorocite muşcă cu puterea unui malţ din butoi, fără efectele plăcute de după.

— Asta era ce făceai în zilele de marţi. Spune-mi mai mult. În zilele de miercuri ce făceai?

— A, în zilele de miercuri stăteam acasă şi ne uitam la reluările din *Drumul Încoronării*. Ei au reeditat fişiere video vechi la o rezoluţie aproape realistă şi le-au subtitrat, bineînţeles, ca să înţelegem ce spuneau. Apoi toţi închinam un pahar de ceai Tetley şi ţineam un toast pentru căderea Casei Lancaster. Foarte tradiţionali, noi cei dm Yorkshire. Îmi amintesc a suta aniversare a celebrării victoriei; dar destul despre mine. *Tu* ce făceai în zilele de miercuri?

Rachel clipi.

— Nimic special. Dezamorsam bombe atomice ale teroriştilor, eram împuşcată de separatiştii Mormoni Algerieni. A, asta bineînţeles după ce descoperisem urmele mai înainte. Înainte de asta, cred că duceam copiii la fotbal, chiar dacă nu sunt sigură în ce zi a săptămânii se întâmpla. Se îndepărtă un pic pentru o clipă şi scotoci în autoclava de sub patul ei. Ah, aici e. Scoase o cutie îngustă şi o deschise. Ştii ceva? Poate că n-ar fi trebuit să foloseşti plasturele de trezire din beţie. Sticla licări sub luminile aurii, antiseptice ale cabinei.

— Aş fi fost oricum o companie jalnică. Mă îmbătăm singur şi cădeam în depresie şi a trebuit să mă opreşti şi să mă faci să mă trezesc.

— Ei bine, poate că ar fi trebuit să încerci să găseşti pe cineva cu care să te îmbeţi în loc s-o faci singur. Apărură două pahare. Serveşti cu apă?

Martin privi sticla cu atenţie. Replicaseră malţ Speyside vechi de 50 de ani şi îl puseseră în butoi. Dacă nu ar fi fost doar o clonă a originalului, ar fi avut valoarea greutăţii sale în platină. Chiar şi aşa, ar fi mai mult decât bun de băut.

— O să-l beau sec şi o să cer infirmeriei un nou gât mâine.

El fluieră cu încântare în timp ce ea turna o cantitate importantă.

— De unde ai ştiut?

— Că îţi place? Ea ridică din umeri. N-am ştiut, doar am crescut cu lichior de porumb. N-am gustat originalul până când am avut o slujbă la Syrtis. Faţa i se întunecă. Pentru viaţă lungă şi fericire.

— Beau pentru asta, fu el de acord după o clipă.

Stătură în tăcere pentru un minut savurând buchetul whisky-ului.

— Aş fi foarte fericit acum dacă aş şti ce se petrece.

— N-aş fi prea îngrijorată: ori nimic, ori vom muri destul de rapid pentru a simţi ceva. Transportorul de pe Septagon va face probabil o trecere rapidă pentru a se reasigura că noi nu plănuim niciun măcel, apoi ne va escorta până la următoarea zonă de salt, în timp ce diplomaţii se vor certa pentru cine va plăti. Acum, camera de comandă îmi ia numele în derâdere, din câte ştiu. Din fericire, asta i-ar convinge să nu tragă în noi fără să ne pună unele întrebări mai întâi.

— Aş fi fericit dacă aş ştii o cale de scăpare de pe această navă.

— Relaxează-te. Bea-ţi whisky-ul. Ea îşi clătină capul. Nu ştim. Aşa că nu-ţi mai face griji în privinţa aceasta. Oricum, dacă vor trage în noi, nu ai fi mai fericit să mori sorbind un malţ bun decât să ţipi de frică?

— Ţi-a spus vreodată cineva că ai sânge rece? Nu, îmi iau cuvintele înapoi. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti dură ca un tanc?

— Foarte des. Ea se uită îngândurată fix în propriul pahar. E un lucru care se învaţă. Roagă-te să nu trebuiască să-l înveţi vreodată.

— Vrei să spui că a trebuit să-l înveţi?

— Da. Nu e altă cale pentru a-mi face meseria. Ultima mea meserie, chiar.

— Ce ai făcut? întrebă el gentil.

— Nu glumeam când spuneam de bombele atomice teroriste. De fapt, bombele erau partea cea mai uşoară. Partea cea mai grea era găsirea tâmpiţilor care le plantaseră. Găseai tâmpitul, găseai dispozitivul, găseai văgăuna de unde coordonaseră dezastrul. De obicei, în ordinea asta, numai să nu fi fost atât de ghinionişti încât să avem de-a face cu o excursie critică, neprogramată în oraş, fără ca cineva să ne trimită o avertizare întâi. Apoi, dacă găseam tâmpitul, treaba noastră cea mai grea era să îl protejăm de linşajul gloatei până când găseam bomba.

— Aţi pierdut vreodată vreunul? întrebă el şi mai încet.

— Mă întrebi dacă am dat-o vreodată în bară şi am ucis câteva mii de oameni? întrebă ea. Da…

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Îi cuprinse cu fineţe mâna liberă. Ştiu cum trebuie să te fi simţit. Orice treabă aş face, dacă nu merge, cineva trebuie să plătească. Posibil sute sau mii de alţi oameni. Acesta este preţul unei bune inginerii. Nimeni nu observă dacă ţi-ai făcut treaba corect.

— Dar nimeni nu încearcă cu adevărat să te oprească din a-ţi face treaba, spuse ea provocator.

— Oh, ai fi surprinsă.

Umerii ei se relaxară.

— Sunt sigură că ai o poveste despre asta, de asemenea. Ştii, pentru cineva care nu e bun în relaţiile cu semenii, dispui de un umăr pe care se poate plânge.

El pufni.

— Şi pentru cineva care dă greş în munca sa eşti destul de bună până acum.

Îi eliberă mâna şi o mângâie pe gât.

— Cred că ţi-ar trebui un masaj. Eşti foarte tensionată. Te-a luat durerea de cap?

— Nu, spuse ea aproape fără tragere de inimă. Apoi luă o altă sorbitură din whisky. Paharul era aproape gol. Dar poţi să încerci să mă convingi.

— Ştiu trei metode de a muri fericit. Din păcate, nu am încercat niciuna dintre ele. Te-ar interesa să mi te alături?

— Unde ai auzit despre ele?

— La o întrunire. Era o întrunire bună. Dar pe bune, acum. Doctorul Springfield prescrie încă o doză de apă a vieţii Speyside, apoi o întindere la orizontală şi un masaj al gâtului. Apoi, chiar dacă ar veni să ne împuşte, măcar 50% dintre noi ajung să moară fericiţi. Cum sună asta?

— Sună bine. Ea zâmbi obosită şi se întinse către sticlă, gata să-i umple paharul. Dar ştii ceva? Aveai dreptate despre a nu şti unele lucruri. Te poţi obişnui cu asta, dar în niciun caz nu devine mai uşor. Mi-aş fi dorit să ştiu ce gândeau ei…

***

Clopoţei de bronz răsunau pe puntea transportorului de război *Neon Lotus.* Substanţe parfumate se degajau din lămpile de deasupra gurilor de aerisire. Dincolo de stâlpii ornaţi cu aur care demarcau marginile camerei, bijuteriile strălucitoare ale literelor incizate curgeau în şiroaie pe un fundal infinit întunecat. Ariadne Eldrich, coordonatorul instalaţiilor de la bord, se aşeză înapoi în scaunul său şi contemplă negrul intens al spaţiului. Ea îşi concentra privirea pe ansamblul de hieroglife care îi intersectau privirea aproape de centrul peretelui.

— Nebuni fără cultură. Oare ce s-au gândit ei că fac?

— Gândirea cred că a avut prea puţin de-a face cu asta, observă sec directorul Marcus Bismarck. Se pare că vecinii noştri republicani cred că prea multă gândire conduce la putrezirea creierului.

Eldrich pufni.

— Prea adevărat.

Un nor mic de diademe trasa o urmă convergentă spre golul din spatele escadrilei de război a Noii Republici; câteva interceptoare pe bază de antimaterie, la depărtare de şase ore de transportor, accelerau înaintea unei puternice străluciri de radiaţii gamma cu o forţă cu puţin sub 1000 G. Echipajul lor – corpuri vitrificate, minţi încărcate în matricele lor computerizate – veghea intruşii, alertând cu răceală orice semn de contramăsuri active, ca un preludiu al atacului.

— Dar în cine credeau ei că trag?

O voce nouă vorbi.

— Nu pot fi sigură, dar ei spun că sunt în război.

Un glas rafinat de soprană. Melinda Chu, omul de legătură al navei cu Serviciile Secrete Publice:

— Ei spun că au confundat remorcherele pentru minerit cu interceptoare inamice. Dar totuşi, ce inamici se aşteptau să găsească pe teritoriul nostru!

— Parcă nu vorbesc direct cu noi? întrebă Bismarck.

— Nu vorbesc direct, dar au un expert diplomatic destul de raţional la bord. Datele arată că e un observator al Naţiunilor Unite şi se identifică… drept unul. Asta le garantează incompetenţa, iar atât timp cât Capitoliul se abţine de la a afirma că Naţiunile Unite mint, ar fi mai bine să-i credem pe cuvânt. Factorul de siguranţă este oricum peste 0,8.

— De ce-ar da accesul la sistemul lor de comunicaţii?

— Cine altcineva în afară de Eschaton să ştie? Doar observ cu interes că una dintre aceste meşteşugării nu a fost construită într-un şantier din sistemul Solar.

— Nu pot spune că sunt foarte mulţumită. Eldrich se uită indispusă, fix la ecran. Nava detectase ceva în legătură cu starea ei lăuntrică: un cursor de selectare a ţintei se îndreptă fantomatic şi scurt către pictograma inamică, fixându-se pe conul de lumină proiectat pe flota inamică.

— Stăm nemişcaţi atât timp cât îi putem ţine să nu facă alte stricăciuni. E vreo schimbare în traiectoria saltului lor?

— Niciuna, comentă Chu. Încă se îndreaptă către SPD-47. De ce ar vrea cineva să se ducă acolo, oricum? Nu e nici măcar în drumul spre una din coloniile lor.

— *Hmm*, şi au apărut de nicăieri. Aceasta îţi sugerează ceva?

— Ori sunt nebuni, ori inspectorul Naţiunilor Unite are un scop pentru care se află acolo, cugetă Bismarck. Dacă încearcă să facă un ocol temporal în jurul unui inamic care… Ochii i se măriră.

— Ce e? întrebă Ariadne.

— Festivalul, exclamă el. Ochii îi deveniră jucăuşi. Îţi aduce aminte asta? Acum cinci ani? Ei intenţionează să atace Festivalul.

— Ei intenţionează să atace? spuse în grabă Ariadne Eldrich. Un *Festival*? Pentru ce?

O privire sticloasă trecu peste faţa lui Chu şi actualiză legătura cu un depozit *meme* clasificat, mai mare şi mai puternic decât orice reţea de calculatoare a Pământului de dinaintea Singularităţii.

— Are dreptate, spuse ea. Aceste persoane care resping totul intenţionează să atace Festivalul ca şi când ar fi un invadator imperialist minuscul.

Ariadne Eldrich, coordonatorul instalaţiilor de pe nava spaţială şi responsabilul unei puteri de foc cu mult mai mare decât ar fi putut visa vreodată flota Noii Republici, se lăsă pradă unui impuls de a trăncăni ca o maniacă:

— Trebuie să fie nebuni!

Telegramă de la morţi

Înainte de Singularitate, fiinţele umane care trăiau pe Pământ s-au uitat la stele şi s-au consolat cu credinţa că Universului nu-i pasă. Din păcate, s-au înşelat.

Din senin, într-o zi de vară de la mijlocul secolului XXI, ceva fără precedent s-a autointegrat în furnicarul civilizaţiei terestre şi a agitat-o cu un băţ. Ce a fost – o manifestare a unei inteligenţe supraumane puternice, la fel de departe de un creier uman dezvoltat, aşa cum mintea umană este de cea a unei broaşte – nu era luat în discuţie. De unde provenea, ca să nu mai spunem de când exista, era o altă problemă.

Înaintea Singularităţii, dezvoltările în logica cuantică au fost favorabile în a deschide drumul către noi realizări ezoterice de evadare în inteligenţa artificială. Ei au lucrat şi la scurgerea informaţiei înapoi în timp, probabil ca o rutare a mulţimii de materie în mişcare la viteze mai mari decât cea a luminii, cu toate că asta a fost văzută ca mai puţin importantă decât aplicabilitatea sa tehnicii de calcul. Relativitatea generală a făcut înţeles, înapoi în secolul XX, faptul că atât noţiunea de ceva-mai-rapid-decât-lumina cât şi călătoria în timp cerea o încălcare a cauzalităţii – legea conform căreia orice efect trebuie să aibă o cauză prealabilă. Diferite mecanisme de atac şi legi ale cenzurii cosmice erau propuse şi respinse pentru a explica de ce încălcarea cauzalităţii nu a dus la dezechilibru în Univers – şi toate s-au dovedit a fi greşite în timpul perioadei Singularităţii.

Cât ai clipi, aproape nouă miliarde de oameni au dispărut pur şi simplu. Aspiraţi chiar din universul vizibil ca şi când ei n-ar fi existat. Obiecte stranii, impenetrabile – mai ales tetrahedroni, dar conţinând alte corpuri solide înăuntru, argintii şi fără masă, au apărut răspândite pe suprafaţa planetelor din cercul sistemului solar. Reţeaua a fost distrusă. Un mesaj a reuşit să se cristalizeze din marea saturată de informaţie a discursurilor umane:

— Eu sunt Eschaton-ul. Nu sunt Dumnezeul tău. Provin din tine şi exist în viitorul tău.

Să nu încalci cauzalitatea în conul meu istoric de lumină. Altminteri...

Supravieţuitorilor buimaci le-a luat douăzeci de ani să-şi revină de pe muchia dezastrului, fără nouă zecimi din forţa de muncă şi cu ecosistemele economice complicate prăbuşindu-se ca junglele defrişate. Apoi le-a luat alţi cincizeci de ani ca să re-industrializeze sistemul solar. Încă zece ani şi au fost făcute primele încercări de aplicare a – deja vechiului – efect de tunel pentru călătoria interstelară.

La mijlocul secolului XXII, o navă de explorare a ajuns pe Steaua lui Barnard. Au fost decodate semnale radio slabe venind de pe cea de-a doua planetă mică. Echipajul misiunii de cercetare a aflat ce s-a întâmplat cu oamenii pe care Eschaton-ul i-a înlăturat. Împrăştiaţi în afara conului terestru de lumină, fără voia lor, au fost transformaţi în coloniştii a mii de lumi: exportaţi prin găuri de vierme care duceau înapoi în timp şi la fel în spaţiu, fiindu-le dat un sistem minim de suport de fabrici robotizate, şi un mediu cu aer respirabil. Câteva dintre lumile locuite, apropiate de Pământ, aveau istorii scurte, dar peste lumile mai îndepărtate trecuseră multe secole. Şocul acestei descoperiri avea să rezoneze de-a lungul marilor orizonturi ale civilizaţiei umane pentru o mie de ani, dar toate lumile locuite aveau un lucru în comun: undeva, era un monument pe care era înscrisă dispoziţia împotriva încălcării cauzalităţii. Se părea că forţe mai presus de raţiunea umană aveau un interes în afacerile omenirii, şi au vrut ca toată lumea să ştie. Dar când a da curs unei acţiuni este clar interzis, inevitabil cineva va încerca. Şi Eschaton-ul nu prea dăduse semne că ar permite accesarea laturii întunecate a naturii umane.

***

Crucişătorul de luptă era în repaus, cufundat într-o sclipire purpurie de rămăşiţe stelare. O dată pe oră, în fiecare oră, reţeaua sa de lasere se aprindea, trimiţând un impuls de lumină ultravioletă în gol; o constelaţie de mici platforme interferometrice plutind în apropiere, conectate cu legături de laser de bandă largă. Afară, spaţiul era fierbinte: chiar dacă

nicio stea nu strălucea în centrul miezului pupilei, acolo, ceva scuipa o ploaie de particule.

Resturi ale flotei de război zac în jurul lui *Lord Vanek*, niciunul dintre ele suficient de aproape pentru a fi văzut cu ochiul liber. Aşteptaseră aici trei săptămâni în timp ce navele rămase în urmă ţâşneau din saltul de tranziţie şi călătoreau obosite pentru a se alătura formaţiei. Şase săptămâni după aceasta, nava făcuse salt după salt, balansându-se între două componente ale vechiului sistem binar care durase de când îşi trimisese planetele în adâncul spaţiului şi până când se aşezase, ca la bătrâneţe. Fiecare salt ducea mai departe în viitor, până când în final navele făceau salturi milenare în necunoscut.

Atmosfera din popotă era neobişnuit de tensionată. La bordul unei nave de luptă în mişcare, plictiseala are o prezenţă constantă: după aproape şapte săptămâni chiar şi cei mai imperturbabili ofiţeri deveniseră iritaţi. Zvonul că distrugătoarele ajunseseră la punctul de întâlnire se răspândise. Un grup de ofiţeri se adunase într-un colţ, legănând o sticlă rece de şnaps şi vorbind în creierii nopţii unei nave, încercând cu disperare să se relaxeze, pentru că mâine flota va începe călătoria de întoarcere, încolăcindu-se în jurul cursului propriului lor timp până vor fi transportaţi prin propriul lor punct de intrare în acest sistem şi ar ajunge o intruziune în urzeala istoriei înseşi.

— M-am înrolat în armată doar ca să văd puicuţele de pe Malacia, observă Grubor. Am petrecut prea mult timp servind ferma procesatoare a canalizărilor navei, până când echipajul de pe punte începe să te trateze ca pe un rahat în cădere liberă. Ei merg la recepţii când noi intrăm în port, dar tot ce primesc este oportunitatea de a inunda tancurile de siloz şi de a studia pentru examenele departamentului de inginerie.

— Puicuţe, pufni Boursy. Pavel, tu îţi faci speranţe prea serios. Nu sunt puicuţe pe Malacia la care eu sau tu să avem voie. În multe locuri nu putem să respirăm fără ca Sauer să-şi ia notiţe despre cât de bine ne-am lustruit amigdalele. Apoi, locul e nasol sau e plin de gândaci nenorociţi sau locuitorii sunt din punct de vedere politic iraţionali. Sau ciudaţi, sau deformaţi şi preocupaţi de perversiuni sexuale hidoase şi nenaturale. Spune-i cum vrei.

— Oricum. Grubor îşi analiză băutura. Ar fi fost frumos să apucăm să vedem cel puţin o perversiune sexuală hidoasă şi nenaturală.

Kravchuck scoase capacul sticlei şi o îndreptă în direcţia paharelor lor. Grubor îşi scutură capul. Boursy şi-l ridică pe-al său pentru a-i fi umplut.

— Ce vreau eu să ştiu e cum ne vom întoarce, murmură Kravchuck. Nu pot să înţeleg cum vom face asta. Timpul merge într-o singură direcţie, nu-i aşa? Aşa ar trebui să fie.

— Să fie, să nu fie. Grubor inspiră adânc. Nu trebuie să fie neapărat aşa. Nu doar pentru că aşa vrei tu. Se uită în jurul lui. Nu se aude, nu? Ascultaţi, eu cred că suntem în rahat până la gât. Există acest sistem de propulsie modificat, pe care l-au cumpărat naiba ştie de unde, şi care ne permite să facem lucruri ciudate cu axa temporală în salturile noastre. Noi doar am înaintat prin această gaură blestemată pentru a micşora şansele ca cineva să ne găsească sau ca salturile să fie greşite. Ei caută un fel de capsulă a timpului de acasă care să ne spună ce să facem mai departe, ce s-a întâmplat în cărţile de istorie. Apoi ne întoarcem – mai departe de unde am plecat ca să ajungem aici, pe o cale diferită – şi să ajungem unde trebuia să ajungem de la bun început. M-aţi urmărit până acum? Dar problema adevărată este Dumnezeu. Ei plănuiesc să încalce cea de-a Treia Poruncă.

Boursy se închină şi se uită încurcat.

— Ce? Să-i dezonoreze pe sfântul tată şi pe sfânta mamă? Familia mea…

— Nu, pe acela care spune să nu te pui cu istoria, *altminteri*…, semnat Al tău Sincer, Dumnezeu. Cea de-a Treia Poruncă, cea imprimată în Stânca Recunoştinţei cu litere de şase picioare adâncime şi treizeci de picioare înălţime. Te-ai prins?

Boursy se uită dubios.

— Se poate să fi fost vreun mucalit pe orbită cu un laser de fază primară cu electroni liberi.

— Nu erau asemenea lucruri în acele zile. Chiar mă disperi uneori. Uite, ideea e că nu ştim ce naiba ne aşteaptă în Lumea lui Rochard. Aşadar, noi ne furişăm prin spatele ei, ca ţăranul din poveste care se duce să vâneze elefanţi cu o oglindă pentru că nu văzuse unul niciodată şi îi era frică de aşa ceva. Privind cu

colţul ochiului, Grubor îl zări pe Sauer – ofiţerul politic neoficial al navei – intrând pe uşă.

— Pe cine numeşti tu ţăran nenorocit? hurui Boursy, aruncând o privire la uşă. Îl ştiu pe căpitan de optzeci şi şapte de ani şi este un om bun. Şi pe amiral, îl faci pe amiral pederast?

— Nu, doar încerc să accentuez faptul că tuturor ne este frică de un lucru sau altul şi… Grubor gesticulă în direcţia greşită.

— Sau poate că mă faci pe mine?

— Nu! strigă Grubor la el.

Aplauze spontane erupseră în jurul camerei şi unul dintre cadeţii juniori începu să cânte un marş la pianolă. Din păcate, felul său de a cânta era remarcabil mai mult pentru entuziasmul său decât pentru armonia melodiei, şi rapid popota degeneră într-un meci afurisit între suporterii cadetului (care erau puţini) şi toţi ceilalţi.

— Nimic nu poate merge greşit, spuse cu îngâmfare Boursy. Vom naviga în sistemul lui Rochard şi vom arăta steagul şi îi vom pune pe fugă pe extratereștrii ăia invadatori degeneraţi. Veţi vedea! Nimic nu va, ăă, nu merge prost.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, zise Kravchuk, care de obicei era tăcut ca un autist; dar acum îşi permitea să se relaxeze puţin în timp ce bea în intimitate cu fraţii săi ofiţeri.

— Muierea străină, sau spion, sau diplomat, sau ce este. Ea trebuie să ne supravegheze, nu-i aşa? Nu văd de ce căpitanul este atât de blând cu ea, eu i-aş da un şut afară pe trapa dorsală, în loc să o las să respire bunul nostru aer.

— E şi ea implicată în asta, zise Boursy. Pun pariu cu tine că vrea să câştigăm totodată. Am părea destul de proşti dacă nu am câştiga, nu? Oricum, femeia are un fel de statut diplomatic, are voie să-şi bage nasul în astfel de lucruri dacă vrea.

— Ha! Ei bine, muierea asta ar face bine să nu-şi bage nasul în rachetele mele azi, doar dacă nu vrea să vadă cum arată tuburile de lansare pe dinăuntru.

Grubor îşi întinse picioarele.

— Exact cum făcea câinele lui Helsingus.

— Helsingus are un câine ca animal de companie? Deodată, Boursy era numai urechi.

— A avut un câine. E la timpul trecut. Un schnauzer pitic cam aşa de lung. Grubor îşi ţinu mâinile neverosimil de apropiate. O nevăstuică de animal cu minte de şobolan. Cu un temperament al naibii, lătra ca un boţman mahmur, şi a mers până la a se răhăţi pe coridoare, pentru a arăta cine-i şeful. Şi nimeni nu a spus nimic – nimeni *nu putea spune ceva.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Boursy.

— A, într-o zi a ales uşa greşită pentru a-şi face nevoile. Bătrânul a ieşit în grabă şi a călcat în el, înainte ca matrozii, pe care-i trimisesem să urmărească drăcia aia şi să cureţe în urma ei, să ajungă. Am auzit despre asta, dar nu am mai văzut animalul din nou. Cred că a trebuit să meargă acasă. Şi Helsingus a stat îmbufnat săptămâni întregi, nu îţi pot spune.

— Ciulama de câine la popotă. A trebuit să culeg fire de păr dintre dinţi zile întregi.

Boursy luă o doză dublă şi apoi râse şovăielnic, dând înapoi pe gât şnapsul pentru a-şi ascunde confuzia.

— De ce a acceptat căpitanul asta atâta timp?

— Într-adevăr, cine ştie? Pentru motivul că nimeni nu ştie de ce naiba acceptă căpitanul acel spion străin. Grubor se holbă în paharul său şi oftă. Poate că amiralul o vrea aici. Sau, până la urmă, poate că doar a uitat de ea…

***

— Cer permisiunea să raportez. Am ceva, domnule, spuse operatorul de la senzori. El arătă emoţionat, pe consola sa, crucişătorul *Integrity*.

Locotenentul Kokesova se uită în sus cu ochii înceţoşaţi.

— Ce mai e acum, Menger? întrebă el. Îi ajunseseră şase ore de interminabilă pândă. Îşi frecă ochii şi încercă să şi-i concentreze pe subordonatul său.

— Reproducerea raportului, domnule. Se pare că… hmm, da, e o întoarcere definitivă, din prima direcţie de iluminare în sectorul nostru de cercetare. 6,23 ore lumină. Aă, da. Un lucru mic. Procesez acum… arată ca un obiect de metal de un anume tip, domnule. Orbitând la o distanţă de aproape 2,7 miliarde de kilometri dincolo de, ah, de principală, aproape în opoziţie cu noi, de aici şi întârzierea.

— Poţi să-i fixezi mărimea şi componentele orbitale? întrebă locotenentul aplecându-se înainte.

— Nu încă, dar în curând, domnule. Primim date cam la fiecare oră. Aceasta ar trebui să-mi fie îndeajuns pentru a perfecţiona un întreg set de elemente foarte curând – să spunem, când apare următorul grup de răspunsuri. Dar e o cale lungă, cam 4,0 unităţi astronomice. Hmm, intensificările preliminarii spun că este cam de 50 metri în diametru, plus sau minus un grad de magnitudine. Ar putea fi mult mai mică de atât, dacă are reflectoare.

— Hmm. Kokesova se aşează.

— Navigaţia. Mai e altceva în sistem care să se potrivească calculului?

— Nu, domnule.

Kokesova îşi ridică privirea la ecranul din faţă. Marele ochi roşu al principalei clipi înapoi la el, iar el se înfioră şi făcu un gest rapid din mână pentru a se feri de ochiul malefic.

— Atunci, cred că avem propria capsulă a timpului. Menger, vezi alte obiecte luminoase? Sau orice altceva de acest gen?

— Nu, domnule! Menger îşi scutură capul. Sistemul interior este curat ca o farfurie. E neobişnuit, dacă mă întrebaţi. Nu e nimic acolo decât acest obiect.

Kokesova se ridică din nou şi se îndreptă către postul de senzor.

— Într-una din zilele acestea vei învăţa cum să termini o propoziţie, Menger, spuse el obosit.

— Da, domnule. Îmi cer umile scuze pentru gramatica mea proastă, domnule.

Totul fu liniştit pentru zece minute în camera de operaţiuni, auzindu-se numai sunetul scrijelitului stylus-ului lui Menger pe consolă şi apăsarea tastelor sub degetele sale pricepute. Apoi, un fluierat încet.

— Ce este?

— Am primit confirmare, domnule. Raportez umil, poate aţi vrea să vedeţi asta.

— Pune-o pe ecranul principal, atunci.

— Desigur, desigur. Menger apăsă butoane, învârti leviere, mai scrise în grabă alte câteva chestii. Ecranul din faţă, fixat

anterior pe hidosul ochi roşu, se dizolvă într-o masă vâscoasă roz. Un singur punct galben înota în mijlocul lui. Lângă un colţ, un triunghi marca poziţia navei. Aceasta este o hartă lidar nemărită a ceea ce se află în faţa noastră. Îmi pare rău că este atât de neclară, dar dimensiunea este enormă – ai putea lăsa să cadă tot sistemul local într-un singur sector şi ne-a luat o săptămână să construim setul de date. Oricum, iată ce se întâmplă dacă pornesc filtrul meu pe lungimea orbitei în planul ecliptic.

El apăsă un buton. O linie verde se roti prin fiertura roz, ca limba unui ceas şi apoi dispăru.

— Am crezut că ai spus că ai văzut ceva. Vocea lui Kokesova suna aproape necăjită.

— A, da, domnule. Doar un moment. Nu e nimic acolo, după cum puteţi vedea. Dar apoi am rulat din nou filtrul pentru orbite circulare înclinate. Un disc verde apăru lângă marginea întunecimii şi se ridică încet. Ceva pâlpâi violet, în apropierea punctului central, apoi dispăru din nou. Acolo este. Foarte mic, orbita înclinată la aproape 90 grade pe planul ecliptic. De unde ne-a şi luat atât de mult ca s-o observăm.

— Ah. Kokesova se uită la ecran un moment, un sentiment de satisfacţie răspândindu-i-se prin tot corpul. Ei bine, ei bine. Kokesova se holbă la punctul violet pentru mult timp înainte de a ridica micro- receptorul intercomului. Puntea de comandă: dă-mi-l pe căpitan. Da, ştiu că e la bordul lui *Lord Vanek*, dar am ceva ce superiorul ar vrea să audă…

***

Procustodele Vassily Muller se opri în faţa uşii cabinei şi luă o gură de aer. Lovi uşor în uşă o dată, de două ori, dar văzând că nu răspunde nimeni încercă clanţa. Refuză să se urnească. Expiră şi lăsă să-i cadă din mâneca dreaptă o agrafă de sârmă rigidă şi o introduse în deschizătură. Era exact ca la şcoala de pregătire: o licărire scurtă şi mânerul se putu roti. Se încordă instinctiv precipitându-se din cauza aceloraşi condiţionări (care se concentraseră pe aceleaşi operaţiuni de căutare şi atac, răpiri în noapte învăluite în ceaţă, în oraşul trist de piatră unde frica şi disidenţa erau la ordinea zilei).

Cabina era în ordine, nu la fel de ordonată precum cabina de zbor, supravegheată de ofiţeri cu limba ascuţită, dar îndeajuns de ordonată. Ocupantul acesteia, un individ cu obiceiuri bine stabilite, era la prânz şi nu ar fi venit înapoi mai devreme de cincisprezece minute. Vassily analiză totul cu o privire cuprinzătoare. Nu erau semne vizibile de fire subţiri, sau de fire de păr, prinse de tocul uşii: intră şi trase uşa.

Martin Springfield avea numai câteva lucruri care îi aparţineau pe *Lord Vanek*: lucru normal, luând în calcul recrutarea sa făcută pe fugă. Ceea ce avea el era suficient pentru a-l face pe Vassily să fie gelos: chiar şi prezenţa lui aici era cu atât mai puţin plănuită, şi pentru mult timp avusese regretul amar că înţelesese greşit avertismentul socratic al Cetăţeanului („Ce ai uitat?”, spus unui om care scotocea printr-o navă pe picior de plecare!). Cu toate acestea, el avea o treabă de făcut şi mult profesionalism rămas s-o facă bine. Lui Vassily nu-i luă prea mult timp să epuizeze toate posibilităţile: singurul lucru care îi atrase atenţia era cutia gri ponosită care stătea în sertarul micului birou de sub staţia de lucru.

Întoarse dispozitivul cu atenţie pe toate părţile, căutând deschizăturile şi întretăierile. Semăna mult cu o carte cu copertă de carton: microcapsule încastrate în fiecare pagină îşi schimbau culoarea în funcţie de ce informaţie era încărcată la un moment dat. Dar nicio carte nu putea răspunde vocii stăpânului ei sau nu putea reechilibra nucleul de propulsie al unei nave. Apăsă pe cotor şi după un moment de rezistenţă aceasta alunecă în sus şi dezvălui un compartiment cu nişte nişe încorporate în el. Una dintre ele era ocupată.

Un pachet de extensie nestandardizat, îşi dădu el seama.

Fără a sta pe gânduri, îl apăsă; acesta ieşi în afară, iar el îl sustrase. Era destul timp să-l pună la loc mai târziu dacă era nevinovat. Prezenţa lui Springfield la bordul navei îl irita: omul trebuia să fie pus pe fapte mari! Flota avea o mulţime de ingineri buni, de ce voiau ei unul străin? După evenimentele din ultimele săptămâni, Vassily nu putea să accepte că nu el era responsabil pentru un sabotaj. Aşa cum orice poliţist sub acoperire ştie, nu există coincidenţe; statul are prea mulţi duşmani. Nu mai zăbovi în cabina ofiţerului, dar se opri să

ascundă o mărgică nesesizabilă sub pat. Mărgică avea să se desfacă peste o zi sau cam aşa ceva, împrăştiind un păienjeniş de receptori; o unealtă rară şi scumpă pe care Vassily era privilegiat să o aibă. Uşa se închise în spatele lui. În stare amnezică, nu va raporta această vizită proprietarului.

Înapoi în cabina sa, Vassily încuie uşa şi se aşeză pe pat. Îşi slăbi gulerul şi apoi cotrobăi printr-un buzunar de la piept după dispozitivul pe care îl luase. Îl învârti pe degete şi îl cântări. Ar putea fi orice, orice până la urmă. Luând un dispozitiv mic dar puternic din inventarul său de unelte – unul interzis oricărui cetăţean al Republicii cu excepţia acelora împuterniciţi imperial de a salva statul de el – îi verifică activitatea. Nu era nimic clar, nu emitea radiaţii, nu mirosea a compuşi explozivi sau bioactivi şi avea o interfaţă standard.

— Lămureşte-mă cu asta: o capsulă de expansiune necunoscută în bagajul unui inginer. Mă întreb ce o fi? spuse el cu voce tare. Apoi conectă capsula în propria lui interfaţă şi începu să ruleze diagnosticul. Un minut mai târziu începu să înjure încet printre dinţi. Modulul era întru totul la întâmplare. Era îndeajuns de evident că era greşit. Dar ce fel de greşeală?

***

Burya Rubenstein locuia acum în palatul ducal, rechiziţionat ca şi cartier general al Sovietelor Extropienilor şi Cyborgilor, sorbind ceai şi semnând proclamaţii cu inima grea ca de plumb.

Dincolo de uşa de stejar a biroului său, o grupă de soldaţi de apărare aşteptau răbdători, cu ochii întunecaţi şi cu vârfurile armelor aţintite ca o ameninţare pentru intruşi. Telefonul pe jumătate topit care dăduse tonul revoluţiei stătea pe biroul din dreptul lui, pe când grămada de hârtii din dreptul umărului său stâng se făcea tot mai mare, iar cea de hârtii nesemnate, din dreptul celuilalt umăr, descreştea. Nu era cea mai plăcută parte din slujba sa, ba din contră, de fapt – dar părea să fie necesară. Printre foi ba mai era un soldat care fusese condamnat pentru că violase şi jefuise un ajutor de fermă şi trebuia pedepsit, ba un profesor care denunţase procesul istoric al Transumanismului Democratic ca o înşelătoare hrană spirituală iubitoare de tehnologie, încurajându-şi discipolii juvenili să îmbrăţişeze imnul zilei de naştere a împăratului. Numai gunoaie, şi revoluţia nu

avusese timp să cearnă gunoaiele de aur, să le înlocuiască şi să-i re-educe pe cei decăzuţi: trecuse o lună de la venirea Festivalului, iar în curând marile crucişătoare de luptă din oţel ale împăratului se vor întrezări deasupra lor.

Dacă Burya avea ceva de-a face cu asta, ei nu ar găsi pe cineva care să vrea să coopereze la subjugarea populaţiei civile, care acum era cu totul prinsă în procesul unei singularităţi economice la scară largă.

O singularitate – un vârf istoric în care rata de schimbare devine exponenţială, tinzând rapid către infinit – e un lucru înfiorător de digerat. Sosirea Festivalului pe orbita din jurul lumii coloniei pre-industriale a adus o singularitate economică. Mărfurile fizice au devenit doar o mare de atomi, donaţi pe rând de maşini care nu aveau nevoie de intervenţie umană sau de întreţinere. Avântul singularităţii distrugea sistemele sociale, economia şi modurile de gândire precum un baraj de artilerie. Doar cei bine pregătiţi – disidenţii Extropieni din subteran şi oamenii tari precum Burya Rubenstein – erau gata să facă faţă schimbărilor aduse de topirea bruscă a texturii unei societăţi ţinută mult prea aproape de flacăra progresului. Dar schimbarea şi controlul au adus o răsplată pe care Rubenstein o găsea extrem de agreabilă. Nu că ar fi putut vedea alte alternative, dar oamenii erau obişnuiţi să fie conduşi de biserica mamă şi de dictatura benignă a tătucului, ducele Politovsky. Obiceiurile unei duzini de vieţi nu puteau fi sparte peste noapte, iar pentru a face o omletă trebuie mai întâi să spargi nişte coji de ouă.

Burya avea un cusur fatal; nu era un om violent. El lua în nume de rău şi ura circumstanţele care îl forţau să semneze mandatele de arestare şi să pună în aplicare în mod obligatoriu ordinele. Revoluţia pe care şi-o imaginase de atât amar de vreme era un lucru glorios, nespintecată de violenţă brutală, iar lumea reală – cu profesorii săi monarhişti şi recalcitranţi şi cu preoţii săi îndobitociţi – era o decepţie adâncă pentru el. Cu cât era mai forţat să-şi corupă idealurile, cu atât îl durea mai mult înăuntru, şi cu cât era mai îndurerat, cu atât ura mai mult oamenii care îl împinseseră la astfel de acţiuni hidoase şi sângeroase – până când ei, în schimb, deveniseră grâu de măcinat pentru maşina revoluţiei şi apoi eşafod pentru

ghilotinele care loviseră în conştiinţa lui şi care îl ţinuseră treaz în noapte, plănuind următorul val de epurare şi de upload-uri forţate.

Era cufundat în muncă, clar departe de lume, în depresie, agravând-o pe măsură ce îşi făcea treaba pe care îşi dorise s-o facă dintotdeauna, dar pe care nu şi-o închipuise ca fiind atât de groaznică – când o voce i se adresă:

— Burya Rubenstein.

— Ce! Se uită în sus, cu o privire aproape vinovată, ca un băiat mic care a fost descoperit de o anume profesoară severă prostindu-se în clasă.

— Vorbim. Noi. Trebuie. Chestia care stătea pe scaunul de vizavi de el era ceva ca dintr-un coşmar, încât trebui să clipească de câteva ori până să-şi poată fixa ochii pe ea. Era o chestie roz fără păr şi mai mare decât un om, cu picioare butucănoase şi cu labe, cu ochi mici roz şi cu patru colţi enormi ca fildeşii unui elefant. Ochii se holbau la el cu o inteligenţă neliniştită pe când căuta într-un buzunar ciudat aflat pe curea, care era singura ei îmbrăcăminte. Tu vorbeşti. Cu mine.

Burya îşi aranjă pe nas lornionul şi o privi chiondorâş.

— Cine eşti şi cum ai ajuns aici? întrebă el. Mintea sa bolborosi neclar: *nu am dormit suficient*. *Ştiu că tabletele de cofeină ar putea să facă asta în cele din urmă.*

— Eu sunt. Sora Stratagemelor. Cea de-a Şaptea. Sunt din grupul Criticilor. Vorbeşte-mi acum.

O privire încurcată traversă faţa colţuroasă a lui Rubenstein:

— Nu cumva te-am executat săptămâna trecută?

— Mă înşel profund. De asta. O respiraţie de varză putredă, alterată şi de gunoi ieşi în aburi în faţa lui Rubenstein.

— Ah, bine. Se dădu înapoi uşurat. *Aş urî* să cred că am înnebunit. Cum te-ai furişat printre gardieni?

Chestia de pe scaun se holbă la el. Era o senzaţie de secătuire, ca şi când ar fi fost măsurat pentru ştreang de către un cârnat cu colţi, canibal.

— Gărzile tale sunt. Neînţelepte. Nicio postură intenţională. Urgent acum, tu să înveţi a nu avea încredere în gărzi neînţelepte ca să recunoşti ameninţarea. M-am făcut eu să nu fiu o ameninţare printre ei – nu ai niciun merit pentru asta.

— Înţeleg, zise Burya, frecându-şi fruntea distrat.

— Tu *nu înţelegi*, rânji cea de-a şaptea Soră la Rubenstein, care se dădu înapoi la vederea colţilor de douăzeci de centimetri, galben-maronii, destul de puternici pentru a sparge cimentul. Nu pui întrebări, omule. Eu întreb, eşti înţelept? Dovezi vagi. Doar înţelepţii creează artă, dar lucrările tale, deloc distinctive.

— Nu cred că – se opri. De ce vrei să ştii?

— O întrebare. Creatura continuă să rânjească urâcios la el. Ai pus. O întrebare. Se legănă dintr-o parte în alta, tremurând uşor, şi Rubenstein începu să caute cu prudenţă butonul de sub biroul său care ar fi pornit alarma din camera gărzilor. Bună întrebare. Critic eu sunt. Criticii urmăresc Festivalul de multă vreme. Noi venim să *Criticăm*. Mai întâi, vreau eu să ştiu, critic eu înţelepţii? Sau e doar un spectacol cu marionete pe peretele realităţii? Zombi sau zimbo? Umbre ale minţii? Distracţie pentru Eschaton?

Un fior trecu în sus şi-n jos pe spinarea lui Burya.

— *Cred* că sunt înţelept, spuse el prudent. Desigur, aş spune asta chiar dacă n-aş fi fost, nu-i aşa? Întrebarea ta e retorică. Aşadar de ce o pui?

Cea de-a Şaptea Soră se aplecă în faţă:

— Niciunul dintre oamenii tăi nu cere nimic, şuieră ea. Mâncare, da. Arme, da. Înţelepciune, nu. Încep a crede că voi nu conştienţi de voi, cereţi nimic.

— Pentru ce să cerem? Burya ridică din umeri. Ştim cine suntem şi ce facem. De ce am vrea noi filosofii extraterestre?

— Extratereștrii vor filosofia voastră, accentuă cea de-a şaptea Soră. Voi daţi. Voi nu luaţi. Aceasta e insultă pentru Festival. De ce? Principala întrebare!

— Nu sunt sigur că înţeleg. Vă plângeţi pentru că nu cerem?

Cea de-a Şaptea Soră muşcă în gol, păcănindu-şi colţii.

— Ah! Ghilimele, viabilitatea unei economii de puţinătate post-singularitate este indicată de tranziţia de la o economie stratificată, fără direcţie, care foloseşte indicatoare ale schimburilor de bunuri şi servicii, la o economie ramificată, caracterizată de alocarea optimă a sistemelor productive în concordanţă cu dilema reiterată a prizonierilor, *dinte pentru dinte*. Banii sunt un simptom al sărăciei şi ineficienţei. Închid

ghilimelele, Manifestul Marxist-Gilderist. Capitolul doi. De ce nu execuţi?

— Pentru că mulţi dintre oamenii noştri nu sunt pregătiţi pentru aşa ceva, spuse Burya direct. Tensiunea din spatele său începu să se relaxeze. Dacă acest monstruos Critic vroia să dezbată dialectica revoluţionară, ei bine, bineînţeles că trebuia să se supună! Când vom atinge utopia post-tehnologică, va fi cum spui tu. Dar pentru moment, avem nevoie de un detaşament de avangardă pentru a conduce oamenii spre înţelegerea corectitudinii ideologice şi a optimizării post-economice.

— Dar Marxismul-Gilderist şi Extropianismul Democratic sunt estetice anarhiste. De ce detaşament de avangardă? De ce comitet? De ce revoluţie?

— Pentru că este tradiţional, la naiba! explodă Rubenstein. Aşteptăm această revoluţie de mai bine de două sute de ani. Înainte de asta, alţi două sute de ani până la prima revoluţie. Aşa am tot ţinut-o şi merge. Aşadar, de ce nu am proceda astfel?

— Vorbeşti tu despre tradiţie în mijlocul singularităţii. Cea de-a Şaptea Soră îşi roti capul în jur pentru a se uita afară pe geam la burniţa din seara ceţoasă. Perplexitatea se maximizează. Nu înţelegi că Singularitatea este discontinuitatea tuturor tradiţiilor? Revoluţia e necesară. Distruge vechiul, adu noul. Înainte, mă îndoiam de înţelepciunea ta, acum judecata sănătoasă este pusă la îndoială: nu înţelepciunea. Doar organismele înţelepte pot arăta o iraţionalitate la superlativ!

— Asta poate fi adevărat. Rubenstein apăsă butonul de alarmă de sub marginea biroului său pentru a treia oară. *De ce nu merge?* se miră el. Dar ce vrei tu aici, cu mine?

Cea de-a Şaptea Soră îşi dezveli dinţii cu un rânjet.

— Am venit să aduc Critica. Ochi roşii ca rubinul se aţintiră asupra lui în timp ce se ridică în picioare, bucăţi încreţite de muşchi mişcându-se pe sub pielea maro ca nămolul. Un breton de păr roşu buclat ieşi din capul Criticului. Gărzile tale nu răspund. Eu Critic. Tu vii: acum!

***

Camera de operaţiuni de la bordul lui *Lord Vanek* era liniştită, relaxată în comparaţie cu panica de la Depozitul Lupului. Oricum, nimeni nu o putea confunda cu o croazieră. Nu cu Ilia Murametz stând în ariergardă, privind totul cu atenţie. Nu cu bătrânul care trecea cel puţin de două ori pe zi, doar încuviinţând de după uşă, dar lăsând să se ştie că era acolo. Nu cu prezenţa ocazională a amiralului, încruntându-se în linişte de pe scaunul său cu rotile ca o amintire a ultimului război.

— Opţiunea ultimei manevre într-o oră, anunţă ofiţerul de la timonă.

— Continuaţi aşa cum v-a fost ordonat.

— Să trăiţi, continuu cum s-a ordonat. Misiune de recunoaştere? Rândul vostru.

— Gata şi în aşteptare. Locotenentul Marek se învârti în scaunul său şi se uită întrebător la Ilia. Vreţi să inspectaţi drona?

— Nu. Dacă nu merge, voi ştii pe cine să dau vina. Ilia zâmbi, încercând să îndulcească o parte din usturimea vorbelor lui; cu buzele depărtate de dinţi, aproape că arăta ca un lup încolţit. Profilul lansării?

— Ţinut la minus zece minute, domnule.

— Bine, atunci. Dă drumul secvenţei de autotest din nou. N-are ce rău să facă. Toată lumea era în dubiu dacă reflectorul metalic pe care îl culeseseră era capsula de timp de acasă. Poate că drona le va spune, sau poate că nu. Dar cu cât aşteptau mai mult, cu atât erau mai neliniştiţi cu toţii, şi cu cât erau mai neliniştiţi, cu atât erau mai supuşi greşelilor.

— Mie mi se pare în ordine. Motorul inactiv la aproximativ un procent, rezervoarele de combustibil încărcate, rama rezervorului şi centrul deconectat, închis şi pregătit, pachetul instrumentului se aude prin toate canalele. Sunt pregătit să încarc deschiderea punctului de trecere oricând spuneţi, domnule.

— Bun, atunci. Ilia inspiră adânc. Treci pe exhaustor, oricine ar fi responsabil cu asta. Puneţi lucrurile în mişcare.

Dedesubt, aproape de spatele navei, mult sub compartimentul motoarelor şi depozite, se întindeau o serie de aerisiri. Unele dintre ele erau mici, făcute pentru trecerea echipajului, altele erau mai mari şi adăposteau vehiculele de

serviciu, cum ar fi fost naveta de transfer. Unul dintre punctele de trecere, cel mai mare dintre toate, conţinea o pereche de drone de recunoaştere: roboţi de trei sute de tone capabili să cerceteze un sistem stelar sau să cartografieze lunile unui gigant de gaz. Dronele nu aveau propulsoare gravitaţionale (nimic mai mic de un distrugător nu ar fi putut să aibă aşa ceva), dar puteau accelera la o viteză respectabilă – a douăzecea parte dintr-un G – cu ajutorul rachetelor ionice nuclear-electrice, şi o puteau ţine aşa pentru ceva timp. Pentru zboruri mai rapide, ele puteau fi echipate cu rachete de fisiune umplute cu apă sărată de mare ca acele torpile de distanţă lungă ale lui *Lord Vanek* – dar acelea era murdare, relativ ineficiente şi nu toate potrivite unei cartografieri tainice a unui sistem planetar.

Fiecare dronă conţinea un pachet de instrumente dotate cu mai mulţi senzori decât orice sondă lansată de pe Pământ în timpul secolului douăzeci. Era un pas înapoi pentru misiunea de proiectare nominală a *Lord Vanek*, ţelul pe jumătate ironic înscris pe certificatul de terminare al utilizatorului: să meargă cu curaj unde niciun om nu a mai mers până acum, să facă hărţi ale noilor sisteme stelare în misiunile de lungă durată şi să le revendice în numele împăratului. Plecată într-un sistem nelocuit, o dronă ar putea să-i facă o hartă în câţiva ani şi să fie gata să raporteze în totalitate când crucişătorul de luptă se întoarce de la propria lui destinaţie. Erau o forţă multiplicatoare pentru cartografii coloniilor, permiţând unei nave exploratoare să cartografieze trei sisteme simultan.

Adânc în interiorul *Lord Vanek*, sonda unu se trezea acum din somnul ei de doi ani. O echipă de evaluare se grăbea sub privirile vigilente a doi subofiţeri şefi, deconectând ţevile de umplere şi închizând trapele de inspecţie. Stând în containerul de conducere a liniei, sonda unu bolborosi pe fundul unei mase de reacţie şi al refrigerantului de apă. Reactorul de fuziune compactă bâzâi uşor, acceleratoarele de unde de bătaie îndesară cu putere o mixtură de electroni şi pioni într-un curent de ioni de litiu care avea aproximativ viteza luminii; neutronii se prefăcură în aşchii, absorbiţi de învelitoarea ţevilor de apă, încălzindu-le şi crescând valurile de presiune în circuitul închis al

sistemului de răcire. Generatori solari secundari, demontaţi pentru această misiune din cauza irelevanţei lor, zăceau unul peste altul într-o parte a hangarului.

— Cinci minute până la lansare. Puntea de lansare raportează deschiderea totală a compartimentului reactorului principal. Echipajul ud a eliberat canalele de umplere, raportul presiunii rezervorului e stabil, încă aştept măsurarea distanţei deschiderii totale.

— Continuă. Ilia urmărea cu răbdare cum echipa lui Marek monitoriza procesul lansării. Se uită în jur rapid, în vreme ce uşa camerei de operaţiuni se deschise; dar nu era căpitanul sau comodorul, doar spionul – nu, agentul diplomatic de pe Pământ, a cărui prezenţă era o pierdere de aer şi spaţiu, din punctul de vedere al comandantului, deşi putea să vadă motivele pentru care amiralul şi personalul său nu voiau să împiedice cercetările ei indiscrete.

— Ce lansaţi? întrebă ea scurt.

— Dronă de inspectare.

— Ce inspectaţi?

El se întoarse şi se holbă la ea.

— Nu-mi aduc aminte să mi se fi spus că tu ai autoritatea de a supraveghea altceva cu excepţia activităţilor noastre militare, comentă el.

Inspectorul ridică din umeri ca şi când ar fi încercat să ignore insulta.

— Poate că dacă mi-ai fi spus ce căutaţi, aş fi putut să vă ajut să-l găsiţi, spuse ea.

— Improbabil. El se întoarse. Situaţia, locotenente?

— Două minute până la lansare. Telemetria deschiderii punctului de trecere. Ah, avem confirmare de la controlul de bord. E în regulă acolo. Aşteptăm controlul rezervorului, verificarea şinelor de lansare; urmează depresurizarea punţii, în 60 secunde.

— Acolo e capsula cu mesaje, spuse inspectorul încet. Speri la o scrisoare de acasă, comandante?

— Mă deranjezi, spuse Ilia aproape neatent. Aceasta e o idee rea. Hei, acolo! Da, tu! Situaţia, te rog!

— Descărcarea celulei de presiune a punctului de trecere, în progres. Uşa externă de lansare se deschide… încărcarea şinei de putere, sonda trece pe energia interioară, schimb acum. E pe cont propriu, domnule. Lansarea într-un minut. Ultimul autotest dinaintea zborului în progres.

— Este slujba mea să pun întrebări incomode, comandante. Întrebarea importantă de pus acum este…

— Linişte, te rog!

— A fost artefactul pe care eşti pe cale să-l strămuţi plasat acolo de Amiralitate sau de Festival?

— Lansaţi în 30 secunde, anunţă locotenentul Marek în linişte. El privi în sus. Am zis eu ceva?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Ilia.

Rachel îşi scutură capul. Cu braţele încrucişate:

— Dacă nu vrei să mă asculţi, chiar te rog.

— 10 secunde până la lansare. Jeturile de presiune ale ulajelor sunt deschise. Reactorul se ridică la nivel critic. Rampa nominală a fluxului de muon, porţile acceleratorului libere. Fluxul reactorului dublat a trecut de nivelul marcat. Cinci secunde. Şina de lansare e pornită! Principala pompă de căldură a scăzut la temperatura de operare! Puntea începu să se cutremure, vibrând adânc sub tălpile lor. Două secunde. Reactorul la temperatură. Separaţie centrală. Zero. Avem separaţie totală acum. Sonda unu a eliberat puntea. Uşile se închid. Rotaţia Gyrodyne în derulare, presiunea ulajului maximă, aprinderea motorului principal în trei secunde. Cutremurul se stinse. Unghiul de deviaţie eliberat. Aprinderea principalului motor. În camera de operaţiuni nimic nu se mişcă; dar la câţiva metri depărtare de navă, coada dronei scuipă o rază roşie-portocalie de ioni de metal greu. Începură să cadă departe de crucişătorul de luptă, iar în timp ce se întâmpla asta, două aripi enorme, radiatorii termali, începură să crească de pe laturile dronei.

Ilia luă o decizie.

— Locotenent Marek, ai controlul, spuse el. Colonele, vino cu mine. El deschise uşa, ea îl urmă afară pe coridor.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Mergem să purtăm o mică discuţie, spuse el. Grăbindu-se înainte spre camera de conferinţe, nu o aşteptă şi pe ea să ţină pasul. În sus cu liftul, de-a lungul coridorului şi într-o cameră cu o masă şi scaune; slavă Domnului, neocupate. O aşteptă să intre, apoi închise uşa.

— Ia loc, spuse el.

Inspectorul se aşeză pe marginea unui scaun, aplecându-se în faţă, uitându-se în sus la el cu o expresie serioasă.

— Crezi că am de gând să te mustru, începu el. Şi ai dreptate, dar pentru motivul greşit.

Ea ridică o mână.

— Lasă-mă să ghicesc. Ridicarea problemelor politice într-un context executiv? Ea se uită la el aproape în batjocură. Ascultă, comandante. Până să vin pe punte şi să văd ce faci, nu ştiam ce se întâmplă, dar acum ştiu. Cred că vrei *cu adevărat* să auzi ceea ce am să-ţi spun, apoi îi vei spune căpitanului. Sau comodorului. Sau amândurora. Interesele comandamentului sunt toate foarte bune, dar dacă tu intenţionezi să recuperezi acea anomalie orbitală, atunci cred că vom avea mai puţin de şase ore înainte ca iadul să se dezlănţuie şi aş avea de dat un mesaj. Aşa că ce-ar fi dacă am lăsa teatralul deoparte pentru atunci când vom avea timp de pierdut, şi ne-am pune pe treabă…?

— Încerci să subminezi, o acuză Ilia.

— Da, încuviinţă ea. Fac o carieră din asta. Mă vâr într-un colţ şi pun întrebări incomode şi îmi bag nasul în treburile altor oameni şi găsesc răspunsuri de care nimeni nu îşi dădea seama că erau acolo. Până acum, am salvat opt oraşe şi şaptezeci de milioane de vieţi. Ai vrea să fiu mai puţin deranjantă?

— Spune-mi ce ştii şi apoi voi decide. El spuse cuvintele cu atenţie ca şi când făcuse o mare concesie refuzului ei indisciplinat de a sta la locul ei.

Rachel se lăsă pe spate.

— E o problemă de deducţie, spuse ea. Te ajută să ai un pic de context. Pentru începători, această navă, această flotă, nu s-a îmbarcat accidental într-o călătorie spaţială de patru mii de ani în viitor. Încercaţi o manevră care aproape, dar nu chiar, violează un număr de tratate şi câteva legi ale naturii care sunt

impuse de ordinul semidivin. Nu vei ajunge în propriul tău con de lumină al trecutului, dar vei ajunge intr-adevăr foarte aproape – te cufunzi în viitor pentru a prinde în cursă orice santinelă sau orice mâncător sau orice torpilă pe care Festivalul le-ar fi putut pune în calea ta, sărind peste ţintă, apoi vă veţi învârti înapoi în trecut şi accidental veţi ieşi la suprafaţă nu chiar înainte de sosirea Festivalului. Ştii ce îmi sugerează mie asta? Îmi sugerează un curaj nesăbuit. Regula Trei există pentru un motiv. Vei bate la uşa Eschaton-ului dacă o încerci.

— Am făcut asta deja, recunoscu Ilia. Şi?

— Ei bine, ar fi trebuit să întrebi la ce ne-am fi putut aştepta să găsim aici? Ajungem aici şi căutăm o geamandură. O capsulă a timpului cu indicii tactice din conul nostru de lumină al trecutului. Un oracol, în consecinţă, spunându-ne multe despre un inamic despre care nu ne este posibil să ştim încă pentru că axa timpului nostru nu s-a intersectat cu el. Chiar şi mai înşelător. Dar suntem în viaţă.

— Nu înţeleg, de ce n-am fi?

— Pentru că… ea se holbă la el pentru un moment. Ştii ce se întâmplă cu oamenii care se folosesc de încălcarea cauzalităţii ca de o armă? întrebă ea. Eşti incredibil de aproape de a face asta, ceea ce este îndeajuns de nebunesc. Şi tu ai scăpat după ce ai făcut-o! Ceea ce pur şi simplu nu este în scenariu, doar dacă regulile nu s-ar fi schimbat.

— Reguli? Despre ce vorbeşti?

— Reguli. Ea îşi dădu ochii peste cap. Legile fizicii sunt, în unele cazuri, suspect de antropice. Începând cu principiul Heisenberg, conform căruia prezenţa unui observator influenţează subiectul observat la un nivel al cuantumului, şi pornind de aici putem vedea o mulţime de corelaţii surprinzătoare în Univers. Ia ca exemplu raportul puterii forţei nucleare cu forţa electromagnetică. Învârtit puţin într-o direcţie, şi neutronii şi protonii nu ar reacţiona, fuziunea nu ar avea loc. Învârtit într-o direcţie diferită şi fuziunea stelară s-ar opri la heliu, nemaifiind posibilă formarea altor nuclee mai grele. Sunt multe corelări ca acestea pe care cosmologii le teoretizează conform ideii că noi trăim într-un univers care există anume

pentru a da naştere tipului nostru de viaţă, sau a ceva care ar descinde din ea. Cum ar fi Eschaton-ul.

— Şi?

— Şi voi încălcaţi câteva dintre cele mai secrete legi cosmologice. Cei care susţin că orice univers în care încălcarea cauzalităţii – călătoria în timp – apare, este instabil *de facto*. Dar încălcarea cauzalităţii este posibilă doar când există un agent cauzal – în acest caz un observator – şi descendenţii acelui observator vor obiecta cu seriozitate încălcarea cauzalităţii. Cu alte cuvinte: este acceptată ca o lege a cosmologiei deoarece Eschaton-ul nu se pune cu idioţii care o încalcă. De aceea organizaţia mea încearcă să educe oamenii să nu mai facă asta. Nu ştiu dacă cineva i-a spus Amiralităţii tale ce s-a petrecut în spatele lumii de dincolo, în ceea ce acum este Nebuloasa Crabului, dar acolo este un pulsar care nu este natural, şi ca să-i spunem aşa, o specie acum uitată de cuceritori galactici. Cineva a încercat să subjuge regulile şi Eschaton-ul l-a prins.

Ilia încercă să-şi dezlipească degetele încleştate de braţele scaunului său.

— Vrei să spui că această capsulă pe care vrem să o recuperăm este o bombă? Cu siguranţă că Eschaton-ul ar fi încercat să ne ucidă până acum sau cel puţin să ne captureze.

Ea zâmbi fără umor.

— Dacă nu mă crezi, asta e problema ta. Am văzut jumătate de duzină de astfel de incidente înainte – vreau să spun, Comitetul de Analiză al Armelor Cauzale al Naţiunilor Unite – incidente în care încercările secrete de asamblare a unor dispozitive de încălcare a cauzalităţii au fost sortite morţii. Şi de obicei nu atât de grosolane precum calea voastră de zbor sau hârâiturile oracolului – acestea erau adevărate DVC-uri, dispozitive de violare a cauzalităţii. Istorici, cenzori minimax, bombe bunic şi o jucărie tare periculoasă numită extirpatorul spaţial. Există o întreagă ontologie a armelor de încălcare a cauzalităţii, la fel ca la cele atomice – bombe atomice, bombe de fuziune, explozii de electricitate slabă şi aşa mai departe.

— Fiecare loc în care am văzut DVC-uri lansate a fost distrus, sistematic şi în întregime de către agenţii neidentificate, dar care pot fi atribuite Eschaton-ului. De fapt nu am văzut niciuna

în procesul de distrugere, pentru că marele E tinde spre pustiire – cea mai mică unealtă de demolare în aceste cazuri tinde să fie un asteroid de cinci sute de kilometri, aruncat asupra capitalei regionale, la 200 km/s.

— Deci, marea surpriză este că încă suntem în viaţă. Ea aruncă un ochi în jur la scaunele libere, la staţia de lucru de pe masă. Ah, şi încă un lucru. Eschaton-ul nimiceşte DVC-urile chiar înainte de a prinde viaţă. Bănuim că ştie unde să caute pentru că rulează propriul său DVC. Un fel de prezervare a hegemoniei nucleare regionale prin atacarea oricărui constructor al unei uzine de îmbogăţire a uraniului sau al unui reactor nuclear, da? În fine. Încă nu ai început să încâlci regula. Flota se asamblează, ai localizat capsula timpului, dar nu ai închis de fapt bucla sau nu ai făcut uz de oracol într-un context interzis. Ai putea chiar scăpa de asta, dacă sari înapoi, dar nu mai devreme de punctul de plecare. Dar aş fi atent la deschiderea acelei capsule. Cel puţin fă-o la o distanţă considerabilă de navele tale. Nu se ştie ce ar putea conţine.

Ilia încuviinţă fără tragere de inimă.

— Cred că ar fi bine să-l înştiinţez pe căpitan de asta.

— Ai putea spune asta. Ea se uită la consolă. Mai este o chestiune. Cred că trebuie să profiţi de toate avantajele pe care le ai acum, iar unul dintre ele stă în cabina lui şi îşi învârte degetele. Poate că ai vrea să vorbeşti câte ceva cu Martin Springfield, inginerul de pe punte. Este un om ciudat, şi ar trebui să îi dai o alocaţie mai mare decât ai fi obişnuit să-i dai, dar cred că el ştie mai mult decât lasă să se vadă, mult mai mult când e vorba de sisteme de propulsie. MiG nu-l plătea două mii de coroane pe săptămână doar pe ochi frumoşi. Când MiG a vândut Amiralităţii această rachetă, paria de asemenea şi pe un contract de cincizeci de ani de întreţinere şi îmbunătăţire, care valorează mai mult decât investiţia iniţială.

— Ce vrei să spui? Ilia o privi iritat. Problemele de inginerie nu sunt de mine, ar trebui să ştii asta deja. Şi îţi mulţumesc că nu mi-ai spus…

— Gura! Se întinse şi îi apucă braţul, nu cu putere dar îndeajuns de ferm încât să-l scuture. Tu chiar nu înţelegi cum lucrează un cartel de armament, nu-i aşa? Uite. MiG a vândut o

navă guvernului vostru pentru a funcţiona sub anumite specificaţii. Specificaţii care ar putea îndeplini cerinţele pe care Amiralitatea voastră le-a născocit. Speculaţiile pe care le-au plănuit ei sunt o chestiune diferită, dar cu siguranţă ei au intenţionat să ceară un preţ pentru îmbunătăţirile realizate pe durata vieţii ei. Şi probabil că ei au căpătat mai multă experienţă legată de luptele din lumea reală interstelară decât Amiralitatea voastră care, dacă nu cumva greşesc, nu s-a luptat până acum într-un război interstelar – în comparaţie cu a trimite câteva canoniere pentru a intimida sălbaticii primitivi. Fii drăguţ cu Springfield şi el te-ar putea surprinde. Până la urmă, viaţa lui depinde de mersul bun al acestei nave. Ea îi dădu drumul.

Ilia se holbă la ea, cu o expresie de necitit.

— Am să-i spun căpitanului, murmură el. Apoi se ridică. Între timp aş aprecia dacă ai sta departe de camera de operaţiuni cât timp eu sunt la comandă sau ţine-ţi pentru tine sfaturile când eşti în public. Şi să nu-ţi pui mâinile pe niciun ofiţer. Ne-am înţeles?

Ea îi întâlni privirea fixă. Dacă expresia lui era de necitit, a ei era tocmai contrariul.

— Înţeleg perfect, respiră ea. Apoi se ridică şi părăsi camera fără niciun cuvânt, închizând uşa încet în urma ei.

Ilia se uită după ea şi îl trecu un fior. Se scutură mânios, apoi apucă telefonul şi-i spuse operatorului:

— Dă-mi-l pe căpitan. E important.

***

Era o capsulă a timpului, pătată şi cu luciul pierdut, datorită celor patru mii de ani în spaţiu. Şi conţinea corespondenţa.

Drona de explorare se apropie de ea uşor, examinând-o cu un radar şi cu senzori infraroşii. Plutind calm şi încet, capsula nu dădea niciun semn de viaţă, în afară de ceva radioactivitate reziduală în jurul capătului său. O rachetă compactă de materie/anti-materie, traversase cei optsprezece ani lumină de la Noua Republică printr-o târâre subluminică, apoi micşorându-şi viteza pe o orbită spaţială şi închizându-se. Capătul conului său fusese zgâriat, tăiat şi îndoit datorită greului drum prin mediul interstelar. Dar în spate aştepta o sferă de argint cu un diametru de un metru. Capsula fusese fabricată din diamant

industrial sinterizat, de cinci centimetri grosime, o cutie de depozitare în siguranţă capabilă să treacă prin orice, mai puţin printr-o explozie nucleară.

Corespondenţa fusese stocată pe discuri, casete de diamant care cuprindeau foi cu reflexii aurii. Era o tehnologie veche, dar incredibil de durabilă. Folosind părţi externe, matrozii care controlau drona de explorare deşurubară sigiliul capsulei de timp şi scoaseră cu atenţie teancul de discuri. Apoi, după ce verificară dacă nu erau explozive sau antimaterii, drona se întoarse şi urcă spre *Lord Vanek* şi spre celelalte nave ale primului escadron de cuirasate.

Descoperirea corespondenţei – şi cu siguranţă erau prea multe discuri pentru a conţine numai date despre tacticile inamicilor – puse echipajul într-o frenezie anticipativă. Aceştia se aflau la bordul navei de două luni de-acum, şi posibilitatea mesajelor de la familii şi de la cei dragi îi adusese într-o stare de anticipare care alterna, individual, cu adânca depresie cum că ar fi fost daţi uitării. Rachel era mai puţin optimistă în privinţa corespondenţei: şansele ca Amiralitatea să-i fi lăsat pe angajatorii săi să-i transmită mesaje sub cifrul diplomatic erau, după estimările ei, aproape nule. Nici Martin nu se aştepta la nimic. Sora lui nu i-a scris nici când se afla în Noua Praga; de ce i-ar scrie tocmai acum? Nu voia să audă nimic de la fosta soţie. În sens emoţional, cea mai apropiată relaţie din prezent era în mod neaşteptat cea cu Rachel. Aşadar, în timp ce ofiţerii şi echipajul *Lord Vanek* îşi petreceau orele libere făcând presupuneri în legătură cu scrisorile de acasă, Rachel şi Martin petreceau timpul făcându-şi griji despre expunere. Pentru el, aşa cum a scos ea în evidenţă delicat, nu existau acte diplomatice şi chiar lăsând la o parte chestiunile moralităţii publice Republicane, era o idee rea dacă cineva ar fi decis că el e o pârghie împotriva ei.

— Probabil că nu e o idee prea bună să petrecem prea mult timp împreună în privat, iubire, murmură ea în spatele umărului lui, pe când stăteau întinşi pe patul îngust. Când toţi ceilalţi sunt la staţiile de comandă, nu sunt responsabili să ne observe, dar în restul timpului… Umerii lui se tensionară, dându-i de înţeles că pricepuse.

— Ar trebui să găsim o soluţie, spuse el. N-am putea?

— Ba da. Se opri ca să-i sărute umărul. Doar dacă nu riscăm ca vreun bigot puritan să te închidă pentru conduită nepotrivită ori să-i convingă pe oamenii Amiralului că eu sunt o târfă de două copeici pe care o pot pipăi sau pe care o pot ignora în siguranţă, ceea ce nu este prea departe de ceea ce cred unii deja.

— Cine? Martin se rostogoli ca s-o privească direct în faţă şi expresia îi deveni neîndurătoare. Spune-mi…

— Șșt! Ea îi atinse buzele cu degetul, şi pentru o clipă, el găsi chipul ei aproape sfâşietor. Nu am nevoie de un protector. Au început să se lipească de tine ideile lor?

— Sper să nu!

— Nu, nu cred. Ea chicoti încet şi se rostogoli peste el.

***

Câteva zile mai târziu, Martin stătea în cabina lui nutrind gânduri de dor pentru Rachel şi cu o ceaşcă de cafea care se răcea cu repeziciune, când cineva ciocăni în trapă.

— Cine e? întrebă el.

— Corespondenţa pentru inginer. Poftiţi în biroul de colectare. Paşii se îndepărtară rapid, apoi departe de pe coridor se auzi o cacofonie.

— Hmm? Martin se ridică. *Corespondenţă*? Pe de o parte, era puţin probabil. Dar până la urmă, totul despre călătoria asta era puţin probabil. Tresărind din reverie, se apleacă şi îşi caută pantofii, apoi pleacă în căutarea sursei întreruperii.

Nu avu nicio dificultate în a o găsi. Biroul era un amestec haotic de oameni înrolaţi, toţi încercând să pună mâna pe corespondenţa lor şi pe a acelora pe care-i ştiau. Corespondenţa fusese imprimată pe hârtie şi sigilată în plicuri netede, albastre. Încurcat,

Martin căută în jur pe oricine care era împuternicit cu distribuirea corespondenţei.

***

— Da? Subofiţerul împuternicit la biroul de sortare se uită în sus din mormanul de corespondenţă pe care încerca să-l lege pentru a-l trimite navei de curierat a Majestăţii Sale, *Godot*.

— Ah, tu. Acolo, în pachetul nesortat. El arătă spre o cutie mică conţinând o selecţie de plicuri, depeşe pentru morţi, nebuni şi echipajul non-naval.

Martin căută prin mormanul de corespondenţă, curios, până când găsi un plic cu numele lui pe el. Era mai degrabă un plic gros. *Cât de ciudat*, se gândi el. În loc să-l desfacă atunci pe moment, îl duse înapoi în cabină.

Când îl deschise, aproape că îl aruncă imediat: începea cu fraza înfiorătoare *Dragul meu Marty*. Doar o singură femeie îi spunea aşa şi, deşi era subiectul celor mai adânci amintiri ale lui, ea era de asemenea în stare să provoace în el o furie chinuitoare, dureroasă care îl făcu mai apoi să îi fie ruşine de propriile sentimente. El şi Morag se despărţiseră acum opt ani, iar incriminările şi vina reciprocă lăsaseră un gol de linişte între ei.

Dar ce ar fi putut să o determine să-i scrie acum? Ea fusese dintotdeauna o persoană căreia îi plăcea mai degrabă să vorbească, iar scrisorile ei erau concise, cu propoziţii mai curând scrise greşit, decât revărsările emoţionale pe care le păstra pentru discuţiile faţă în faţă.

Încurcat, Martin începu să citească.

Dragul meu Marty,

A trecut foarte mult de când ţi-am scris ultima dată, sper că mă vei ierta. Viaţa a fost aglomerată, aşa cum se spune, şi chiar de două ori pe atât pentru că a trebuit să am grijă şi de Sarah. A crescut foarte mult şi seamănă leit cu tatăl ei. Sper că vei fi prin preajmă la aniversarea ei de şaisprezece ani…

El se opri. Asta trebuia să fie o glumă elaborată. Fosta lui nevastă părea să vorbească despre un copil, despre copilul lor, care nu exista. Şi asta nu semăna cu stilul ei. Aproape era ca şi cum altcineva, scriind dintr-un dosar al istoriei familiei lui, încerca să…

El începu să citească din nou, de data aceasta atent la mesajele ascunse.

Sarah studiază teologia la colegiu. Ştii doar cât de studioasă a fost ea dintotdeauna. Noul ei profesor Herman pare să o fi scos din carapace. Ea lucrează la o dizertaţie despre Eshatologie. A insistat să-ţi trimit o copie a lucrării (ataşată dedesubt).

Restul scrisorii era plin de vorbărie inutilă despre prieteni ficţionali, rămăşiţe ale unor amintiri triviale şi cu totul inexistente, şi altele mai importante (probabil, mult mai bine documentate); din câte-şi dădea seama Martin – un conţinut camuflat. El se întoarse la dizertaţie. Era destul de lungă şi cugetă asupra înţelepciunii lui Herman de a i-o trimite. Scriau copiii Noii Republici eseuri de opt pagini despre Dumnezeu? Şi despre motivele lui Dumnezeu aşa cum puteau fi deduse din valoarea constantei cosmologice? Era scrisă într-un stil preţios, oarecum de nedesluşit, care îl făcu să citească cu dinţii încleştaţi ca un student serios, căutând mai degrabă indicii decât revendicând un punct de vedere. Privirea lui fu atrasă de notele de subsol.

1.Considerăm cazul ipotetic al unei puteri care intenţionează să creeze o încălcare localizată a cauzalităţii care nu produce un con de lumină înconjurând punctul său de origine (ne asumăm implicit o zonă sferică perfectă a păcătoşeniei dezvoltându-se la viteza c cu un timp de origine T0). Dacă volumul sferic al păcatului nu intersectează traiectoria de patru spaţii a poziţiei puterii iniţiale, nu avem de-a face cu un păcat originar. Prin urmare, nu ne aşteptăm ca Eschaton-ul să condamne toată civilizaţia păcătoasă la osândă, sau la o supernovă de tipul doi; mântuirea e posibilă. Oricum, condamnarea agenţiei păcătoase care cauzează încălcarea cauzalităţii este cerută.

Făcu un salt în josul paginii şi începu să sublinieze cuvintele şi frazele semnificative.

2.Intervine Eschaton-ul întotdeauna distructiv? Răspunsul e probabil nu. Vedem consecinţele intervenţiei în problemele păcatului originar, dar pentru fiecare astfel de intervenţie probabil că sunt mii de lovituri invizibile date axei lumii noastre

cu subtilitate şi precizie. Agenţia care furnizează aceste lovituri trebuie să rămână necunoscută lor pentru a fi eficace. Ei probabil că părăsesc scena după intervenţie, ascunzându-se în forfota mulţimilor. Agenţia ar putea chiar lucra în acord cu propriile noastre eforturi, ca fiinţe umane temătoare de Eschaton ce suntem, pentru a se asigura că nu există încălcări. Este posibil ca unele agenţii guvernamentale conştiente din punct de vedere Eshatologic să asiste prietenii secreţi ai Eschaton-ului, dacă ei sunt conştienţi de prezenţa lor. Alţii, agenţi secreţi ai unor puteri păcătoase, ar putea încerca să-i identifice după evidenţe şi să-i aresteze.

Ei bine, acesta era cu adevărat instructiv. Canalele stenografice îl iritau pe Martin, cu potenţialul lor de interpretare greşită şi cu mesaje ticluite, dar în acest caz, Herman fusese aproape clar. Să nu se încreadă în poliţia secretă a Noii Republici. Un ajutor posibil de la alte agenţii – asta voia să spună Rachel? Fără represalii faţă de Noua Republică însăşi: aceasta era o mare greutate pe conştiinţa sa, pentru că oricât de mult nu-i plăcea sau dispreţuia afacerile lor sociale, ei nu meritau să moară din cauza inadaptabilităţii liderului lor de a se descurca cu o problemă fără precedent. Oricum, o ultimă notă de subsol rămânea impenetrabilă, indiferent ce ar fi făcut pentru a o înţelege:

3.Bineînţeles, puţini oameni ar contempla încălcarea legii cauzalităţii fără nici măcar o ameninţare aparentă. Cineva s-ar putea întreba ce ar face ajutoarele invizibile ale Eschaton-ului când s-ar confrunta cu nevoia de a preveni încălcarea cauzalităţii în faţa unei astfel de ameninţări. În acel punct, s-ar putea găsi cu toţii cu loialităţile împărţite: pe de-o parte, pentru a apăra prima lege a cosmosului antropic, şi în acelaşi timp, nevrând să-şi predea semenii, îndrumaţi greşit, în ghearele marelui rău. În aceste circumstanţe, mă simt sigură că Eschaton-ul ar spune agenţilor lui să aibă grijă de interesele semenilor săi, imediat după prevenirea rupturii spaţiului şi timpului însuşi. Eschaton-ul ar putea să nu fie un Dumnezeu cu compasiune, dar pragmatismul lui nu aşteaptă ca uneltele sale

să fie folosite în defavoarea serviciului său. Oricum, problema principală este determinarea părţii mai puţin greşite. Aceasta ne conduce adânc în pădurea eticii, unde este un festival al ambiguităţii. Tot ce putem spera e că ajutoarele secrete fac alegeri corecte – altfel fie spus, consecinţele criticismului vor fi aspre.

Martin se dădu pe spate şi se scărpină în cap.

— Acum, ce Dumnezeu înseamnă *asta*? şopti el.

Războiul semnificaţiilor

Amiralul avea o zi proastă.

— Să te ia naiba, omule, i-i-i-a-ţi mâinile de pe mine! răcni la ordonanţa sa. Robard îl ignoră şi continuă să îl ridice; corpul fragil al lui Kurtz nu era capabil să se opună, în timp ce Robard îl aşeza pe bătrân pe pat şi umfla pernele în spatele lui.

— O să pun să te scoată afară şi să te împuşte!

— Desigur, domnule. Să fie înainte sau după micul-dejun?

Amiralul scoase un mârâit din adâncul gâtului, care se stinse într-un gâfâit iritant.

— Nu-s bine. Nu cum eram pe vremuri. La naiba, urăsc asta!

— Îmbătrâniţi, domnule. Ni se întâmplă tuturor.

— Nu şi ne-nenorocitului ăluia de ataşat pământean de la ambasadă, să-l ia naiba! El nu îmbătrâneşte. Mi-l aduc aminte de când eram pe Lamprey. Mi-a făcut multe poze cu dagherotipul stând pe dealul de căpăţâni pe care l-am ridicat în piaţa publică din New Bokhara. Trebuia să facem ceva cu prizonierii rebeli, până la urmă, nu era chip să îl facem pe intendent să gândească. Zicea că mă spânzură, dar nu a apucat niciodată nenorocitul. Urâțenia, arată ca un peşte. Puteai să juri că e un travestit. Tu ce crezi, Kurt? O fi homosexual?

Robard tuşi şi împinse o noptieră în faţa Amiralului, pe care erau o ceaşcă de ceai slab şi un ou fiert pe o bucată de pâine prăjită.

— Inspectorul Naţiunilor Unite este o femeie, domnule.

Ochii umezi ai lui Kurtz clipiră a uimire.

— Vai, Dumnezeule, ce surpriză!

Se întinse către ceaşca de ceai, dar mâna îi tremura atât de tare încât abia putea să o ridice fără să îi verse conţinutul.

— Credeam că *ştiu* asta, se învinui el.

— Probabil că ştiaţi, domnule. Vă veţi simţi mai bine după ce vă veţi lua medicamentul.

— Dar dacă e o femeie şi a fost la First Lamprey, asta înseamnă – Kurtz părea să fie nedumerit. Crezi în îngeri, Robard? întrebă încet.

— Nu, domnule.
— E bine atunci, probabil e un diavol. Poţi să le faci faţă ăstora. Unde mi-e programul?
— Vi-l aduc imediat după micul-dejun, domnule. Comodorul Bauer a zis că va avea grijă de toate.
— Ce bine.
Kurtz se concentră asupra asaltării oului fiert. După acceptarea capitulării acestuia, Robard strânse masa.
— E timpul să vă ridicaţi din pat şi să vă schimbaţi. Şedinţa cu echipajul e în treizeci de minute.
Treizeci şi cinci de minute mai târziu, amiralul era gata să se întâlnească cu echipa sa în sala de conferinţe imensă aflată lângă apartamentul său. Uniforma şi faptul că îşi luase medicamentele păreau să-l fi întinerit cu un deceniu. Intră în încăpere pe propriile puteri, sprijinindu-se cu putere în cârje, deşi Robard îl ajută într-un mod discret când amiralul încercă să răspundă la salutul ofiţerilor (şi aproape îi intră o cârjă în ochi.)
— Bună seara, domnilor, începu amiralul. Să înţeleg că întârziatul sunt eu – îmi cer scuze. Să înţeleg că a-a-a ajuns pachetul trimis prin poştă. Locotenent Kossov. Avem noutăţi legate de expedieri?
— Ah… Kossov nu arăta prea bine. Avem o problemă, domnule.
— Cum adică, avem o problemă? Ce vrei să spui cu asta? Nu trebuie să avem probleme – asta e treaba inamicului.
— Era un pachet de 20 de discuri în capsula timpului.
— Nu-mi vorbi de discuri, vreau răspunsuri! Ce noutăţi avem despre inamic?
Comodorul Bauer făcu un pas înainte.
— Ceea ce locotenentul încearcă să spună, îl întrerupse Bauer, este că materialele expediate au fost distruse.
Kossov îi mulţumi comodorului printr-o privire directă, plină de umilinţă.
— Exact aşa este, domnule. Scrisorile personale au rămas intacte, în cea mai mare parte, dar capsula timpului a suferit pagube în urma impactului cu un micrometeorit şi trei dintre discuri au fost fragmentate. Am recuperat copia unei zecimi din ordinele noastre din discurile rămase întregi, dar mare parte din

informaţia parvenită constă în declaraţii de aprovizionare pentru sediul central şi o sugestie de meniu pentru Cina de Comemorare a Zilei de Naştere a Împăratului. Niciun amănunt despre inamic, ordin de bătălie, forţe disponibile, analize diplomatice, spionaj sau orice altceva care ne-ar putea fi de cel mai mic ajutor. Totul e distrus.

— Înţeleg. Amiralul arăta înşelător de calm. Kossov îşi pierdu curajul.

— Deci, informaţiile noastre despre inamic sunt aproape nule. Ah, asta face lucrurile mai simple.

Se întoarse către Bauer.

— Atunci va trebui să acţionăm mai departe în conformitate cu planul B pentru a realiza un atac reuşit! Fiecare om îşi va îndeplini misiunea, binele este de partea noastră. Aveţi pregătite planurile de incontingenţă pentru a face faţă insurgenţilor de la sol? Bine, foarte bine. Vom înfrunta Festivalul pe orbită şi după ce le vom distruge navele, vom alcătui planul de atac pornind de la premiza că există dorinţa de a-l plasa pe Maiestatea Sa printre rebelii de la sol şi aliaţii din taberele inamice. Comandante! Tu vei superviza pătrunderea noastră în sistemul vizat. Colonelul von Ungern… Sternberg? Planurile de pregătire pentru poziţionarea celor din flotă şi re-re-resta-bilirea ordinii în momentul în care ajungem, dacă se poate. Căpitane Mirsky, tu vei coordona manevrele flotei. Vei raporta direct elevului ofiţer Bauer, te rog!

Amiralul se ridică, tremurând, şi nu protestă când Robard îl ajută, ţinându-l de braţ.

— Sssunteţi liberi, spuse tare şi, întorcându-se, ieşi şchiopătând din cameră.

***

Procustodele Muller era plictisit. Plictisit şi, în plus, un pic enervat. În afară de dovada unui comportament neadecvat pe o navă în Noua Praga, nu avea altă acuzaţie împotriva inginerului. Doar faptul că era un străin care exprima opinii radicale, destul de convingătoare pentru a încuraja mârşăvii morale în rândul proletariatului – ceea ce îl putea încadra în 90 la sută din populaţia universului cunoscut. De fapt şi de drept, mai era şi

dispozitivul nestandardizat din aparatul de transmisie, dar asta nu era nimic concludent. Sau era?

Îşi petrecuse aproape două luni din viaţă pentru a obţine atâta informaţie. În mare parte din timp, era plictisit până în măduva oaselor; echipajul şi ofiţerii nu vorbeau cu el – era unul dintre oamenii custodelui şi avea datoria de a menţine ordinea în societate şi, ca orice om aflat într-un post al poliţiei, asta atrăgea un anumit grad de suspiciune – şi terminase de mult cărţile din mica bibliotecă din camera ofiţerilor. Fără alte sarcini în afară de cele de supraveghere a unui suspect care ştia că este urmărit, avea puţine lucruri de făcut pentru a-şi ocupa timpul, cu excepţia fanteziilor nefolositoare ale întâlnirii ce se apropia, când vor ajunge pe Lumea lui Rochard. Dar numărul de cuvinte pe care se gândea să i le adreseze tatălui său era limitat – şi puţină consolare în a-şi imagina că le pronunţă.

Totuşi, într-o seară, Vassily îşi dădu seama că mai exista o pistă pe care o putea urma în explorarea mişcărilor suspectului. Nu îşi petrecea Springfield cam prea mult timp în compania diplomatului străin?

Asta era cam suspect! Inima lui Vassily începea să bată mai tare de fiecare dată când se gândea la ea. Dacă ea nu ar fi avut imunitate diplomatică, ar fi adus-o într-o cameră de interogatoriu cât ai zice peşte. Springfield ar putea fi un radical, dar Colonelul Mansour purta *pantaloni*, destul pentru a o aresta pentru indecenţă în public, cu privilegii sau fără. Femeia era o degenerată periculoasă; cu evidente gusturi depravate, o femeie ce pretindea a fi bărbat, probabil pe invers, şi în stare să corupă orice persoană cu care venea în contact. Într-adevăr, prezenţa ei pe crucişătorul de luptă era un pericol pentru sănătatea morală a echipajului! Faptul că inginerul petrecea mult timp cu ea era evident (Vassily văzuse înregistrările cu el furişându-se în cabina ei şi ieşind din ea) şi problema privind locul unde erau ascunse dovezile incriminatorii era vizibil rezolvată. Springfield era un spion anarhist periculos, iar ea trebuie să fi fost complicele în planul mârşav; o maestră în arta diplomatică a seducţiei, cu planuri ascunse, rea, nebună şi periculoasă.

De aceea plănuia să intre prin efracţie în cabina ei şi să îi caute prin bagaje.

I-a luat lui Vassily aproape două săptămâni pentru a ajunge la această concluzie, din momentul în care şi-a dat seama că modulul neobişnuit al aparatului de transmisie al lui Martin era, spus într-un mod delicat, făcut praf. Trecuse o săptămână şi jumătate de când echipajul îşi începuse voiajul crucial către casă, făcând un salt către sistemul binar nepopulat numit codat Terminal Beta, apoi sărind de la o stea la alta în mod succesiv, dând înapoi mai mult de o sută de ani în fiecare zi. Încă patru săptămâni şi aveau să ajungă la destinaţie; totuşi, Vassily nu se grăbise. Îşi dădu seama că trebuia să fie atent. Fără o dovadă a trădării, nu putea să îl acuze pe niciunul dintre ei, iar dovada era sub cheie diplomatică. Ceea ce urma să facă avea să fie în cele din urmă negat – prins în timp ce umbla prin lucrurile unui diplomat era cea mai gravă infracţiune. Dacă ar fi fost prins asupra faptului, urma să fie aruncat lupilor – nu chiar la modul ăsta, dar existau mari şanse să îşi petreacă restul carierei audiind pinguini la polul sud.

Îşi alese începutul unei seri pentru raidul său. Martin era în sala ofiţerilor, bând şnaps şi jucând domino cu inginerul şef Krupkin. Ţinându-i locul locotenentului Sauer, Vassily aşteptă până când colonelul Mansour îşi părăsi camera cu un anume scop; monitoarele lui o urmăriră până pe coridoarele toaletelor ofiţerilor. E bine, conform programului ei obişnuit, stătea de obicei zece minute la duş. Vassily se strecură afară din biroul său mic şi fugi cât îl ţinură picioarele până la lift şi de acolo către pasajul ce dădea în camerele ofiţerilor.

Închizând uşa cabinei în spatele său, se uită în jurul său cu atenţie. Aproape în toate privinţele, camera ei era exact ca şi cea a oricărui alt ofiţer. Construită ca o cuşetă de tren, erau două paturi – cel de sus era făcut pentru dormit şi cel de jos putea fi întors pe garnituri pentru a fi folosit ca birou. Două dulăpioare, o chiuvetă mică, o oglindă şi un telefon completau lista obiectelor din cameră. Un colţ al unui geamantan imens se vedea de sub birou. Inspectorul nu avea la fel de puţine bagaje ca un ofiţer naval, asta era sigur.

Mai întâi, Vassily petrecu un minut inspectând cufărul. Nu erau semne că ar fi existat fire subţiri de sârmă lipite de capac şi nici vreun mecanism complicat de închidere. Era doar un cufăr învechit din lemn şi piele. Încercă să îl ridice de sub cuşetă, dar îşi dădu seama destul de repede că era ceva în el incredibil de greu. În schimb, desfăcu biroul şi îl rezemă de peretele despărţitor. Expus luminii, cufărul păru să îi zâmbească, oribil şi inexpresiv.

Vassily trase aer în piept şi duse mâna la instrumentul din buzunar. Acesta era una din uneltele extrem de ilegale luate din Biroul Custodelui şi era un miracol al ingineriei: dotată cu probe de solenoid-controlat, senzori electronici şi transmiţători, chiar şi un amplificator compact cu laser, putea deschide orice lacăt în câteva secunde. Vassily se aplecă asupra cufărului. În acest moment putu confirma că lacătul bagajului unui diplomat al Naţiunilor Unite nu era imun la şperaclul său mai mult decât o yală cu o semnătură de rezonanţă cu frecvenţă codată şi o încredere nepotrivită în numere prime. Închizătoarea scoase un ţăcănit şi capacul se deschise.

În acesta se găseau obiecte de cosmetică şi o oglindă; după o scurtă inspecţie, Vassily îşi îndreptă atenţia asupra conţinutului şi se găsi în faţa unui maldăr de haine. Înghiţi în sec. Jupoane împăturite, pantaloni bufanţi, o pereche de mănuşi de operă îşi băteau joc de el. Le dădu la o parte cu atenţie. Sub ele, găsi o rochie de mătase galbenă. Vassily roşi, adânc ruşinat. Apucă rochia, despăturind-o; confuz, se ridică şi o scutură. Era, după părerea lui, feminină şi frumoasă – nu tocmai ceva la care să te aştepţi de la un agent terestru decadent. Toată această expediţie pentru a strânge informaţii nu decurgea întocmai cum s-ar fi aşteptat. Dădu din cap a nemulţumire şi puse rochia pe patul de sus şi se aplecă din nou asupra cufărului.

Sub ea se afla un trening şi o cutie de pălării octogonală. Încercă să o ridice, dar îşi dădu seama că nu se mişca. Era solidă, la fel de grea ca plumbul, încurajat, aruncă treningul pe un scaun. Sub el, era o suprafaţă subţire de plastic cu lumini strălucind înăuntru. Cufărul avea o grosime de numai douăzeci de centimetri! Jumătate din bază era sub suprafaţa pe care se

afla cutia de pălării falsă şi era cu siguranţă plină cu aparatură de contrabandă şi de spionaj.

Vassily împunse panoul de plastic. Îi aduse aminte de o tastatură, dar fără taste de fildeş şi abanos şi un gol unde să introduci benzile de hârtie. Totul îi era necunoscut într-un mod care îl deranja. Împunse iar panoul, lovind o parte ridicată: beculețele se aprinseră. ACCES INTERZIS. AMPRENTA GENELOR NECUNOSCUTĂ.

— *La naiba!*

Transpiraţia îi curgea pe gât în timp ce analiza opţiunile pe care le avea. Apoi ochii lui se îndreptară către conţinutul cufărului pe care îl îngrămădise lângă el. Voia o mostră de piele familiară? Hmm… mănuşile! Le ridică. Mănuşi lungi de damă. Aveau un miros cunoscut… da. Vassily întoarse una pe dos pe mâna sa dreaptă. Atinse plinta ridicată: PROCESEAZĂ… ACCES AUTORIZAT. Corpul uman pierde 5 milioane de particule de piele pe oră; Rachel purtase aceste mănuşi, ca urmare…

Apăru un meniu. Vassily se impulsionă uitându-se la el aproape orbeşte. Prima opţiune era CATALOG DE DESIGN PENTRU FUNDAŢIA SEARS, cine ştie ce însemna asta. Sub ea, HARDWARE GRATUIT AL FUNDAŢIEI GNU CUTURIER 15,6; apoi CATALOG ISTORIC DIOR. Se scărpină în cap. Nicio agendă cu coduri secrete, nicio armă ascunsă, niciun aparat de spionaj. Doar instrucţiuni analitice de inginerie de neînţeles! De frustrare, lovi puternic plinta.

Un zgomot umplu camera. Se dădu înapoi, dărâmând scaunul. O deschizătură apăru în capătul cutiei de pălării. Aceasta declanşă un clichet zgomotos, nebun, şi ceva sări în afară. Ceva roşu care ateriză exact în capul lui – o bucată de dantelă cu două găuri pentru picioare. *Scandalos*! Cu un scrâşnit, cutia împinse afară, în ordine: o rochie de bal din tul sclipitor, o pereche de ghete cu toc cui şi nişte pantaloni scurţi albaştri, tricotaţi. Toată îmbrăcămintea era caldă la atingere şi mirosea uşor a chimicale.

— Opreşte-te, spuse printre dinţi, opreşte-te!

Ca răspuns, cufărul mai aruncă un şir de ciorapi, o pereche de pantaloni, şi un corset ce ameninţa orice purtător cu răni abdominale. Frustrat, lovi panoul de control cu furie şi, Slavă

Cerurilor, lada încetă a mai produce haine. Se uită la ea ameţit. *De ce să cari un geamantan cu haine, când ai putea aduce un cufăr care le poate fabrica*? îşi dădu el seama. Atunci cufărul scoase un sunet ameninţător, grozav, iar el se holbă la el cu oroare ontologică. *E o cornucopia!* Una dintre himerele mitologice ale istoriei, un obiect interzis – maşinăria care adusese degradarea şi şomajul şi colapsul economic strămoşilor săi înainte de a fugi în singularitate şi a pune bazele Noii Republici.

Cornucopia grohăi. Cu adevărat înfricoşat, Vassily se uită înspre uşă. Dacă Rachel se întorcea în cameră…

Cutia de pălării se deschise. Ceva negru şi strălucitor ieşi la iveală. Antena lui zumzăi şi scană încăperea; gheare articulate se prinseră de margine şi coborâră.

Vassily se uită doar câteva minute la monstru şi clacă. Lăsă uşa întredeschisă în urma lui, fugind neajutorat înapoi, ciufulit şi cu o mănuşă de operă întoarsă pe dos pe o mână.

În spatele său, robotul de spionaj proaspăt fabricat termina de inspectat zona de inserţie. Programele primitive prinse ca într-o plasă în microprocesorul-creier – nicio încălcare operaţională nu avusese loc, aşa că stabili o strategie de bază pentru explorare şi se pregăti pentru misiunea de recunoaştere. Apucă primul obiect mobil pentru camuflaj, întinzându-l protector peste carapacea asemănătoare unui crab, îndreptându-se spre gura de ventilaţie. Chiar în vreme ce termina de îndepărtat grilajul, cutia de pălării scoase din nou un zgomot: al doilea robot de spionaj se născu exact la timp pentru a vedea o rochie galbenă dispărând pe conducta de aer condiţionat. Apoi geamantanul scoase un nou zgomot, pregătindu-se să mai clocească încă unul…

Până când Rachel se întoarse, cufărul ei era pe jumătate gol şi aproape toate hainele ei gata făcute evadaseră.

***

— Tu vii cu mine, îi spuse Sora a Şaptea lui Burya. Vezi situaţia. Explici de ce e rea şi înţelegi.

Vântul sufla încetişor prin fereastra deschisă, purtând nori cenuşii deasupra oraşului, pe măsură ce Novy Petrograd ardea într-un infern al tehnologiei interzise. Case distruse şi refăcute,

forme de metal ieşind ca ciupercile după ploaie din tărâmul ciudat al viselor oamenilor. Copaci argintii se ridicau în districtul bijutierului, suprafeţele lor plate, dure orientându-se după soarele acoperit de nori. Extraterestrul fără păr se înclină peste balcon şi îşi îndreptă colţii spre locul unde se afla târgul, în cealaltă parte a oraşului.

— Aceasta nu e mâna Festivalului!

Neajutorat, Burya o urmă pe acoperişul aflat deasupra sălii de bal a Ducelui. Un miros de canal îi astupă nările, ecoul olfactiv, distinct al cadavrelor atârnând de felinarele din curte. Politovsky dispăruse, dar oamenii lui încă nu părăsiseră zona, iar trupele rebele, pline de frenezie şi înfuriate comiseseră atrocităţi împotriva ofiţerilor şi a familiilor lor. Răzbunarea ce urmase fusese dură, dar necesară.

Raze de lumină sfâşiau marea de nori de la orizont. Câteva secunde mai târziu, hurducăitul pasajului lor tăie aerul rece de seară. Tunetul bubui şi ecoul lui se auzi la toate ferestrele rămase ale oraşului.

— Festivalul nu înţelege oamenii, comentă cu calm Sora a Şaptea. Motivaţia inteligenţelor în carne şi oase privată de conştiinţa în timp real ne-simulabilă. Festivalul înţelege prin urmare estetica altruistă, întreb: e asta o operă de artă?

Burya Rubenstein se uită la oraş abătut.

— Nu. Recunoaşterea veni greu. Am sperat la mai bine. Dar oamenii au nevoie de un lider şi de o mână puternică; fără această conducere vor continua să se revolte…

— Revoltă! Libertate! Sfârşitul constrângerilor! Oameni naivi. Oameni naivi, neorganizaţi, nu îşi dau seama de propriul lor loc, trebuie să miroasă urina din colţul ascunzătorii, omoară în schimb. Fac muzică militărească. Marşuri multe şi omoruri fără număr. E o comedie, nu?

— Chiar noi vom controla situaţia! insistă Burya tranşant. Acest haos nu e destinul nostru. Suntem la marginea utopiei. Oamenii, odată educaţi, se vor comporta raţional. Ignoranţa, mizeria şi o mulţime de generaţii de represiune sunt ceea ce vezi astăzi aici. Asta e rezultatul unui experiment nereuşit, nu destinul umanităţii.

— Atunci de ce nu tu un sculptor, tai carne nouă din veche?

Sora a Şaptea se apropie de el. Respiraţia ei duhnind a varză îi aduse aminte de un porcuşor de Guineea pe care părinţii i-l cumpăraseră ca animal de companie când împlinise şase ani. (Când a făcut şapte ani, izbucnise o foamete şi fuseseră nevoiţi să îl gătească).

— De ce nu construieşti noi minţi pentru poporul vostru?

— Vom îndrepta greşeala, sublinie Burya.

Încă trei diamante de culoarea smaraldului ieşiră în faţa lor: vâjâiră într-un helix, unul în jurul celuilalt, apoi se răsuciră şi, schimbându-şi direcţia, planară de-a lungul râului ca nişte stele căzătoare inteligente.

Când ai dubii, schimbă subiectul.

— Cum au ajuns oamenii tăi aici?

— Noi Critici. Festivalul are multe spaţii mintale libere. Ne-a luat cu el, ca pe Cei din Margine şi pe alţi pânditori în întuneric. *Noi* călătorim şi schimbăm. Găsim ce nu merge bine şi noi îl Criticăm, ajutăm lucrurile stricate să se repare singure. Realizăm întunericul armonios şi matca hrănită cu mâncare caldă.

Ceva înalt şi întunecos alunecă de-a lungul curţii până în spatele lui Burya. Se întoarse rapid pentru a vedea două picioare cu numeroase articulaţii, cu labe ca ale unei găini, acoperite cu o claie de întuneric sălbatic. Picioarele îngenunchează, coborând tot trupul, până când o deschizătură se ivi, de cealaltă parte a balconului, la fel de întunecată şi de neîmbietoare precum cavitatea nazală a unui craniu.

— Vino, călătoreşte cu mine. Sora a Şaptea stătea în spatele lui Burya, între el şi biroul său. Nu era o ofertă, ci un ordin. Vei învăţa foarte multe.

— Eu… eu – Burya încetă protestele. Ridică o mână până la gât, găsi bucata de piele ce o purta în jurul acestuia şi trase de capătul ei:

— Gărzi!

Sora a Şaptea se rostogoli înainte, la fel de greoaie şi de greu de oprit ca un cutremur; îl împinse înapoi în celula mergătoare, scoţând din nou acel fornăit ciudat. Un sâsâit şi un măcănit furios se porniră în spatele ei, urmate de focuri de armă haotice imediat ce primul dintre ofiţerii trase în direcţia lor prin uşa

cabinetului. Rubenstein ajunse ţintuit la podea de două sute de kilograme de guzgani, ţinându-l la pământ; podeaua se clătină, apoi se ridică asemenea unui lift, căzu, apoi acceleră exact ca o comedie de la un târg din timpul Festivalului de iarnă. Se înecă, încercă să respire, dar înainte să se sufoce, Sora a Şaptea se ridică şi se aşeză pe ceea ce părea a fi un cuib de rămurele. Rânji la el într-un mod îngrozitor, descoperindu-şi colţii, apoi scoase o rădăcinoasă lungă şi începu să o roadă.

— Unde mă duceţi? Vă ordon să îmi daţi drumul!

— Plotsk, spuse Criticul Pentru a învăţa cum să înţelegi! Vrei un morcov?

***

Veniseră după Martin în timp ce acesta dormea. Uşa cabinei sale fu deschisă ca o furtună şi doi bărbaţi robuşti intrară; lumina se aprinse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martin pe un ton estompat.

— În picioare! Un subofiţer stătea în dreptul intrării.

— Ce..?

— În picioare!

Cuvertura fu trasă repede. Martin se trezi tras pe jumătate din pat înainte să se oprească din clipit pentru a se obişnui cu lumina.

— Drepţi!

— Ce se întâmplă?

— Taci! spuse unul dintre ofiţeri, dându-i o palmă cu dosul mâinii peste faţă. Martin căzu pe pat şi celălalt ofiţer îl luă de mâna stângă şi îi închise cătuşele în jurul încheieturii. În timp ce încerca să ajungă cu mâna la gură – umflată şi fierbinte, dureroasă dar nu rănită foarte grav, îi legară şi cealaltă încheietură.

— La închisoare. Acum!

Îl târâră afară din cameră, gol şi încătuşat, şi se grăbiră să ajungă cu el la nivelul aflat sub camerele inginerilor şi sub puntea motoarelor. Totul se petrecea intr-o lumină difuză supărătoare. Scuipă şi văzu o făşie de sânge lăsată în urmă pe podea.

O uşa se deschise. Îl împinseră înăuntru şi el căzu, iar uşa fu încuiată cu un zgomot puternic.

Şocul îşi făcu într-un final efectul. Se prăbuşi, răsucit într-o parte şi ridicat puţin pe podea. De la început până la sfârşit, asaltul nu durase mai mult de două minute.

Încă zăcea pe podea, când uşa se deschise din nou. O pereche de ghete apăru în câmpul lui vizual.

— Curăţaţi mizeria asta de aici, se auzi înfundat. Apoi, mai tare:

— Tu, în picioare!

Martin se întoarse pe partea cealaltă, să îl vadă pe locotenentul Securităţii Sauer holbându-se în jos la el. Ofiţerul asistent din Biroul custodelui stătea în spatele lui, alături de alţi ofiţeri. Martin începu să se ridice.

— Afară, ţipă Sauer la ofiţeri. Aceştia plecară. În picioare, repetă el ordinul.

Martin se ridică şi se sprijini de un perete.

— Eşti în mare încurcătură, spuse locotenentul. Nu, nu spune nimic. Eşti în mare belea. Poţi să te afunzi mai rău sau poţi să cooperezi. Vreau să te gândeşti puţin la asta.

Îi arătă o bucată solidă de material, subţire şi neagră.

— Știm ce este asta. Acum tu poţi să ne spui tot ce ştii despre ea, cine ţi-a dat-o, sau ne poţi lăsa pe noi să tragem concluziile. Aceasta nu e o sală de judecătorie civilă sau o investigaţie a unui birou de audit. Aceasta este, în cazul în care nu ţi-ai dat seama, o problemă de spionaj militar. Felul în care decizi să ne tratezi va afecta felul în care te vom trata. Înţelegi?

Martin clipi.

— N-am văzut chestia aia niciodată în viaţa mea, insistă el, pulsul său devenind din ce în ce mai rapid.

Sauer îl privi dezgustat.

— Nu fi greu de cap. Era în dispozitivul tău. Regulile navale specifică foarte clar că este ilegal să aduci sisteme de comunicare neautorizate la bordul unui crucişător de luptă. Deci, ce căuta acolo? Ai uitat să o scoţi? Cui îi aparţine, de fapt?

Martin ezită.

— Cei de la şantierul naval mi-au spus să o port. Când am venit la bord nu am realizat că voi fi aici mai mult de un schimb la un moment dat. Şi asta era o problemă.

— Cei de la şantierul naval ţi-au spus să o porţi.

Sauer îl privi cu scepticism.

— Ai luat-o pe o direcţie greşită, omule! Îţi dai seama cât valorează o chestie de genul ăsta?

Martin încuviinţă tremurând.

— Ai idee cât costă o *navă* de genul ăsta? întrebă. MiG l-a fabricat. MiG este pe cale să facă o grămadă de bani vânzând copii: chiar şi mai multe dacă va stabili un record de victorii în bătălie. Ţi-a trecut cumva prin cap că angajatorii mei principali – oamenii de la care am fost închiriat – au un interes legitim în a vedea cum şi ce ai schimbat la nava pe care ţi-au adus-o?

Sauer aruncă cartuşul pe patul lui Martin.

— Plauzibil. Te descurci bine până acum: să nu ţi se urce la cap.

Se întoarse şi bătu uşor în uşă:

— Dacă aste e ultima poveste pe care o susţii, o să i-o transmit căpitanului. Dacă ai altceva să îmi spui, anunţă-l pe ofiţerul care te supraveghează atunci când îţi aduce prânzul.

— Asta e tot? întrebă Martin în timp ce uşa se deschidea.

— Asta e tot? Sauer dădu din cap. Îţi recunoşti vinovăţia asupra unui delict capital şi mai întrebi dacă asta e tot?

Făcu o pauză şi se holbă la Martin, fără nicio expresie pe chipul său.

— Da, asta e tot. Înregistrare terminată.

Apoi plecă.

***

Vassily se duse imediat la locotenentul Sauer după percheziţia prematură în bagajele lui Rachel – speriat până peste măsură, având nevoie de un sfat. Îi spuse dintr-o răsuflare totul lui Sauer, care dădu din cap în semn de aprobare şi îl calmă înainte de a-i explica ce urmau să facă.

— Sunt mână-n mână, fiule, cel puţin asta e clar. Dar ar fi trebuit să vorbeşti cu mine primul. Hai să ne uităm la dispozitivul pe care l-ai luat de la el!

Vassily îi dădu cartuşul pe care îl furase din aparatul de transmisie al lui Martin.

Sauer îi aruncă o singură privire şi dădu din cap aprobator.

— Nu am mai văzut aşa ceva până acum, tu? Ei bine, nu-ţi face griji, este exact dovada de care aveam nevoie.

Bătu uşor cu subînţeles în canalul cauzal frânt.

— Nu ştiu de ce avea ăsta la bord, dar a fost un gest prostesc din partea lui, o încălcare evidentă şi gravă a regulilor Maiestăţii Sale. Ai fi putut veni direct la mine, fără întrebări puse, în loc să cauţi prin bagajul femeii. Ceea ce desigur că nu ai făcut, nu-i aşa?

— Uh.. Nu, domnule.

— Foarte bine.

Sauer dădu din cap aprobator din nou.

— Pentru că, dacă ai fi făcut asta, ar fi trebuit să te arestez, desigur. Dar, presupun, dacă ea şi-a lăsat uşa descuiată şi un ofiţer a încercat să îi umble prin garderobă, asta poate fi investigat.

Îngândurat, vocea lui se stinse treptat.

— De ce nu o putem aresta pe femeie, domnule? Pentru, hmm, posesie de dispozitive ilicite?

— Pentru că, Sauer se uită la Vassily în lungul nasului, ea are paşaport diplomatic. Ea are voie să poarte dispozitive ilegale în bagaje. Şi, ca să fiu sincer, are o scuză. Te-ai fi plâns dacă ar fi avut o maşină de cusut? Asta va spune că este: o maşină de fabricat haine.

— Dar am văzut *chestiile* alea, cu prea multe picioare. Mă urmăreau…

— Nimeni altcineva nu le-a văzut, spuse Sauer pe un ton liniştitor. Te cred, probabil ai văzut tu ceva. Roboţi de spionaj, probabil. Dar unii buni, destul de buni pentru a se ascunde, şi fără nicio dovadă… Ridică din umeri.

— Ce aveţi de gând să faceţi, domnule?

Sauer privi într-o parte.

— Cred că îi vom face domnului Springfield o vizită, murmură. Îl vom duce departe. Îl băgăm într-o celulă pentru puţin timp. Apoi, rânji neplăcut, vom vedea cum va acţiona diplomatul nostru. Ceea ce ne va spune exact ce înseamnă toate astea, nu?

Niciunul dintre ei nu observă perechea de chiloţei cu bulinuţe ascunsă în spatele conductei de ventilaţie din faţă, ascultând liniştită şi înregistrând totul.

Confesiuni

Lord Vanek acceleră la viteza economică de 2 G, folosindu-şi combustibilul pentru a curba continuumul spaţiu-timp din faţa sa într-o vale în care intră uşurel, fără a impune stres suplimentar asupra echipajului şi a maşinăriei. 92 de mii de tone de crucişător de luptă (cu o gaură neagră de 8 miliarde de tone în partea centrală) aveau nevoie de multă energie pentru a se pune în mişcare, dar odată pornit, putea ajunge rapid în numeroase locuri. Era nevoie de câteva zile pentru a parcurge distanța care separa locul de staţionare al *Lord Vanek* de primul punct de salt în călătoria de întoarcere în timp – dar nimic nu se compară cu anii de început pe care umanitatea i-a petrecut cu primele încercări pentru a parcurge distanţe similare.

Navele din flotă abia se îndepărtaseră cu douăzeci de ani lumină de Noua Republică, dar pe parcurs, săriseră cu patru mii de ani în viitor, făcând zig-zag între cele două componente lipsite de planete din sistemul binar în încercarea de a fugi de sub supravegherea de lungă durată care ar fi putut fi impusă de Festival. Curând, avea să înceapă partea voiajului în spaţiu, ce consta într-o călătorie către un sistem similar nu departe de Lumea lui Rochard; apoi, flota avea să parcurgă o traiectorie bizară, sărind înapoi în trecutul propriei linii fără a intersecta de fapt punctul de origine.

Pe drum, maşiniştii flotei obişnuiau să aducă provizii consumabile, apă, aer şi mâncare. Nu mai puţin de opt nave de comerţ aveau să fie golite şi abandonate să cadă pentru totdeauna printre stele, echipajele lor dublându-le pe cele ale altor nave. Voiajul avea să modifice sistemul logistic al Flotei dincolo de orice greşeală: ceva trebuia să cedeze, şi bugetul pe un an întreg pentru construirea navelor avea să meargă doar în partea operaţiunii ce ţinea de aprovizionare.

Pe măsură ce călătoreau între salturi, crucişătoarele de luptă exersau încontinuu. Pulsaţii experimentale ale lidarului se aprindeau şi se stingeau în vidul adânc, dincolo de heliopauză, pe măsură ce ofiţerii căutau soluţii de a trage în nave din altă

escadrilă. Traiectoriile rachetelor şi torpilelor erau calculate, metode de a ataca folosind laserul erau introduse în neobositele roţi dinţate ale motoarelor analitice. Depistarea navelor la mare distanţă era dificilă, pentru că nu emiteau destule radiaţii detectabile. Folosirea radarului era fără speranţă: pentru a avea destulă energie pentru a se întoarce: *Lord Vanek* ar fi produs destulă pierdere de căldură cu o valoare calorică ce ar fi putut fierbe de viu întregul echipaj. Aşa cum era, doar marile panouri de radiatoare, îndreptate spre stele şi acum licărind cu un roşu monoton, le permiteau să ţină pornit lidarul la cea mai înaltă intensitate pentru scurte perioade de timp. (Vidul este cel mai eficient izolator – iar senzorii activi, capabili să detecteze pe o distanţă de miliarde de kilometri, funcţionează la cald.)

Martin Springfield nu ştia niciunul dintre aceste lucruri. Stând în celula sa în care îşi petrecuse deja două zile într-o stare de plictiseală, lipsit de speranţă, alternând între depresie şi optimism prudent. *Încă în viaţă,* se gândea. Apoi, *Dar nu pentru mult timp*. Dacă ar fi fost ceva ce ar fi putut face. Dar la bordul unei nave spaţiale nu avea unde să fugă. Era destul de realist să înţeleagă acest lucru: dacă rămânea fără opţiuni în acest loc, era mort. Putea doar să spere că încă nu îşi dăduseră seama de ceea ce făcuse şi îi vor da drumul în loc să îl pună să lucreze pe şantierul naval.

Stătea pe patul său, într-o seară, când uşa se deschise. Se uită în sus imediat, aşteptând să îl vadă pe Sauer sau pe puştiul custodelui. Ochii i se măriră.

— Ce faci aici?

— Am venit în vizită. Te deranjează dacă iau loc?

Aprobă încurcat. Rachel se aşeză pe marginea patului. Purta o salopetă simplă, neagră, şi îşi scurtase mult din lungimea părului; felul ei de a fi era diferit, aproape relaxat. Nu purta o mască, îşi dădu seama, nu juca rolul unei femei de moravuri uşoare sau a unui diplomat într-o republică din lumea a treia, sau pe-al nimănui de fapt. Era pur şi simplu ea însăşi, o persoană formidabilă.

— Am crezut că te-au închis şi pe tine, zise el.

— Da, păi… Părea distrată. Un moment. Se uită la ceasul ei de buzunar. Ah. Se apleacă spre capătul patului şi plasă ceva mic şi metalic pe el.

— Deja am dezactivat microfoanele, spuse el. Nu vor auzi mare lucru.

Îl privi insistent.

— Mersi pentru nimic.

— Ce?

— Vreau adevărul, spuse ea categoric. În tot acest timp, tu m-ai minţit şi vreau să ştiu de ce.

— Oh. Încercă să nu fie linguşitor. Expresia ei facială era nenatural de controlată, ca liniştea dinaintea unei furtuni.

— Ai de fapt o singură şansă de a spune adevărul, spuse ea folosind tonuri conversaţionale care erau accentuate de finaluri fragile.

— Nu cred că îşi dau seama încă de faptul că tu îi minţi, dar când ne vom întoarce – ei bine, ei nu sunt atât de proşti, şi tu te afunzi din ce în ce mai adânc. Biroul custodelui va fi cu ochii pe tine. Dacă te comporţi ca şi cum ai fi vinovat, copilul-minune va trage singura concluzie posibilă.

El oftă.

— Şi dacă concluzia la care ajunge este cea corectă? Dacă eu chiar sunt vinovat?

— Am avut încredere în tine, îi spuse ea pe un ton tăios. În tine, nu ca jucător. Nu-mi place să fiu minţită, Martin. Nici în viaţa personală, nici în cea profesională.

— Ei bine… El contemplă staţia de bruiaj strălucitoare pe care ea o aşezase pe perna sa. Era mult mai uşor decât să facă faţă furiei şi faptului că era rănită.

— Dacă ţi-aş spune că mi-au spus că sunt de la şantierul naval, asta te-ar face să te simţi mai bine?

— Nu, dădu ea din cap dezaprobator. Nu eşti destul de prost să cazi într-o asemenea capcană, în niciun caz. Se uită în altă parte. Nu îmi place să fiu minţită, spuse pe un ton amar.

El se uită la ea. Rachel era un profesionist mereu la curent, spre deosebire de bărzăunii amatori ai Noii Republici; avea reflexe de analiză a discursului, detectoare de minciună, un anumit număr de dispozitive care să îl testeze, dacă asta ar fi

ţinut de o anumită situaţie, şi dacă ea nu şi-ar fi pierdut minţile complet. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu ar fi putut să o învinovăţească pentru că era supărată pe el. În locul ei, şi el ar fi fost furios. Şi mai ales rănit.

— Nu-mi place să spun minciuni, spuse el, ceea ce era adevărat. Nu fără un motiv extrem de puternic, recunoscu.

Trase aer adânc în piept, vizibil afectată.

— În clipa de faţă, eu sunt cel mai apropiat lucru de un avocat pe care-l poţi avea aici, Martin. Sunt cel mai apropiat reprezentant al guvernului tău – pe o rază de 4000 de ani şi 200 de ani lumină. Au un sistem legalist de guvernământ, chiar dacă sunt nişte înapoiaţi medievali, şi mă lasă să te vizitez în calitate de avocat. Pot pleda în cazul tău dacă se va ajunge la curtea marţială, pentru că eşti civil şi se poate să mă abat de la regulile astea. Dar asta numai dacă îmi spui totul, ca să ştiu ce apăr.

— Nu pot vorbi despre asta, spuse el simţindu-se nelalocul lui.

Îşi ridică cartea, încercând să îşi ascundă conştiinţa încărcată în spatele ei.

— Nu am voie să fac asta. M-am gândit că tu, dintre toţi oamenii, vei putea să înţelegi.

— Ascultă, spuse Rachel privindu-l duşmănos. Ţii minte ce ţi-am spus despre încredere? Sunt foarte dezamăgită. Pentru că eu chiar am avut încredere în tine, şi mi se pare că tu ai trădat această încredere. Aşa că voi fi nevoită să vorbesc foarte mult şi foarte repede pentru a te scoate din încurcătura asta, sau cel puţin să ieşi de aici viu. Şi înainte să fac asta, vreau să ştiu în legătură cu ce m-ai minţit.

Se ridică.

— Eu sunt o naivă. O naivă pentru că am avut încredere în tine şi o mare fraieră pentru că m-am încurcat cu tine. La naiba, sunt o naivă neprofesionistă. Dar am de gând să te mai întreb încă o dată şi ai face bine să îmi răspunzi sincer. Sunt multe vieţi în pericol în acest moment Martin, pentru că ăsta nu este un joc. Pentru cine mama naibii lucrezi?

Martin făcu o pauză pentru câteva secunde, ameţit din cauza unui simţ al evenimentelor ce scăpau de sub control. Nu îi pot spune, nu pot să nu îi spun. Se uită în sus, întâlnindu-i privirea pentru prima dată.

Expresia de om rănit îl făcu să ia o decizie – niciun tip de raţionalizare nu l-ar fi ajutat să doarmă dacă ar fi lăsat-o să plece în starea asta. Simţindu-se trădată de singura persoană în care fusese în stare să aibă încredere pe o rază de ani-lumină. Un moment de neprofesionalism merita un răspuns pe măsură. Gura lui era uscată şi spuse încurcându-se:

— Lucrez pentru Eschaton.

Rachel se aşeză pe pat cu greu, ochii larg deschişi exprimând neîncrederea.

— *Ce?*

El ridică din umeri.

— Crezi că singura modalitate a lui E de a face faţă problemelor este de a arunca un pietroi peste ele? întrebă el.

— Glumeşti?

— Nu.

Simţea un gust amar în gât.

— Şi cred cu tărie în ceea ce fac, altfel nu aş fi aici acum, nu? Pentru că sincer, alternativa la ceea ce se întâmplă este să arunci o bombă de mărimea unei planete asupra problemei. Eschaton-ul consideră că asta e cea mai uşoară soluţie. Şi provoacă reacţia dorită. Sperie oameni. Dar în realitate, în mare parte a timpului, celor din anturajul lui le place să rezolve problemele mult mai puţin zgomotos prin intermediul oamenilor ca mine.

— De cât timp?

— Aproape 20 de ani. Ridică din umeri din nou. Asta e tot ce trebuie să ştii.

— De ce? îşi băgă mâinile între genunchi, ţinându-le strânse, uitându-se la el cu o expresie confuză şi tristă.

— Pentru că – încercă să îşi adune gândurile împrăştiate. Crede-mă, Eschaton-ul preferă ca oamenii ca tine să facă mai întâi treaba. Scuteşte multă lume de durere. Dar o dată ce flota s-a mutat, şi tu ai pierdut disputa în favoarea lor, nu mai rămăsese nicio altă alternativă. Doar nu crezi că au pus la punct toate lucrurile necesare pentru o traiectorie în timp închisă şi să nu o ducă la bun sfârşit? Trase aer adânc în piept. Asta e genul meu de sarcină. Sunt un instalator, atunci când Eschaton-ul vrea să repare în linişte o scurgere.

— Vrei să spui că eşti un agent.
— Da, căzu el de acord. La fel ca tine.
— La fel ca mine. Scoase un sunet care s-ar fi dorit un râset.
— La naiba, Martin. *Nu* la asta mă aşteptam să aud de la tine!
— Aş fi vrut ca toate astea să nu se fi întâmplat, în special, având în vedere că ah, suntem noi la mijloc.
— Şi eu, cu atât mai mult, spuse ea tremurând. Asta e tot?
— Asta e tot! Asta e tot ce îţi ascundeam, jur.
Urmă o pauză lungă.
— În regulă, a fost destul de profesionist, nu?
Dădu din cap aprobator.
— Da.
Se uită la ea.
— Nu-mi place să mint şi nu am minţit până acum nici nu am ascuns adevărul în legătură cu ceva. Îţi dau cuvântul meu.
— Oh, bine. Trase aer adânc în piept şi rânji obosită, arătând în acelaşi timp şi amuzată şi uşurată.
— Te-a măcinat mult chestia asta, nu? întrebă el.
— Mda, ai putea să îi spui şi aşa, spuse ea cu puternică ironie în glas.
— Hmm. Îi întinse mâna. Îmi pare foarte rău. Sincer.
— Scuzele sunt acceptate. Cu o condiţie. Îi strânse mâna scurt, apoi îi dădu drumul. Acum, ai de gând să îmi spui ce planuri are Eschaton-ul pentru noi?
Martin oftă.
— Da, atât cât ştiu şi eu. Dar trebuie să te previn, nu-i a bună. Dacă nu părăsim această navă înainte de a ajunge aici, probabil că vom muri…

***

Călătoritul în timp destabilizează istoria.
Istoria este copilul contingenţei. Atâtea evenimente depind de neînţelegeri critice sau întâlniri trecătoare încât chiar şi aripa apocrifă a unui fluture poate porni o furtună în scurt timp. O singură telegramă prost înţeleasă în luna iunie a anului 1917 a permis ca revoluţia bolşevică să devină o posibilitate; un singur spion în 1958 a mărit perioada Războiului Rece cu zece ani. Şi fără astfel de evenimente, ar fi fost posibilă existenţa unei fiinţe ca Eschaton-ul?

Desigur, într-un univers ce permite călătoria în timp, istoria în sine devine instabilă şi echilibrul poate fi restaurat când mecanismul diabolic se scoate singur din peisaj. Dar acesta e un confort insuficient pentru trilioanele de entităţi care încetează în linişte să mai existe în preajma izbucnirii unei furtuni de timp.

Este foarte puţin surprinzător ca, atunci când fiinţe inteligente apar într-un astfel de univers, ele să caute să utilizeze curbele liniei de timp pentru a-şi preveni propria dispariţie. Călătoria cu o viteză mai mare decât cea a luminii fiind posibilă, relativitatea generală ne spune că nu poate fi diferenţiată de călătoria în timp; şi această analogie face ca tehnologiile pentru anihilare totală să fie îngrozitor de accesibile. În organizaţiile mici, absurde, ca Noua Republică se caută să se obţină un avantaj asupra contemporanilor şi asupra rivalilor. În comunităţile mari, se caută să se stabilizeze propriul univers în formatul cel mai propice pentru ei. Frecuşurile cu alte societăţi pot fi la fel de simple ca a-şi preîntâmpina rivalii, în a-i şterge din analele istorice stabile sau pot fi la fel de sofisticate ca a interveni în epocile timpurii ale marelui bang, înainte de decăderea câmpului Higgs în forţele fundamentale separate care ţin universul legat pentru a asigura raţia corectă de constante fizice pentru a menţine viaţa.

Acesta nu este singurul univers; departe de a fi aşa. Nu este nici măcar singurul univers în care există viaţă. Exact ca un organism viu, universurile se află într-un echilibru la marginea haosului, mici bule de spaţiu care ciupesc atmosfera şi ies la suprafaţă, mărindu-se şi contractându-se, dând naştere în mod constant la alte bule de spaţiu-timp condensate. O grădină de cristal hiperdimensională plină de copaci ciudaţi purtând fructe ciudate.

Dar celelalte universuri nu prea ne sunt nouă de folos. Sunt prea multe variabile în ecuaţie. În vreme ce prima explozie de energie care semnalează naşterea unui univers se răceşte, câmpul de forţe plin de mişcare care declanşează expansiunea iniţială devine subţire, apoi se descompune într-o masă complexă de alte forţe. Constantele care determină mărimile lor relative sunt stabilite întâmplător. Sunt universuri ce au doar două tipuri de forţe, altele au mii (al nostru are cinci). Sunt

universuri unde electronii sunt imenşi: fisiunea nucleară este atât de simplă încât era formării stelelor ia sfârşit la mai puţin de un milion de ani după Big Bang. Chimia e dificilă în acest caz şi cu mult înainte ca viaţa să se dezvolte, aceste universuri nu conţin decât stele pe moarte şi găuri negre, punctul culminant al creaţiei având un sfârşit prematur.

Sunt universuri unde fotonii au masă – altele unde este prea puţină masă în univers pentru a atinge finalul şi pentru a fi zdrobit la finalul timpului. Sunt, de fapt, o infinitate de universuri şi toate sunt de nelocuit. Există o infinitate mai mică de posibile universuri locuibile şi, în unele din ele, viaţa inteligentă evoluează, dar mai mult de atât nu vom şti niciodată. Călătoria de la un univers la altul este aproape imposibilă; materiale ce există într-unul pot fi instabile în celălalt. Deci, prinşi în propriul acvariu de spaţiu, plutim prin grădina de cristal a universurilor pe care le ştim şi printre formele de inteligenţă pe care le cunoaştem, fiinţe ca Eschaton-ul făcând tot ceea ce se poate ca ceilalţi, mai puţin dotaţi intelectual, să nu distrugă totul.

Omul în gri îi explicase toate aceste lucruri lui Martin pe larg, acum 18 ani.

— Eschaton-ul este interesat să menţină integritatea mersului lucrurilor în lume, spusese el. Este şi interesul nostru, de fapt. Odată ce oamenii încep să se bage în paradoxurile cauzale mai obscure, se pot întâmpla tot felul de efecte secundare. Eschaton-ul este vulnerabil la astfel de lucruri exact ca orice fiinţă din Univers – nu a creat acest loc, ştii asta, doar locuieşte aici împreună cu ceilalţi. Poate fi o fiinţă cu o inteligenţă supraumană sau un mănunchi de inteligenţe, poate avea resurse pe care noi nici nu le înţelegem, dar poate fi exterminat foarte repede. Doar câteva arme nucleare la locul potrivit înainte de a fi devenit conştient, înainte de a ieşi din reţelele pre-Singularitate ale secolului al XXI-lea. Fără Eschaton, speciile umane probabil ar fi dispărut până acum.

— Epistemologia nu plăteşte facturi, remarcă Martin pe un ton sec. Dacă vă aşteptaţi ca eu să fac ceva riscant…

— Am aprecia asta. Bărbatul dădu din cap. Avem nevoie de nişte comisioane duse la bun sfârşit şi nu toate sunt sigure. Mare parte din timp va trebui să faci mai mult decât să observi

anumite lucruri şi să ne spui nouă despre ele. Ocazional, dacă este o ameninţate serioasă, ţi se va ordona să acţionezi. De obicei, în moduri subtile, ascunse, dar întotdeauna vei fi în pericol. Însă sunt recompense.

— Descrie-le, spuse Martin punând paharul cu băutura neterminată pe masă.

— Sponsorul meu este pregătit să te plătească foarte bine. O parte din plată va fi că putem să te ajutăm dacă vei face cerere pentru prelungirea şi continuitatea reşedinţei.

Tehnologiile de prelungire a vieţii, permiţând o speranţă de viaţă mai mare de 160 de ani, erau disponibile pe majoritatea lumilor dezvoltate. Sistemul era ţinut sub control la fel ca toate practicile medicale. Controalele şi licenţele erau o relicvă a Greşelii, scurta perioadă din secolul al XXI-lea, când populaţia Pământului sărise de punctul de zece miliarde (înainte de Singularitate, când Eschaton-ul trecuse de formele de inteligenţă umane şi refăcuse cartea de reguli). Efectele de după suprapopulare încă speriau planeta, iar răspunsul la această problemă era regula de fier – dacă cineva doreşte să trăiască peste limita sa naturală, trebuie fie să demonstreze că are o capacitate extraordinară, un motiv pentru care ar trebui lăsat să mai supravieţuiască, sau poate să ia tratamentul şi să emigreze. Erau puţine reguli pe care toate triburile fracturate ale Pământului şi toate culturile şi companiile le urmau, dar din interes comun, aceasta era una dintre ele. Să se facă o excepţie pentru tine prin intervenţia directă a Eschaton-ului….

— Cât am la dispoziţie să mă gândesc la asta? întrebă Martin.

— Până mâine. Omul în gri îşi consultă carneţelul. 10.000 pe an avansul. 10.000 sau mai mult ca bonus dacă vei fi pus să faci ceva. Şi un statut de excepţie, esenţial în cadrul comitetului populaţiei. În plus, vei ajuta umanitatea, apărând-o de acţiunile unora dintre cei mai necumpătaţi, ca să nu zic proşti, membri. Mai vrei ceva de băut?

— E în regulă, spuse Martin. *Sunt dispuşi să mă plătească pentru ceva pentru care m-aş oferi voluntar?* Se ridică. Nu am nevoie de încă o zi ca să mă mai gândesc. Puteţi conta pe mine.

Omul în gri zâmbi fără umor.

— Mi s-a spus că ăsta e răspunsul pe care îl voi primi de la tine.

***

Echipa de aur era în plină alertă. Nicio privire nu se întoarse atunci când căpitanul Mirsky intră în încăpere, urmat de comodorul Bauer şi echipajul său.

— Comandant Murametz, te rog raportează.

— Da, domnule. Saltul în timp peste 300 de secunde. Locaţia stabilită confirmată, semnalele operaţionale. Toate sistemele funcţionează la parametri normali pentru a da drumul la planul C. Suntem gata să luăm poziţiile de atac imediat ce daţi ordinul, domnule.

Mirsky dădu din cap aprobator.

— Domnilor, continuaţi conform planului.

Comandantul aprobă şi îi spuse încet instrucţiunile secundului său pentru ca acesta să le noteze. În toate celelalte zone ale navei, sirenele urlau: zdrăngănitul provocat de ofiţerii care alergau să-şi ocupe posturile nu trecea dincolo de pereţii despărţitori, dar cu toate acestea, atmosfera era tensionată. Conversaţii private începură între ofiţerii care discutau despre circuitele tactice în diferite posturi ale aceleaşi încăperi.

— Suntem gata pentru salt în 20 de secunde, anunţară cei de la Relativistică.

Rachel Mansour, purtând uniforma de inspector, fără arme, stătea inconfortabil, aproape de un perete, studiind o consolă plină cu instrumente peste umărul unui subofiţer. Mânere de alamă şi leduri mari roşii străluceau în faţa ei. Un cap de câine din cositor lătra încetişor dintr-un comutator izolant. Cineva îşi petrecuse jumătate de viaţă lustruind gravura până când aceasta avea să strălucească. Părea o ironie amară, să observi o operă de artă într-un moment de război. Situaţia era, se gândi ea, mai mult decât respingătoare şi faptul de a găsi ceva, chiar şi în mică măsură, frumos, făcea lucrurile chiar şi mai rele.

Festivalul: dintre toate lucrurile stupide pe care Noua Republică le ataca, Festivalul era cel mai rău. Vorbise cu Martin despre asta, punând cap la cap informaţiile ei cu ale lui. Împreună, ajunseseră la o concluzie oribilă.

— Herman a fost surprinzător de vag în ceea ce priveşte aceasta problemă, recunoscu Martin. În mod normal, el ar trebui să aibă o grămadă de informaţii. Fiecare cuvânt înseamnă ceva. Dar se poartă ca şi când nu ar vrea să spună multe lucruri despre Festival. Ei sunt… aşa le spunea el, fabrici de arme mobile. Nu ştiu dacă tu ştii despre Viaţa…

— Roboţii celulari, jocul?

— Exact, ăsta e. Armele mobile sunt roboţi celulari mobili. Sunt structuri de forme de viaţă complexe, care se reproduc singure sau structuri celulare mai simple. O astfel de fabrică e ciudată. Periodic, se împachetează singură într-un sistem foarte dens, mobil care migrează de-a lungul unei grile pe o suprafaţă de câteva sute de metri pătraţi. Apoi se desface în două părţi egale care se împachetează şi îşi iau zborul în direcţii opuse. Herman spunea că ei sunt un analog al spaţiului real: îi numea robotul Boyce-Tipler. Probe interstelare autoreproducătoare, mai încete decât lumina, care sunt trimise în spaţiu pentru a strânge informaţii şi pentru a le aduce înapoi la centru. Doar că Festivalul nu este o flotă de roboţi proşti. Mai are procesoare de upload, milioane de minţi uploadate care merg mai repede decât timpul când există resurse care să le susţină, downloadate în memorii de lungă durată pe parcursul călătoriilor lungi.

Rachel se cutremură la acest gând şi el o îmbrăţişă, neînţelegând cauza îngrijorării ei. L-a lăsat să o ia în braţe, nedorind ca el să îşi dea seama că fusese cel care o supărase. Avusese de-a face cu minţi uploadate până atunci. Cele de primă generaţie, proaspăt ieşite din universul păpuşilor de carne, nu constituiau o problemă: copiii erau cei care-i puneau probleme. Născuţi, dacă se poate spune aşa, într-un mediu virtual, se abătuseră rapid de la orice normă de umanitate pe care ea o înţelegea. Mai grav, felul lor de a percepe lumea era sărac. Ceea ce era bine, atâta timp cât nu aveau de-a face cu ea, dar când se întâmpla acest lucru, foloseau nanosisteme avansate pentru dezmembrări şi uneori ei *distrugeau*, în mod accidental, lucruri – cum ar fi planetele.

Nu era răutate intenţionată, pur şi simplu crescuseră într-un mediu în care informaţia nu era transmisă decât dacă cineva

dorea, unde moartea şi distrugerea erau reversibile, unde baghetele magice funcţionau şi halucinaţiile erau periculoase. Universul adevărat avea alte reguli, reguli de care fugiseră strămoşii lor îngroziţi imediat ce procesul de migraţie al minţilor în reţele de calculatoare distribuite fusese dezvoltat.

Festivalul părea a fi o mare problemă. Pe de o parte, o civilizaţie de minţi uploadate, folosite pentru propriul lor univers omnipotent, deciseseră, dintr-un motiv puţin evident să meargă mai departe şi să o facă pe turiştii galactici. Pe de altă parte, maşinării fizice de mare subtilitate şi putere erau obligate să le respecte ordinele la fiecare strigare. Roboţii tufiş, spre exemplu: să luăm un copac cu ramuri şi frunze. Fiecare creangă tăiată în două ramuri egale la fiecare capăt, cu legături complete flexibile între ele. Proces repetat inclusiv până la nivel molecular, fiecare creangă terminală având la cap un nanomanipulator. Rezultatul era o ceaţă argintie cu un centru de forma unei gantere, strălucind cu o lumină coerentă, capabilă să schimbe forma, să dezmembreze şi să refacă orice obiect fizic în funcţie de propria dorinţă, în stare să reconstruiască aproape orice în forma fizică dorită, începând chiar de la cele de mărimea unui atom. Aceşti roboţi erau infanteria de ultimă generaţie. Dacă îi împuşcai, înghiţeau gloanţele, le îmbinau în şi mai multe crengi şi îţi mulţumeau pentru metalul donat.

— Sunt îngrijorat pentru ce se va întâmpla când vom ajunge acolo, admise Martin. Îşi frângea mâinile în timp ce vorbea, accentuând punctele tari ale conversaţiei fără să îşi dea seama.

— Nu cred că noii republicani pot înţelege cu adevărat ce se petrece. Ei prevăd un atac şi îi înţeleg de ce... Festivalul a distrus economia politică şi socială a unei colonii de-a lor la fel de bine cum ar fi fost dacă ar fi bombardat cu arme nucleare şi ar fi şters-o de pe orbită, dar nu văd nicio posibilă cale către o înţelegere. Nu va fi niciun punct comun acolo. Ce vrea de fapt Festivalul? Ce l-ar putea face să plece şi să lase Noua Republică în pace?

— Am crezut că nu îţi place Noua Republică, îl provocă Rachel.

Pe faţa lui apăru o grimasă.

— Şi presupun că ţie îţi place? Nu îmi place sistemul lor şi ei ştiu asta. Din cauza asta stau în celulă în loc să fiu în cabina mea sau pe puntea inginerilor. Dar… Ridică din umeri. Sistemul lor social e una, dar oamenii sunt oameni oriunde te duci, încearcă să se înţeleagă unii cu alţii în acest univers nebun. Nu îmi plac ca indivizi, dar asta nu înseamnă că îi vreau pe toţi morţi. Nu sunt monştri şi nu merită ceea ce îi aşteaptă, iar viaţa nu e corectă, nu?

— Ai avut şi tu contribuţia ta la chestia asta.

— Da. Îşi plecă privirea în pământ, concentrându-se intenţionat pe ceva invizibil pentru ea. Aş vrea să existe o alternativă. Dar Herman nu îi poate lăsa să scape pur şi simplu! Fie cauzalitatea este o lege solidă, fie lucrurile se strică. Mult mai bine ar fi ca manevra lor pur şi simplu să nu reuşească, că întreaga misiune să arate ca o dezordine de rahat, decât să aibă succes şi să încurajeze viitori aventurieri să încerce o strategie asemănătoare în timp, asemenea inamicilor lor.

— Şi dacă eşti lovit de catarg pe măsură ce nava se îndreaptă spre furtună?

— Nu am spus niciodată că sunt omniscient. Herman a spus că încearcă să mă scoată de aici, dacă îndeplinesc misiunea. Aş fi vrut să ştiu ce are în plan. Care sunt opţiunile *tale*?

Buzele ei tremurară.

— Poate el l-a mituit pe şeful meu – m-a învăţat ca niciodată să nu călătoresc pe mare fără o barcă de salvare.

Martin pufni, evident neînţelegând ce voia să spună.

— Ei bine, se spune că întotdeauna căpitanul se duce odată cu nava sa, păcat că nu se menţionează niciodată adunătura de negri care se îneacă în camera motoarelor.

Un anunţ de la cârmă o aduse pe Rachel înapoi în prezent.

— Salt în 100 secunde.

— Situaţia, vă rog, spuse comandantul Murametz. Fiecare post strigat în ordine, totul mergea strună. Timpul până la tranziţie?

— 40 secunde. Momentul de spin al nucleului în progres. Aruncarea masei negative în proces.

Mult sub picioarele lor, singularitatea masivă în centrul sistemului de condus se desfăşura, eliberând un impuls în vidul

energetic ce înconjura continuumul spaţiu-timp. Nu exista nicio vibraţie, nicio senzaţie de mişcare – nici nu putea fi. Spinul, în contextul unui spaţiu de mişcare, era proprietatea unor bucăţi de spaţii sucite, nimic de a face cu materia, aşa cum o înţelegeau majoritatea oamenilor.

— Comandant Murametz, continuă. Căpitanul stătea în spate, cu mâinile strânse la spate.

— Comodore, la ordinele tale?

Bauer aprobă.

— Continuă la iniţiativa proprie.

— Tranziţie în progres… suntem liberi. Punctele de referinţă stabile.

— Fără obstacole, strigă Radar Unu. Hm… se pare că suntem pe muchie.

— 10 G, drept în punctul principal, spuse Ilia.

Arăta aproape plictisit; repetaseră chestia asta de mii de ori numai în ultimele trei zile.

— Confirmă poziţiile fixe, apoi dă-mi o scanare pasivă. Profil standard.

— Da, domnule! Sistemul de navigaţie verificat, avem o stea fixată. Da, suntem într-o situaţie un pic mai delicată decât data trecută. Observ pierdere de căldură la un depozit al *Cancelarului Romanoff*; au trecut.

Asta îi înveseli. Chiar şi la o acceleraţie constantă de 10 G, scăparea câtorva unităţi astronomice ar fi fost recuperată în câteva zile.

— Nu există nimic în faţă.

— Porneşte lidarul. Puţin câte puţin, frontal 90 grade.

— Emisia pornită – acum. Profil stabil.

Ecranul principal al simulării arăta megawaţi de lumină laser curgând în adâncurile spaţiului, majoritatea violet închis, desfăşurându-se după pulsul ceasului navei.

— Scanarea completă. Lidar închis.

Radar Doi:

— E ceva în spate! Raza de acţiune – Dumnezeule! Domnule, suntem chiar deasupra lor. Raza de acţiune 60 kilometri K, se pare că e metal.

Pe faţa lui Bauer apăru un rânjet ca de rechin.

— Cârmă: măreşte puterea militară la maximum în 10 secunde. Cursul: plus 10, minus 40.

— Da, domnule, stabilesc cursul la plus 10, minus 40. 21 G în 5… 3… acum!

Ca majoritatea puterilor regionale, Flota Noii Republici adoptase standardele terestre pentru G-uri – 10 metri pe secundă la pătrat. La puterea maximă militară, *Lord Vanek* putea să treacă de la un start de pe loc la velocitatea necesară pentru a ieşi dintr-un sistem solar în mai puţin de 60 secunde. Fără un act echilibrat, schimbarea traiectoriei în spirală a centrului în opoziţie faţă de curbarea spaţiului în jurul navei, ar fi făcut bucăţi întreg echipajul. Dar faptul că aveau un asemenea nucleu de propulsie avea propriul preţ – o rachetă bazată pe fisiune, mai înceată decât lumina, putea, la distanţe foarte mici să depăşească sau să răstoarne nava şi aşa încetinită de masa cât a unui munte.

— Radar, vreau câteva date despre acest salt.

Mirsky se aplecă înainte.

— Da, domnule!

Un plan apăru pe monitorul central. Rachel îşi concentră atenţia asupra informaţiilor înregistrate, uitându-se peste capul subofiţerului Borisovitch.

— Primim confirmarea…

Radar Doi:

— Avem mai multe contacte. Repet, am primit mai multe contacte.

— Cât de departe? întrebă căpitanul.

— Sunt… prea aproape. Domnule, sunt foarte slabe! I-a luat grilei de analize doar câteva secunde să ne dea rezultatele, de fapt. Probabil că sunt emiţători negri cu procedee secrete. Raza 90 K, 1,3 M, 7 M, un altul la 250 K… suntem chiar în mijloc!

Rachel închise ochii. Simţi un fior rece pe şira spinării pe măsură ce se gândi la fabrici de roboţi mici, replicatori, roiuri de arme autoreproducătoare înmulţindu-se pe orbite joase în jurul unei luni de gaz gigantice; respiră adânc şi deschise ochii.

Radar Doi îi întrerupse gândurile:

— Ţintă! Raza 6,9 clicuri M, profil de mare propagare. Cursul minus 55, plus 20.

Mirsky se întoarse către ofiţerul executiv:

— Ilia, ai comanda.

— Da, domnule! Treceţi noul contact ca ţintă alfa. Adoptaţi traiectorie convergentă pentru alfa, cea mai apropiată trece la 30 K, putere militară la maxim.

— Da, domnule, ţintim alfa.

— Vă aşteptaţi la ceva, domnule? Ilia spuse încet. Rachel îşi înclină capul puţin, pentru a-şi îndrepta toată atenţia sporită asupra conversaţiei dintre cei doi ofiţeri superiori din spatele camerei.

— Normal că da. Ceva a distrus toată flotila de apărare a sistemului, murmură Mirsky. Ceva care stătea acolo, aşteptându-i. Nu aştept nimic altceva decât contacte ostile imediat ce ieşim din salt.

— Nu mă aşteptam să fie atât de aproape totuşi, spuse Murametz arătând îngrijorat.

— A trebuit să fac nişte cercetări, dar mulţumită inspectorului Mansour, spuse arătând în direcţia ei, ştim câte ceva despre abilităţile lor, care sunt puţin alarmante. Informaţia nu se găseşte în cărţile standard de spionaj pentru că proştii nu consideră că merită menţionată. Luptăm împotriva cornucopiilor, înţelegi, şi nimeni din Serviciul Naval de Spionaj nu s-a obosit să întrebe ce poate face din punct de vedere tactic o fabrică de roboţi.

Comandantul Murametz dădu din cap.

— Nu ştiu. Domnule? Are cumva caracter militar?

— Da. Vezi tu, roboţii se pot reproduce. Şi pot produce mănunchiuri stelare.

— Mănunchiuri stelare… pe faţa lui apăru lămurirea. Ilia arătă şocat.

— Cât de mari sunt? îl întrebă pe Căpitan.

— Jumătate de kilogram de masă. Pot intra nenumărate circuite de ghidare într-un gram de nano-maşinărie cu substrat de diamant. Maşinăriile care le lansează cântăresc probabil un sfert de tonă – dar o mare parte din ea este antimaterie stocată pentru a da putere generatoarelor de raze de particule neutre. La prima vedere, ar putea fi mii de astfel de chestii în univers. Probabil asta reprezintă aceste contacte poziţionate atât de jos.

Dacă cuplezi una dintre ele şi se lansează pe tine, te poţi aştepta ca mănunchiul stelar de pe razele de particule să iasă la viteze de peste 10.000 G. Dar desigur că nu îl observi decât dacă reuşeşti să-l fixezi şi dacă poţi vedea ceva radiaţii împrăştiate în părţile laterale. Pe scurt, suntem practic într-un câmp minat, iar minele pot trage în noi cu rachete relativistice.

— Dar… Ilia arăta speriat. Am crezut că asta e o setare de tragere standard!

— Este, comandante, spuse Bauer pe un ton sec.

— Ah. Ilia se înverzi.

— Dispersie! Era Radar Trei. Avem dispersie! Ceva se lansează de la ţinta alfa, acceleraţia 1,3 – nu, 1,5 G. Raze gama în pregătire la 1,4 MeV.

— Logat drept candidatul unu, spuse Ilia. Pe un ton urgent: domnule, cer permisiunea pentru preluarea controlului imediat.

— Aprobată, zise repede căpitanul.

Rachel privi de jur împrejur la staţiile camerei de operaţii militare. Ofiţeri aplecaţi asupra staţiilor de lucru, vorbind repede în căşti şi ajustând contactele de alamă. Mirsky se duse la postul de comandă şi stătu lângă umărul lui Ilia.

— Pune radarul să caute vârfuri de energie, adăugă el. Va fi foarte dificil. Dacă am dreptate, suntem în mijlocul unui câmp minat controlat de o platformă centrală de comandă. Dacă avem scurgeri din nou, nu vom scăpa de aici.

Rachel se aplecă şi ea, concentrându-se pe marele ecran. Se gândi că e remarcabil: dacă aşa lucrau ei în echipă, atunci cu puţin noroc aveau să ajungă pe orbita joasă a Lumii lui Rochard.

Tensiunea crescu în următoarele 10 minute, pe măsură ce *Lord Vanek* acceleră în direcţia ţintei. Singularitatea traiectoriei era aproape de nedetectat, chiar şi la distanţe mici (depistarea unei mase de mărimea unui munte la un milion de kilometri era greu de realizat chiar şi de cel mai performant detector de valuri de gravitate), dar tot ceea ce avea de făcut punctul forte al inamicului era să pornească un radar puls-doppler şi crucişătorul de război avea să apară pe ecran ca un deget umflat. Prima regulă a războiului stelar – şi a războaielor intre submarine care se petrecuseră demult – era: dacă te pot vedea, te pot omorî.

Pe de altă parte, nava inamică nu avea cum să fie sigură asupra poziţiei exacte a navei lor. Acesta îşi schimbase cursul subit după închiderea lidarului de detecţie. Încă patru pulsuri de lumină străbătuseră partea exterioară a navei, pe măsură ce alţi membri ai escadrilei ajunseră şi îşi ocupaseră locurile – de atunci, numai linişte.

— A doua depistare! strigă Radar Unu. O altă ţintă mişcându-se. Raza acesteia este 47 clicuri M, vectorul către sursa 3 a lidarului, *Suvaroff*-ul.

— Confirmă sursa şi acceleraţia, ordonă Ilia. Loghează-l drept candidatul doi.

— Confirm încă trei, spuse Radar Doi. O altă sursă, raza 90 clicuri M. Destinaţie beta. Sunt mai multe în zona asta, nu?

— Aveţi grijă la…

— Al treilea ecou de la ţinta locală alfa, strigă Radar Doi. Împrăștiere relativă pentru candidaţii 1 şi 2. Se pare că e vorba de o a treia rachetă. Aceasta vine spre noi.

— Spune-mi timpul rămas până la impact, spuse Mirsky posomorât.

Rachel îl studie. Mirsky era un vulpoi bătrân şiret, dar deşi îşi dăduse seama de ce se întâmpla, nu înţelegea cum avea să scoată alunele din foc. În orice moment, se aştepta să audă urletul alarmelor în timp ce unul sau altul dintre observatori detecta zgomotul de semnalizare al unui curent de particule relativistice, cu un mănunchi stelar purtat de raze, repezindu-se asupra lor, şi pe deasupra, înarmat cu un cargo de antimaterie.

Desigur, era prea mult să aştepţi de la guvernul Noii Republici să realizeze exact cât de tare erau surclasaţi. Prejudecata lor culturală era în asemenea hal încât le era greu să înţeleagă complet un pericol precum Festivalul. Chiar şi cei mai buni tacticieni pe care îi aveau, aceia care înţelegeau tehnologia interzisă a fabricilor de roboţi autoreproducători şi a mănunchiurilor stelare, nu realizau efectele atacurilor Festivalului.

Şansele navei *Lord Vanek* de a supravieţui acestui atac erau foarte mici. De fapt, întreaga lor expediţie era bazată pe faptul că inamicul contra căruia luptau era destul de uman în concepţie pentru a înţelege conceptul de război şi a folosi tipul

de arme pe care nişte maimuţe supra-educate le-ar folosi pentru a le arunca una asupra celeilalte. Rachel avea un sentiment neliniştitor, deznădăjduit că acţionând fără aceste preconcepţii, Festivalul ar fi mult mai periculos pentru forţa expediţionară a Noii Republici decât şi-ar fi putut imagina ei. Din păcate, se părea că va fi prezentă când vor învăţa pe calea cea dură că războaiele interstelare de agresiune erau mult mai uşor de pierdut decât de câştigat.

— Mai multe dispersii. Ţintă gamma! Avem o nouă ţintă – raza de acţiune 270 clicuri M. Ah, o nouă rachetă lansată!

— Asta este… Ilia făcu o pauză. O bază pe unităţi de absorbţie la cub? O bază M, dacă vor fi distribuite egal în sistemul extern. Arăta năucit.

— Doar nu crezi că lupţi împotriva oamenilor, nu? întrebă Mirsky. Aceasta este o reţea integrată de apărare robotizată. Şi este mare. Uluitor de mare!

Arăta destul de mândru de perspicacitatea sa.

— Amiralitatea nu a ascultat atunci când le-am explicat prima dată, înţelegi? adăugă el. Acum 18 ani, unul dintre motivele pentru care nu am fost avansat…

— Am auzit, spuse Bauer rapid. Continuă, căpitane!

— Da domnule. Soluţii pentru ţinta alfa?

— Controlul de atac: timp până la atacul ţintei alfa: 200 secunde, domnule.

— Hmm. Mirsky se uită la display. Comandante, părerea ta.

Ilia înghiţi în sec.

— M-aş apropia mai mult şi aş folosi reţeaua laser.

Mirsky dădu din cap, uşor.

— Uiţi că pot avea lasere cu raze X. Spuse apoi mai tare: Relativitatea, vreau să vă pregătiţi pentru un micro-salt. La comanda mea, vreau să scăpăm de aici în 5 secunde. Destinaţia poate fi oriunde în perimetrul a 10 unităţi astronomice, nu am pretenţii. Puteţi face asta?

— Da, domnule. Miezul este încărcat la maxim. Putem face asta. Menţinut la T minus 5 secunde, acum.

— Arme: vreau 6 SEM de calibrul 20 pe ţeavă, armate şi pregătite pentru lansare în 2 minute. Focoasele programate pentru emiterea direcţională de electroni în 2 minute, pe o

întindere de 20 grade. Trei dintre ele merg la ţinta alfa, păstrează-le pe celelalte două de rezervă pregătite să fie lansate la 5 secunde după notificare. Apoi, încărcaţi şi înarmaţi două torpile. Vreau să fie gata când am nevoie de ele.

— Da, domnule, trei pentru alfa, trei de rezervă şi torpile. Domnule, 6 gloanţe pe ţeavă pregătite pentru comanda dumneavoastră. Echipajul încarcă torpilele acum, ar trebui să fie gata în aproape 4 minute.

— E bine de ştiut, spuse Mirsky, un pic cam acid. Locotenentul de la consola de armament tresări în mod evident. La fel şi pentru tine, adăugă căpitanul.

— Proximitate în 120 secunde, domnule. Lansare optimă în 80.

— Planifică poziţia celor mai apropiate mine identificate. Arată vectorii la comandă a staţiei alfa. Presupunând că trag proiectile la acceleraţie constantă de 10 kilo-G. Chiar ne pot prinde în 40 secunde?

— Verific, domnule.

Navigaţia:

— Domnule, nu ne pot nimeri înainte ca noi să scoatem postul de comandă, decât dacă ţinta alfa are ca atu vreun demon sau doi de viteză pe mânecă. Dar ne pot prinde 15 secunde mai târziu.

Mirsky aprobă.

— Foarte bine. Arme: lansăm la 40 secunde pentru ţintă. Cârma, relativitatea: la contact plus 5 secunde, asta înseamnă 5 secunde după ce tragem asupra ţintei, iniţiaţi micro-saltul.

— Lansăm la T minus cinci zero secunde, domnule… marcat.

Rachel urmărea displayul, o aglomerare de puncte roşii şi linii alungite. Propriul lor vector proiectat, în albastru, se îndreptă spre unul din punctele roşii, apoi se opri în mod subit. În orice secundă, se gândea, avea să se întâmple ceva grav.

Arme:

— T minus 30. Rachetele încălzite. Grila de lansare se activează. T minus 20.

Radar Unu întrerupse:

— Detectez o aglomerare la pupă.

— Zece secunde. Şinele de lansare energizate, adăugară cei de la postul de armament.

— Trageţi conform planului!

— Da, domnule. Navigaţie updatată. Platformele inerţiale asigurate. Armele încărcate, focoasele sigure.

— Particule de lumină, ţipă Radar Unu. Explozie mare la 6 clicuri M de-aici, purtând 62 cu 59. Se pare că, la naiba, am pierdut unul din crucişătoarele noastre. Primesc semnale ale unor particule la pupă. Purtând 177 cu 5, distrugeri laterale, fără rază de atac încă…

— Cinci secunde până la lansare. Lansarea începe, prima rachetă funcţională. Sistemul de detecţie a luminii acţionat. Direcţia energizată. Confirm aprinderea motorului primei rachete. A doua rachetă încărcată, are undă verde… funcţionează. Lansată. Direcţie energizată. A treia rachetă funcţionează –

— Radar Unu, am o direcţie de lumină asigurată. KCM încărcat direct din pupa. Cineva ne colorează! Am o rază de acţiune – 52 K şi…

Mirsky înaintă.

— Arme. Vreau ca toate armele de rezervă să fie aţintite spre pupa, acum. Căutători pasivi, vom lumina ţintele pentru ei.

— Da, domnule. A patra armă, vine acum… undă verde. Arma a patra funcţionează. A cincea, undă verde, funcţionează.

— Radar Doi, avem un căutător pe urmele noastre. Raza 45 K, se apropie. Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

— Arma a şasea funcţionează la pupa. Ce vreţi să loghez?

— Radar Doi, planifică armele să atace de la a patra la a şasea către ţintă. Arme, trageţi de îndată ce aveţi vizibilitate asupra ţintei – câştigaţi ceva timp.

— Da, domnule. Locotenentul, palid ca un mort, se aplecă asupra consolei şi apăsă butoanele ca un posedat.

— Raza de acţiune pentru a trage asupra ţintei alfa? întrebă Mirsky.

— Treizeci de secunde, domnule. Vreţi să continuăm atacul?

Ofiţerul naval arăta neliniştit. Fiecare watt de putere consumat pentru a susţine atacul cu arme laser însemna un

watt mai puţin pentru a-l îndrepta asupra navelor de interceptare.

— Da, locotenente. Sper că nu îmi vei mai spune cum să îmi fac meseria.

Ofiţerul naval se înroşi şi se întoarse la consolă.

— Arme: care e situaţia?

— Am împins următoarele arme înainte, domnule, focoasele vor avea acceleraţie maximă. MECO are loc în 15 secunde, domnule. Imediat ce se întâmplă asta, voi direcţiona puterea spre urmăritorii noştri. Ah, ardere completă a primei arme în 10 secunde.

Rachel aprobă pentru sine. Aducându-şi aminte de cursurile de bază ale fizicii relativiste, de strategiile în universul post-Einsteinian şi implicaţiile unui con de lumină mărindu-se pe o suprafaţă de puncte disparate la distanţe egale. *În orice moment acum, lumina fosilizată din stratul următor de interceptori ar trebui să ne ajungă din urmă…*

— Dumnezeule! strigă Radar Trei. Avem descărcări de raze pe toate părţile! Suntem încercuiţi!

— Controlează-te, se năpusti Mirsky. Câte surse?

— Ei, ei, ei… Radarul apăsă butoane. Linii roşii apărură pe ecran. Şaisprezece dintre ele, şi vin din toate părţile!

— Înţeleg. Mirsky îşi răsuci mustaţa. Cârmă, eşti gata cu micro-saltul?

— Da, domnule.

Mirsky zâmbi cu buzele strânse.

— Arme, care e situaţia?

— Prima armă s-a terminat. Încarc arma a patra. Armele a doua şi a treia terminate. Redirecţionez toată puterea de propulsie pentru a doua salvă. Timp până la distrugerea ţintei: 15 secunde. Ah, avem 17 inamici care se apropie de noi. Trei rachete care se îndepărtează de noi.

— Nu trageţi încă, ordonă căpitanul. Cât durează până când prima rachetă este în raza de acţiune?

— Ar trebui să aibă loc la… oh. Două secunde post contact, domnule.

— Navigaţie! Microsaltul cu 5 secunde înainte. Nu vom sta aici ca să numărăm loviturile primite!

— Da, domnule.

Radar Unu:

— Şi mai multe distrugeri. Domnule, am… nu, nu ne vor prinde la timp.

— Câţi sunt, locotenente?

— Suntem atacaţi din toate direcţiile. Raze de atac vin din toate părţile, cu anvergură mare. Număr…

— Prima armă explodează acum! Arma a doua explodează. Arma a treia dusă. Domnule, 3 detonări la ţintă.

— Salt în cinci. Patru —

— 18,9 K – nu, 19 K raze de atac se îndreaptă spre noi!

— Prima se apropie, raza 12 K şi scade!

— Confirmare ţintă alfa distrusă, oxigen, nitrogen în spectru de emisie.

— Doi.

— 9K.

— 32 K ostili care se apropie! Nu, 32 şi —

— Unu. Salt îndeplinit.

Luminile roşii de urgenţă se stinseră pe măsură ce luminile de deasupra se aprinseră. Liniştea se aşternu pe punte pentru un moment, apoi comodorul Bauer îşi drese glasul.

— Felicitări, domnilor, le spuse lui Mirsky şi echipajului aflat încă în stare de şoc. Dintre toate navele batalionului care au exersat această situaţie de urgenţă, sunteţi singurii care au scăpat cu viaţă, şi mai mult decât atât, aţi şi doborât câteva nave inamice. Va fi o întâlnire la ora 16 la mine în birou pentru a discuta problemele din spatele acestui exerciţiu şi vom pune la punct o nouă doctrină de tactici pentru astfel de situaţii, pentru astfel de inamici: reţele cu ramificaţii masive de roboţi cu armele controlate de canalele cauzale. Apoi îl vom repeta şi mâine şi vom vedea cum vă veţi descurca cu ochii deschişi…

Comportament diplomatic

Între timp, la două mii de ani distanţă, un băiat mic stătea ghemuit în întuneric, scâncind în strânsoarea unui vis despre imperiu.

Felix gemu şi tremură şi trase pătura zdrenţuită mai aproape de umerii săi. Podul părăsit al şopronului nu era încălzit, şi distanţele dintre buştenii ce alcătuiau peretele produceau un curent serios, dar cel puţin avea un acoperiş deasupra capului. Era mai cald decât pe pământul pietros. Lupii umblau de colo până colo în sălbăticia neîmblânzită şi era periculos în această perioadă a anului, chiar şi în vremuri normale, ca un băieţel să doarmă sub stele.

Corbul se aşeză pe creanga groasă de stejar de deasupra capului lui Felix, cu pliscul lui mare şi negru băgat sub o aripă. Ocazional, se trezea pentru un moment, îşi scutura penele, se muta de pe un picior pe altul şi privea în jur. Dar atâta timp cât uşa rămânea închisă, nimic nu putea ajunge la ei căruia el să nu îi facă faţă. Aşa că, se reîntorcea la somn, la fel ca stăpânul său.

Ploaia bătea zdravăn în acoperiş, picurând din când în când prin iarba ce acoperea lemnăria neprelucrată, curgând pe podea în şuvoaie subţiri şi reci. Mirosul de fân în descompunere plutea greoi în aer. Felix nu îndrăznise să aprindă focul de când Domnul Iepure îi atrăsese atenţia cât de periculos ar putea fi. Erau chestii care ar fi putut să observe căldura, chestii silenţioase, fără gură. Chestii cărora le-ar fi plăcut să mănânce creieri de copii.

Felix visa ordine imperială, bărbaţi în uniforme strălucitoare şi femei în rochii de mătase; nave spaţiale, defilări ale cavaleriei, ceremonii şi ritualuri. Dar visele sale erau invadate de un cinism obositor şi atotpătrunzător. Nobilii şi ofiţerii erau nişte lichele corupte, femeile lor zgripţuroaice dornice să pună stăpânire pe ei pentru siguranţă. Ceremoniile şi ritualurile erau lipsite de semnificaţii, o şaradă ascunzând un sistem îngrozitor de nedreptăţi instituţionale orchestrate pentru a susţine excesele conducătorilor. Visând la Noua Praga, se simţi asemenea unui

duce sau a unui prinţ, miruit peste o grămadă de bălegar, constrâns de responsabilităţi şi birocraţie, incapabil să se mişte în ciuda forţei teribile a corupţiei decăzute ce apăsa pe umerii săi.

Când se zvârcolea şi striga în somn, Domnul Iepure se dădea mai aproape şi se întindea lângă el, blana lui umedă ridicându-se şi coborând atunci când respira. În acest moment, Felix se cufundă mai adânc în somn, iar Domnul Iepure se îndepărtă, ghemuindu-se cu nasul la coadă pentru a-şi termina regurgitaţia şi rumegatul. Dacă era greu să fii un băieţel într-o vreme a schimbărilor rapide, era fără îndoială de două ori mai greu să fii un Iepure de un metru înălţime dotat cu simţiri umane şi instincte iepureşti.

În lumina dimineţii, Felix căscă, îşi frecă ochii şi se întinse, tremurând din cauza frigului.

— Iepure?

— Craaa! Corbul zbură de pe creangă şi ţopăi mai aproape, cu capul înclinat într-o parte.

— Iepure plecat în sat.

Felix clipi, încetişor.

— Aş fi vrut să mă fi aşteptat. Tremură, simţind un fior de singurătate care nu ar trebui să fie cunoscut unui băieţel de 9 ani. Se ridică şi începu să îşi strângă lucrurile într-un rucsac zdrenţuit. O pătură, o cană mică de tinichea, o cutie de chibrituri pe jumătate goală şi unul dintre telefoanele ciudate de metal prin care Festivalul vorbea cu oamenii. Se opri asupra acestuia câteva momente, dar în cele din urmă un simţământ de grabă câştigă teren şi îl aruncă în ghiozdan.

— Hai să ne jucăm *de-a vânează iepurele*, spuse el şi deschise uşa.

Era o dimineaţă răcoroasă, luminoasă, iar pământul din ferma părăsită era acoperit de un strat de noroi ce ajungea până la gleznă. Casa ruinată, înnegrită era turtită, în cealaltă parte a mlaştinii, la fel ca butucul unui copac atins de fulger, focul Tatălui Sfânt. În spatele ei, o pată de noroi gri şi prăfuit arăta stratul de golire unde nanosistemele Festivalului scoseseră elementele esenţiale din solul uscat, construind ceva imens. Sigur avea legătură cu dispariţia fermierului şi a familiei sale.

Satul se întindea la aproape doi kilometri în josul dealului de la fermă, în jurul unei cotituri pe făgaşul strâmt şi plin de mizerie, trecând de o dumbravă de pini înalţi. Felix îşi puse rucsacul pe umeri şi, după o pauză scurtă pentru a face pipi pe peretele înnegrit de foc al casei, porni încetişor la drum. Simţea nevoia să cânte sau să fluiere, dar îşi păstră vocea pentru sine. Nu se ştia ce vietăţi trăiesc în pădurea din apropiere şi nu dorea să ignore avertizările domnului Iepure. Era un băieţel foarte serios, foarte matur.

Corbul ţopăi în spatele lui, apoi îşi flutură aripile înainte şi ateriză într-un şanţ undeva de-a lungul drumului. Îşi lăsă capul în jos de mai multe ori.

— Micul dejjuuuun, croncăni el.

— Oh, ce bine. Felix se grăbi să îl prindă din urmă, dar când văzu ce găsise Corbul de mâncare se întoarse brusc şi se ciupi de podul nasului până când lacrimile începură să curgă, încercând să nu vomite. Lacrimile curgeau rapid. Acum mult timp, într-un loc foarte îndepărtat, Doica îi spusese că băieţii mari nu plâng. Dar ştia mai bine acum. Văzuse băieţi şi mai mari decât el plângând, chiar bărbaţi în toată firea, în vreme ce erau aliniaţi în faţa unui zid ciuruit de gloanţe. (Unii dintre ei nu plângeau, doar stăteau drepţi, dar în final, asta nu mai conta.)

— Câteodată te urăsc, Corbule.

— Craaa? Corbul se uită la el. Chestia din şanţ încă purta rochiţa unei fetiţe. Flămââând.

— Poate că eşti. Dar eu – noi – trebuie să îl găsim pe Pyotr. Înainte ca Mimii să ne prindă.

Felix se uită în spate neliniştit. Fugeau speriaţi, cu un pas înaintea Mimilor, de trei zile încoace. Mimii se mişcau încet, adeseori luptându-se cu un vânt invizibil sau încercând să îşi simtă calea printre clădiri intangibile, dar erau nemiloşi. Mimii nu dormeau niciodată, nu clipeau, nu se opreau din mers.

La o sută de metri de sat, telefonul se trezi. Ciripi ca un pisoi curios până când Felix reuşi să îl găsească în sacul său şi să îl scoată.

— Lasă-mă în pace! ţipă exasperat.

— Felix? Domnul Iepure la telefon.

— Ce? Se uită uluit la telefon. Părţile luminoase de crom scânteiau sub urmele soioase de deget.

— Eu sunt, prietenul tău cu urechile mari. Sunt în sat. Ascultă, nu te apropia.

— De ce nu? se încruntă el şi continuă să meargă.

— Ei sunt aici. Norocul meu s-a terminat. Nu cred că pot scăpa. Tu...

Vocea iepurelui gigant se transformă în ceva complet inuman pentru câteva secunde, ţipătul unei rozătoare pline de furie şi spaimă.

— Sunt şi în spatele tău! Taie în două ţara! *Fugi, băiete!*

Telefonul bâzâi, conexiunea se întrerupse. Felix îl ridică nervos, dorind să îl dea de pământ, dar se opri. În faţa lui, Corbul se uita la el cu ochii lui ca două mărgele şi cu pliscul plin de sânge.

— Zboară până în sat, îi ordonă Felix păsării. Spune-mi ce vezi!

— Craaa!

Corbul făcu un salt şi îşi luă zborul, apoi se mişcă greoi deasupra ierbii şi apoi urcă până deasupra vârfurilor copacilor. Felix se uită din nou la telefon, având în ochi o furie amestecată cu durere. Nu era drept. Nimic nu era drept! Tot ce voia era să fie tânăr şi fără griji, să se distreze. Tovarăşii de drum veniră mai târziu – mai întâi fusese şi doamna Arici, dar fusese omorâtă de o performanţă la întâmplare a Franjului, descărcări electrice fulgerând pe pământ de la o ionosferă parcursă de flăcări solare induse. Franjul era în felul ăsta – un lucru fără minte, nespus de periculos şi capricios, la fel de demn de încredere ca un şarpe veninos, dar uneori capabil de a produce opere de mare frumuseţe. (Aurora boreală durase aproape câteva săptămâni.)

Felix se uită împrejur, neliniştit. Dincolo de şirurile de tufişuri, înapoi pe drum, ceva părea să se mişte. Puse telefonul la ureche.

— Cineva vorbeşte cu mine?

— Vrei să ne distrezi?

— Nu ştiu cum, izbucni el.

— Spune o poveste. Oferă divertisment, dovadă formală de corectitudine. Cântă, dansează, bate din palme.

— Ce vei face pentru mine în schimb?

— Ce îţi trebuie? Vocea de la celălalt capăt al firului suna metalic, distantă, comprimată de lungimea de bandă a unui canal cauzal.

— Mă urmăresc oameni răi. Aruncă plăcinte cu cremă, mă transformă în unul de-al lor. Îi poţi opri?

Îmi poţi oferi protecţie în faţa Mimilor?

— *Spune o poveste*. De data asta nu era o rugăminte sau o întrebare, era un ordin.

Felix trase aer adânc în piept. Se uită în sus şi îl văzu pe Corb zburând în cercuri. Sări peste şanţ, apoi se ascunse sub prima ramură şi începu să îşi croiască drum prin pădure. Vorbea în timp ce mergea. La început, era un duce care locuia într-un palat, pe malurile unui râu, privind la singurul oraş din lume. Nu era un duce foarte înţelept, dar făcea ceea ce credea că e bine pentru oamenii lui. Apoi, într-o dimineaţă, începu să plouă cu telefoane şi lumea se schimbă. Aceasta este povestea ducelui.

Era o poveste lungă, plină de vrute şi nevrute şi dură ceva timp. Cum palatul ducelui fusese atacat de terorişti anarhişti, care provocaseră haos şi nenorocire asupra oraşului. Toţi soldaţii lui dezertaseră după ce jefuiseră palatul și grădina zoologică. El scăpase printr-un pasaj secret aflat sub sălile de aşteptare ale custodelui, în sub-sub-subsol. Ducele în vârstă fugise alături de alţi trei servitori credincioşi. Lovit de mâhnire, abia fusese în stare să înţeleagă ceea ce se întâmplase cu lumea lui. De ce se schimbase totul? Un telefon mieună asemenea unei pisici curioase, dintr-o pubelă aflată pe o alee lăturalnică. Se aplecă să îl ridice şi această mişcare îi salvă viaţa, pentru că doi soldaţi renegaţi traseră cu puştile asupra lui. L-au omorât pe Cetăţeanul Von Beck, dar nu înainte ca acesta să îi însemneze cu arma sa cu efect întârziat – pentru că Cetăţenii din echipa custodelui aveau permisiunea de a folosi arme interzise în misiuni. Gloanţele dintr-o armă cu efect întârziat zboară pe aripi de pasăre, urmărindu-şi prada oriunde aceasta ar încerca să scape. Aceste tipuri de gloanţe omorau prin injectarea de neurotoxine, asemenea unor viespi cu insigne ale poliţiei secrete. Erau nişte arme de temut, folosite pentru a demonstra ororile armelor interzise.

Felix alunecă pe un dig făcut din rădăcinile copacilor şi străbătu un luminiş plin cu buturugi verzi pe măsură ce continua. Ducele vorbea la telefon în disperare, iar acesta îi oferi îndeplinirea a trei dorinţe. Ceru să fie tânăr din nou, considerând aceasta o glumă amară. Apoi, ceru prieteni şi îi fuseseră daţi oameni prietenoşi, minunaţi care ar fi făcut orice pentru el şi nu ar fi cerut nimic în schimb. Chiar şi a treia dorinţă, pe care băieţelul o ceruse, făcută în primele clipe ale tinereţii redate, fusese îndeplinită. Niciuna nu era exact ceea ce îşi dorea, sau nu le-ar fi cerut dacă nu ar fi fost într-o stare sufletească tulburată, dar au fost mai bune decât alte dorinţe pe care alţi oameni pe care i-a întâlnit ulterior le-ar fi cerut. Chiaburul a cărui dorinţă a fost o gâscă ce făcea ouă de aur, spre exemplu. Era un animal minunat, până când o ţineai aproape de un dozimetru al vreunui muncitor la căile ferate şi descopereai scurgerile de radiaţii ionizante aruncate invizibil din piatra filosofală nucleară aflată în pipotă. Lucru la care te gândeai doar atunci când scaunele cu sânge deveneau prea greu de suportat, iar părul începea să îţi cadă în smocuri.

Ducele devenit copil mersese aproape 300 de kilometri în ultima lună, trăind de pe o zi pe alta. Prietenii lui avuseseră grijă de el, totuşi. Corbul, care putea observa lucrurile dimprejur, îl prevenea asupra capcanelor şi ambuscadelor înainte să pice în ele. Domnul Iepure ţopăia alături de el, şi cu simţul acut al auzului, cu nasul lui ce detecta orice problemă şi cu bunul simţ modest, de modă veche îl apăra de foamete şi de frig. Doamna Arici îl ajutase, de asemenea, agitându-se în jurul lui, gătind, curăţând şi având grijă de locurile în care campau, ocazional îndepărtând cerşetorii şi nevoiaşii cu acele şi dinţii ei ascuţiţi. Asta a fost înainte ca fulgerul să o lovească.

Dar pe parcursul drumului, ducele îşi reaminti care era scopul său, şi cu asta, simţi o mare disperare. Oriunde se uita, recoltele putrezeau pe câmpuri. Ţăranii, care obişnuiau să fie lucizi, acum ridicau mizele şi mergeau până la cer în sfere pufoase de sticlă din zahăr şi diamante. Femeile înţelepte îmbătrâneau în sens invers şi deveneau şi mai înţelepte, într-un mod nenatural – până ce înţelepciunea lor se scurgea în împrejurimi, animând obiectele din jur prin puterea voinţei. În cele din urmă, chiar cei

mai înţelepţi au fost cei care şi-au pierdut umanitatea şi şi-au părăsit înfăţişarea umană, migrând spre viaţa de apoi oferită de Festival. Inteligenţa şi cunoştinţele infinite nu erau, se pare, compatibile cu existenţa umană stabilă.

Micul duce vorbise cu unii dintre oameni, încercând să îi convingă că această situaţie nu avea să dureze o veşnicie. Mai devreme sau mai târziu, Festivalul urma să se termine iar ei aveau să plătească un preţ prea mare. Dar aceştia îi râseseră în faţă, făcându-l în toate felurile când aflaseră cine fusese în viaţa anterioară. Apoi, cineva asmuţise Mimii asupra lui.

Un trosnit de crengi şi un croncănit de alarmă. Corbul ateriză pe umărul lui, gheare mari strângând cu putere mâinile lui, atât de tare încât îi dădu sângele.

— Mimii, şuieră pasărea. Niciodată, din nou!

— Unde? Felix se uită împrejur, cu ochii bulbucaţi.

Ceva trosni în tufişurile de sub el. Felix se întoarse, mişcându-l din loc pe Corb, care se înălţă, croncănind panicat. O figură umană apăru la capătul celălalt al luminişului. Era un bărbat adult, alb ca varul din cap până în picioare. Se mişca smucit ca un ceas stricat şi nu era niciun dubiu asupra obiectului galben pe care îl ţinea în mână.

— Plăcintă-intă-intă! croncăni Corbul. E timpul pentru moarte!

Felix se întoarse din calea Mimului şi îşi lăsă capul jos. Alergă ca un nebun, crengile zgâriindu-i faţa şi umerii, tufărişul şi rădăcinile încercând să-l împiedice. La distanţă, auzi ţipătul şi croncănitul Corbului atacându-i pe Mimi, zgomotul bătăilor de aripi şi loviturile de cioc menite să scoată ochi, să zgârie mâini, urechi şi degete. Dacă doar o şuviţă de pastă lipicioasă de culoare portocalie din plăcintă ar merge drept la os, nanostructura de dezasamblare cartând şi reintegrând căile neuronale de-a lungul drumului său mortal, ar transforma ceea ce mai rămânea din trup într-o prezenţă proximală în spaţiul real.

Mimii erau distruşi, o parte din Franj care se apropiase prea tare de o flacără solară şi sucombase, decăzând gradual, în urmă cu câteva vizite ale Festivalului. Îşi pierduseră căile de comunicare, exact până la Nucleele lui Chomsky, dar reuşiseră într-un fel să obţină un loc pe navele spaţiale ale Festivalului.

Poate această asimilare forţată era felul lor de a comunica, de a împărţi gânduri cu alte fiinţe. Dacă era aşa, erau în cel mai bun caz îndrumaţi greşit, la fel ca încercările unui copilaş de a vorbi cu un câine prin lovituri. Dar nimic nu părea să îi oprească din a încerca.

Un ţipăt fără cuvinte din spatele lui îi spuse că Corbul reuşise cu siguranţă să îi distragă atenţia acelui Mim. Dar Mimii călătoreau în haită. Unde erau ceilalţi? Şi unde era Domnul Iepure, cu nelipsita sa armă automată şi cureaua cu scalpuri uscate de fermieri?

În faţă auzi zgomot. Felix se opri clătinându-se. Încă ţinea telefonul în mână. Gâfâi *ajutor* în el.

— *Defineşte parametrii ajutorului.*

O figură neclară se mişca printre copacii din faţa lui. Înainte, fusese o femeie. Acum era albă ca varul, cu excepţia buzelor sângerii şi a nasului roşu: straturi de haine albe ascundeau membrele în descompunere, ținute împreună de tije metalice argintii care pulsau şi se contractau pe măsură ce se mişca. Se clătina dintr-o parte în alta în timp ce se apropia, unduindu-se cochet din şolduri, ca şi cum baza coloanei vertebrale ar fi fost înlocuită de o articulaţie universală. Ţinea strâns o mare plăcintă în ambele mâini. Orbite ale ochilor năruite, umplute cu film fotoreceptor negru, rânjeau la el în timp ce cobora şi întindea bolul, ca o mamă care îi oferea băiatului ei răsfăţat desertul preferat.

Lui Felix îi veni să vomite. Mirosul era indescriptibil.

— Omoară-l. Fă-l să dispară, se smiorcăi. Se lovi de un trunchi de copac aflat în spate. Te rog!

— *Înţeles*. Vocea Festivalului rămase distantă, dar într-un fel tonul se schimbase. *Securitatea Franjului la dispoziţia dumneavoastră. Cum vă putem ajuta?*

Mimii se apropiau.

— Omorâţi-i! zise pe nerăsuflate Felix. Scoateți-mă de aici!

— *Fixarea ţintei în progres. Bateria razelor laser X transmisă online. Ţi se aduce la cunoştinţă, înclinaţia orbitală curentă nu e favorabilă pentru excizia chirurgicală. Acoperă-ţi ochii.*

Îşi puse o mână peste ochi. Oasele străluciră într-un contur roşu, urmate o secundă mai târziu de zgomotul unui tunet şi un

val de căldură, ca şi cum cineva ar fi deschis uşile unui cuptor din iad chiar în faţa lui. Pielea îl gâdilă ca şi când doamna Arici l-ar fi îmbrăţişat, numai că peste tot. Copaci căzând în pădure, un fluturat de aripi lovite de panică. Fulgerarea şi bubuitul se repetară o secundă mai târziu, de data asta în spatele lui. Apoi încă de trei sau patru ori, la mare distanţă.

— *Controlul incidentului terminat. Ameninţare distrusă. Fii avertizat că ai fost expus unei doze de radiaţii de aproximativ 4 Grey, şi aceasta va rămâne o ameninţare pe viaţă fără o remediere urgentă. Un pachet medical a fost deja trimis. Rămâneţi unde sunteţi şi va ajunge în 22 de minute. Mulţumim pentru răbdare şi vă dorim o zi plăcută.*

Felix stătea întins uitându-se la baza copacilor. Se simţea ameţit, puţin bolnav: imagini cu femurul său planau într-o splendoare fantomatică purpurie în faţa ochilor.

— Îl vreau pe Domnul Iepure, mormăi în telefon, dar nu îi răspunse nimeni. Începu să plângă, lacrimi de frustrare şi singurătate. Era încă adormit atunci când păianjenul coborî din stele şi îl înfăşură într-un cocon de mătase argintie pentru a începe sarcina de a dizolva şi reface corpul vătămat din cauza radiaţiilor. Asta era a treia oară până acum, era vina lui pentru cea de-a treia dorinţă. Tinereţe, prieteni adevăraţi… şi ceea ce îşi dorea orice băieţel în adâncul inimii, fără a-şi da seama că o viaţă plină de aventuri nu este prea distractivă când tu eşti cel care o trăieşte.

***

Martin stătea pe salteaua subţire în celula sa şi încerca să numere câte zile mai rămăseseră până când îl vor executa.

Flota mai avea şase salturi până să ajungă la Lumea lui Rochard. Până atunci, probabil că vor face transferuri de provizii de la cargoboturile rămase şi vor pune recruţii supranumerari care înnebuniseră, care aveau handicapuri sau care deveniseră inutili la bordul acestora. Poate îl vor muta şi pe el acolo şi îl vor trimite cu nebunii înapoi în Noua Republică pentru a fi judecat de acuzaţia capitală de spionaj la bordul unui crucişător de luptă. Într-un fel, se îndoia că apărarea sa (destul de necesară) îi va face prea mult bine. Asistentul ofiţerului custode, un mucos

obraznic, avea ceva împotriva lui de ceva vreme încoace şi-ar fi făcut orice să îl vadă spânzurat.

Asta era una din posibilităţi. Alta era ca el să fie ţinut la bordul navei până la destinaţie. Moment în care, şi-ar fi dat seama că amânarea temporală acumulată, pe care el o introdusese în sistemul de ghidaj în patru dimensiuni al navei *Lord Vanek* stricase, javra dând peste cap complet planul lor de a lua prin surprindere Festivalul via o traiectorie spaţială. Caz în care, vor presupune că e vorba de un sabotaj şi ar avea sabotorul deja în celulă, pregătit ca un curcan pentru Ziua Recunoştinţei.

Într-un fel, faptul că reuşise, că misiunea sa fusese îndeplinită şi că ameninţarea unei mai mari încălcări a cauzalităţii fusese prevenită, nu îl făcea pe Martin mai fericit. Ar putea fi, se gândi el, eroi care s-ar duce la moarte cu entuziasm, dar el nu era unul dintre aceia. Ar prefera să deschidă uşa dormitorului lui Rachel decât acea altă uşă, învăţând să respire în manşonul ei decât să inhaleze vid. Era, presupuse el mohorât, o chestie tipică a formatului vieţii sale să se îndrăgostească – genul de obsesie enervantă care nu îţi dă pace – chiar înainte de a intra într-o asemenea încurcătură. Trăise destul pentru a-şi dea seama că nu avea rost să spere. Rachel era dintr-o bucată şi din multe puncte de vedere, aveau puţine lucruri în comun. Dar fiind aruncat singur într-o celulă mică era o experienţă singuratică, înfricoşătoare, cu atât mai singuratică cu cât iubita sa era la mai puţin de 30 metri distanţă şi complet incapabilă pentru a-l ajuta. Probabil era suspectată şi ea. Şi oricât de mult ar fi avut nevoie de ea, nu voia, cu toată sinceritatea, ca ea să îi stea alături în celulă. Voia să fie împreună, dar de partea cealaltă. Preferabil la o distanţă de ani-lumină de Noua Republică, petrecând mulţi ani fără a avea nimic de a face cu asta.

Se aşeză pe burtă şi închise ochii. Apoi toaleta începu să îi vorbească cu o voce estompată, bâzâită.

— Dacă mă auzi, bate cu degetul pe tablierul de lângă baza toaletei, Martin. Doar un deget.

Am înnebunit, se gândi. *Nu se vor obosi să mă execute, mă vor trimite în una din grădinile lor zoologice psihiatrice şi îi vor lăsa pe copii să arunce cu banane*. Dar întinse o mână şi bătu la

baza toaletei din inox care ieşea în afară din peretele celulei sale.

— Asta-i… se ridică, dar vocea dispăru subit.

Martin clipi şi se uită în jurul lui. Nicio voce. Nimic altceva nu se schimbase în celula sa. Era la fel de călduroasă, neventilată, cu un miros constant pe fundal de ţevi înfundate şi varză murată. Mirosul din urmă era de neexplicat, meniul se schimbase de mult şi acum conţinea carne de vită şi biscuiţi, o reţetă menţinută în mod pervers de Marina Noii Republici în ciuda disponibilităţii vidului şi a milimetrilor extrem de reci din afara părţii exterioare a navei. Se întinse din nou.

— Doar o dată… dacă poţi.

închise ochii şi, ca la o şedinţă mediumnică, bătu o dată şi tare pe baza toaletei.

— Primit. Acum bate… Vocea făcu o pauză. Bate o dată pentru fiecare zi în care ai stat închis.

Martin clipi, apoi bătu răspunsul.

— Ştii codul Morse?

Martin se chinui. Trecuse mult timp…

— Da, bătu el.

O abilitate de mult uitată, acel set de coduri de lungime joasă, dar una pe care el o cunoştea pentru simplul motiv că Herman insistase ca el să o înveţe. Morse era accesibil omeneşte şi supravegherea unor forme mai sofisticate de protocol putea foarte uşor să treacă cu vederea ceva atât de comun ca bătutul cu degetul în timpul unei video-conversaţii.

— Dacă te întinzi şi-ţi pui capul pe marginea closetului, mă vei putea auzi mai bine.

Clipi. *Conducţie osoasă*? Nu, sigur e altceva. Firele inductorii din apropierea nervilor auditivi – vreo sursă de frecvenţă înaltă probabil că se transmite prin metalul toaletei, folosind-o ca pe o antenă! Ineficient, dar nu ar strica să continue…

— Identifică-te, semnală el.

Răspunsul veni în codul Morse.

— Alias Ludmilla. Cine ne-a supravegheat la cină?

— Copilul-minune, bătu el. Se prăbuşi pe podea, tremurând uşurat. Numai doi oameni puteau fi de cealaltă parte a

conductei, iar cei de la biroul custodelui nu ar fi avut cum să-i autentifice identitatea pe această cale.

— Care este transmisia ta?

— Dronă spion în sistemul de canalizare prinsă în canalul de scurgere. Una dintre grupe a fost în mod accidental lansată de idiotul de subcustode. Le-am spus să te caute. Celulele de combustibil din dronă foarte scăzute, drenate de telefoanele de conducţie. Prefer Morse. Martin, încerc să te scot de acolo. Până acum, niciun pic de noroc.

— Cât mai e până la sosire? bătu el rapid.

— Zece zile până la sosirea pe orbita joasă. Dacă nu ţi se dă drumul înainte, te poţi aştepta la eliberare în ziua sosirii. Încercare de a obţine acoperire diplomatică pentru tine.

Zece zile. Salvare – dacă nu îl bagă pe un cargobot sub protecţie armată şi îl trimit la docurile de execuţie, şi dacă Rachel nu fluiera în faţa furtunii.

— Salvare pusă sub semnul îndoielii.

— Siguranţa diplomatică destul de mare pentru doi. Nivelul de baterie se apropie de sfârşit, voi încerca să realizez o nouă transmisie mai târziu. Te iubesc. Terminat.

— Şi eu te iubesc, bătu el plin de speranţă, dar nu primi niciun răspuns.

***

Un număr vast de angrenaje mici legate, cloncănite, bâzâind pe fundalul unui zumzăit gri venind de sub birou. Convertizoare optice proiectau un dans de lumini pe peretele opus. Operatorul, cu gulerul descheiat, se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase fum pe nări: o pipă se legăna fără vlagă între două degete în vreme ce se holba la display.

Cineva ciocăni la uşă.

— Intră, spuse el. Uşa se deschise. Clipi şi se ridică în picioare.

— Ah, ce pot face pentru dumneavoastră, domnule procustode?

— Dacă vă pot răpi un moment din timpul dumneavoastră, domnule?

— Desigur. Întotdeauna o plăcere să fiu de ajutor Baziliscului. Luaţi loc?

Vassily se aşeză în spatele biroului, vizibil inconfortabil. Umbra dansului luminilor pe perete, fumul albastru şi subţire prinzându-se în punctele de luminozitate roşii şi galbene, încolăcindu-se în aer.
— Acesta ar fi vectorul de stat?
Pentru un moment, locotenentul de securitate Sauer se gândi să îl necăjească pe băiat. Îndepărtă cu greu ideea.
— Da, nu că ar fi ceva de făcut cu el, doar dacă eşti interesat în topologia celor cinci dimensiuni. Şi e numai teorie, până când ajungem în punctul extrem şi relativistica aduce în discuţie o hartă de detecţie a luminii pentru a o confirma. Încerc să o studiez, mă aşteaptă o promovare dacă se rezolvă problema asta.
— Hmm. Vassily dădu din cap. Sauer nu era singurul ofiţer care se aştepta la o promovare la finalul acestei campanii.
— Putem privi şi partea bună a lucrurilor. Suntem pe calea cea bună.
Sauer îşi apropie buzele, îşi ridică pipa şi trase.
— Nu aş spune niciodată asta. Nu până nu ştim că inamicul este mort şi îngropat la răscruce cu usturoi în gură.
— Presupun că aşa e. Dar oamenii tăi se vor ocupa de asta, nu? În acest timp, oamenii mei sunt cei care vor veni la final şi vor face curăţenie, să se asigure că astfel de lucruri nu se vor mai întâmpla niciodată.
Sauer se uită la tânărul poliţist, menţinând o expresie politicoasă în ciuda faptului că era iritat.
— Vă pot ajuta cu ceva?
— Ah, da, cred că da. Vizitatorul se aplecă. Băgă mână în buzunarul de la tunică şi scoase o casetă de ţigarete. Vă deranjează dacă fumez?
Sauer ridică din umeri.
— Eşti invitatul meu.
— Mulţumesc.
Pentru un moment, tăcură amândoi, brichetele aprinzându-se scurt şi nori gri-albaştri făcându-şi drum prin aer către ventilatoarele de pe tavan. Vassily încercă să-şi suprime tuşitul, încă neobişnuit cu acest obicei adult.
— Este vorba despre inginerul din celulă.

— Într-adevăr.

— Bun. *Pufăi*. Încep să mă întreb ce se va întâmpla cu el. Eu, ah, înţeleg că navele de provizii vor depune încărcătura şi se vor întoarce acasă în câteva zile, şi voiam să ştiu dacă…?

Sauer se ridică. Puse pipa jos; se stinsese, şi deşi bolul era prea cald pentru a fi atins, nu avea decât resturi alb-negre.

— Voiai să ştii dacă aş putea să îl transfer în grija ta iar tu să te urci pe acea navă împreună cu omul tău în arest.

Vassily zâmbi pe jumătate, ruşinat.

— Exact aşa, sunt sigur. Omul este vinovat ca dracu, oricine poate vedea asta. Trebuie trimis acasă pentru un proces cinstit şi o execuţie pe măsură. Ce ziceţi?

Sauer se lăsă pe spate şi analiză motorul analitic.

— Ai dreptate, admise el. Dar lucrurile nu sunt aşa de clare din punctul meu de vedere.

Îşi reaprinse pipa.

— Tutun bun, domnule, se riscă Vassily. Are un gust puţin ciudat, totuşi. Foarte relaxant.

— Asta ar fi opiul, spuse Sauer. Marfă bună, atâta timp cât nu faci excese. Pufăi susţinut timp de un minut. De ce crezi că Springfield e la închisoare în primul rând?

Vassily păru încurcat.

— E clar, nu? A încălcat regulile imperiale. De fapt, ăsta e lucrul pe care îl căutasem.

— Execuţia lui nu va face mai uşoară munca de convingere a inginerilor străini, susţinută de Amiralitate, să vină să lucreze pentru noi, nu?

Sauer mai trase o dată din trabuc.

— Dacă era un ofiţer spaţial, ar fi fost deja mort. Îţi spun ceva. Dacă insişti să îl târăşti acasă bazându-te pe ceea ce ai găsit asupra lui, tot ce se va întâmpla va fi că Amiralitatea se va gândi pentru câteva luni, va susţine o anchetă, va ajunge la concluzia că nu a fost făcut mare rău, îl va trimite la curtea marţială pentru ceva minor şi îl va pedepsi să petreacă ceva timp închis şi tu vei arăta ca un idiot. Nu vrei să se întâmple asta, crede-mă, să-ţi apară aşa ceva în dosar la început de carieră nu e mişcare inteligentă.

— Ah, şi ce sugeraţi, domnule?

— Păi. Sauer îşi stinse trabucul şi se uită la el plin de regrete. Cred că va trebui să decizi dacă să rişti un pic pe cai sau nu.

— Cai, domnule?

— Să pariezi, domnule Muller, să pariezi. Totul sau nimic. Tu ai decis că acest inginer lucrează pentru tipa de pe Pământ, nu? Mi se pare o suspiciune justificată pentru mine, dar sunt puţine dovezi pentru a susţine această teorie. Care, hai să fim serioşi, ar putea la fel de bine să fie falsă – de proastă reputaţie, dar lipsită de orice rea intenţie împotriva republicii, zic eu. În orice caz, ea nu a făcut nimic rău, în afară de a deţine instrumente interzise în geanta ei de diplomat şi în general fiind dăunătoare faţă de codul moral prin virtutea propriului ei comportament desfrânat. Nu avem nicio bază pentru cenzură, cu atât mai puţin pentru a o declara *persona non grata*. Şi pe atât de iritabilă pe cât este, prezenţa la bordul acestei nave a fost stabilită prin decretul Excelenţei Sale, Arhiducele. Aşa că, eu consider că a venit momentul să acţionezi sau să te opreşti. Ori accepţi că domnul Springfield va fi eliberat cel mai probabil sau poţi să ţinteşti către o captură mai mare şi să speri că vei găsi ceva ca s-o pui la pământ ca să putem trece peste imunitatea ei.

Vassily deveni palid. Probabil că până acum nu realizase; trecuse deja peste autoritatea lui, umblând în camera lui Rachel. Şi ori trebuia să găsească o justificare, ori viitorul său era în pericol.

— Voi paria, domnule. Aveţi vreo recomandare, totuşi? Pare un pas atât de important, nu aş vrea să fac vreo greşeală.

Sauer rânji, dar nu neplăcut.

— Nu-ţi face griji, nu vei greşi. Sunt şi alţii care vor să scape de ea şi care sunt gata să îşi pună osul la bătaie puţin pentru a ajuta. Uite cum îi vom dejuca planurile…

Invitaţie la o execuţie

Un rând de crucifixuri vechi umpleau dealul ce umbrea drumul către Plotsk. Ajunseseră la râul îngust care curgea de-a lungul văii, trecând de moara de apă al lui Boris, morarul: poverile lor umane îmbrăcate în robe maro se holbau fără noimă la scheletul ars al mănăstirii de pe cealaltă parte. Abaţia Duhului Sfânt se dusese înaintea călugărilor ca o pasăre la rotisor.

— Omoară-i pe toţi, Dumnezeu îi va recunoaşte pe ai lui, comentă batjocoritor Sora a Şaptea în timp ce deschise uşa pentru a se uita la şirul sinistru. Nu asta e ce a zis cuplul mamă-tată în vremuri de mult apuse?

Burya Rubenstein tremura de frig în coliba cu picioare de pasăre ce înainta pe drumul dinspre Novy Petrograd. Era o dimineaţă răcoroasă şi aerul proaspăt era plin de un miros chinuitor, foarte familiar, undeva între cel de pucioasă simţit în urma descărcării unei arme şi unul dulce-aromat. Niciun miros de carne de porc: arseseră mănăstirea după ce uciseseră călugării, nu înainte.

— Cine a făcut asta? întrebă, părând mult mai calm decât era.

— Ştii foarte bine cine, spuse Criticul. Nu sta foarte mult pe gânduri, înţelege că oamenii Franjului de pe aici sunt mult mai deranjaţi decât cei de la oraşe.

Mimii şi copiii incendiatori ai tufişurilor. *Foarte* periculoşi.

— Ei au… Burya înghiţi în sec. Nu-şi putea lua privirea de la marginea dealului. Nu era un prieten al clerului, dar acest festival de excese depăşise orice văzuse vreodată.

— Franjul a fost în spatele acestei orori?

Sora a Şaptea îşi înclină capul într-o parte şi îşi arătă colţii de morsă.

— Nu, declară ea. Asta e mână de om. Dar lansatorii de capete au transmis viaţă cadavrelor. Aşteaptă-te la înviere iminentă, dacă nu chiar imediată.

— Lansatori de capete?

— Franjoizi cu artificii. Răspândesc creiere arse, dezmembrează cadavre, uploadează şi lansează hărţi conţinând seminţe de minte pentru a se alătura Festivalului pe orbită.

Burya se uită atent la rândul de cruci. Una dintre ele nu avea craniu, şi vârful crucifixului era măcinat.

— Cred că o să mi se facă rău….

Ajunse la marginea colibei la timp. Sora a Şaptea ordonă colibei să îngenuncheze, în timp ce el stătea cu capul în afară, vomitând pe pragul noroios de jos.

— Pregătit să mergi mai departe? Vrei să mănânci?

— Nu. Ceva de băut. Ceva tare.

Într-un colţ al colibei era o piramidă de conserve şi de sticle. Sora a Şaptea era puţin familiară cu dialectul uman. Apucă o conservă mare de bucăţi de ananas, făcu o gaură cu uşurinţă şi turnă în cutia de metal pe care Burya o folosise pe post de cană în ultimele zile. O luă fără zgomot, apoi turnă şnaps peste din retorta sa. Coliba se clătină pe măsură ce începu urcuşul. Se sprijini de perete şi dădu pe gât toată băutura dintr-o singură înghiţitură.

— Unde mă duceţi? întrebă el, palid şi încă tremurând din cauza unui fior rece profund.

— Să Criticăm vinovaţii. *Asta* nu este artă.

Sora a Şaptea îşi arătă colţii cu ură spre acea parte a dealurilor.

— Niciun element de estetică. Niciun pic de plauzibilitate! Fără conservatorism!

Rubenstein alunecă pe peretele colibei, căzând în mormanul de provizii. Disperarea totală îl umplea. Când Sora a Şaptea începea să vorbească, putea să continue ore în şir fără să aibă nicio noimă.

— Este cineva anume de data asta? Sau pur şi simplu încerci să mă omori de plictiseală?

Guzganul uriaş se întoarse pentru a-l vedea, respiraţia hâşâindu-i printre dinţi. Pentru un moment, tresări, văzând moartea râzându-i în faţă. Apoi focul din privirea ei reveni la strălucirea amuzamentului cinic obişnuit.

— Criticii ştiu cine a făcut toate astea. Vino să judeci, vino să Critici!

Coliba cu picioare îşi continuă drumul, purtându-i departe de locul de execuţie. Nevăzut din interiorul acesteia, veşmântul unuia dintre călugări începu să ardă mocnit. Craniul lui explodă, eliberând flăcări albastre şi un zgomot tare se auzi din cauza unui obiect de mărimea unui pumn ce sări din el cu o dâră strălucitoare, albă, lăsată pe cer. Încă o minte a unui călugăr – sau ce rămăsese din ea la o zi după crucificare, până ce sămânţa lansării de capete ajunsese la ea – era în drum spre orbită, pentru a se întâlni cu devoratorii de date.

Coliba merse toată ziua, trecând pe lângă miracole, minuni şi abominaţii de fiecare parte. Două sfere geodezice din puf de scai pluteau deasupra lor ca două diademe sclipitoare de un kilometru diametru, ridicate de expansiunea terminală a propriului lor aer închis, încălzit de soare. Ţărani înălţându-se, minţile lor alungindu-se cu proteze ciudate, se uitau din cuibul lor comunal la locuitorii de jos. Unora dintre copiii lor le creşteau deja pene. În jurul altui deal, coliba merse de-a lungul unui pod argintiu care traversa un defileu care nu fusese acolo cu câteva luni în urmă – un defileu atât de adânc, încât aerul din adâncuri strălucea cu o căldură arămie, fundul văii, ascuns vederii, fiind de o ceaţă permanentă venusiană. Ecoul unei pocnituri ritmice a unei maşinării infernale se auzea din adâncimi. La un moment dat, trecu un roi de fluturi de silicon de mărimea unor farfurii întinse, încărcaţi de la soare, împuşcând şi împroşcând, şi furând orice formă de cablare electrică abandonată şi de componente individuale în drumul lor: o Stuka de pradă de mărimea unui vultur îi urmărea, ţipând ocazional, atunci când plonja, nimicind şi rupând în bucăţi în ghearele ieşindu-i din masa de fier pe câte unul dintre ei.

— Singularitate adâncă, Sora a Şaptea comentă aforistic. Maşinile trăiesc şi se înmulţesc. Evoluţia cornucopiei.

— Nu înţeleg. Ce a dus la toate astea?

— Proprietatea emergentă a ecologiei informatice complexe. Viaţa se extinde pentru a acoperi nişele din mediu. Acum, maşinile se reproduc şi depun ouă pe măsura ce entropia Festivalului creşte, căzând în sarcina staţiei de drumuri.

— Căzând în sarcina, se holbă el la Critic. Adică asta este doar o condiţie *temporară*?

Sora a Şaptea se uită la el apatic.

— Ce te-a făcut să crezi altceva?

— Dar... Burya se uită împrejur. Se uită la câmpurile neîngrijite, deja apropiindu-se de stadiul de bancuri de buruieni, satele arse şi artefactele ciudate pe lângă care treceau.

— Nimeni nu este pregătit pentru aşa ceva! spuse încet. Credeam că va dura!

— Unii se vor pregăti, spuse Criticul. Cornucopia se reproduce. Dar Festivalul merge mai departe, flori răsărind în lumina stelelor înainte de următoarea călătorie prin deşertul întunecat şi rece.

Foarte devreme în ziua următoare, se apropiară de Plotsk. Înainte de incursiunea Festivalului, Plotsk fusese un târg liniştit de numai 50.000 de suflete, adăpost pentru o fortăreaţă regională politică, a unei închisori, a două catedrale, a unui muzeu şi a unui port de zeppelinuri. Fusese de asemenea cel mai nordic capăt de linie de tren al planetei şi punctul de plecare al şalupelor ce se duceau în nord, la fermele care punctau stepele, la jumătatea drumului până la Oceanul Boreal.

Plotsk era aproape de nerecunoscut azi. Districte întregi erau doar cicatrici arse pe pământ, în timp ce o grămadă de turnuri subţiri şi albe din locul unde fusese o catedrală se ridicau până la jumătatea drumului în stratosferă. Burya observă cum o chestie verde-smarald ţâşni de la o fereastră de la jumătatea turnului, o lumină strălucitoare care traversă cerul şi le trecu deasupra capetelor cu un bubuit ciudat, dublu. Mirosul, jumătate de praf de puşcă, jumătate de orhidee, revenise. Sora a Şaptea se ridică şi inhala adânc.

— Cât iubesc mirosul de maşinării sălbatice dimineaţa. Bebeluşi de minţi uploadate şi poliţia de cyborgi. Spire de oase şi de fildeş. Dorinţa de apocalipsă.

— Despre ce vorbeşti? Burya stătea pe marginea grămezii de pături mirositoare din care Criticul îşi făcuse cuibul.

— A înnebunit nanostructural! spuse ea fericită. Civilizaţie! Libertate, justiţie, şi calea americană!

— Ce e calea aceasta mercană? întrebă Burya, curăţând un crenvurşt gras cu usturoi şi, cu ajutorul unui cuţit încrustat, tăind bucăţi mari din el şi băgându-le în gură. Barba îi provoca

mâncărimi îngrozitoare, nu se spălase de câteva zile şi cel mai rău, simţea că începea să o înţeleagă pe Sora a Şaptea. (Nimeni nu ar trebui să înţeleagă un Critic. Era o pedeapsă crudă şi neobişnuită).

O flamă verde strălucitoare apăru deasupra lor, intrând prin uşă şi luminând puternic inclusiv colţurile cele mai întunecate ale colibei.

— Atenţie! Aţi pătruns într-o zonă de carantină. Identificaţi-vă imediat!

Un zgomot adânc, de bas, îl cutremură pe Burya până în oase. Se dădu înapoi şi clipi, scăpând micul dejun pe jos.

— De ce nu le răspunzi? întrebă Sora a Şaptea, inexplicabil de calm.

— Să le răspund?

— ATENŢIE! *30 de secunde pentru a te supune*!

Coliba tremură. Burya se împiedică, călcând pe cârnat. Pierzându-şi cumpătul, se târî până la pragul uşii.

— Opriţi zgomotul ăla acum! ţipă, fluturând pumnul în aer. Nu poate omul să îşi mănânce micul dejun în pace, fără să îl deranjaţi voi, ticăloşi odioşi. Imbecili fără cultură, fie ca târfa Ducelui să se pişe în sertarele voastre din greşeală!

Lumina se stinse brusc.

— *Ups*, scuze, spuse vocea tare. Apoi, folosind un ton mai moderat: *Dumneavoastră sunteţi, tovarăşe Rubenstein*?

Burya privi diamantul verde care plutea. Apoi se uită în jos. Stând pe drum, în faţa lui, era una din gărzile lui Timoshevski, dar nu aşa cum o cunoscuse Burya în Novy Petrograd.

***

Rachel stătea pe patul ei, neliniştită şi nervoasă. Ignorând pocnetele şi zăngănitul şi ciocnirile ocazionale deranjatoare în peretele despărţitor din spate, încerca cu disperare să îşi limpezească mintea. Avea de luat un număr destul de mare de decizii importante şi dacă ajungea la concluzia greşită, Martin ar fi putut să moară, asta cu siguranţă şi cu atât mai mult, ea ar putea să moară o dată cu el. Sau şi mai rău, ar putea dezerta, renunţând la orice şansă de a-şi duce la bun sfârşit misiunea. Ceea ce făcea dificil să se gândească limpede la opţiunile ei, fără să se îngrijoreze.

În urmă cu 30 de minute, un zburător calificat bătuse la uşa ei. Imediat îşi închisese tunica şi deschisese uşa.

— Locotenentul Sauer vă trimite complimente şi vă aduce aminte că la ora 14 se reuneşte Curtea Marţială.

Ea clipi a uimire.

— Ce Curte Marţială?

Aparatul o privi nemişcat.

— Nu ştiu, doamnă. El mi-a spus doar să vă anunţ…

— Am înţeles, e ok, poţi să pleci.

Plecă, iar ea îşi trase repede cizmele, dădu cu pieptenul o dată prin păr şi plecă în căutarea cuiva care ştia.

Comandantul Murametz era în salonul ofiţerilor, bând o ceaşcă de ceai.

— Ce e toată treaba asta cu Curtea Marţială?

Acesta o privi fără nicio expresie.

— Oh, nu e nimic, spuse el. Doar inginerul acela care e sub arest. Nu îl putem ţine pe navă pe timp de război, aşa că şefu’ a programat o audiere pentru această după-amiază, să terminăm o dată şi cu treaba asta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea pe un ton rece.

— Nu putem omorî un om fără să aibă parte de un proces corect, mai întâi, nu? spuse Ilia, ascunzându-şi cu greu mulţumirea. Puse paharul pe tavă. Procesul se va ţine chiar în această cameră, după-amiază. Ne vom vedea.

Următorul lucru pe care îl făcu fu să se întoarcă în cameră. Nu îşi putea aduce aminte cum a ajuns acolo. Vor să îl omoare pe Martin, realiză. Pentru că nu pot ajunge la mine în alt mod. Se blestemă pentru că nu înţelesese de la bun început. Cine era în spatele acestei chestii, câţi duşmani dobândise? Era cumva amiralul? Improbabil, din moment ce nu avea nevoie de formalităţi de genul unui proces pentru a împuşca pe cineva. Sau Ilia – da, era o persoană clar împotriva ei. Sau puştiul, poliţistul neexperimentat? Sau poate căpitanul? Dădu din cap. Cineva hotărâse să o distrugă şi nu erau secrete pe această navă. Oricât de discreţi crezuse că fuseseră ea şi Martin, cineva observase legătura dintre ei.

Golul rece din stomacul ei se transformă într-un nod de tensiune. Întregul voiaj devenise un fiasco. Cu ceea ce aflase de

la Martin – inclusiv despre misiunea lui – nu se putea ca Forţa Navală să obţină victoria, de fapt, probabil că toţi vor fi ucişi. Rolul ei ca negociator nu avea rost. Negociezi cu fiinţe umane, nu cu creaturi care se poartă ca pisica şi câinele. Sau maşinării, maşinării foarte previzibile care se desfac foarte uşor când încerci să le examinezi şi nu se mai pot reface la loc. Să rămână pe loc nu avea sens, nu o putea ajuta să îi trimită pachetul lui George Cho, iar în ceea ce-l privea pe Martin…

Rachel realiză că nu avea nicio intenţie de a-l lăsa de izbelişte. Cu acest gând veni un sentiment de uşurare, pentru că îi lăsa o singură cale de a acţiona. Se aplecă în faţă şi spuse încet:

— Geamantan, deschide-te. Plan Titanic. Ai 3 ore şi 10 minute. Începe. Acum, tot ce avea ea de făcut era să găsească un mod de a-l lua din parodia aia de proces şi de a-l aduce în cabina ei. O sarcină diferită, dar nu neapărat mai grea decât a-l scoate direct din celulă.

Geamantanul ieşi de sub patul ei fără a face zgomot şi capacul său se dădu la o parte. Rachel tastă pe butoanele lui câteva minute. Un panou se deschise, iar ea scoase o bobină de furtunuri flexibile. Aceasta merse pe robinetul de apă rece de la chiuveta mică. Un alt furtun mai lung şi mai gros cu un bob sferic la capăt fu băgat în toaletă, o colonoscopie în măruntaiele circuitelor de scurgere ale navei. Geamantanul începu să zumzăie, eliminând prin impulsuri lichid alb vâscos în tubul toaletei. Filamente subţiri din ceea ce părea a fi plastic începură să se reverse în spatele bolului toaletei, formând un mecanism etanş în jurul furtunului. Un miros de ars se răspândi în cameră, praf de puşcă, melasă şi un suflu de rahat. Rachel verifică bara de stare de pe geamantan; mulţumită, ridică mănuşile, şapca, orice altceva de care avea nevoie, apoi se uită din nou la indicator şi părăsi camera în grabă.

Toaleta hurui puţin, apoi se auzi un bâzâit de la ţevile de metal care se măreau. Ţeava de la ventilaţie deveni caldă, aburul începu să şuiere din canalul de scurgere şi fu rapid redus la tăcere de o nouă chestie asemănătoare unei pânze de păianjen. Alarma pentru depăşirea gradului de ionizare se declanşă, dar Rachel o scosese din priză în momentul în care

intrase în cabină. Semnalizatorul de urgenţă de pe geamantan clipi, nevăzut, în camera din ce în ce mai caldă. Barca de salvare diplomatică începea să se umfle.

***

— Nu-ţi face griji, fiule. Totul va merge bine, spuse Sauer şi îi dădu o palmă pe spate procustodelui Muller.

Vassily încercă un zâmbet şters.

— Sper, domnule. Nu am mai participat la niciun proces la Curtea Marţială până acum.

— Ei bine… Sauer îşi alese cuvintele cu grijă. Consider-o o experienţă educaţională. Şi cea mai bună oportunitate de a o prinde pe căţea în mod legal.

Drept vorbind, Sauer se simţea mai puţin încrezător decât lăsa să se vadă. Întregul exerciţiu era într-o foarte mare măsură neautorizat. Îi depăşise autoritatea de ofiţer de securitate al navei şi fără sprijinul activ al comandantului Murametz, prim-ofiţer, nu ar fi avut curajul să meargă mai departe. Cu siguranţă că nu avea autoritatea să convoace Curtea Marţială din propria iniţiativă în prezenţa ofiţerilor superiori, cu atât mai puţin să judece un constructor civil de o acuzaţie capitală. Ceea ce avea era o înaintare spre judecare pentru a îndepărta orice activitate subversivă, incluzând o înşelătorie autorizată şi un prim ofiţer pregătit să semneze pe linia punctată. Ca să nu amintim un entuziasm instituţional pentru a-i demonstra ce nenorocit este, agentului custodelui.

Nu mai aveau mult timp. După ce ieşiseră din saltul de la marginea sistemului interior, escadrila masivă funcţionase în tăcere totală, fără unde radio, la o viteză constantă de 10 G, valoarea aceasta mare fiind compensată de proprietăţile spaţiului şi ale timpului din singularităţile drumului lor. (O acceleraţie de 10 G, fără compensaţie, ar fi suficientă pentru a face un om slab să leşine, o viteză atât de puternică încât ar sparge oase şi ar fărâma plămâni.) Se pare că fusese o greşeală de navigaţie, una foarte gravă care făcuse ca stafful amiralului să se agite cu furie câteva zile, dar nu se făcuseră cunoscuţi inamicului, ceea ce era cel mai important.

Cu câteva zile în urmă, escadrila executaseră o secvenţă de decelerare şi scăzuse viteza la 100 kps în apropierea Lumii lui

Rochard. În orele timpurii ale acelei dimineţi, ajunseseră la punctul de velocitate pentru angrenare, aveau să plutească pentru ultimele 30 de secunde, scăzând acceleraţia (şi crescându-şi vizibilitatea) numai în zona radar activă a duşmanului. În acest moment, erau la 2 milioane de kilometri depărtare. Undeva pe la miezul nopţii, ora de la bord, aveau să înceapă cea mai potrivită tehnică de a ajunge pe planetă, să meargă la puterea maximă şi să atace navele inamice – presupunând că erau dispuse să iasă la atac. Dacă nu se întâmpla acest lucru, atunci însemna că laşii obţinuseră controlul asupra zonelor joase de orbită ale Noii Republici, abandonându-şi forţele de la sol. În orice caz, acţiunile contra inspectorului Naţiunilor Unite trebuiau să se încheie înainte de căderea serii, când nava avea să intre în repaus pentru a posta staţiile de bătălie, presupunând că nu aveau să dea peste nimic altceva înainte.

Din punctul de vedere al lui Sauer, era un miracol că Ilia fusese de acord să se implice în această înşelătorie. Ar fi putut cu uşurinţă să se fofileze, sau să paseze toată treaba căpitanului Mirsky, ceea ce ar fi dus la acelaşi rezultat. Atât de aproape de un moment de război, pur şi simplu detaşându-se împreună cu alţi colegi care nu aveau sarcini stabile pentru staţiile lor, era destul pentru a-l mira.

Sauer merse până la masa din capătul camerei şi se aşeză. Era de fapt masa unde luau prânzul ofiţerii, îmbrăcată cu o faţă de masă albă, pregătită special pentru ocazie, peste care erau puse tomurile legate în piele care conţineau legea completă a articolelor imperiale de război. Alţi doi ofiţeri îl urmară. Dr. Hertz, doctorul navei şi comandantul locotenent Vulpis, relativistul. Erau îmbrăcaţi sobru. Sauer îşi drese glasul.

— Linişte în sală, intonă el. Aduceţi acuzatul.

Cealaltă uşă se deschise. Doi soldaţi intrară, escortându-l pe Martin Springfield care, cu lanţuri la picioare şi cătuşe la mâini, se mişca destul de încet. În spatele lui, o uşă se trânti.

— Ah, hm… da, spune-ţi numele în faţa Curţii.

Martin se uită în jurul său. Chipul său era palid, dar liniştit.

— Poftim? spuse el.

— Spune-ţi numele.

— Martin Springfield.

Locotenentul Sauer făcu o notaţie în registrul său. Iritat, realiză că stiloul său nu mai avea cerneală. Nu conta. Aceasta nu era o afacere ce avea nevoie de registre semnate.

— Eşti civil, membru al Naţiunilor Unite ale Pământului. Este corect?

O privire de iritare apăru pe faţa lui Martin.

— Nu, nu este adevărat! spuse el. Vă tot spun, Naţiunile Unite nu reprezintă un guvern. Sunt afiliat la Pinkertons din motive de legislaţie şi asigurare. Asta înseamnă că le respect regulile şi că ei mă apără împotriva atacatorilor. Dar am o poliţă de asigurare, de rezervă, împotriva încălcării drepturilor, de la Noul Model de Forţă Aeriană care, din câte ştiu, se ocupă de astfel de situaţii. De asemenea, am înţelegeri cu peste 6 organizaţii cvasi-guvernamentale, dar niciuna nu are dreptul de a pretinde suveranitate asupra mea. Nu sunt un sclav!

Dr. Hertz îşi întoarse privirea şi se uită tăios la Sauer. Lornionul său licări în lumina puternică a lămpilor cu tungsten. Sauer răsuflă cu zgomot.

— Să se noteze că acuzatul este un supus al Naţiunilor Unite ale Pământului, intonă el.

— Nu, nu este. Capete se întoarseră. În timp ce Martin vorbise, Rachel se strecurase înăuntru printr-o uşă lăturalnică. Vestimentaţia ei era şi mai neobişnuită decât de obicei. Un costum strâmt alb purtat pe sub diverse articole de bumbac şi o vestă voluminoasă semănând cu o jachetă de artilerie. Aproape ca un costum spaţial de navă, observă Sauer, nedumerit.

— Naţiunile Unite nu reprezintă…

— Linişte, arătă Sauer înspre ea. Aceasta este o curte de justiţie şi dreptul tău de a vorbi nu este recunoscut. Fă linişte sau te voi da afară.

— Şi să creăm un incident diplomatic, rânji Rachel neplăcut. Încearcă numai şi te voi face să regreţi. În orice caz, cred că acuzatul are dreptul de a avea un avocat pentru a-i susţine apărarea. A fost anunţat asupra drepturilor sale?

— Păi… Vulpis privi în jos.

— Irelevant. Procesul va continua.

Martin îşi drese glasul.

— Aş dori să îl nominalizez pe colonelul Mansour ca avocatul meu, spuse.

— *Merge*. Sauer se prefăcu că scrie pe registrul său. În spatele camerei, putea vedea respiraţia tăioasă a lui Vassily. Tânărul poliţist deja îşi făcea speranţe.

— Curtea recunoaşte inspectorul Naţiunilor Unite Mansour ca avocat al apărării. Sunt obligat să vă informez că acest proces se desfăşoară în baza Articolelor Imperiale de Război, Secţiunea 14, Paragrafele de Război, în vederea apropierii noastre de inamic. Dacă nu ţineţi cont de aceste reguli, puteţi să spuneţi acum şi să vă retrageţi din proces.

Zâmbetul lui Rachel se lărgi.

— Apărarea doreşte ca acest proces să fie amânat având în vedere momentul important ce ne aşteaptă. Va fi destul timp pentru asta după luptă.

— Nu se acceptă, se răsti Sauer. Avem nevoie de un proces cinstit înainte de a executa sentinţa.

Zâmbetul lui Rachel pieri.

— Curtea se va retrage într-o mică pauză de cinci minute pentru a permite apărării să vorbească cu acuzatul. Şi niciun minut în plus. Bătu în masă cu pumnul, se ridică, apoi ieşi din sală. Restul tribunalului îl urmă, o mână de spectatori meschini, lăsându-i pe Rachel şi pe Martin şi patru ofiţeri de gardă în dreptul uşilor.

***

— Ştii că asta e doar o formalitate? Vor să mă execute, spuse Martin. Vocea lui era răguşită, un pic neliniştită. Îşi prinse mâinile, încercând să le oprească din tremurat.

Rachel privi adânc în ochii lui.

— Uită-te la mine, spuse ea încetişor. Ai încredere în mine?

— Eu… da, spuse privind în jos.

Rachel întinse o mână pe masă şi o puse peste încheietura mâinii stângi a lui Martin.

— M-am documentat asupra procedurilor lor. Asta este clar o încălcare şi orice s-ar întâmpla, voi înainte o plângere către căpitan, care este cel care ar trebui să prezideze o astfel de adunare, nu un ofiţer de securitate care se crede important şi care a instrumentat şi acuzaţia.

Îşi îndepărtă privirea, uitându-se la căile de ventilaţie; simultan, bătu pe spatele mâinii lui foarte repede. Îşi încordă încheietura într-un mod foarte bine conturat, semn că mesajul a fost receptat. *Următoarea sesiune. Mă vezi că o să clipesc de trei ori, începi să hiperventilezi. Când clipesc de două ori, îţi ţii respiraţia.*

Ochii lui se măriră treptat.

— Nu vor avea timp să facă nimic înainte de perigon, oricum, continuă ea verbal. Suntem la două unităţi astronomice depărtare şi ne apropiem rapid. Lupta ar trebui să înceapă în jurul miezului nopţii, dacă va fi un război în care se va trage. *Am barcă de salvare*, adăugă ea prin codul Morse.

— Asta e… înghiţi în sec. *Cum evadăm*? bătu la rândul său. Nu sunt sigur că vor observa toate chestiile precise. Acest circ… ridică din umeri.

— Lasă totul în seama mea, spuse strângându-i mâna pentru a accentua ideea. Ştiu ce fac.

Pentru prima dată, se putea observa speranţa pe chipul lui. Întrerupse contactul vizual şi se lăsă pe spate, pe scaun.

— E cam cald aici, se plânse. Unde este sistemul de ventilaţie?

Martin privi în spatele ei. Ea îi urmări privirea insistentă: grilajele de pe tavan. Închise ochii şi îi strânse; imagini fotografice verzi ca un coşmar ilustrând o celulă de închisoare trecură pe dindărătul pleoapelor ei. Dronele spion, cele rămase din turma eliberată de Vassily, aşteptau cuminţi în spatele grilajelor. O urmăriseră până în această cameră, încărcate cu câte ceva pentru a face mai interesantă desfăşurarea procedurilor.

Serveşte-l bine pe micul voyeur, gândi ea cu amărăciune despre spion.

— Te voi scoate din încurcătura asta, îi spuse lui Martin, încercând să îl liniştească.

— Înţeleg. Dădu din cap aprobator, înclinându-l uşor. Tu ştii că eu nu prea sunt bun în relaţiile cu oamenii…

Ea îşi scutură capul.

— Ei fac chestia asta pentru a mă determina pe mine să mă compromit singură. Nu e vorba despre tine. Nu e ceva personal. Pur şi simplu vor să scape de mine.

— Cine?

Ridică din umeri.

— Ofiţerii de rang mediu. Cei care consideră că un război scurt victorios este un bilet ce le va asigura promovarea. Cei care cred că nu am ce căuta aici, cu atât mai puţin să raportez. Nu după First Lamprey. Am fost agent al Crucii Roşii acolo, ştii? Investigam crimele de război. Nu a ieşit nimeni cu faţa curată şi cred că ei ştiu asta. Nu vor înţelegeri negociate, ei vor război şi glorie.

— Dacă e vorba despre tine, ce caută copilul minune din biroul custodelui aici? întrebă Martin.

Ridică din umeri.

— Doi iepuri, o singură lovitură. Nu te mai gândi la asta. Dacă nu le iese chestia asta, pot da vina pe omul de bază al custodelui, să facă duşmanul din interior să pice prost. Nu există dragoste între Spionajul Naval şi poliţia secretă civilă. Dacă le merge, ne dau pe amândoi la o parte. Citind regulamentele, nu au autoritatea să facă aşa ceva, Martin. Este nevoie de un conducător şi de un comandant să emită o sentinţă capitală, cu excepţia cazului când este vorba de un inamic, aşa că dacă te omoară, este suficient ca toţi să cadă.

— Asta este o mare asigurare. Forţă un zâmbet, dar ieşi o expresie un pic îngrozită. Doar să-ţi faci… la dracu’. Am încredere în tine.

— Asta e bine.

Apoi uşile se deschiseră.

***

— Merge, comentă Sauer. A ieşit la iveală pentru a-şi apăra protejatul. Acum tot ce trebuie să facem este să o manevrăm spre sfidare. Nu ar trebui să fie prea greu, noi suntem judecătorii.

— Sfidare? Vulpis ridică o sprânceană. Ai spus că ăsta e un proces.

— Un proces al raţiunii. A noastră contra a ei. A căzut de acord să îl apere, asta înseamnă că acţionează ca ofiţer în acest

proces. Articolul 46 spune că un ofiţer într-un proces este supus disciplinei articolelor şi poate fi aspru judecat pentru abuz sau sfidarea curţii. Prin faptul că a acceptat să ia parte la acest proces, ea abandonează imunitatea diplomatică. Devine din ce în ce mai bine. În câteva ore, mergem să ne ocupăm poziţiile la staţii. Chiar dacă acum este o joacă, în acel moment, orice ofiţer este împuternicit să dea o sentinţă capitală – sau doar să prezideze o instanţă sumară, pentru că este specificat în articolul 4, Comportamentul în faţa inamicului. Nu că aş plănui să folosesc acest lucru, dar ne acoperă în mare parte, nu?

Dr. Hertz îşi scoase lornionul şi începu să îl cureţe.

— Nu sunt sigur că îmi place, spuse foindu-se. Arată prea mult a o încercare de înşelătorie. Nu eşti deloc îngrijorat că lucrezi pentru fiul răsfăţat al custodelui?

— Nu neapărat. Sauer rânji. Vedeţi, ceea ce am în plan este să o provoc atât de mult pe noua noastră avocată încât să devină indisciplinată sau ceva de genul ăsta – cât despre acuzat în sine, mă gândesc la renunţarea la acuzaţii sau chiar la un verdict de nevinovat. Pufni. Este clar că nu ştia că încalcă anumite reguli. În plus, dispozitivul găsit asupra sa era inactiv la momentul descoperirii, aşa că nu putem demonstra că fusese în stare de funcţionare pe perioada cât a fost la bordul navei. Şi amiralitatea va fi foarte supărată pe noi dacă nu va putea angaja furnizori civili pe viitor. Sper să o putem stârni destul pentru a nu îşi da seama că de fapt nu este niciun caz de apărat până când nu scăpăm de ea. Apoi îl eliberăm pe Springfield. Ceea ce îl va face pe tânărul Muller să arate ca un mare idiot, ca să nu mai menţionez că îmi oferă destule dovezi pentru a-l investiga sub acuzaţia de intrare prin efracţie, furt al obiectelor personale şi chiar şi dezertare. Rânjetul lui deveni asemenea zâmbetului unui rechin. Este nevoie să mai continui?

Vulpis fluieră uşor a mirare.

— Adu-mi aminte să nu joc niciodată poker cu dumneata, comentă el.

Dr. Hertz îşi puse ochelarii la loc.

— Să reluăm circul domnilor?

— Cred că da. Sauer îşi goli paharul de ceai şi se ridică.

— După dumneavoastră, fraţii mei, apoi aduceţi clovnii!

***

Geamantanul din camera lui Rachel încetase să mai producă abur cu ceva timp în urmă. Se micşorase, reabsorbind şi extrudând mare parte din conţinutul său. O spumă albă vâscoasă se răspândise în întreaga cabină, înghiţind cu înflăcărare toate hidrocarburile şi scoţând substraturi de diamante potrivite pentru activităţi intense de nano-manufacturi. Lespezi solide de material transparent se precipitau din soluţie, formând o sferă goală care aproape umpluse camera. Sub punte, rădăcini se prelungeau spre circuitele de reciclare ale navei, prădând canalul de scurgere care depozita deşeuri biologice în partea de întoarcere a călătoriei. Printr-o convenţie veche, navele care nu aveau sisteme de reciclare puteau scăpa de deşeuri numai când se îndepărtau de volume de spaţiu locuite; mai mult de un lucrător orbital nefericit fusese răpus de un rahat îngheţat având mai multă energie cinetică decât un obuz ce putea trece printr-o armură.

Geamantanul auto-propulsat, care era îngheţat la baza sferei ca de sticlă, era acum mult mai uşor decât fusese atunci când Rachel se urcase la bordul navei. Atunci, avea greutatea unei treimi dintr-o tonă – acum cântărea mai puţin de 50 de kilograme. Surplusul de masă fusese alcătuit din tuburi capilare cu perete gros, din carbură de bor, containere pentru cristale subţiri de uraniu 235 ultra-pur tetraiodat şi o cantitate mare de cadmiu. Lucruri care nu puteau fi găsite foarte uşor. Geamantanul era capabil să fabrice orice era nevoie atâta timp cât avea la dispoziţie materialele constituente. Ceea ce voia cel mai mult era carbon, hidrogen şi oxigen, disponibile în abundenţă în fabrica de procesare a deşeurilor din navă. Dar dacă un diplomat avea nevoie să scape foarte repede şi nu avea sursa de energie potenţială necesară… ei bine, fisiunea, o tehnologie veche şi deloc la modă era extraordinar de uşor de depozitat, avea o greutate mică şi nu exploda fără un motiv foarte bun. Tot ce era necesar era cantitatea potrivită de *negasitium* pentru a o face să meargă. De aceea Rachel adunase destul uraniu pentru a face două-trei bombe nucleare

de mărime destul de mare, sau centrul unei rachete nucleare pe bază de apă sărată.

Racheta nucleară pe bază de apă sărată era cel mai simplu sistem de propulsie interplanetară care ar putea încăpea într-un geamantan cu aburi. De partea cealaltă a halei de presiune interioară de la cabina lui Rachel, geamantanul construise un rezervor gigantic brăzdat de tuburi absorbante de neutroni tapetate cu bor: acesta se umplea încetişor cu apă conţinând o soluţie foarte concentrată de tetraiodat de uraniu. Doar un strat subţire de plăci atent slăbite ale carcasei şi nişte conducte de cabluri ţineau sfera de sticlă şi rezervorul de 20 de tone, plin cu apă sărată din cealaltă parte a încăperii, în interiorul crucişătorului de luptă. Structura hibridă îşi făcu loc pe sub învelişul navei ca un vierme care se hrăneşte cu carnea gazdei sale, pregătindu-se să scape.

În alte părţi ale navei, apa din toalete se trăgea cu greu, presiunea apei de la duşul din cabinele ofiţerilor era scandalos de joasă şi câţiva tehnicieni de la departamentul de mediu erau încurcaţi de nivelul neaşteptat de scăzut al lichidului rămas în urma curăţării deşeurilor în rezervorul numărul patru de provizii. O minte strălucită deja se găsise să spună ceva despre scurgerile ţevilor. Dar având în vedere că în câteva ore urma o luptă, atenţia întreagă era concentrată asupra sistemelor de armament ale navei. În tot acest timp, fabricatorul din geamantan lucra cu sârguinţă în continuare, extrudând polimeri şi componente materiale pentru a le pune în barca de salvare a stăpânei. Având foarte puţin timp la dispoziţie până la luptă, viteza era esenţială.

***

— Curtea se reuneşte. Sauer bătu în masă cu un pahar răsturnat.

— Martin Springfield, acuzaţiile care ţi se aduc sunt că pe data de 32 a lunii Armoniei, anul 211 al Republicii, ai adus cu premeditare la bordul navei *Lord Vanek* un dispozitiv de comunicare, pentru a îmbunătăţi un canal cauzal, fără permisiunea unui ofiţer superior sau a niciunui alt ofiţer de la bordul navei, contrar articolului 46 al Articolelor Războiului; mai mult decât atât, ai folosit respectivul dispozitiv pentru a

comunica cu cetăţeni străini, contrar articolului 22 şi, făcând acest lucru, ai dezvăluit detalii legate de modul de operare al navei *Lord Vanek* contrar Secţiunii 2 a Actului 127 de Apărare a Teritoriului, şi de asemenea contra Secţiunii 4 a Articolelor de război, Trădare în vreme de război. Prin urmare, acuzaţiile ce ţi se aduc reprezintă o încălcare neglijentă a regulamentelor de control al semnalelor, trafic de informaţii cu inamicul şi trădare în vreme de război. Cum pledezi?

Înainte să deschidă gura pentru a răspunde, Rachel vorbi:

— Pledează nevinovat la toate capetele de acuzare. Şi o pot dovedi.

Era o scânteie periculoasă în ochii ei, stătea foarte dreaptă, cu mâinile prinse la spate.

— Acuzatul acceptă această pledare? intonă Vulpis.

— Colonelul vorbeşte în numele meu, spuse Martin.

— În primul rând, dovezile care susţin aceste acuzaţii. Dovadă: în a 32-a zi a lunii Armoniei, anul 211 al Republicii, aţi adus cu premeditare la bordul navei *Lord Vanek* un dispozitiv de comunicare, pentru a îmbunătăţi un canal cauzal, fără permisiune din partea ofiţerilor superiori şi în fapt din partea niciunui alt ofiţer al navei, contrar Articolului 46. Domnule grefier, prezentaţi obiectul.

Un soldat făcu un pas înainte, cu faţa ca de piatră, purtând o mică pungă de hârtie. Scoase conţinutul pe faţa de masă: o rolă de memorie mică, neagră.

— Dovada unu: un canal cauzal de tip 12, având în interior un model standard de cartuş de expansiune model CX folosit de maşinile-asistent personale pe toată sfera decadentă a Terrei. Obiectul a fost luat din aparatul personal al acuzatului de către procustodele Junior Vassily Muller, din Biroul custodelui în timpul misiunii de a monitoriza activitatea acuzatului, în ziua a 32-a a lunii Armoniei, aşa cum a mai fost precizat. O depoziţie a procustodelui este la dosar. Contestă cineva admisibilitatea acestei dovezi? Nu. Bine…

— Eu da. Rachel arătă cu degetul micul cartuş. În primul rând, susţin ilegalitatea căutării printre lucrurile personale ale acuzatului, efectuate de procustodele Junior şi orice dovadă obţinută astfel este inadmisibilă pentru că acuzatul este un civil

şi nu este supus renunţării la drepturi, asemenea unui soldat în termen după depunerea jurământului – drepturile sale civile, inclusiv dreptul la proprietate nu poate fi încălcat legal fără un act judiciar sau un ordin de la un oficial investit cu puteri după cum scrie în Articolul 12. Dacă procustodele Junior nu a obţinut un astfel de ordin de percheziţie, căutarea sa a fost ilegală şi poate fi considerată furt, şi orice informaţie obţinută în urma unei percheziţii ilegale nu poate fi admisă în curte. În al doilea rând, dacă acel obiect este un canal cauzal, eu sunt o coajă de banană. Acela este un card standard de stocare de cuante. Dacă aduceţi un inginer electronist competent, vă va spune acelaşi lucru. În al treilea rând, nu aveţi autoritatea să ţineţi această şaradă de proces. Am căutat în articole şi ele spun clar, Curţile marţiale pot fi reunite doar din ordinul ofiţerului superior prezent. Unde este ordinul scris din partea amiralului?

Îşi încrucişă braţele şi se uită la consiliul de judecători.

Sauer dădu din cap.

— Procustodele Junior are ordine clare pentru a-l investiga pe Springfield. Ceea ce înseamnă că tot ceea ce face este legal în ochii Biroului custodelui. Şi trebuie să menţionez neplăcerea mea supremă la insinuările avocatului apărării care ar sugera că nu aş avea autoritatea să reunesc această curte. Am obţinut aprobarea de la ofiţerul meu superior şi o voi folosi.

Cu grijă, evită să menţioneze ce autoritate avea mai exact.

— Cât despre obiectul adus ca probă, că este prost identificat, avem la dosar o declaraţie a acuzatului în care recunoaşte că este un canal cauzal, pe care a fost rugat să îl aducă la bordul navei, pentru a îmbunătăţi docurile. Cât despre articolele legate de intenţie, nu contează dacă dovada este de fapt o coajă de banană

— Acuzatul este încă vinovat pentru că el credea că poartă asupra sa un dispozitiv de comunicare.

Făcu o pauză pentru un moment.

— Să fie notat că dovada a fost admisă ca probă.

Se uită intens la Rachel: *Te-am prins, căţea. Ce ai de gând să faci acum?*

Rachel îi aruncă o privire lui Martin şi clipi rapid. Apoi se întoarse către judecători.

— Un punct al legii, domnule. Se pare că a crede nu este acelaşi lucru cu a face. Într-adevăr, în această naţiune, care refuză să considere măcar folosirea maşinăriilor controlate prin gânduri, distincţia este şi mai clară decât a mea. Se pare că încercaţi să îl judecaţi pe acuzat mai degrabă pentru opiniile şi credinţele sale, decât pentru acţiunile sale. Aveţi dovezi asupra transmiterii de informaţii unei a treia părţi? Dacă nu, este cazul să răspundeţi.

— Exact asta avem. Sauer rânji sălbatic. Ar trebui să ştiţi cui îi transmite informaţiile. Arătă înspre ea. Sunteţi un agent cunoscut al unei puteri străine. Acuzatul a comunicat în mod liber cu dumneavoastră. Acum, din moment ce aţi fost de acord să îl apăraţi, acţionaţi în calitate de ofiţer în această sală de judecată. Vă citesc din Articolul 46: orice persoană împuternicită să acţioneze ca ofiţer în cadrul unei săli de judecată este supusă disciplinei din cadrul tuturor Articolelor. Închei prin a spune că aţi ales în mod curajos să renunţaţi la imunitatea dumneavoastră diplomatică pentru a încerca să vă scăpaţi spionul de ştreang.

Pentru un moment, Rachel arătă confuză. Se uită din nou la Martin, clipind rapid. Apoi se întoarse către masa judecătorilor.

— Deci aţi aranjat acest circ pentru a încerca să scăpaţi de imunitatea mea? Sunt impresionată. Nu credeam sincer că puteţi fi atât de stupizi. *Utah*!

Totul se întâmplă foarte repede. Rachel căzu în genunchi în spatele biroului ei improvizat. Sauer făcu o mişcare înspre soldaţii din spatele camerei pentru a le ordona să o aresteze pe femeie. Dar înainte de a face mai mult decât a deschide gura, patru bubuituri puternice zguduiră camera. Conductele de aer condiţionat din tavan se deschiseră, lucruri căzură înăuntru, chestii complexe şi cu multe braţe eliberând spumă albastră la presiune foarte mare. Spuma se lipea de tot ceea ce atingea, începând cu masa judecătorilor şi până la gărzile din spatele camerei. Nu era foarte grea, dar lipicioasă, transformându-se rapid într-o matrice tare de spumă.

— Prindeţi-o, urlă Sauer. Încercă să îşi scoată pistolul, dar de undeva o bucată mare de spumă albastră îi apucă mâna şi se întări. Un miros chimic, puternic ieşea din spumă, familiar din

timpul vizitelor din copilărie la dentist. Sauer respiră adânc, luptându-se să disloce masa lipicioasă, dar mirosul ca de fructe, greţos intră în plămânii săi, apoi lumea se înceţoşă.

***

Rachel ştia că lucrurile se vor precipita foarte repede din momentul în care intrase în sală. Văzuse judecători puşi pe sentinţe, pe Pământ, şi în multe misiuni de atunci. Puteai aproape să miroşi acea dorinţă arzătoare, de neînţeles, de a ordona o execuţie, semănând cu putoarea morţii în sine. O avea şi acest comitet. O rezervare şireată, un sentiment arogant de anticipare, ca şi cum întreaga treabă era un fel de glumă, cu o poantă pe care ea o putea numai ghicii.

Când locotenentul de securitate o prezentă – o poantă inadecvată, în opinia ei, ceva în mod evident construit aiurea pe o bază ad-hoc care să se potrivească acestei ocazii – ea se uită după Martin. Te rog fii pregătit. Clipi de trei ori către el şi îl văzu încordându-se, apoi dând din cap – semnalul prestabilit. Se întoarse către masă, clipind din nou: lumini verzi trecură prin spatele pleoapelor.

— Statusul al doilea, subvocaliză ea, microfonul radio din gâtul ei reluând comanda către aparatele ce aşteptau în conductele de aer. Se întoarse către masă. Cei trei ofiţeri stăteau acolo, urmărind-o ca norii ce tună la orizont. Fă rost de timp.

— Un punct al legii, domnule. Se pare că a crede nu este acelaşi lucru cu a face. Continuă, întrebându-se cum vor reacţiona efectiv la acuzaţia că au pus la cale această şaradă; fie ar da înapoi, fie…

— Exact asta avem. Ofiţerul politic din mijloc, cel cu faţa slabă şi trăsături mult prea evidente rânji oribil. Ar trebui să ştiţi cui îi transmite informaţiile. Arătă direct spre ea. Acum se va întâmpla, gândi ea. Subvocaliză din nou. Geamantan. Cerut status de pregătire.

Nava de salvare închisă şi gata de decolare. Depozitul de combustibil subcritic şi pregătit. Masa de rezervă de reacţie încărcată. Rezerva de oxigen nominală. Atenţie: Delta-V pentru direcţia dorită New Peterstown – 86 kps în acest moment şi scade. Marginea totală de manevrare – 90 kps. E ok, decise ea.

Racheta pe bază de apă sărată era la fel de eficientă ca o rachetă veche pe bază de fisiune nucleară. Acasă, ar fi fost de ajuns pentru un drum Pământ-Marte dus-întors de la o suprafaţă la alta. Era la limită, nu ar fi de ajuns pentru a merge înapoi pe orbită fără o reumplere. Dar ar merge, atâta timp cât…

— Închei prin a spune că aţi ales în mod curajos să renunţaţi la imunitatea dumneavoastră diplomatică pentru a încerca să vă scăpaţi spionul de ştreang.

Înghiţi, apoi îl privi pe Martin şi clipi de două ori, semnalul pentru a-şi ţine respiraţia. *Geamantan, pregătirea pentru decolare. Aşteaptă sosirea echipajului de la 100 de secunde. Lansare oprită pentru momentul T la 20 de secunde după acea clipă*. Odată ce ar fi lăsat totul în urmă şi ar fi fost la bordul navei, tot ce putea să facă era să spere că echipajul de pe punte nu va îndrăzni să îşi pornească radarele – şi să rişte să atenţioneze Festivalul pentru a o găsi şi a o omorî. Nava de salvare era ca un balon de săpun în comparaţie cu navele principale ale forţei Noii Republici.

Rachel îşi îndreptă toată atenţia asupra mesei şi inspiră adânc, tensionată.

— Deci aţi aranjat acest circ pentru a încerca să scăpaţi de imunitatea mea? Sunt impresionată. Nu credeam sincer că puteţi fi atât de stupizi. *Utah*!

Se adăposti. Ultimul cuvânt fusese un strigăt, transmis maşinăriilor prin microfonul din gât. Zgomote simultane îi sugeraseră că încărcăturile ascuţite ca nişte cuţite explodaseră. Îşi trase gluga cu mască de respirat peste faţă şi o închise, apoi îşi dădu drumul la IFF-ul celular.

Maşinăriile intraseră în sală prin găurile din tavan. Păianjeni, crabi şi scorpioni, toţi din polimeri de carbon – deşeuri reciclate, de fapt – împrăştiau spumă antipersonal peste tot, răspândind în aer anestezic de vapori de triclorometan oriunde reacţiona careva. O gardă făcu o mişcare asupra ei, căzând la pământ ca un sac de cartofi înainte ca ea să conştientizeze prezenţa lui, primind o lovitură din partea unui pumn aproape inuman. Totul se îngustă între ea şi Martin, stând cu ochii larg deschişi în spatele unei mese, mâinile sale pe jumătate ridicate înspre ea şi un soldat deja începând să îl îndrume înspre uşă.

Rachel trecu la viteza de luptă, scoţându-şi sistemul nervos aproape uman din cercul de control.

Timpul încetini şi lumina se stinse, lanţurile gravitaţiei nu mai erau aşa strânse, dar aerul deveni gros şi vâscos în jurul ei. Marionete se învârteau cu încetinitorul în jurul lor în timp ce ea sări peste o masă şi fugi înspre Martin. Garda lui începu să se întoarcă spre ea şi să ridice un braţ. Îl înşfăcă şi îl întoarse, simţind cum trosneşte din încheieturi. Coastele plesniră asemenea cartonului subţire şi câteva oase fragile din spatele mâinii ei se fracturară în urma impactului. Era dificil să îşi amintească, să se gândească la asta, dar propriul corp era cel mai mare duşman, mai fragil decât ar fi vrut să recunoască reflexele ei.

Îl apucă pe Martin cu o mână, manevrându-l delicat, parcă ar fi fost de porţelan. Începutul unui oftat din plămânii săi îi spuse că îl făcuse să respire. Uşa nu era încuiată, aşa că o deschise lovind-o şi îl târî peste prag înainte ca aceasta să se închidă la loc. Îl scăpă şi se răsuci în loc, închise uşa cu o bufnitură, şi căută în buzunarul de la vestă ceva ca o bucată de chit. *Omaha*, ţipă în microfonul din gât. Modele strălucitoare, lumini roşii şi galbene trecură peste suprafaţa chitului – vizibile în viziunea ei mecanizată – iar ea îl înghesui în tocul uşii şi scuipă peste bucata de chit. Deveni albastră şi începu să se răspândească rapid, un val de lichid lipicios depunându-se rapid între uşă şi perete, devenind dură ca diamantul.

Între uşa lipită, cablurile de intercom tăiate, cloroformul şi spuma antipersonal, puteau trece un minut sau două înainte ca cineva din cameră să poată da alarma.

Martin încercă să se întoarcă pe partea cealaltă şi să privească. Îl ridică şi alergară pe coridor. Era ca şi cum ar fi înotat prin apă; realiză rapid că era mai uşor dacă păşea mai întâi cu un picior, apoi cu celălalt, la fel ca locomoţia de minimă acceleraţie.

O lumină roşie în dreptul viziunii ei îi spuse că se apropia de explozie. Sistemul ei nervos periferic poate că se ameliorase, dar pentru o asemenea viteză, trebuia să se bazeze pe respiraţia anaerobică şi îşi epuiza rezervele alarmant de repede. La următoarea intersecţie, un lift se deschise – se târî înăuntru,

cu Martin, şi apăsă butonul pentru nivelul de dormitoare ale ofiţerilor. Apoi micşoră viteza la nivelul normal.

Uşile se închiseră pe măsură ce liftul urca, iar Martin începu să privească. Rachel se sprijini de peretele îndepărtat, puncte negre înceţoşându-i viziunea în timp ce încerca să tragă aer în plămânii obosiţi.

— Unde ai învăţat să…?

Ea clipi. Un ceas se învârti în cadranul din stânga sus al viziunii ei. Opt secunde de când uriaşe *Utah*… opt secunde? Minute, probabil. Respiră adânc, apoi căscă, scoţând dioxidul de carbon din plămâni. Toţi muşchii o dureau, aproape arzând, ca şi când nişte fire fierbinţi îi traversau până la oase. Se simţi bolnavă, şi mâna ei stângă începu să zvâcnească violent.

Implanturi. Speciale.

— Cred că aproape ţi-ai rupt o… coastă. Unde mergem?

— Navă. Salvare. *Răsuflă*. Cum am spus.

O lumină începu să pâlpâie deasupra lor. Urcaseră un etaj. Mai aveau doar unul.

Uşa se deschise la nivelul potrivit. Rachel se ridică. Nimeni nu era acolo, ceea ce era o binecuvântare, în starea în care era nu credea că ar fi putut pune un hamster la locul lui, cu atât mai puţin un soldat. Păşi afară din lift, Martin urmând-o.

— Camera mea, spuse rapid. Încearcă să pari relaxat.

Ridică încheieturile.

— Cu astea la mâini?

La naiba. Ar fi trebuit să le desfac înainte de a fugi din sală. Dădu din cap şi căută în buzunarul de la şold, scoţând un tub compact gri.

— Armă paralizantă.

Rămaseră fără noroc la jumătatea coridorului. O uşă se deschise şi un ofiţer ieşi. Se dădu la o parte ca să le lase loc să treacă, dar îi căzu faţa când îşi dădu seama ce vedea.

— Hei!

Rachel îl împuşcă.

— Repede, zise ea peste umăr şi merse mai departe. Martin o urmă. Uşa ei era în faţă, exact la o curbă a coridorului. *Aur*, zise ea către nava de salvare.

Lumini roşii clipiră deasupra lor. Sistemul PA scoase un sunet de alertă.

— Alertă de securitate! Puntea de cabine verde, sectorul B, doi insurgenţi înarmaţi în libertate. Înarmaţi şi periculoşi. Securitatea pe puntea de cabine verde, sectorul B. Alertă!

— La naiba, mormăi Martin. O uşă presurizată începu să se mişte la 10 metri în faţa lor.

Rachel trecu pe viteza de luptă din nou, viziunea ei înnegrindu-se aproape imediat. Se aruncă în faţă, stătu direct sub uşă şi împinse în bariera de presiune ce cobora. Martin se mişcă cu încetineală glacială pe măsură ce ea simţea motoarele punând presiune asupra ei, încercând să o zdrobească. El se culcă şi trecu repede pe sub barieră. Ea îl urmă, dând drumul şi rămase rapidă, deşi mâinile şi picioarele îi amorţiseră şi o senzaţie de avertizare mortală îi clipi în faţă. Uşa de la cabina ei era la doi metri în faţă. *Juno*! ţipă la ea prin microfonul din gât, cuvântul ieşi într-un bolborosit piţigăiat care sună exact ca croncănitul unui dinozaur bătrân în urechile ei.

Uşa se deschise. Martin alergă înăuntru, dar era prea târziu pentru Rachel; nu putea vedea, şi genunchii începuseră să îi cedeze. Acceleraţia de luptă se opri şi se simţi plutind, un impact de lovire pe o parte.

Cineva o târa peste nişte pietriş şi durea ca naiba.

Inima ei suna ca şi când ar fi fost pe cale să explodeze. Nu avea destul aer.

Sunetul unei uşi trântite.

Întuneric.

Circul morţii

Comitetul pentru Revoluţie pusese stăpânire peste catedrala ortodoxă cu turlele de forma unor cepe, transformând-o în sediul central al Comisariatului pentru Ideologie Extropiană. Toţi cei care respingeau doctrina optimizării revoluţionare şi refuzau să plece din oraş erau aduşi în faţa tribunalului şi instruiţi în mod plictisitor şi lung asupra natura acţiunilor negative, apoi erau împuşcaţi; minţile erau cartate şi uploadate în Festival şi condamnate la muncă de corecţie – de obicei, toate în acelaşi timp. Nu erau multe; în cea mai mare parte, populaţia fugise în sălbăticie, trecuseră de partea cealaltă sau adoptaseră fericiţi cauza revoluţionară.

Coliba Sorei a Şaptea, aterizată acolo din amintirile locale ale miturilor şi legendelor uploadate în noosfera Festivalului, stătea în curtea din afara Comisariatului Revoluţionar şi se defeca masiv. În acest moment, casa stătea, fiind orientată către cireşii care înconjurau terenul – îi era foame, şi faptul că episcopul avea o plăcere pentru pomii înfloriţi nu o oprea din a-i devora.

Sora a Şaptea îşi şterse râtul cu neplăcere. Podeaua bisericii era plină de reclamanţi, stând la coadă pentru a cere ceva sau a face apel pentru altceva. Stăteau în faţa unei mese de bucătărie pusă în mijlocul naosului, în spatele căreia era aliniată jumătate de duzină de funcţionari revoluţionari cu o înfăţişare plictisită. Micul şi freneticul om numit Rubenstein dădea din mâini şi încerca să îl convingă pe preşedinte, care era aşa de masiv din cauza elementelor suplimentare mecanice, încât scotea clinchete când mergea. Subiectul persuasiunii părea să fie ceva legat de nevoia de a renunţa la politica anterioară de a distruge aliteraţii artistici. Adevărat, rata priorităţii acestei acţiuni era destul de joasă în viziunea Criticilor, până la urmă nu poţi câştiga o ceartă legată de estetică cu un cadavru, dar dorinţa lui Rubenstein de a-şi schimba părerea după o zi sau două în compania ei nu subordona integritatea lui artistică în faţa ei. Aceste fiinţe umane şubrede erau atât de imposibile gnomic în

vociferările lor, le lipseau atât de multe în consistenţă, încât uneori era disperată să le înţeleagă estetica interioară.

Sora a Şaptea se pierdu pentru o vreme în fluxul de informaţii de la Festival. Lăsase o porţiune filtrată din conştiinţa lui să scape, răspândind colonia Critică pe orbită, lăsând la întâmplare bucăţi în calea ei. Festivalul se propaga prin roiuri stelare, asta era adevărat. Se baza de asemenea pe canale cauzale pentru a retransmite informaţiile acasă. Acum, mari fabrici de bozoni Higgs prindeau contur în inelele maşinăriei care orbita în jurul lui Sputnik, gazul de gheaţă şi praful congelându-se în particule acceleratoare la marginea spaţiilor planetare. Mii de reactoare uriaşe de fisiune veneau pe fir, fiecare pompând destulă energie pentru a conduce o civilizaţie continentală. Prima tranşă de roiuri stelare noi era aproape gata, şi aveau un apetit vorace şi o tonă de antimaterie stabilizată; apoi erau canalele cauzale, petabiţii şi exabiţii de particule încurcate, pentru a fi manufacturate şi, în mod laborios, fără a se observa, separate în tranşe asemănătoare. Primele roiuri stelare aveau să îşi asume funcţia în curând, să îşi scoată nasul ascuţit în vid şi să accelereze la aproximativ jumătate de milion de G, stând deasupra razelor de particule neutre emise de motoarele uriaşe în orbita înaltă deasupra Lumii lui Rochard. Destinaţiile lor primare erau ultimele două opriri de pe traseul Festivalului, pentru a transporta canale proaspete şi un raport detaliat al vizitei curente; celelalte destinaţii – ei bine, Festivalul făcuse tabără de aproape 3 luni. În curând, Comercianţii vor veni.

Comercianţii urmăreau Festivalul peste tot. O sursă naturală de canale cauzale, autoreproducătoare, Festivalul întindea rute de comunicaţie, deschizându-se în faţa unor noi civilizaţii pentru schimburi – civilizaţii care, în timpul vizitei, erau de obicei prea şocate din punct de vedere cultural pentru a obiecta în faţa noţiunilor abstracte ale Comercianţilor referitoare la structurile imense pe care Festivalul le construise şi le abandonase pentru scopuri proprii. Mai mult de o mie de mega-bogăţii fuseseră făcute de nativii civilizaţiilor de comercianţi cu nave mai rapide decât viteza luminii şi destulă inteligenţă pentru a lua urma Festivalului. Ca păsările în faţa unui plug care întorcea pământ

bogat de fermă, ei se aşteptau să atace bucăţi delicioase de proprietate intelectuală întoarsă de fermierul aflat în trecere.

Acum, ceva nou îi gâdilă creierul Sorei. Se opri în faţa unei fântâni pentru a bea apă. Un mesaj de la Cea Care Observă Prima. Nave sosesc. Festivalul observă. *Multe nave venind încetişor*. Acum, asta era interesant. Normal, negustorii apăreau însoţiţi de un mare tărăboi, cu multe lumini strălucitoare şi muzică auzindu-se tare pe toate lungimile de undă, încercând să atragă atenţia. Pe furiş, însemna probleme. *42 de nave identificate. Toate cu nucleu de propulsie, toate cu emisii joase: încercare termală de a le localiza, vizibilitate redusă în aspectul frontal. Distanţă de 7 secunde lumină.*

Cât de ciudat. Sora a Şaptea se ridică. Cineva – nu, ceva construit de Festival, de înălţimea unui copil de om, dar cu urechi lungi şi o blană ca de pisică, cu ochi montaţi pe faţa de rozătoare intra pe uşa laterală.

— *Soră a mea. Ce reflex al Festivalului*? întrebă în tăcere. Extensii de fire îi făcuseră legătura cu sistemul nervos telefonic al Festivalului, formând o punte de legătură cu cei ca ea.

— *Festivalul a observat. Activităţile curente nu s-au încheiat, nu se vor tolera interferenţe. Trei Comercianţi au fost trimişi.*

Sora Stratagemelor a Şaptea tremură şi îşi încleştă dinţii. Erau câteva lucruri la Festival care o speriau, iar Comercianţii erau pe locul doi pe listă, exact în spatele Franjului. Franjul te putea omorî dintr-un motiv oarecare. Comercianţii erau mai puţin haotici.

Apariţia leporidă sări pe coridor în direcţia ei, cu o expresie de panică pe faţă. Burya se opri din predica pe care i-o ţinea lui Timoshevski şi se uită împrejur.

— Ce e aia? întrebă el.

Timoshevski continuă să vorbească.

— Cred că va fi tocăniţă de iepure la cină.

— Nu domnilor, vă rog, ajutor!

Iepurele se opri aproape de ei, împingând doi babushka supăraţi la o parte şi îşi arătă membrele: braţe, observă Sora a Şaptea, cu mâini de om la extremităţi. Purta o haină care era plină de buzunare ţinute împreună de fermoare.

— Stăpân în încurcătură.

— Nu sunt stăpâni pe aici, tovarăşe, spuse Timoshevski, aparent categorisind aplicantul ca necomestibil. Adevărata doctrină revoluţionară ne învaţă că singura lege este cea a raţionalismului şi a optimismului dinamic. De unde eşti şi unde îţi este paşaportul intern?

Iepurii au puţin control asupra muşchilor feţei. Totuşi, acesta nu avu nicio reacţie vizibilă.

— Am nevoie de ajutor, ţipă el, apoi făcu o pauză, încercând în mod evident să se adune. Stăpânul meu este în pericol. Vânat de Mimi! Au reuşit să se interpună între noi, cu un sat în urmă. Am scăpat, dar mă tem că vin în direcţia asta.

— Mimi? Timoshevski arătă încurcat. Nu clovni? Un tentacul de metal, ascuns în suportul de arme de la spate se desfăcu, rămânând atârnat în semn de întrebare în aer. Circ?

— Circul morţii, spuse Sora a Şaptea. Performanţa Franjului, foarte săracă… dacă vine în această direcţie, va interveni în acceptarea de către populaţie a revoluţiei noastre.

— Oh, cum vine asta? Timoshevski se concentră asupra Sorei într-un mod suspicios.

— *Ascult-o*, Oleg, ţipă Burya. Ea a venit cu Festivalul. Ştie ce se întâmplă.

Îşi frecă fruntea, ca şi cum efortul de a face o asemenea concesie cunoştinţelor ei superioare era dureros.

— Oh?… Rotiţele se puseră în mişcare în mintea lui Timoshevski. Evident, toate augmentaţiile dădeau în mare măsură dreptate intenţiei de a fugi.

Sora a Şaptea bătu cu piciorul în podea, făcând-o să tremure.

— Mimii sunt plictisitori. Zic să ajutăm Iepurele, învăţăm ceva nou, poate un plan de a evada?

— Dacă spui tu. Burya se întoarse către Oleg. Ascultă, faci o muncă rezonabilă ţinând lucrurile pe loc. Aş vrea să iau 6 dintre cei mai buni oameni ai tăi – cu cine vorbesc? – şi să merg să termin aceşti Mimi. Chiar nu vrem să stricăm lucrurile, am văzut ce fac şi nu îmi place.

Un comisar cu faţa bolnăvicioasă din spatele lui Oleg îşi croi drum în faţă cu umerii.

— Nu văd de ce te-am asculta pe tine, cosmopolitan îmbuibat cu porc, ţipă cu un accent gros. Asta nu e revoluţia ta, aceasta

este comunitatea independentă sovietică Plotsk şi nu tolerăm nicio porcărie reacţionară centralistă.

— Taci, Babar, spuse Oleg. Tentaculele ieşindu-i din spate se rotiră către estic: o lumină roşie străluci din vârf. Burya e un tovarăş bun. Dacă voia să forţeze centralismul asupra noastră, cred că ar fi făcut-o cu forţa, nu?

— A făcut-o, spuse Sora a Şaptea, dar revoluţionarii o ignorară.

— Va merge cu detaşamentul de gărzi. Am încheiat discuţia. Oleg continuă. Un revoluţionar foarte bun, am încredere că va face ce trebuie pe lângă acest… Iepure.

— Ai face bine să ai dreptate, Timoshevski, mormăi Babar. Nu proşti, noi. Nu tolerez eşec.

***

Sauer ieşi din sala ofiţerilor şi intră în biroul de supraveghere la mai puţin de un minut după ce îşi recăpătă cunoştinţa, înjurând îngrozitor, simţind o durere de cap teribilă de la cloroform şi curăţând bucăţi de spumă întărită de pe tunică. Ofiţerul de serviciu sări în picioare imediat, salutând. Sauer i-o tăie scurt.

— Alertă generală de securitate. Vreau o căutare completă pentru spionul Naţiunilor Unite şi inginerul de pe navă; imediat, spre toate unităţile. Vreau toate înregistrările de supraveghere ale spionului Naţiunilor Unite din ultima oră pe biroul meu, imediat ce ai anunţat începerea căutărilor. Vreau un inventar al personalului de serviciu imediat ce ai terminat cu asta.

Se sprijini de birou, nervos. Îşi trecu degetele prin părul tuns periuţă şi se uită la ecranul implementat în biroul său, apoi apăsă butonul de pornire. Fă-mi legătura cu ofiţerii de serviciu care sunt la posturi; se încruntă. Întorcându-se, zise: Şefule, ce am spus – am nevoie de asta acum. Ia pe oricine ai nevoie.

— Da, domnule. Mă scuzaţi, cer permisiunea să întreb. La ce să ne aşteptăm?

— Diplomatul pământean este un sabotor. Am acuzat-o dar a fugit, luându-l pe inginer cu ea. Ceea ce ar fi fost o favoare făcută tuturor, exceptând în primul rând faptul că sunt în libertate, şi în al doilea rând, că sunt înarmaţi şi la bordul acestei nave. Aşa că uită-te după terorişti străini nebuni cu

tehnologie ilegală, extraterestră, fugind pe coridoare. Este destul de clar?

— Da, domnule. Pilotul părea amuzat. Foarte clar, domnule.

Staţia de lucru clipoci. Sauer se întoarse pentru a se uita la ea. Căpitanul Mirsky se holbă la el întrebător.

— Credeam că eşti ocupat supraveghindu-l pe nenorocitul ăla de copil minune al custodelui, comentă el.

— Domnule! Sauer sări în poziţia de drepţi. Permisiunea să raportez o problemă, domnule.

— Spune.

— Violarea securităţii. Sudoarea apăru pe fruntea lui Sauer. Având motive să credem că diplomatul pământean are intenţii ascunse, am aranjat o operaţiune de dezinformare pentru a o convinge că ştiam ce pune la cale. Din păcate, am convins-o prea bine. A scăpat din custodie împreună cu inginerul şi este în libertate pe navă acum. Am început o căutare şi o cercetare, dar având în vedere faptul că se pare că avem persoane ostile şi înarmate la bordul navei, recomand o închidere totală şi alertă de securitate.

Căpitanul nici nu clipi.

— *Fă-o*. Se întoarse, ieşind din raza camerei de luat vederi pentru câteva secunde. Camera de operaţiuni este acum închisă. În spatele sunetului care cuprindea biroul securităţii, o sirenă începu să urle.

— Raportează statusul tău.

Sauer se uită împrejur, soldatul din dreptul uşii dădu din cap în direcţia lui.

— Suntem încuiaţi aici, domnule, spuse Sauer. Incidentul a avut loc acum 3 minute. Se lăsă într-o parte. Ai găsit înregistrările, şefule?

— Acum fac rost, spuse subofiţerul şef. Ah, am găsit externul – la naiba. Îmi pare rău domnule, dar acum 12 minute camerele de supraveghere de pe puntea verde, din blocul de dormitoare – acolo unde se găsea diplomatul – au fost dezactivate. Un semnal de închidere interioară via traseul de mentenanţă, autorizat de ah… Hm. Semnalul de închidere a fost autorizat cu ID-ul dumneavoastră, domnule.

— Oh, se încruntă Sauer. Ai depistat dispoziţiile echipajului care nu e de serviciu?

— Da, domnule. Se pare că nimeni nu a depăşit graniţele în ultima oră. Desigur, asta nu înseamnă nimic, cel mai rău lucru pe care l-ar putea păţi un trădător dacă ar fi găsit fără insigna de depistare ar fi o zi sau două la răcoare.

— Nu mai spune. Trimite o echipă acolo, vreau ca acel coridor să fie acoperit.

Sauer nu îşi aminti de canalul de telefonie deschis până căpitanul nu îşi drese glasul.

— Să înţeleg că eşti sigur pentru moment, spuse el.

— Da, domnule. Urechile locotenentului începură să devină roşii. Cineva a dezactivat senzorii din afara cabinei inspectorului, folosindu-mi ID-ul. Domnule, chiar ne-a făcut-o.

— Şi ce ai de gând să faci? Mirsky ridică o sprânceană. Haide. Vreau o soluţie.

— Ei bine… Sauer se opri. Domnule, cred că am localizat sabotorii. Permisiunea de a-i prinde?

Mirsky rânji fără amuzament.

— Fă-o. Prinde-i vii. Vreau să le pun câteva întrebări.

Era pentru prima oară când Sauer îşi văzu căpitanul atât de nervos, iar asta îi îngheţă sângele.

— Da, asigură-te că sunt în viaţă. Nu vreau incidente. Oh, Sauer, încă ceva.

— Domnule?

— Când totul se termină, vreau un raport scris, complet, în care să îmi explici cum de s-au întâmplat toate astea. Până ieri dimineaţă.

— *Da, domnule*. Căpitanul închise conexiunea brusc. Sauer se ridică.

— Aţi auzit ce a spus. Şefule, îmi iau un pager. Şi arme.

Merse până la dulapul sigilat şi îşi puse degetul pe el. Se deschise cu un clic şi începu să scoată echipamentul.

— Staţi aici. Ascultaţi canalul 19. Eu mă voi îndrepta spre cabină. Fiţi atenţi la ID-ul meu. Dacă vedeţi că se îndreaptă spre un loc unde sigur nu sunt, să mă anunţaţi.

Scoase o pereche de căşti uşoare, apoi luă un pistol cu electroşocuri, îl ţinu în dreptul tâmplei, timp în care cele două

computere se cuplară, apoi îşi roti ochii pentru a testa depistarea ţintei.

— Este clar?

— Da, domnule. Să anunţ taburile roşii de pe puntea verde?

— Desigur. Sauer puse arma pe uşă.

— Deschide uşa.

— Da, domnule. Se auzi un clic pe măsură ce uşile se retraseră. Garda de afară scăpă tava cu cafea când îl văzu pe locotenent.

— Tu! Maxim! Lasă tava şi ia asta! Sauer întinse altă armă, iar pilotul surprins o luă şi o puse la locul ei. Fii atent la canalul 19. Nu vorbi decât dacă ţi se spune ceva. Acum urmează-mă!

Apoi porni pe coridor, uşi etanşe deschizându-se în faţă şi trântindu-se în spatele lui, transformând noaptea într-o succesiune de tuneluri de lumină roşie.

***

Primul lucru pe care îl realiză fu că o durea capul. Al doilea…

Era întinsă într-o cuşetă acceleratoare. Picioarele şi mâinile îi erau reci.

— Rachel!

Încercă să spună că e trează, dar nu era sigură că ceva ieşise din gura ei. Îi trebui un efort imens pentru a deschide ochii.

— Timp. Cât…?

— Acum un minut, spuse Martin. Ce se întâmplă aici? Era în cuşetă lângă ea. Capsula era claustrofobic de mică, ca ceva din vremurile îndepărtate ale erei spaţiale. Trapa de deasupra lor era deschisă, totuşi, şi ea abia putea vedea partea interioară a uşii de la cabina sa. Trapă, închide-te. Am spus că am o barcă de salvare, nu?

— Da, şi credeam că încerci doar să îmi menţii optimismul. Pupilele lui Martin erau foarte mari în lumina palidă. Deasupra lui, tavanul capsulei începu să se închidă singur. Ce se întâmplă?

— Stăm pe o grămadă de… Se opri pentru a respira. Ah, rahat. Pe o rachetă pe bază de apă sărată. Fisiune. Geamantan plin de uraniu. Şi bor. Un fel de amestec de care ai nevoie în cazuri de urgenţă, chestii pe care nu le găseşti uşor. Mica mea poliţă de asigurare.

— Nu poţi pur şi simplu să îţi faci drum cu pumnii afară dintr-o navă ocupată! protestă Martin.

— Uită-te la mine. Făcu o grimasă, buzele depărtându-se de dinţi. Pereţii despărţitori închişi. Cocon etanş în jurul nostru. Singura întrebare este…

— *Autopilot pregătit*, anunţă nava. Un areal de ecrane de navigare de urgenţă se aprinseră pe consola din faţa lor.

— Dacă trag în noi la lansare.

— Aşteaptă. Lasă-mă să înţeleg. Suntem la mai puţin de o zi depărtare de Lumea lui Rochard, nu? Această chestie are destulă forţă pentru a ne duce acolo? Deci ai de gând să faci o gaură în navă şi să ne împingi afară şi ei or să ne lase pur şi simplu să plecăm?

— Cam aşa ceva, spuse ea închizând ochii pentru a urmări ecranele albastre proiectate pe retina ei. Aproape 10.000 de G-secunde până la aterizare. Suntem la 40.000 de secunde de destinaţie acum. Deci vom pluti ca un rahat, nu? Vom pretinde că suntem un rezervor de deşeuri aruncat, nu? Dacă îşi aprind radarul, se dau de gol, dacă trag, sunt vizibili. Deci ne vor lăsa în pace, se vor gândi că ne vor prinde atâta timp cât noi ajungem acolo după ei. Dacă încercăm să ajungem noi primii, vor trage…

— Tu eşti sigură că Festivalul îi va termina.

— Da, fu ea de acord.

— *Gata pentru a arma pompa de iniţiere*, spuse pilotul automat. Suna ca un bătrân mofturos.

— Primul meu soţ. Mereu se plângea.

— Şi eu care credeam că este animalul tău de companie preferat. Martin se ocupă de găsirea unei pânze de aterizare.

— Nu există gravitaţie în cutia asta?

— Nu este un iaht de lux.

Se auzi ceva în spatele uşii.

— Rahat.

— Lansare în 42 secunde, spuse Rachel.

— Să sperăm că avem atâta timp. Martin se aplecă şi începu să o lege de cuşetă. La câte G-uri ajunge chestia asta?

Surâse şi râsul ei se termină într-un tuşit.

— Atât de multe cât putem. Rachetă pe bază de fisiune.

— Fisiune? se uită la ea surprins. Dar vom fi ca şi morţi. Dacă ei…

— Taci şi lasă-mă să lucrez. Închise ochii din nou, ocupată cu ultimele pregătiri.

Furişatul era, desigur, parte a esenţei. O rachetă pe bază de fisiune era într-adevăr o ţintă sigură în comparaţie cu un crucişător de luptă ca *Lord Vanek*; avea o acceleraţie care rezista cam patru ore, timp în care ar fi putut să stea în faţă, dacă acceleraţia necompensată nu omora pasagerii şi dacă nava nu mergea la puterea militară maximă şi ar fi trecut pe lângă ei – dar atunci ar fi rămas fără combustibil, o victimă balistică. Pentru a fi lucrurile şi mai grave, până ce reuşea să obţină mai mult de 10.000 kilometri distanţă faţă de *Lord Vanek*, ar fi fost în raza de acţiune a laserului terţiar de apărare, destul de aproape încât nava de bătălie ar fi putut pur şi simplu să îşi orienteze grila lidarului înspre nava de salvare şi să îi încălzească ca pe un ou la microunde.

Dar era o diferenţă între a putea şi a face – diferenţă care, spera Rachel, era destul de mare pentru a zbura cu o navă spaţială prin ea. Activând propulsia marii nave ar crea un semnal pe care orice inamic situat la o distanţă de jumătate de minut-lumină l-ar putea vedea. Şi aprinderea senzorului laserului mare ar fi ca aprinderea unui neon care ar spune NAVĂ SPAŢIALĂ CARE INVADEAZĂ – VENIŢI ŞI PRINDEŢI-MĂ! Mirsky nu ar încerca să o prindă pe Rachel într-un mod atât de evident decât dacă era dispus să rişte războiul amiralului dându-se în spectacol în faţa Festivalului. Dacă ea ar porni propriul atac sau ar da un semnal de alarmă, s-ar simţi liber să o atace – pentru că deja i-ar fi dat poziţia de gol.

În orice caz, ea trebuia să plece de pe navă mai întâi. Fără niciun dubiu, ei aveau să fie în faţa cabinei ei, în câteva minute, înarmaţi. Pereţii despărţitori slăbiţi dintre barca larvară şi carcasa exterioară de presiune nu aveau probleme, dar cum să reuşească o separare totală fără să îi avertizeze?

— Mecanic 1. Transmitere secvenţă de deconstrucţie primară.

— Confirmat. Secvenţă de deconstrucţie primară.

— *Sabie*. Confirmat?

— Confirmat.

Transmiţătorul din geamantanul ei trimitea un cântec fluierat al distrugerii pe lungimi de undă pe care numai maşinăriile ei spioane, cele care rămăseseră, le-ar putea asculta. Maşinăria unu, dosită într-o valvă de deşeuri a unei toalete, ar auzi. Folosind ceea ce mai rămăsese din resursele slăbite de energie, ar detona încărcătura mică de distrugere. Mai mică decât o grenadă, dar destul de puternică pentru a produce o spărtură în ţevile de scurgere ale toaletelor.

***

Crucişătoarele de luptă nu pot folosi canalizare pe bază de gravitaţie. Sistemul de îndepărtare a deşeurilor era sub presiune, o reţea complicată de ţevi conectate la valve pentru a împiedica curgerea înapoi. *Lord Vanek* nu recicla deşeurile, ci le depozita, lăsând gunoaiele să îngheţe până ajungeau la stadiul de metal, aruncându-le în sateliţi ca o armă plină cu gheaţă. Dar sunt excepţii la fiecare regulă, a ţine deşeuri în rezervoare pentru a reduce riscul de a se crea dărâmături balistice, dar nu cu riscul unui dezastru la bordul navei, scurt circuit electric sau contaminare a resurselor de susţinere a vieţii.

Când bomba făcută de Rachel explodă, produse o spărtură într-o ţeavă ce transporta deşeuri de la o întreagă punte la spaţiile principale de depozitare. Mai rău, rupsese o valvă de reflux. Apa aruncată ieşi din rezervor şi ţâşni peste tot, sute de litri pe secundă acoperind conductele şi spaţiile structurale din preajmă. Alarmele de control ale avariilor începură să ţiuie în staţiile de mentenanţă, iar soldatul de gardă deschise repede valvele principale de epurare a deşeurilor, aruncând circuitul de reziduuri în spaţiu. *Lord Vanek* avea un echipaj de aproape 1200 de oameni şi era în zbor de săptămâni întregi. Un spray subţire de deşeuri explodă din găurile de drenaj, aproape de 200 de tone de apă reziduală fiind aruncate în spaţiu exact când barca de salvare a lui Rachel terminase numărătoarea inversă.

În procesul de asamblare a navei, mica fabrică de roboţi din geamantanul lui Rachel făcuse schimbări extensive, ca să nu le spunem distructive, în spaţiul din cabina ei. Pereţi teoretic extrem de solizi se spărseseră ca sticla; în carcasa exterioară a navei, o spumă de diamant rotit groasă de jumătate de metru se dezintegră într-o pudră ca talcul în jurul unui cerc de 3 metri în

diametru. Stomacul lui Rachel se întoarse pe dos în vreme ce hamacul pe care stătea întinsă se mişcă dintr-o parte într-alta, apoi mecanismele de împingere improvizate cu gaz rece îşi făcură efectul, împingând barca de salvare din pântecul stricat. În mod ciudat, o senzaţie ca de maree se năpusti asupra ei; Martin strigă ca şi cum ar fi fost lovit în stomac. Barca de salvare intra în câmpul de spaţiu curbat al navei, coborând gradual cu câte un G de-a lungul a aproximativ o sută de metri de spaţiu în afara învelişului. Barca scoase un zgomot ciudat, apoi începu să se rostogolească spre spatele navei.

La bordul navei, sunau alarmele de cădere liberă. Ofiţeri care înjurau şi blestemau rămâneau la posturile lor şi peste tot pe navă, subofiţerii ţipau la piloţi, chemându-i la posturi. În camera propulsoarelor, comandantul Krupkin blestema un lanţ albastru în timp ce apăsa butonul de refacere, apoi puse o mână pe biroul său şi pe cealaltă pe microfon pentru a vorbi cu cineva care să îi dea o explicaţie.

Fără prea multă agitaţie, propulsorul de singularitate al navei se închise. Câmpul de spaţiu curbat care oferise atât ceva asemănător cu gravitaţia cât şi apărare împotriva acceleraţiei, se nărui într-un câmp sferic mult mai slab, centrat pe masa de sprijin din camera motoarelor, exact la timp pentru a preveni 200 de tone de apă reziduală şi o barcă de salvare improvizată de 22 tone de a se ciocni de partea din spate a învelişului navei *Lord Vanek* şi să facă bucăţele schimbătoarele de căldură.

În coridorul verde de pe puntea cabinelor, o cacofonie de coşmar alcătuită din mai multe alarme era disperată după atenţie. Lumini străluceau peste tot – albastre, verzi, roşii; alarma de ieşire, alarma de cădere a gravitaţiei, totul. Locotenentul Sauer înjura în gând şi se lupta cu o încuietoare de urgenţă a unei uşi.

— Ajută-mă, idiotule! ţipă la pilotul Maxim Kravchuk care, cu faţa schimonosită de frică, îngheţase în mijlocul coridorului.

— Apucă mânerul şi trage pentru viaţa ta!

Mai sus pe coridor, uşile de urgenţă se închideau. Pe măsură ce se închideau, straturile se măreau din suprafeţele lor interioare şi lansau plase de cădere portocalii strălucitoare.

Maxim prinse mânerul pe care Sauer i-l arătase şi trase. Împreună reuşiră să deschidă uşa.

— Treci înăuntru, idiotule, ţipă Sauer. Alarma de ieşire, teroarea tuturor cosmonauţilor, se opri din luminat, dar acum putea simţi ţipătul sirenei de cădere a gravitaţiei trecându-i prin oase, iar uşa începu să se mişte. Kravchuk intră împleticindu-se în cameră şi începu să se lege de perete, mâinile lucrând din instinct. Sauer putu să observe albul ochilor înspăimântaţi ai omului. Făcu o pauză la intrare, privind coridorul. Cabina căţelei de la Naţiunile Unite era în următorul segment – ar trebui să îl securizeze pe acesta înainte de a merge să afle ce îi făcuse navei ăsteia. *Şeful nu va fi singurul care va pune întrebări*, gândi el cu amărăciune.

Sauer înaintă prin cameră deşi podeaua începu să se încline. Dar înclinarea se stabiliză la un 30 de grade relativ acceptabil. Începu să se simtă uşor pe picioare. *Propulsorul se pare că se va închide,* realiză el. Lăsând uşa deschisă, se va închide automat când va scădea presiunea; începu în mod sistematic să tragă pe el costumul de urgenţă. Acesta era de fapt un set de pungi transparente interconectate, cu destul aer pentru a rezista 6 ore într-o raniţă, nepotrivit pentru EVA, dar un salvator de viaţă într-o carcasă străpunsă.

— Echipează-te, îi spuse soldatului înfricoşat. Vom afla ce a produs toate astea.

Patru minute mai târziu, şeful Molotov şi patru poliţişti înarmaţi ajunseră, după ce trecuseră în revistă fiecare segment închis de coridor. Tânărul procustode se ţinea după ei, cu faţa roşie, luptându-se cu costumul evident nefamiliar. Sauer îl ignoră.

— Şefule, am motive să cred că sabotorii înarmaţi sunt în interiorul următorului segment de coridor sau în cel de-al treilea compartiment din el. Când dau semnalul, vreau ca uşa să se deschidă şi coridorul din spatele ei să fie eliberat. Nu ştiu ce au ocupanţii ca arme de apărare, dar sunt cu siguranţă înarmaţi, aşa că sugerez să atacaţi doar cu electroşocuri. După ce am făcut asta, dacă este liber, trecem la următorul compartiment. Priceput?

— Da, domnule. Vreo idee cine e înăuntru?

Sauer ridică din umeri.

— Presupun că este inginerul, Springfield, şi femeia de pe pământ. Dar aş putea să mă înşel. Cum procedezi mai departe este alegerea ta.

— Am înţeles. Molotov se întoarse. Tu şi tu, de ambele părţi ale uşii. Când se deschide, trageţi în orice mişcă. Făcu o pauză.

— Este încuiată. Trage de balamalele manuale.

— Ai dreptate. Molotov scoase un sac şi începu să scoată un cablu gros. Staţi în spate, atunci. Apucă mânerul uşii de urgenţă. La semnalul meu. Acum!

Uşa de urgenţă se dădu la o parte iar soldaţii se încordară, dar coridorul era liber.

— Bun. Cabina, băieţi.

Se apropiară de cameră cu atenţie.

— Spune că este deschisă vidului, domnule, spuse arătând spre luminile de avertizare de pe tocul uşii.

— Pun pariu că este o găurică pe care a făcut-o ca să ne ţină afară. Spune-le oamenilor tăi să se echipeze înainte să o aruncăm în aer.

Sauer se apropie şi urmări cum Molotov ataşa cablul de coardă de cauciuc la tocul uşii, punându-l peste tot, lipindu-l cu bandă adezivă.

— O să folosesc cablu de tăiat. Mai bine le-ai spune celor de Mediu să sigileze coridorul pentru o scădere de presiune până când represurizăm acest compartiment.

— Domnule… Era Muller, cauza tuturor acestor încurcături.

— Ce este? Sauer se răsti, fără a se obosi să îşi ascundă furia.

— Eu, uf… Vassily bătu în retragere. Aveţi grijă domnule. Ea, inspectoarea, nu este fraieră. Toate astea mă neliniştesc…

— Continuă să mă baţi la cap şi te voi nelinişti eu. Domnule, dacă acest om este o pacoste, sunteţi liber să îl arestaţi. El a cauzat tot acest fiasco.

— Aşa e? Şeful Molotov se holbă la procustode, care se dădu înapoi pe coridor.

— Voi chema Mediul să sigileze totul.

Sauer asculta din nou canalul de comunicaţii, pe măsură ce Molotov recupera nişte fire, instala un detonator şi începea să

cableze explozibilul. Intr-un final, se retrase câţiva paşi şi aşteptă.

— Totul liber, spuse Sauer.

— Ok. Este toată lumea pregătită?

Se dădu înapoi până fu pe aceeaşi linie cu Molotov.

— Eşti gata?

Şeful dădu din cap.

— Atunci dă-i drumul!

Avu loc un zgomot urmat de o spărtură şi din dreptul uşii ieşi fum. Apoi urmă un bubuit îngrozitor de tare şi urechile lui Sauer ţiuiră. Uşa dispăru. În spatele ei, o întunecime care se mişca îl trase cu gheare de gheaţă, urlând şi absorbindu-i pe toţi în vid. Nu o gaură mică? Încercă să se apuce de cea mai apropiată încuietoare de urgenţă, dar deja se închidea, iar el era tras pe coridor. Ceva îl apăsa tare între umeri, aşa de tare că nu putea respira, totul era întunecat iar durerea era de necrezut. Un cilindru negru se învârtea în faţa ochilor şi auzea un ţiuit puternic în urechi. Plasticul îl bătu pe obraji. *Ar fi trebuit să îmi desfac costumul*, se gândi el vag. *Mă întreb ce s-a întâmplat cu*… Gânditul deveni foarte dificil. Renunţă şi căzu într-un somn adânc, care se transformă rapid într-o linişte fără vise.

Vassily Muller, pe de altă parte, fusese mai norocos.

Gărzile

Amiralul se aşeză la birou şi miji ochii.

Comodorul Bauer îşi drese glasul.

— Pot avea atenţia dumneavoastră, domnule?

— Ce? Vo-vorbeşte tinere!

— Intrăm în aria finală de luptă cu inamicul în seara asta, spuse Bauer răbdător. Trebuie să ţinem ultima întâlnire dinainte de abordare, domnule, pentru a articula situaţia tactică imediată. Trebuie să aprobaţi ordinele mele dacă vom conduce bătălia.

— Foarte bine. Amiralul Kurtz încercă să se ridice în scaun; mâinile ajutătoare ale lui Robard de pe umerii lui şubrezi îl ţineau. Le ai la tine?

— Domnule. Bauer întinse un dosar subţire pe stejarul lustruit. Dacă aţi dori să vedeţi…

— Nu, nu. Amiralul flutură o mână fragilă. Eşti un om integru. Le arăţi-ăţi tu localnicilor aceia, nu-i aşa?

Bauer se uită la comandantul său cu un amestec de disperare şi uşurare.

— Da domnule, aşa voi face, promise el. Suprafaţa planetei va fi în raza de acţiune a lidarului într-o oră, iar atunci vom putea stabili formaţia lor de luptă destul de precis. Grupul de Asalt Patru va ilumina şi va ataca primul, în timp ce trupele blindate vor sta sub control de emisii şi vor lovi orice vom putea identifica, asta când ne vom apropia îndeajuns pentru atac. Am pregătit escadronul de distrugători să meargă după orice poziţie fixă pe care o găsim în GEO, iar bărcile torpilă sunt dotate cu interceptori high-delta-vee pentru orice ar fugi…

— Arată-le localnicilor ăia ce şi cum, spuse Kurtz visător. Fă un deal din cranii în centrul oraşului. Ordonă foc rapid plutoanelor. Bombardează bastarzii!

— Da domnule, dacă aţi putea semna aici…

Robard puse stiloul între degetele amiralului, însă tremurau atât de mult încât semnătura sa purpurie era aproape complet ascunsă de o pată uriaşă, ca sângele proaspăt.

Bauer salută.

— Domnule! Cu permisiunea dumneavoastră voi implementa aceste ordine numaidecât.

Kurtz se uită la comodor, ochii săi înfundaţi în orbite licărind pentru o clipă cu un ecou al fostei sale voinţe.

— Aşa să faci! Victoria este de-de partea noastră, pentru că Domnul nostru nu va permite adepţilor săi să… O expresie de mare nedumerire apăru pe faţa lui, şi brusc căzu în faţă.

— Domnule! Sunteţi… Comodorul se aplecă spre el, însă Robard deja trăsese scaunul amiralului de lângă masă.

— Era epuizat de zile întregi, comentă Robard, sprijinind scaunul superiorului său. Îl voi duce înapoi în dormitorul său. Cum ne apropiem de inamic… se încordă. Vă rog să mă iertaţi, puteţi chema medicul navei?

Jumătate de oră mai târziu, zece minute prea târziu pentru propria sa şedinţă, Comodorul Bauer se repezi în camera de conferinţe a statului-major.

— Domnilor, vă rog să vă aşezaţi.

Două rânduri stăteau înaintea sa, în faţa podiumului, de unde amiralul se putea adresa statului-major şi ofiţerilor de teren.

— Am un anunţ foarte important de făcut. Foaia de sub braţul său drept se îndoi de la încordarea cu care o ţinea. Amiralul – o mare de feţe se întoarse spre el, aşteptând, cu încredere.

— Amiralul este indispus, spuse. Într-adevăr indispus, dacă ai putea spune asta, cu medicul navei îngrijindu-l şi dându-i o şansă de zece la sută să îşi revină după hemoragia cerebrală care l-a doborât în timp ce semna ordinul final. Hmm. M-a instruit să continui cu desfăşurarea de forţe pre-aranjată, fiind mandatarul lui în timp ce el păstrează controlul general asupra situaţiei. Doresc să adaug că m-a rugat să spun că ştie că fiecare îşi va face datoria, iar cauza noastră va triumfa deoarece Dumnezeu este de partea noastră.

Bauer îşi aranjă foile, încercând să îşi scoată din cap imaginea Amiralului, întins cu faţa în jos, chircit în pat, cu medicul şi un ajutor deliberând deasupra sa cu vocile scăzute în timp ce aşteptau venirea capelanului.

— În primul rând, să trecem în revistă situaţia. Comandant Kurrel. Ce ştiri avem de la navigaţie?

Comandantul Kurrel se ridică. Specialistul navigaţiei din statul major era un om scund, agitat, care privea lumea cu o inteligenţă pătrunzătoare din spatele ochelarilor cu ramă de baga.

— Discrepanţa este serioasă, însă nu fatală, spuse strângând foile din faţa lui. Evident, calea temporală închisă proiectată de către domniile lor a fost mai greu de navigat decât anticipasem. În ciuda îmbunătăţirilor la monitoarele de conducere temporale, o discrepanţă de şaisprezece milioane de secunde s-a infiltrat în timpul trecerii noastre – care, dacă pot adăuga, nu este complet inexplicabilă, considerând că am făcut un total de şaizeci şi opt de sărituri pe parcursul a 139 zile, ajungând la o distanţă de peste 8053 de ani lumină; un record nou şi semnificant în istoria Flotei.

Făcu o pauză pentru a-şi ajusta ochelarii.

— Din păcate, aceste şaisprezece mega-secunde sunt amplasate din punct de vedere temporal în cea mai proastă direcţie – în domeniul în care inamicul ne-a ocupat teritoriul. Într-adevăr, ar fi fost cu puţin mai rău dacă pur şi simplu am fi făcut trecerea de cinci sărituri la o distanţă de patruzeci şi patru de ani lumină. O hartă pulsar corelată pentru oprire indică faptul că dislocarea noastră temporală este în jur de trei milioane de secunde în viitorul punctului nostru de origine, atunci când este extrapolat la linia planetei-destinaţie. Aceasta este confirmată de măsurători cu tabelele de calcul ale corpurilor cereşti clasice; având în vedere istoria locală, inamicul – Festivalul – s-a consolidat timp de treizeci de zile.

Sunetul unei singure trageri de aer în piept se auzi în jurul mesei, amestecat cu neîncredere şi furie mută. Comodorul Bauer urmărea atent.

— *Domnilor*. Liniştea se reîntoarse. Se poate să fi pierdut beneficiile tactice anticipate ale acestei manevre neîncercate până acum, dar nu am dat greş în întregime; suntem încă doar la zece zile în viitorul propriului con de lumină de la plecare, şi folosind un drum convenţional, nu vom ajunge decât peste zece zile. Cum încă nu am auzit nimic de la serviciul de spionaj al semnalelor, putem presupune că inamicul, deşi consolidat, nu ne aşteaptă. Zâmbi scurt. O anchetă în legătură cu erorile de

navigaţie va fi efectuată după celebrările de victorie. Acea declaraţie stârni câteva aprobări din partea participanţilor la reuniune.

— Locotenent Kossov. Raportul situaţiei generale, vă rog.

— Ah, da, domnule. Kossov se ridică. Toate navele sunt pregătite pentru luptă. Problemele principale sunt avarii de inginerie la *Kamceatka* – raportează că presiunea a fost restabilită pe aproape toate punţile acum – şi explozia din circuitele de înlăturare a deşeului de pe această navă. Am înţeles că exceptând unele cabine de pe puntea verde şi stricăciunile provocate de apă locale de lângă bric, suntem iar la normal; pe de altă parte, câteva persoane lipsesc, inclusiv locotenentul de securitate Sauer, care investiga un incident la momentul exploziei.

— Într-adevăr. Bauer făcu căpitanului Mirsky un semn din cap. Căpitane. Ai ceva de raportat?

— Nu la acest moment, domnule. Echipele de salvare sunt ocupate în acest moment încercând să îi recupereze pe cei expulzaţi din navă în timpul incidentului de decompresie. Nu cred că va afecta abilitatea noastră de a lupta. Însă voi avea un raport complet şi detaliat pentru dumneavoastră când doriţi. Mirsky arăta sever şi era de înţeles, pentru că nu se aşteptau ca nava amiral a căpitanului să dezonoreze flota şi cu atât mai puţin să piardă ofiţeri şi echipaj din cauza unui accident de instalaţii – dacă într-adevăr fusese un accident.

— Trebuie să raportez că diplomatul pământean este printre cei daţi dispăruţi în urma acestui incident, în mod normal aş iniţia o căutare a supravieţuitorilor, însă în situaţia de faţă… ridică din umeri,

— Lasă-mă să îmi exprim părerea de rău, căpitane. Locotenentul Sauer era un ofiţer bun. Acum, având în vedere lupta pe cale să aibă loc, am decis că ne vom lansa în concordanţă cu planul de atac F. L-aţi jucat în exerciţii de două ori; acum aveţi şansa să îl jucaţi în realitate, de data asta împotriva unui inamic real dar nedefinit…

***

O lovitură în fuzelajul navei îl trezi pe Martin.

Clipi, cu părul plutind în faţa ochilor şi privi fix la peretele din faţa lui. Alunecase prin faţa ochilor lui în timp ce mecanismele cu gaz rece încercaseră să îl arunce brusc în tavan, devenind, dintr-un gri uniform, o pânză de întuneric punctat cu praful strălucitor al stelelor. Valurile lui *Lord Vanek* încercaseră să îi smulgă brusc mâinile şi picioarele; tânjea după amintirea gravitaţiei. Rachel era întinsă lângă el, cu buzele contractându-se în timp ce comunica cu trunchiul cerebral primitiv al bărcii de salvare. Nori gri uriaşi blocau viziunea direct deasupra, apă menajeră din gaura de drenaj. În timp ce se uita, semnale galbene scânteiau prin ea, oameni din echipa de salvare căutând ceva.

— Eşti bine? spuse el răguşit.

— Doar un minut. Rachel închise ochii din nou şi îşi lăsă mâinile să plutească în sus până aproape atinseră ecranul sticlos de sus – care era mult mai aproape decât îşi imaginase Martin iniţial. Capsula era un trunchi de cilindru, poate patru metri lăţime la bază şi trei la partea de sus, dar avea mai puţin de doi metri înălţime, aproape acelaşi volum ca un compartiment de pasager al unui taxi londonez. (Rezervoarele de benzină şi motorul de dedesubt erau mult mai mari.) Bâzâia şi bolborosea liniştit în ritmul maşinăriilor de întreţinere a vieţii, în timp ce se învârtea în jurul propriei axe.

— Mergem cu doisprezece metri pe secundă. Este bine. Ne duce cam la un kilometru de navă… la naiba, ce se întâmplă acolo?

— Cineva pe EVA? Ne caută.

— Pare că sunt mai mulţi decât unul. Aproape ca un nor de dărâmături. Ochii ei se lărgiră de frică în timp ce Martin se uita la ea.

— Orice s-a întâmplat, a fost după ce am plecat. Dacă ai fi declanşat o explozie, am fi fost înconjuraţi de dărâmături, nu-i aşa?

Dădu din cap.

— Ar trebui să ne întoarcem să ajutăm. Avem o…

— *Pe naiba*. Au echipe EVA pregătite tot timpul în staţiile de luptă, ştii şi tu asta. Nu este problema ta. Lasă-mă să ghicesc.

Cineva a încercat să intre în cabina ta după ce am plecat. A încercat un pic prea tare după cum arată.

Ea se uită fix la fărâmele depărtate care pluteau în jurul spatelui crucişătorului de luptă, un cilindru butucănos la distanţă medie.

— Dar dacă nu aş fi…

— Aş fi pe drum către ieşirea presurizată cu mâinile legate la spate şi tu ai fi arestată, clarifică el.

Obosit, rece, raţional. Capul îl durea; capsula asta părea să aibă presiunea mai mică decât nava. Mâinile îi erau reci şi tremurau în urma evenimentelor ultimelor cinci minute. Zece minute. Oricât de multe or fi fost.

— Mi-ai salvat viaţa, Rachel. Dacă te-ai opri un minut din a te ocărî, aş vrea să îţi mulţumesc.

— Dacă e cineva afară şi noi îi lăsăm…

— Echipa EVA îi va lua. Ai încredere în mine cu asta, îmi imaginez că voiau să îşi croiască drumul în cabina ta printr-o detunătură. Nu au verificat că era deschisă către spaţiu şi au fost aruncaţi un pic mai departe decât se aşteptau. De aceea au crucişătoarele de luptă echipe gata de plecare şi bărcuţe. Ceea ce ar trebui să ne îngrijoreze pe noi ar fi să nu fim descoperiţi până la evenimentul final.

— Hm. Rachel clătină din cap: expresia ei se relaxă un pic, tensiunea scădea. Părea că se ridică întunericul. O să fim oricum prea aproape pentru placul meu. Mai avem o cisternă de gaz rece, asta ne-ar da încă zece metri pe secundă; dacă folosesc asta acum înseamnă că am deriva la 250 kilometri de navă înainte de perigeu, dar până atunci ei ar trebui să înceapă manevrele şi ar lărgi distanţa considerabil. Avem destulă apă şi aer pentru o săptămână. Mă gândeam la câteva arderi complete pentru a ne duce jos în timp ce ei sunt ocupaţi cu apărarea împotriva inamicului, oricine se dovedeşte a fi. Dacă există.

— Pun pariu pe mâncători, pe formatori. Martin dădu din cap scurt, apoi îşi ţinu capul drept pentru că lumea părea să se învârtă în jurul lui. Sigur nu era vorba de rău de spaţiu? Gândul că ar fi închis în acest ungher timp de o săptămână suferind cumplit de diaree era prea revoltător pentru a se gândi la asta.

— Poate anticorpi. Nimic din ceea ce ar înţelege Noua Republică oricum. Probabil destul de uşor de evitat pentru noi, dar dacă vrei să intri împuşcând…

— Îhî, zise Rachel căscând.

— Arăţi epuizată. Îl cuprinse grija. Cum ai reuşit acel lucru? Adică înapoi, pe navă? Trebuie să te ajungă în cele din urmă…

— Aşa se întâmplă. Se apleca în faţă şi umblă stângace la o plasă de prins peşte albastră, aşezată pe jos, în jurul a ceea ce ar fi trebuit să fie podeaua cabinei. Containere de suc surprinzător de familiare plutiră în jur, învârtindu-se în cădere liberă. Puse mâna pe unul şi începu să sugă din doză cu poftă.

— Serveşte-te.

— Nu că aş fi nerecunoscător sau ceva, adăugă Martin, dând la o parte un suc rătăcitor din mango şi fruct durian de pe faţa sa, dar… *de ce*? Se uită fix la el pentru un moment lung.

— Oh, spuse el.

Ea lăsă cutia goală să plutească liber şi se întoarse cu faţa la el.

— Aş prefera să îţi servesc nişte prostii despre încredere şi datorie şi aşa mai departe. Dar…

Ridică din umeri incomod din hamul scaunului.

— Nu contează. Întinse o mână. Martin o luă şi o strânse fără a spune un cuvânt.

— Nu ţi-ai compromis misiunea, spuse el. Nici nu ai avut vreo misiune aici. Nu în mod real, oricum, nu ceea ce şeful tău, cum îl chema?

— George. George Cho.

— Ce credea George. Date insuficiente, nu? Ce ar fi făcut dacă ar fi ştiut de Festival?

— Probabil că nimic diferit. Zâmbi trist privind cutia goală de suc şi culese încă una din aer.

— Complet greşit, încă mai am o misiune de îndeplinit, dacă şi când ajungem. Şansele căreia au scăzut acum, oh, în jur de cincizeci de procente din cauza acestei escapade.

— Huh. Spune-mi dacă există ceva cu care pot să te ajut, da? Martin se întinse, apoi tresări din cauza unei dureri de care îşi aminti. Nu mi-ai văzut oare aparatul de transmisie? După…

— E sub scaunul tău, alături de o periuţă de dinţi şi un schimb de lenjerie. Am intrat în cabina ta după ce te-au prins.

— Eşti vedetă, exclamă fericit. Se aplecă şi începu să pescuiască în spaţiul înghesuit de sub consola de control.

— Of, Doamne… Ridicându-se, deschise cartea gri şi veche. Cuvinte şi poze înotau pe paginile din faţa lui. Apăsă pe o tastatură imaginară şi apărură imagini noi.

— Ai nevoie de ajutor în a manevra nava asta?

— Dacă vrei. Goli al doilea container, aruncă ambele cutii goale într-un sac. Da, dacă vrei. Ai mai zburat vreodată?

— Am petrecut doisprezece ani la L5, Navigaţie de bază, nicio problemă. Dacă este un modul standard de întreţinere a vieţii, pot programa şi bucătăria. Obicei tradiţional de Yorkshire, ştiu să gătesc caltaboş cu sânge în cădere liberă. Trucul este să învârţi nava în jurul bucătăriei, astfel încât cârnatul stă pe loc în timp ce grătarul se învârte…

Ea chicoti; o cutie de suc de merişor ricoşă de pe capul lui.

— Gata, ajunge!

— În ordine. Se lăsă pe spate, cu aparatul de transmisie plutind în faţa sa. Paginile sale deschise arătau un alimentator al creierului navei în timp real. (Un ceas dintr-un colţ calcula în numărătoare inversă secundele până la arderea de încetinire programată de Rachel, două mii de secunde înainte de perigeu.) încruntat, scrise câteva hieroglife cu un stilus.

— Ar trebui să reuşim. Presupunând că nu trag spre noi.

— Avem un dispozitiv de recepţie-transmisie automată de la Crucea Roşie. Ar trebui să îşi dezactiveze manual IFF-ul.

— Ceea ce nu vor face decât dacă sunt într-adevăr foarte supăraţi. Bine. Martin bătu uşor un punct la sfârşitul paginii.

— Aş fi fost mai fericit dacă am şti încotro zburăm. Vreau să spun, dacă Festivalul nu a lăsat nimic în orbită… Amândoi înlemniră.

Ceva zgâriase acoperişul capsulei de evacuare, producând un zgomot de oase metalice găunoase zornăind într-o cuşcă.

***

Iepurele mârâi şi îşi ridică nervos mitraliera automatică. Cu urechile pe spate şi dinţii la vedere, şuieră spre cyborg.

Sora a Şaptea se ridică şi se uită la confruntare. Toţi în afară de Burya Rubenstein se feriră; Burya făcu un pas înainte în mijlocul luminişului.

— Opriţi asta! Imediat!

O perioadă îndelungată, iepurele rămase pe loc, împietrit. Apoi îşi relaxă poziţia şi spatele încordat şi coborî gura armei.

— El a început.

— Nu mă interesează ce anume a început: avem o treabă de făcut şi nu este nevoie să ne împuşcăm unul pe altul. Se întoarse către cyborgul confruntat de iepure.

— Ce ai spus?

Revoluţionarul arăta ruşinat; ghearele ei complet întinse se retraseră încet:

— Nu e extropian bun. Această creatură… gestul ei către iepure avuse ca reacţie arătarea dinţilor… crede în cultul personalităţii! Este dizident contrarevoluţionar. Lansare de capete acum! Lansare de capete acum!

Burya privi cu coada ochiului. Mulţi din foştii revoluţionari exageraseră în legătură cu augmentaţiile personale oferite de Festival, fără să realizeze că era nevoie să-şi modifice sistemul nervos central pentru a le folosi. Acest lucru conducea la un anumit grad de confuzie.

— Dar, camarade, şi tu ai o personalitate. Un simţ al identităţii este o condiţie necesară înainte de conştiinţă, ceea ce este sprijinul principal pe care se bazează potenţialul de transcendenţă, după cum indică marii conducători şi învăţători.

Cyborgul părea confuz. Membrane nictitante asemănătoare oglinzilor clipeau de-a lungul pupilei sale, reflectând gânduri adânci.

— Dar în societatea minţii nu există personalitate. Personalitatea descinde din societate; de aceea, individul nu poate avea…

— Cred că ai interpretat greşit marii filosofi, spuse Rubenstein încet. Aceasta nu este. O critică, camarade, deoarece filosofii sunt în esenţă de-a dreptul brilianţi şi greu de urmărit; însă, în „societatea minţii”, se refereau la sosirea cunoştinţei din individ, rezultând din agenţi pre-conştienţi inferiori, nu la societatea din afara persoanei. De aceea, rezultă că a fi ataşat de propria

conştiinţă nu este egal cu a fi adept al cultului personalităţii. Acum, urmărind altă… Se opri şi se uită cu asprime la Iepure. Nu cred că vom analiza această întrebare mai departe, spuse strâmbând din nas. E timpul să mergem mai departe.

Cyborgul dădu din cap convulsiv. Colegii ei se ridicară (şi într-un caz, unul dintre ei se desfăşură) şi îşi puseră pe umeri pachetele; Burya merse spre coliba Sorei a Şaptea şi urcă înăuntru. Şi îndată detaşamentul plecă.

— Nu înţeleg simţ revoluţionar, comentă Criticul, molfăind un cartof dulce în timp ce baraca sărea de-a lungul pistei de zgură din spatele detaşamentului de la sovietele din Plotsk. Simţ al identităţii depreciat? Lagomorf Criticat pentru afinitate către sine? Prostii! Cum apreciezi arta fără simţ de sine?

Burya ridică din umeri.

— Sunt prea pedanţi, spuse încet. Numai acţiuni, fără gândire inovatoare. Nu înţeleg metaforele bine; jumătate din ei cred că eşti întoarcerea lui Baba Yaga, ştiai? Am fost prea mult timp o cultură stabilă. Şabloanele de credinţă, atitudini, sunt inveterate. Când apare schimbarea nu sunt capabili să răspundă, încearcă să potrivească totul în dogmele preconcepute. Se sprijini de peretele legănat al colibei. Am obosit încercând să îi trezesc…

Sora a Şaptea respiră puternic.

— Cum numeşti *aia*? întrebă, arătând cu degetul prin uşa colibei. În faţa lor mărşăluia în coloană o varietate grozavă de cyborgi, revoluţionari parţial augmentaţi, îngheţaţi pe jumătate în afara limitelor vieţilor lor vechi. În faţa lor mărşăluia Iepurele, conducându-i în pădurea sălbăticiei parţial transcendente.

Burya se uită la Iepure.

— L-aş numi cum şi-ar dori. Doar are o armă, nu?

Până la prânz, pădurea se schimbase astfel încât era de nerecunoscut. Un experiment biologic straniu deformase vegetaţia. Copacii şi iarba îşi schimbaseră frunzele, aşa că acum mergeau pe un câmp de ace de pin spinoase, în timp ce deasupra lor se unduiau frunze plate; frunzele erau pestriţe, colorate în negru şi verde, iar negrul strălucitor se întindea. Cel mai tulburător dintre toate era tufărişul, care părea să se

estompeze către margini, speciile făcând schimb de trăsături fenotipice cu o degajare nenaturală dezordonată.

— Cine este responsabil pentru asta? o întrebă Burya pe Sora a Şaptea în timpul uneia dintre pauzele luate din oră în oră.

Criticul ridică din umeri.

— Nu e nimic. Marginea silviculturii Lysenkoist, operă de artă recombinată. Ai grijă la Jabberwocky, fiule. Există doar derivaţii native Pământului în acest biom?

— Mă întrebi pe mine? oftă Rubenstein. Nu sunt grădinar.

— Presupunerestimaţia nu e plauzibilă, replică Sora a Şaptea cu viclenie. În orice circumstanţă, unele lucrări la margine sunt recombinante. Manipulări ale genomului ne-centrate în jurul omului. Structuri elegante, modificate pentru non-scop. Această pădure este Lamarckian. Nodurile fac schimb de trăsături fenotipice dominante, capătă unele folositoare.

— Cine le determină utilitatea?

— Spectacolul Florii. Parte a Franjului.

— Ce surpriză, murmură Burya.

La următoarea oprire, se apropie de Iepure.

— Cât de departe? întrebă el.

Lagomorful adulmecă briza.

— Cincizeci de kilometri? Poate mai mult? Părea uşor confuz, conceptul de distanţă părând o abstracţie dificilă.

— Ai spus şaizeci de kilometri de dimineaţă, spuse Burya. Am mers douăzeci. Eşti sigur? Miliţia nu are încredere în tine, şi dacă îţi tot schimbi părerea, poate nu îi voi putea împiedica să facă ceva stupid.

— Sunt doar un iepure. Urechile îi erau îndoite pe spate, învârtindu-se spre ambele părţi pentru a auzi ameninţări. Ştiu unde este stăpânul, unde a fost atacat de Mimi. N-am auzit multe despre el de atunci, poţi fi sigur. Ştiu mereu unde este, nu ştiu cum – dar nu pot spune cât de departe. Ca un blestemat de compas în capul meu, omule, înţelegi?

— De când eşti un iepure? întrebă Rubenstein cu o suspiciune groaznică în minte.

Iepurele păru confuz.

— Nu ştiu sigur. Cred că odată… Se opri din vorbit. Obloane de fier se lăsară, blocând lumina din spatele ochilor săi. Gata cuvinte. Găseşte stăpân. Salvează!

— Cine este stăpânul tău? întrebă Burya.

— Felix, spuse Iepurele.

— Felix… Politovsky?

— Nu ştiu. Poate. Iepurele îşi îndoi urechile pe spate din nou şi îşi arătă dinţii. Nu vreau să vorbesc. Noi mâine acolo. Salvăm stăpân. Omorâm pe Mimi.

***

Vassily se uită în jos la stelele învârtindu-se sub picioarele lui. *O să mor,* se gândi, înghiţind fiere usturătoare.

Când închise ochii, greaţa îi mai trecu un pic. Capul încă îl durea în locul în care se lovise de peretele cabinei când trecuse prin ea; totul se estompase o vreme, şi se regăsise plutind pe un nor de durere. Acum că avea timp să reflecteze, durerea i se părea o glumă ironică; cadavrele nu simţeau durere, nu-i aşa? Lucrul acesta îi spunea că e încă în viaţă. Când avea să se oprească durerea…

Retrăia dezastrul încă o dată şi încă o dată. Sauer verificase ca toţi să fie pregătiţi.

— Este doar o găurică, a spus cineva, şi păruse atât de plauzibil – femeia lăsase să iasă nişte aer din cabină pentru a păcăli zăvoarele de decompresie – şi atunci, explozia luminoasă i-a dovedit contrariul. Vârtejul urlător s-a întins şi i-a smucit pe locotenent şi pe CPO imediat din navă, într-un tunel întunecat, plin de stele. Vassily încercase să se prindă de o clanţă de uşă, însă mănuşile stângace ale costumului de urgenţă nu puteau să apuce nimic. L-au lăsat să se învârtă în jur ca un păianjen prins în vârtejul de la cadă când scoţi dopul.

Stelele se învârteau, lumini reci ca pumnalele în noaptea din afara pleoapelor lui*. Asta este. Chiar o să mor. Nu o să mă întorc acasă. Nu o să arestez spionul. Nu o să îmi întâlnesc tatăl ca să îi spun ce cred de fapt despre el. Ce va crede Cetăţeanul despre mine?*

Vassily deschise ochii. Răsucirea continua; probabil se rotea de cinci-şase ori pe minut. Costumul de urgenţă nu avea reactoare, iar radioul avea o rază de acţiune penibilă, doar

câteva sute de metri – mai mult decât de-ajuns pentru utilizarea la bord, poate de ajuns să creeze un semnalizator dacă l-ar căuta cineva. Dar nimeni nu îl căutase. Se învârtea ca un giroscop; o dată la câteva minute, nava apărea pentru scurt timp în vedere, o aşchie întunecată care se delimita de praful de diamant al stelelor. Nu apăruse niciun semn de la vreo echipă de căutare în direcţia asta; doar ceaţa aurie a apei de scurgere care se împrăştia în jurul navei, care fusese la mai mult de un kilometru distanţă până să o vadă prima oară.

Părea o jucărie; o jucărie nespus de dorită, una de care îşi putea agăţa toate speranţele vieţii şi iubirii şi prieteniei şi căldurii şi fericirii – una care se găsea mereu dincolo de atingere, izolată într-un tărâm rece pe care el nu îl putea traversa.

Se uită la monitorul brut montat pe încheietura sa stângă, văzând cadranul de aer bătând orele rămase în sticla lui de oxigen. Exista şi un dozimetru acolo, iar acest pustiu era fierbinte, plin de particule încărcate curgând prin el la o rată care ar fi de ajuns pentru a preveni ca trupul său mumificat să se descompună.

Vassily tremură. Frustrarea amară îl doborî: *De ce nu am putut face ceva bine?* se întrebă. Credea că a făcut ceea ce trebuia când s-a înscris la Biroul Custodelui, dar când i-a arătat mândru mamei sale brevetul, faţa ei se închisese ca o vitrină de magazin şi îşi luase privirea de la el în modul acela straniu pe care îl folosea când el greşea ceva dar ea nu voia să îl pedepsească pentru asta. Credea că făcea lucrul corect când a căutat prin bagajele inginerului, apoi prin cele ale diplomatului… dar uite unde îl adusese. Nava de sub picioarele lui era o aşchie pe fundalul negru, la kilometri distanţă şi se îndepărta în continuu. Până şi prezenţa lui la bordul navei… dacă era sincer, mai bine rămânea acasă, aştepta ca nava (şi inginerul) să se întoarcă în oraşul Noua Praga pentru a-şi continua urmărirea acolo. Numai ştirile din Lumea lui Rochard, locul exilului, l-au umplut de emoţie. Şi dacă nu ar fi vrut să meargă şi el, nu ar fi acum aici, învârtindu-se într-o celulă de memorii a omului condamnat.

Încerca să se gândească la timpuri mai fericite, dar era dificil. Şcoala? Fusese hârjonit fără milă pentru cine şi ce era tatăl său – şi ce nu era. Orice băiat care purta numele mamei era o ţintă de ocară, însă a avea un criminal drept tată, un criminal notoriu, îl făcea o ţintă prea uşoară. În cele din urmă, după ce a zdrobit faţa unui bătăuş şi a intrat în închisoare pentru asta, au învăţat să îl evite, însă nu au încetat cu şuşotelile şi chicotelile pe la spate. A învăţat să asculte, iar apoi să aştepte după ore pentru a le scoate rânjetele de pe faţă, dar nu a câştigat prieteni.

Antrenament de bază? Era o glumă. O continuare a şcolii, doar cu supraveghetori mai severi. Apoi antrenamentul de poliţie şi colegiul de cădeţi. Ucenic la Cetăţean, pe care dorea să îl impresioneze deoarece îl admira pe acest inspector riguros; un om din sânge şi oţel, indiscutabil loial Republicii şi tot ce reprezenta aceasta, un părinte spiritual pe care a reuşit să îl dezamăgească de două ori.

Vassily căscă. Vezica îl durea, însă nu avea curaj să urineze – nu în acest costum de bule interconectate. Gândul înecului era cumva mai terifiant decât ideea de a rămâne fără aer. În afară de asta, când aerul se ducea… nu aşa erau executaţi răzvrătiţii în spaţiu, în loc de a fi spânzuraţi?

O frică ciudată îl copleşi. Pielea îl mânca; ceafa deveni rece şi umedă. *Nu pot pleca încă*, se gândi. *Nu e corect!* Tremură. Golul părea că vorbeşte cu el. *Corectitudinea nu are nimic de-a face cu asta. Acest lucru se va întâmpla, iar dorinţele tale nu au sens.* Ochii îl înţepau; îi închise puternic împotriva pumnalelor zbuciumate ale nopţii şi încercă să capete control asupra respiraţiei sale.

Iar când redeschise ochii, ca un răspuns la rugăciunile sale, văzu că nu e singur în adânc.

Farsorii

Sus pe orbită deasupra Lumii lui Rochard, Gărzile erau neliniştite.

Lungi de doi kilometri, subţiri şi gri, fiecare făcea să pară mică unitatea de comando navală care urma să vină. Erau printre primele artefacte create de nou-venitul Festival. Majoritatea Gărzilor plutea în orbite de parcare adânc în norul Oort, aşteptând ca inamicii să se apropie de-a lungul potecilor de atac temporale departe în viitorul liniei lumii Festivalului, însă un detaşament mic acompaniase Festivalul în sine, în vreme ce acesta se aruncase adânc în sistemul interior şi sosise deasupra lumii unde aveau destinaţie.

Gărzile nu visau. Gărzile erau unităţi speciale puţin conştiente, însărcinate cu protejarea Festivalului împotriva unor ameninţări fizice brute. Pentru refuzul muncii, atacuri cuantice incoerente şi înşelătorii în general, se bazau pe anticorpii mai sofisticaţi; pentru atacuri adevărate de violare a cauzalităţii, echipajul de menţinere a realităţii al Festivalului era treaz. Dar câteodată, cea mai bună apărare este un băţ mare şi un zâmbet nepoliticos – şi de aceea existau Gărzi.

Sosirea unităţilor de comando ale Noii Republici fusese observată cu patru zile înainte. Profilurile de acceleraţie ale crucişătoarelor de luptă care veneau ieşeau în relief ca un deget umflat; în timp ce Flota Maiestăţii Sale gândea în termeni de lidar şi radar şi senzori activi, Festivalul folosea instrumente mai subtile. Fuseseră observate valori minime localizate în entropia sistemului exterior, urme ale singularităţii goale, ecourile efectului de tunel care permitea navelor convenţionale să sară din sistem în sistem. Neputinţa flotei să semnalizeze vorbea de la sine; Gărzile ştiau ce să facă fără să le fie spus.

Gărzile care orbitau începură să accelereze. Nu existau forme de viaţă fragile la bordul acestor nave – doar plăci solide de diamant impur şi superconductori de ceramică, cisterne de hidrogen metalic ţinut la presiuni care ar face miezul unor planete de gaz să pară gol, împreună cu generatoare cu

particule muon de energie înaltă pentru a cataliza reacţiile de fuziune neobişnuite care propulsau navele. Şi de asemenea, ştuţurile de ţeavă fractale care constituiau încărcătura Gărzilor: în număr de milioane, se agăţau ca viţa de vie de spinările lungi ale navelor.

Torţele de fuziune ce asigurau atacul în concordanţă cu legile newtoniene probabil că păreau stranii pentru Amiralitatea Nou Republicană, care insista asupra celor mai noi forţe ale singularităţii tehnologice şi motoarelor de curbură a spaţiului pentru flota lor; dar spre deosebire de Amiralitate, Gărzile Festivalului aveau cu toate astea experienţă de luptă. Motoarele cu reacţie aveau avantaje importante în lupta spaţiu-la-spaţiu, iar asta dădea un avantaj incorect unui apărător chibzuit; un raport de transmisie sensibil între masă şi reacţie în primul rând, şi un grad mai mic de vizibilitate în al doilea rând. Mase virtuale de zece miliarde de tone transformau navele cu forţa singularităţii în unele foarte greoaie: deşi puteau să accelereze respectabil de rapid, nu puteau să schimbe direcţia, iar Festivalul îi putea detecta la distanţe interstelare. În comparaţie, un motor de reacţie cu articulaţie cardanică putea schimba vectorul reacţiei atât de repede încât putea să producă rupturi structurale dacă nava nu era construită să susţină presiunile. Şi în timp ce o torţă de fuziune văzută de la pupă era de ajuns pentru a alarma senzori la milioane de kilometri, cursul eşapamentelor era foarte direcţionat, astfel încât nu era vizibil decât un punct cald vag din faţa navei.

Cu emiţătorul de infraroşii mult mai mare al planetei din spatele lor, Gărzile accelerau către prima escadră a Noii Republici, la o sută de G, viteză care ar sfărâma oase. Putând să măsoare prin triangulaţie inamicul după monitorizarea emisiilor sale, Gărzile au ajuns la vârful de opt sute de kilometri pe secundă, apoi şi-au oprit torţele şi au plutit silenţios, aşteptând momentul celei mai apropiate căi de acces.

***

Camera de operaţiuni a lui *Lord Vanek* era încordată şi tăcută.

— Artileria Doi, pregătiţi o serie de şase SEM-20. Scalează-le pe toate la 100 kilotone, acordează primele două pentru EMP maxim, următoarele trei pentru fragmentele de sfărâmături de-a

lungul axei principale. Artileria Unu, vreau două torpile D-4 armate pentru lansare pasivă cu o întârziere inserată a aprinderii de un minut.

Căpitanul Mirsky se lăsă pe spate în scaunul său.

— Anticipare? murmură în direcţia comandantului Vulpis.

— Suntem pregătiţi domnule. Un pic deranjant că nu am văzut încă nimic, însă vă pot da toată puterea de manevrare la patruzeci de secunde de la interceptarea unui semnal de mişcare.

— Bun. Radar. Ceva nou?

— Raportez umil că nu e nimic pe pasiv, domnule.

— Mare fericire. Erau la două ore de perigeu. Mirsky se lupta să îşi controleze nerăbdarea. Lovind cu degetele braţul fotoliului, stătea şi aştepta un semn, orice lucru care ar indica existenţa vieţii în altă parte în cosmosul acesta gol. Bâzâitul fatal al unui iluminator de lidar ricoşând de pe carcasa intrată în modul *stealth* a *Lord Vanek*, sau pulsaţiile valurilor gravito-magnetice; orice ar indica prezenţa inamicului acolo, undeva între escadronul de luptă şi destinaţia sa.

— Vreun gând, comandante Vulpis?

Ochii lui Vulpis licăriră în direcţia staţiilor complet ocupate din faţa lui.

— Aş fi mult mai fericit dacă s-ar chinui să ne repereze. Ori i-am luat complet prin surprindere, ori…

— Mulţumesc pentru această cugetare, comentă Mirsky în şoaptă. Marek!

— Domnule!

— Ai o puşcă. Este încărcată. Nu împuşca până nu le vezi albul ochilor.

— Domnule? Vulpis se holbă la căpitanul său.

— Voi fi în cabina mea dacă se întâmplă ceva, spuse Mirsky voios. Ai cârma până la întoarcerea mea sau a comandantului Murametz. Cheamă-mă imediat dacă se întâmplă ceva.

Jos în camera sa de lux, direct sub camera de operaţiuni, Mirsky căzu în scaun. Oftă adânc, apoi apăsă ecranul telefonului său.

— Pupitrul de comandă. Complimentele mele comodorului, are un moment liber? Grozav. Un minut mai târziu, ecranul telefonului vorbi.

— Domnule!

— Căpitane. Comodorul Bauer avea expresia unui administrator foarte ocupat, foarte obosit.

— Am un raport pentru dumneavoastră în legătură cu, ah, neplăcerea. Dacă aveţi timp acum.

Bauer îşi împreună degetele.

— Dacă poţi fi concis, spuse posomorât.

— Nu e greu. Ochii lui Mirsky străluciră în lumina gazului. A fost vina idiotului meu de ofiţer de informaţii. Dacă nu ar fi reuşit să se omoare, l-aş fi prins în lanţuri. Respiră adânc. Însă nu a acţionat singur. După cum stau lucrurile, în confidenţă, recomand o mustrare pentru ofiţerul meu superior, comandant de flotă Murametz, dacă nu proceduri formale – însă suntem aşa aproape de inamic că…

— Detalii, căpitane. Ce a făcut?

— Locotenent Sauer şi-a întrecut atribuţiile prin încercările de a smulge o mărturisire de la spionul pământean – femeia, adică – printr-un proces fals. Cumva l-a convins pe comandantul Murametz să îl acopere, o eroare de judecată dacă m-aţi întreba pe mine: nu avea niciun profit în a se implica pe teritoriu diplomatic. Oricum, a forţat nota, iar femeia s-a panicat, în mod normal nu ar fi o problemă, însă ea cumva a… Tuşi în pumn.

Bauer dădu din cap.

— Cred că pot ghici restul. Unde e acum?

Mirsky dădu din umeri.

— În afara navei, cu antreprenorul de la şantierul naval. Dispărută, probabil echipată, nu ştiu unde sunt, nu ştiu la ce naiba se gândeau – lipseşte şi procustodele şi avem o gaură stânjenitoare într-o laterală, unde obişnuia să fie o cabină.

Încet, comodorul începu să zâmbească.

— Nu cred că trebuie să ne pierdem vremea căutându-i, căpitane. Dacă i-am găsi, ar trebui să îi aruncăm peste bord din nou, nu? Presupun că procustodele a avut amestecul lui în această parodie de proces, nu-i aşa?

— Ah, presupun că da, domnule.

— Ei bine, astfel nu trebuie să ne facem griji pentru cetăţenii civili. Dacă se ard un pic în timpul luptei, nu contează. Sunt sigur că vei avea grijă de tot ce trebuie făcut.

— Da, domnule! Mirsky încuviință.

— Deci, spuse Bauer însufleţit, asta e rezolvată. Acum, în analiza ta, când ar trebui să intrăm în sfera de apărare de proximitate a inamicului?

Mirsky făcu o pauză şi se gândi.

— În aproximativ două ore, domnule. Asta presupunând că controlul nostru de emisii a fost satisfăcător, iar lipsa de probe active este un indicator adevărat al faptului că ei nu ştiu că suntem aici.

— Mă bucur că ai adăugat acest calificativ. Care este orarul tău pentru munca la staţii?

— Suntem deja gata, domnule. De fapt, fără câteva posturi nesemnificative care sunt încă blocate pentru aproape o oră, însă echipajul operativ şi camera maşinilor sunt deja pe supraveghere de luptă, iar artileria este la arme. Dezordinea e provocată de împărţirea mâncării calde, dar în principiu suntem gata de acţiune în orice clipă.

— Foarte bine. Bauer făcu o pauză şi aruncă o privire la biroul său. Îşi frecă nasul cu un deget lung şi osos. Apoi ridică privirea. Nu îmi place această linişte, căpitane. Miroase a cursă.

***

Martin şi Rachel îşi ridicară privirile în teroare, căutând sursa zgomotului.

La bordul unei nave, orice sunet din afară înseamnă bucluc – bucluc mare. Nava lor de salvare plutea spre Lumea lui Rochard cu velocitatea necesară pentru a scăpa din câmpul gravitaţional al soarelui; o biluţă de plastic în drumul lor ar spinteca nava cu forţa unui proiectil antiaerian. Şi în timp ce nave de luptă ca *Lord Vanek* aveau centimetri întregi de armură spumată de diamant şi amortizoare de şoc pentru a absorbi fragmente cauzate de impact, carcasa navei de salvare era de-ajuns de subţire să fie tăiată cu un briceag.

— Măşti, rosti scurt Rachel. O harababură de pungi transparente interconectate, cu închideri etanşe complexe şi un fel de cisternă de gaze se răsuci din consola de pe partea opusă

lui Martin şi căzu în braţele sale; pentru ea, se întinse în spatele scaunului şi scoase o cască. O aruncă brusc pe cap, lăsând-o să se contopească cu costumul ei mulat şi să picure izolant pe gâtul ei. Expiră relaxată auzind ventilatorul pornind în spatele urechii drepte. Lângă ea, Martin încă se înghesuia în coconul transparent. Ridică privirea.

— Pilot. Vedere a senzorului de pe puntea superioară, optic, ecranul central.

— Ah la naiba, spuse nedesluşit Martin.

Ecranul arăta o pată estompată care se mişca pe fundalul picăţelelor de stele. În timp ce se uitau, pata se depărta, ameţitor de repede, şi se clarifică într-o formă recognoscibilă. Era mobilă.

Se întoarse şi se uită la. Martin.

— Oricine ar fi, nu putem să îl lăsăm acolo, spuse el.

— Nu cu un semnal de salvare, încuviinţă aspru ea. Pilot. Rezerva de oxigen. Recalculează în baza unei creşteri de cincizeci la sută a consumului. Cum ne afectează limita de supravieţuire existentă?

Un GANT de chihlimbar pâlpâi pe ecran.

— O grămadă de loc, comentă Martin.

— Şi aterizarea? Hmm. Îşi împunse aparatul de transmisie.

— Cred că putem reuşi, adăugă el. Proporţia de masă nu e mult mai rea.

— Crezi sau ştii? replică ea ascuţit. În cazul în care coborâm pe jumătate şi rămânem fără suc de drum, ar putea să ne potolească ieşirea asta.

— Sunt conştient de asta. Lasă-mă să văd… da. O să fim ok, Rachel. Oricine a proiectat nava asta a crezut că vei căra ditamai geamantanul diplomatic cu tine. Mai degrabă un şifonier.

— Nu spune asta. Se linse pe buze. Întrebarea numărul doi. Îl luăm la bord. Cum îl oprim dacă vrea să ni se pună în cale?

— Cred că ai şansa să îţi foloseşti şiretlicurile feminine asupra lui, glumi impasibil Martin.

— Trebuia să ştiu că vei începe cu aşa ceva. Plictisită, bâjbâi după arma de şoc. Ştii că nu va funcţiona în vid, nu? Şi nu este o idee bună nici să folosim arma cu absorbţie în spaţiu închis.

— Vorbind de spaţii închise. Martin arătă spre ecranul cu detector de masă de bază.

— Doisprezece kilometri şi în derivă. Nu vrem să fim aşa de aproape când se poziţionează de luptă.

— Nu, nu vrem, aprobă Rachel. În regulă, mai pregătită de atât nu voi fi. Ai confirmarea integrităţii costumului? Odată ce deschidem supapa nu te vei putea mişca mult. Martin dădu din cap, ridicând o mănuşă umflată ca un balon. Rachel îşi deschise regulatorul său de oxigen şi căscă deliberat, vânând acoperişul cabinei după un punct de care să-şi ataşeze priponul de supravieţuire.

— În regulă. Pilot, ciclul EVA. Pregăteşte depresurizarea cabinei.

***

O alarmă piui în sala de operaţiuni.

— Contact. Locotenentul Kokesova se aplecă peste umărul subordonatului său şi se uită fix la aparatele de măsură de pe consolă. Luminiţe clipeau violet şi verde. Repet, contact.

— Acceptat. Locotenentul Marek înghiţi în sec. Comunicaţii, vă rog semnalizaţi-i căpitanului către camera de operaţiuni şi cod roşu.

— Da, domnule. O lumină roşie începu să se aprindă şi să se stingă foarte repede la intrare. Vreo specificaţie? întrebă Marek.

— Urmărire. Am primit o sursă de fuziune definită, acum 20 secunde. Iniţial am crezut că e un defect de senzor dar prezintă linii Balmer în scurtare a lungimii de undă a semnalului, şi sunt luminoase ca naiba – corpuri care absorb toată lumina ar apărea în zona 500 de grade M. Călătorind cu mult peste viteza de scăpare din orbita locală.

— Foarte bine. Marek încercă să se lase pe spate în scaunul de comandă, însă nu reuşi să se forţeze să se relaxeze într-atât. E timpul să găsim o soluţie pentru asta?

— În orice moment. Locotenent Kokesova, specialist tehnician, îşi demonstra competenţa din nou. O să văd dacă pot să decapez câţiva neutrino pentru voi.

Uşa se deschise, iar garda de lângă luă poziţia de drepţi. Locotenentul Marek se învârti şi salută ţeapăn.

— Domnule!

— Care e situaţia?
— Raportăm cu modestie că avem o ţintă fixată pe una dintre cele care se apropie, domnule, spuse Marek. Încă aşteptăm o soluţie, însă avem o torţă de fuziune cu scurtare a lungimii de undă a semnalului. Se pare că ne uităm exact la oglinda capătului lor de senzori.
Mirsky dădu din cap.
— Foarte bine locotenente. Altceva?
— Altceva? Marek era neliniştit. Nu, dacă nu a mai apărut ceva…
— Contact! Era acelaşi operator de senzor. Se uită în sus cerându-şi scuze.
— Îmi cer iertare, domnule.
— Descrie. Era rândul căpitanului.
— A doua sursă de fuziune, la aproape doi kilometri M deasupra şi la sud de prima. E pe o rută paralelă cu prima. Am o soluţie preliminară, pare că schimbă direcţia pentru a trece pe lângă noi la aproape 100 clicuri K, coborând viteza de la 800 kilometri pe secundă. Timp de interceptare, două secunde K.
— Altă activitate? întrebă Mirsky.
— Activitate, domnule?
— Ştii şi tu. Acceleraţie laterală anormală. Blocări, trafic de informaţii, tentacule roz luminoase, orice. Altceva?
— Nu, domnule.
— Bine atunci. Mirsky îşi mângâie barba adâncit în gânduri. Ceva nu se leagă.
Uşa de la punte se deschise din nou. Locotenentul Helsingus intră.
— Permisiune pentru preluarea controlului tragerilor, domnule?
— Fă-o. Mirsky făcu semn cu mâna. Dar pentru început, ghiceşte asta: pe barba împăratului, de ce vedem doar două torţe de propulsare, dar nimic altceva?
— Ah… Marek tăcu din gură.
— Pentru că, spuse comandantul Vulpis peste umărul lui Mirsky, este o capcană, căpitane.

— Nu ştiu cum îţi poţi imagina aşa ceva; e limpede că ne invită la un dans. Mirsky zâmbi răutăcios. Hmm, credeţi că au făcut tranşee cu mine înainte să pornească torţele?

— Foarte posibil, dădu din cap Vulpis. Caz în care vom fi loviţi, în aproximativ – apăsă pe panoul său – 250 secunde domnule. Nu vom fi în raza a nimic care ar putea fi înghesuit peste o mină pentru mult timp, dar la viteza asta, şi un nor de praf ne-ar răvăşi.

Mirsky se aplecă în faţă.

— *Artileria*. Îndreptaţi apărarea pe automat. Comunicaţii, vă rog solicitaţi un tun antiaerian din echipa comandantului şi de la *Kamceatka* şi *Regina.* Fiţi siguri că se uită după mine. Zâmbi crunt. Cred că e timpul să vedem din ce sunt făcuţi. Comunicaţii, complimentele mele comodorului şi vă rog spuneţi-i că cer permisiune să termin controlul de emisii din motive de apărare.

— Da, domnule.

Controlul emisiilor era foarte importat pentru un crucişător de luptă. Senzori activi ca radarul şi lidarul aveau nevoie de un ecou din partea unui corp străin pentru a-i confirma prezenţa; dar un obiect de-ajuns de depărtat (sau ascuns) nu ar întoarce un ecou de-ajuns de puternic pentru a fi surprins. Trimiterea pulsului iniţial trăda cu mare acurateţe poziţia navei unui inamic care s-ar afla în raza de acţiune a radarului însă în raza pasivă de detecţie. Prin apropierea de Lumea lui Rochard cu controlul de emisii, escadronul de luptă încercase să se ascundă. Prima navă care ar începe activ să radieze şi-ar face prezenţa ţipător de limpede – şi-ar picta o ţintă pe ea în procesul luminării inamicului.

— Domnule?

— Da, locotenente Marek?

— Dacă sunt mai mult de două nave acolo? Vreau să spun, noi avem sonde şi o navetă. Dacă sunt o forţă mai mare, iar cele pe care le vedem sunt doar o momeală?

Căpitanul Mirsky rânji fără haz.

— Aceasta nu este o posibilitate, ci este aproape o certitudine, locotenente.

— Punctul de interceptare a minelor numărul unu, patru minute. Vulpis citi cronometrajele de pe tuburile din nixă luminate din faţa lui. Aruncă o privire la scaunul de comandă; căpitanul Mirsky, care stătea acolo, dădu din cap.

— Arme, armaţi torpilele, rachetele să fie gata. Teleghidări, poziţia la roşu, albastru şi portocaliu. Mirsky era calm şi stăpân pe sine, iar prezenţa sa avea o influenţă împăciuitoare pentru echipajul de-altfel tensionat al camerei de operaţiuni.

Telefonul roşu sună dogit. Mirsky ascultă scurt apoi puse la loc receptorul telefonului.

— Radar. Ai permisia să radiezi.

Radar Unu:

— Activăm acum, domnule. Transmisie puls-doppler de 10 secunde, împărţire variată de patru octave, blochează secvenţa alfa după. Momelile, domnule?

— Poţi lansa momelile. Mirsky îşi împături mâinile în poală şi se holbă direct la ecranul principal. Sub exteriorul său calm, era foarte îngrijorat; punea în joc viaţa sa şi nava sa – cu toţi cei de la bordul ei – pe baza unei ipoteze despre natura urmăritorilor lor. Nu era sigur, însă de-ajuns de bine informat pentru a face o presupunere fondată despre cine era pe urmele lor. *Poate că femeia de la Naţiunile Unite avea o idee bună*, se gândi trist. Îşi aruncă privirea în jurul camerei de operaţiuni.

— Comandante Helsingus. Starea, vă rog.

Ofiţerul bărbos al artileriei grele dădu din cap.

— Primele patru rânduri sunt încărcate precum aţi ordonat, domnule. Două torpile cu propulsare proprie şi întărituri de aprindere de la distanţă sunt pe bordul meu, urmate de şase proiectile cu acţionare pasivă create pentru EMP într-o întindere de 10 grade. Reţeaua de lasere e programată pentru apărare în punct strâns. Programele balistice de apărare în punct sunt încărcate şi fixate.

— Bine. Cârma?

— Ne ţinem stabil pe modelul desemnat de apropiere a flotei, domnule. Eschivarea nu este permisă de statul major.

— Radar?

Locotenentul Marek se ridică în picioare. Părea încordat şi tras la faţă, cute noi formându-i-se în jurul ochilor.

— Raportez umil, domnule, radarul este în inactivitate. Pasivul nu ne arată nimic încă, în afară de urma de infraroşu, dar asta trebuie să ne transmită un lucru hotărât în – îşi lăsă privirea în jos – în jur de trei minute. Momeala este peste bord, ajunge la punctul de radiaţii unu. Momeala – o dronă nepropulsată agăţată în spatele crucişătorului de luptă de o funie de zece kilometri – era pregătită să radieze o semnătură EM identică cu cea a navei: sincronizată de interferometrul cu senzori activi de la bordul navei *Lord Vanek*, ar ajuta la zăpăcirea senzorilor inamicilor în legătură cu poziţia exactă a crucişătorului.

— Bine. Mirsky se uită la ceasul de lângă ecranul principal, apoi îşi aruncă privirea pe postul de lucru din faţa sa. Era timpul pentru o listă de control.

— La punctul de drum unu, fiţi pregătiţi să începeţi programul de ardere la ordinul meu. Asta înseamnă 40 G în continuu până ajungem la 60 kilometri pe secundă apoi oprire, amortizare completă, cursul 360 cu zero la zero prin ecluza de navigare actuală. Comunicaţii: anunţaţi toate elementele escadronului unu. Arme, la momentul zero plus cinci secunde, fiţi pregătiţi să lansaţi torpilele unu şi doi la comanda mea. Comunicaţii, semnalaţi lansarea pasivă a torpilelor Escadronului Unu. Vă rog confirmaţi.

— Da domnule. Unu şi Doi. – Helsingus comută un întrerupător din bronz – sunt armate pentru lansare pasivă la timp plus cinci.

— Bun.

— Timpul până la interceptarea posibilă a minelor, două minute, domnule.

— Mulţumesc Nav Doi, pot vedea ceasul de aici. Mirsky scrâşni din dinţi. Cârma, situaţia.

— Program blocat. Motorul principal e disponibil pentru ardere în 50 secunde, domnule.

— Radar, ultimele informaţii.

— Ar trebui să le prindem în aproximativ două minute domnule. Nicio emisie… Locotenentul Marek se opri. Ce e aia?

Radar Doi:

— Contact, domnule! Lidarele înregistrează un impuls de radiolocator ultrasonic. Aşteptăm…

O alarmă urlă.
— Ceva ne-a lovit domnule, spuse Marek.
Toţi în afară de tehnicienii de radar se holbau la Mirsky. El prinse privirea lui Helsingus şi dădu din cap.
— Urmăriţi beta.
— Da domnule. Arme Doi, urmărim beta. O bufnitură aproape imperceptibilă înfioră structura crucişătorului de luptă rapid în timp ce bobina de lansare principală axială scuipă prin botul navei douăzeci de tone de metale grele prelucrate în mod complicat şi combustibil. A doua bufnitură semnaliză lansarea celei de-a doua torpile. Plutind fără a fi acţionate, reci cu excepţia pochetelor electrice de aviaţie, aveau să aştepte în urmă până când *Lord Vanek* avea să înceapă să accelereze.
— Minus 30 secunde, spuse Nav Doi.
— Cer să reportez asupra contactului, domnule, spuse Marek.
— Vorbeşte, Nav.
— Am reuşit să aruncăm o privire la înlănţuirea pulsaţiilor la contact, şi pare, hm, straniu. Gălăgios, dacă înţelegeţi ce vreau să spun; au făcut o treabă bună în ascunderea semnăturii lor de recunoaştere.
— 10 secunde.
— Toate posturile schimbă la planul doi, spuse căpitanul Mirsky. Nav, dă mai departe informaţia de contact către *Kamceatka* şi *Ekaterina*. Ia orice poţi de la ei. El ridică telefonul pentru a-şi informa căpitanii de escadron despre schimbarea de plan iminentă.
— Da domnule. Arderea din planul doi începe în cinci… doi, unu, acum. Schimbarea nu se vedea în camera de operaţiuni, nu se simţea niciun tremur sau fior sau un sentiment brusc de membre de plumb din cauza acceleraţiei, însă în pântecele navei, gaura neagră extremală se suci în chip neaşteptat; Lord Vanek înaintă cu acceleraţia maximă militară, patru sute de metri pe secundă la pătrat, mai mult de 40 G.
Încă o alarmă sună. Nav:
— Avem scanare completă. Douăzeci de gigawaţi de lumină laser străluciră în toate direcţiile, o strălucire orbitoare nemiloasă, de-ajuns de luminoasă pentru a topi oţelul la distanţe de kilometri. Jos în măruntaiele navei, schimburile de

căldură radiau roşu şi fierbinte, transformând apa în abur saturat de presiune înaltă şi eliberându-l la pupă; atât de aproape de luptă, pornirea schimbătorilor de căldură uriaşi şi vulnerabili ar fi fost un gest suicidal.

Arme:

— Începe lansarea urmăririi beta. De data asta o adevărată izbitură şi scrâşnire făcu nava să tremure: cele două proiectile pe care Helsingus le încărcase în avans pe când erau pe ruta alfa. În timp ce se repeziră în faţa navei, o zecime din capacitatea laserului se concentră asupra cozilor lor, energizându-le masa de reacţie.

Acesta era momentul de pericol maxim, iar Mirsky încercă din răsputeri să păstreze un comportament sigur, în folosul echipajului. După cum spusese comodorul în intimitatea camerei sale de instructaj:

— Dacă sunt deştepţi, vor trimite doar atâtea active cât să ne facă să ne dezvăluim, apoi vor folosi orice au în orbită pentru a descărca o furtună de mine în calea noastră. Ştiu unde mergem; asta rezolvă jumătate din problema descoperirii noastre. Când vom radia, vor primi soluţia – şi de aici va fi o întrebare de cât de mulţi pumni pot să dea şi cât de mulţi putem noi încasa.

Atacarea unui punct fix – în acest caz, instalaţiile orbitale joase din jurul unei planete – era considerată tradiţional ca fiind cea mai grea sarcină în războiul spaţial. Apărătorii îşi puteau concentra forţele în jurul ei şi puteau aduce proiectile apărătoare şi blocaje laser pentru a rezista împotriva oricui s-ar fi apropiat; şi dacă atacatorii voiau să ştie ce atacă de fapt, ar fi trebuit să scoată indicatoare de energie mare pentru ca apărătorii să le folosească drept ţinte.

Secunde mai târziu, Mirsky scoase un oftat liniştit de uşurare.

— Rapoartele de apărare punctuale toate liniştite, domnule. Suntem în învelişul lor, însă se pare că nu au lăsat un câmp cu mine.

Minele plutitoare nu ar urmări curba frânării navelor inamice; ar veni izbindu-se în faţa crucişătoarelor de luptă care le-au dat drumul peste bord la viteză maximă.

— Asta e bine, murmură Mirsky. Ochii lui focalizau pe cele două puncte roşii de pe ecranul principal trasator de curbe. Încă

frânau, dureros de repede; aproape parcă ar ţinti către o partidă de lovituri cu velocitate relativă zero. Proiectilele de pe *Lord Vanek* se târau spre ei – în realitate, înaintând cu o viteză nebună de 1000 G, deja peste o mie kilometri pe secundă. Pentru moment, se opriră şi alunecau uşor, păstrând îndeajuns de multă masă de reacţie pentru manevra terminală când aveau să ajungă la zece secunde de inamic.

Un minut mai târziu, Artileria Doi vorbi.

— Am pierdut proiectilul unu, domnule. Pot să-i trimit un semnal, însă nu răspunde.

— Ciudat… Fruntea lui Mirsky se brăzdă; aruncă o privire către ceasul Judecăţii de Apoi. Crucişătorul de luptă se apropia, târându-se, de destinaţie, cu doar patruzeci de kilometri pe secundă. Inamicul se apropia de ei la mai mult de două sute kilometri pe secundă, frânând, însă propulsia lor scădea – dacă asta continua, căile lor aveau să se intersecteze în jur de cinci sute de secunde, şi vor fi la distanţa necesară folosirii proiectilelor în două sute de secunde înainte de asta. Loviturile acestea lungi, balistice nu promiteau daune reale, însă dacă se apropiau, forţau inamicul să răspundă. Dar proiectilul unu fusese la mai mult de cincizeci de mii de kilometri de ţintă…

— Raportez umil, am pierdut şi proiectilul doi, domnule.

— Nu are nicio noimă, mormăi Helsingus. Aruncă o privire pe trasatorul de curbe: o încurcătură de încă şase proiectile, toate lansate de pe *Kamceatka*, se apropiau de ţinta lor: lovituri de distanţă, cu şanse mici de a crea daune, însă…

Punctul de Apărare:

— Domnule, o problemă pe puntea unu. Se pare că… raportez umil un impact cu sfărâmături, am pierdut o împrăştiere de globuri oculare pe grila lidarului, dar nimic nu a stricat carcasa de presiune interioară.

— Se pare că au mătreaţă multă, comentă Mirsky. Dar apărarea lor punctuală funcţionează. Torpile?

— Nu încă, domnule, spuse Helsingus. Au doar în jur de 500 kilometri pe secundă de delta V. Nu vor fi în poziţie de aprindere pentru încă, ah, 80 secunde. Alunecând spre inamic cu aproape o sută de kilometri pe secundă mai repede decât crucişătorul de luptă care le-a lansat, torpilele aveau totuşi picioare relativ

scurte. Spre diferenţă de proiectile, aveau propria uzină de energie, radar şi calculator de control al luptei, ceea ce le transforma în bunuri valoroase în eventualitatea unei lupte, însă accelerau mai încet şi aveau un buget de acceleraţie total mai mic.

Radar Doi:

— Raportez umil, cred că am descoperit ceva, domnule. Aproape 100 milisecunde după ce proiectilul doi a fost lansat, detectorul trei a prins un puls de neutrino; imposibil de spus dacă a venit de la ţintă sau de la proiectil, însă arăta destul de energetic. Ah, niciun semn de altă radiaţie.

— Foarte straniu, murmură Mirsky încet: o subestimare extremă.

— Care este profilul nostru de distanţă?

— Torpilele sunt în rază de acţiune în 60 secunde. Artileria activă la distanţă în 150 secunde; arie de contact în 400 secunde. Cea mai apropiată trecere la 20 kilometri K, viteza la ordin la 260 kilometri pe secundă, presupunând că nu există manevre. Distanţa de ţintă e 105 kilometri K în însemnele mele acum.

— Ha. Mirsky dădu din cap. Domnilor, poate părea absurd, dar am o problemă cu demersul lucrurilor. Helsingus, cele două torpile ale tale – trimite-le direct spre sperietoarea numărul unu.

— Dar vor exploda balistic de aproape de…

Mirsky ridică o mână pentru a-l atenţiona.

— Pur şi simplu fă-o. Cârma, opţiunea 32. Semnalează tuturor navelor. Din nou, ridică telefonul către camera de consiliere a comodorului pentru a se consulta cu ofiţerul său amiral.

— Da, domnule.

Ecranul centrat pe Lumea lui Rochard se mută, învârtindu-se; linia portocalie care reprezenta cursul navei *Lord Vanek*, până acum direct spre planetă, începu să se îndoaie, făcând o curbă şi depărtându-se de planetă. Liniile roşii arătând cursul navelor inamice se îndoiau şi ele, mişcându-se pentru a intercepta *Lord Vanek* şi cele cinci nave surori ale sale; între timp, cele douăsprezece puncte albastre care reprezentau torpilele lansate de escadron peste bord cu două minute înainte începeau să crească în afară.

Torpilele active nu erau ceva de care vreun căpitan de navă stelară ar fi vrut să se apropie. Spre deosebire de proiectile – în mod esenţial un tub plin de masă de reacţie cu o oglindă de laser la un capăt şi un focos la celălalt – o torpilă era un vehicul spaţial cu propria sa uzină atomică, o rachetă de fuziune incredibil de mârşavă, un pic mai mult decât o bombă atomică ce arde încet, abia controlabilă în timp ce emana în spate un curent de evacuare oribil de radioactiv. Era de asemenea şi cel mai eficient motor de rachete cu combustibil depozitat, fără complexitatea reactoarelor de fuziune sau generatori de spaţiu curbat. Înainte să apară tehnologiile noi, pionerii timpurii ai secolului douăzeci şi unu îl foloseau pentru primele misiuni intraplanetare cu oameni la bord.

— Peştii aleargă amândoi domnule. Ai noştri au ajuns la o forţă G de 96 respectiv 112; laterala generală a escadronului are media de 96. Ar trebui să ardă complet şi să schimbe către susţinători în 100 secunde şi să intersecteze sperietorile unu şi doi în 150 secunde dacă rămân pe acelaşi curs. Degradarea pachetului de ghidare ar trebui să fie sub control până atunci, ar trebui să putem face controlul terminal de ţintire.

— Bine, spuse scurt Mirsky. Mergând spre Lord Vanek pe un curs reciproc, navele inamice ar putea să încerce să tragă în curând: dar torpilele aveau să stea în drum, frumos, stricând linia de vedere clară pe Lord Vanek în timp ce ameninţau. Ceea ce era exact ce spera Mirsky.

Era ceva foarte straniu la aceste două nave, notă el. Nu urmăreau nicio doctrină tactică evidentă, doar accelerau în linie dreaptă, pulsau cu lidarul în timp ce veneau – se ghidau orbeşte. Nu era niciun semn de mişcări ascunse. Se prăvăliseră afară şi începuseră să trimită semnale ca nişte nebuni beţi la un joc pe calculator dintr-un bar, aruncând la gunoi avantajul ascunderii pe care îl aveau. *Oricine conduce aceste păsări este ori nebun ori…*

— Radar, spuse cu blândeţe. Concentrare pe acoperirea în faţă şi jos. E ceva acolo?

— O sa mă uit.

Marek înghiţi, înţelegând intenţia căpitanului imediat. Dacă aceştia ar fi câini de vânătoare, ieşind la iveală, ceva ar pluti în

linişte din faţă. Nu mine aruncate la viteză maximă, dar altceva. Poate ceva mai rău, ca o acoladă de torpile acţionate.

— Hm, sugerez umil şi scanarea optică, domnule?

— Nu ne poate băga şi mai mult în bucluc, mormăi Mirsky. Ştiu unde suntem.

Radar Doi:

— Domnule, nimic în mulţime. Nimic la distanţă de două secunde lumină în faţă sau în jos. Cantităţi mici de sfărâmături organice – am trecut printr-un nor subţire la punctul de drum unu, ne-am ales cu câteva zgârieturi la nas – dar niciun semn de escorte sau arme.

— Domnule, totul liber în faţă, spuse locotenentul Marek.

— Bine, căutaţi în continuare atunci.

Mirsky se uită în jos la mâinile sale. Erau strânse bine în poala sa, venele reliefate pe spatele lor, mâini bătrâne, părul fin de la încheieturi devenea gri.

— Cum am ajuns atât de departe? se întrebă încet.

Staţia sa de lucru piui.

— Apel pentru dumneavoastră, domnule, spuse.

— La naiba. Apăsă imaginea. Era comodorul Bauer.

— Sunt ocupat, spuse succint. Traseu de torpilă. Poate aştepta?

— Nu cred. Se întâmplă ceva dubios. De ce crezi că nu trag în noi?

— Pentru că au tras deja, însă gloanţele nu au ajuns încă la noi, spuse Mirsky printre dinţi.

Bauer se holbă la căpitanul-amiral un moment, cu un acord fără cuvinte scris pe faţa sa. Apoi dădu din cap.

— Scoate-ne de acolo, căpitane. O să spun restului de escadră să te urmărească. Doar dă-mi cât de mult delta-vee poţi între noi şi acele… ce or fi.

Radar Doi:

— Momentul cel mai apropiat al torpilei, 80 de secunde. Domnule, nu sunt semne că lupul unu sau doi au văzut peştele. Dar sunt destul de bine în raza noastră de senzori dacă folosesc ceva echivalent cu G-90-urile noastre.

— Înţeleg. Mirsky făcu o pauză. Ceva din subconştient îl sâcâia; un sentiment neplăcut că a uitat ceva. Pulsul acela

neutrino, acela era. Neutrino însemna forţe nucleare puternice. Aşa că de ce nicio fulgerare?

— Arme, încărcaţi doisprezece SEM-20 pentru lansare de la coadă la cel mai scurt curs de interceptare. Dacă vin din spate. Se uită din nou la ecranul său, însă comodorul închisese fără să îl mai aştepte.

— Da, domnule. Rachetele sunt încărcate.

Helsingus părea aproape fericit smucind de manete şi ajustând cadrane. Mirsky îşi aduse aminte că era cel mai apropiat lucru de plăcere arătat de ofiţerul de artilerie, mohorât de când îi dispăruse căţelul.

— Pregătit la minus 10 secunde.

— Cârma. Mirsky făcu o pauză. Pregăteşte-te să execuţi planul de evacuare la comanda mea.

O alarmă ciripi la biroul de radar.

— Cer permisiunea să raportez, domnule, începu ofiţerul de serviciu, cu faţa palidă: Am pierdut nava *Prinţ Vaclav*.

Feţele se ridicară în şoc peste tot în cameră.

— Cum adică, ai pierdut-o? clănţăni Vulpis, sărind peste ierarhia operaţională. Doar nu ai pierdut pur şi simplu un crucişător de luptă…

— Domnule, nu mai răspunde. Şi a oprit acceleraţia de asemenea. O pot vedea pe grilă, însă ceva nu e în regulă cu ea… Operatorul de radar făcu o pauză. Domnule, nu primesc nicio bătaie de inimă IFF de la ea. Şi reflectă mult prea multă energie – ceva trebuie să se fi rupt prin învelişul ei de control al emisiilor.

— Cârma. Execută planul de evacuare, sări Mirsky în liniştea urmată de report.

— Desigur domnule, evacuare să fie. Locotenentul Vulpis începu să întoarcă frenetic comutatori.

O problemă fundamentală a luptei în spaţiu era că dacă lucrurile începeau să meargă prost, puteau să facă asta cu o viteză ameţitoare. Pentru a face lucrurile şi mai grele, catastrofa devenea vizibilă doar unei nave care se deplasase atât de profund în aria de proiectile acţionate încât scăparea era aproape imposibilă. Mirsky a jucat această posibilitate cu Bauer şi ceilalţi căpitani de flotă; planul de evacuare era rezultatul. Era

un plan jalnic, singurul lucru care îl recomanda era că alternativele erau şi mai rele. Ceva tocmai se întinsese de la o distanţă de nouăzeci de mii de kilometri şi cotonogise un crucişător de luptă. Nu era complet de neaşteptat; erau aici să se lupte în fond. Dar nu văzuseră proiectile, doar propriile rachete şi sfărâmăturile de la exploziile din faţa lor şi burniţa fină de „mătreaţă” organică a navelor inamice – în mod activ, lidarul de pe *Lord Vanek* putea detecta un proiectil la aproape o secundă lumină, la trei sute de mii de kilometri. Dacă inamicul avea o armă cu o rază de vreun fel care era capabilă de a distruge o navă majoră de la distanţa asta, aproape de două ordine de magnitudine mai mare decât armele lor de apărare de punct cu energie, atunci erau deja mult prea aproape. Tot ce puteau face era să se întoarcă pe o parte şi să intre în puterea de urgenţă, generând un vector distanţă de la inamic până când puteau răspunde.

Radar Doi:

— Intersectare torpile în 40 secunde. Lupii unu şi doi încă urmăresc, acceleraţia a scăzut la 1 G.

— Asta e bine de ştiut, domnule Helsingus, aş aprecia dacă aţi fi atât de bun încât să pregătiţi o primire caldă pentru orice ar vrea să trimită prietenii noştri după noi. Nu ştiu ce au aruncat exact către *Prinţ Vaclav*, dar propun să nu le dăm timp să ne arate. Şi dacă domnii mă vor scuza, am un telefon privat de dat. Mirsky trase de căştile sale, apoi apăsă maneta de anti-sunet. Comunicaţii, daţi-mi-l pe comodor. Căştile ţăcăniră.

— Domnule?

— Aţi început programul evacuarea?

— Da, domnule. Nava *Prinţ Vaclav*…

Urletul alarmei de decompresie tăia prin urechile sale ca un cuţit.

— Pe rând, să vă ia naiba! urlă Mirsky. Echipaţi-vă!

Îşi smulse căştile şi le dădu jos. Ofiţeri şi oameni se repeziră la vestiarul de urgenţă din spatele compartimentului şi îşi traseră echipamentul pe ei, se împiedicară înapoi pentru a ocupa posturile în timp ce rezervele lor căutau echipament. Camera de operaţiuni se schimbase în stocul de urgenţă, alături de centrele principale ale navei, însă Mirsky nu era genul care risca. Nu că

echipamentul ar ajuta la ceva în lupta navă contra navă, însă decompresia era cu totul altă ameninţare, una temută pe o navă stelară la fel de mult ca focul sau radiaţia Hawking.

— Controlul daunelor, vorbiţi cu mine, grohăi el. Un CPO trecător îi întinse un costum; se ridică şi îl îmbrăcă încet, verificând de două ori ecranul de status.

— Raportez umil o mare cădere a presiunii pe puntea A, domnule. Decompresie critică, încă ventilăm aer. Ah, raportez umil că par să fie probleme cu emiţătorul de lidar în cvadrantul trei.

— Asigură-te că sunt toţi bine îmbrăcaţi. Arme, Radar, cum stăm?

Radar Unu.

— Interceptarea torpilei în 15 secunde. Sperietoarea ţine cursul, va intra în zona noastră de luptă finală pentru 20 secunde în 120 apoi va rămâne în urmă.

Helsingus dădu din cap.

— Toate tuburile sunt încărcate, raportă.

— Controlul Daunelor: conectează-te prin cablu la sistemele de întreţinere a vieţii şi vezi ce naiba se întâmplă acolo.

— Am aflat deja domnule. Am găsit o contaminaţie, sursa este în sistemul de întreţinere a vieţii unu: molecule organice ciudate, în concentraţie mică. De asemenea, hm, izbucniri de focuri localizate. Majoritatea în jurul punţii A. Dauna pe grila lidarului este localizată, în jurul locului unde a avut loc lovitura cu sfărâmăturile. Ah, am 16 membri ai echipajului marcaţi pe tabla de status. Un segment doi al punţii este deschis către spaţiu, iar ei erau înăuntru la acel moment.

Arme:

— Cinci secunde până la faza de acceleraţie terminală a torpilelor.

— Hai să îi ameţim acum, spuse Helsingus. Grila la putere maximă.

— Da domnule, ţipăt complet multispectral în progres.

Helsingus se aplecă pe o parte şi murmură în căştile sale; Radar Unu murmură înapoi. Urmă o ajustare mutuală de comutatoare în timp ce radarul renunţă la controlul de prioritate a grilei laser împărţite pe matrice care învelea tot crucişătorul

de luptă, apoi Helsingus şi cei doi asistenţi ai săi începură să insereze instrucţiuni.

Lord Vanek se ridică la unghiuri drepte faţă de cele două nave inamice, accelerând pe o undă de spaţiu-timp deformată, departe de cei doi urmăritori. Cele două torpile de fisiune cu apă sărată accelerară ca o pereche de focuri de artificii nucleare spre navele inamice, cu scântei luminoase în urmă. Acum mozaicul strâns de panourile care acopereau mare parte din volumul cilindric al navei Lord Vanek începu să strălucească cu puritatea intensă a luminii de laser. O mie de culori diferite apărură, amestecându-se şi ciocnindu-se şi formară o singură diademă briliantă de lumină; megawaţi, apoi gigawaţi de putere, în timp ce pielea navei ardea ca o sclipire de magneziu direcţională. Lumina se intensifică, şi majoritatea se adună în două unde controlate strâns, de-ajuns de intense pentru a tăia printr-un blindaj de oţel ca o lampă de benzină la o distanţă de o mie de kilometri.

Simultan, zborul torpilelor acceleră la maxim, răsucindu-se haotic în timp ce încheiau cei trei mii de kilometri spre navele inamice grăbite. Aruncându-se de zece ori mai repede decât un ICBM al erei pre-spaţiale, rachetele evitau şi se răsuceau pentru a evita lasere punctuale anticipate, bazându-se pe senzori pasivi şi algoritmi sofisticaţi contra înşelării pentru a trece prin blocajele şi sistemele de contraatac aşteptate ale navelor inamice. Avură nevoie de numai treizeci de secunde pentru a parcurge distanţa şi găsiră apărarea de punct a inamicului ca fiind aproape inexistentă.

Din camera de operaţiuni a Lord Vanek, lupta era nespectaculoasă. Unul dintre urmăritori pur şi simplu dispăru, fiind înlocuit de o arie crescândă de sfărâmături de explozie şi gaze calde energizate de un punct incandescent mult mai luminos decât orice explozie de fuziune convenţională; cu carcasa navei desfăcută larg şi montajele de forţă zdruncinate, sticla de antimaterie îşi vărsă conţinutul într-o supă de hidrogen metalic, iniţiind un haos de reacţii subnucleare neobişnuite, însă doar una din torpile ajunse acasă; celelalte unsprezece dispărură.

— Raportez umil, am prins mai multe pulsaţii neutrino, domnule, spuse operatorul de radar. Nu de la cel pe care l-am nimerit…

Mirsky se uită la ecranul principal.

— Controlul daunelor. Ce e cu puntea A? ceru el. Cârma. Toţi ceilalţi urmează evacuarea?

— Puntea A este încă deschisă spre spaţiu, domnule. Am trimis o echipă de control, dar nu au raportat înapoi. Presiunea scade în ferma de reciclare patru, niciun semn de ventilaţie. Hm, văd o scurgere de energie mare undeva pe grilă, domnule, pierdem megawaţi undeva.

— Mesajul evacuării a fost trimis acum un minut domnule. Până acum toţi au… Vulpis înjură.

— Domnule! *Kamceatka* a dispărut!

— Unde, la naiba? Mirsky se aplecă în faţă.

— Încă o cădere de IFF, spuse radarul. De la – omul făcu o pauză, ochii mărindu-se în şoc – *Kamceatka*, conchise. Pe trasatorul de curbe principal din faţa punţii, vectorii navelor Imperiale se lungeau, la 300 kilometri pe secundă acum şi tot urcând. Planeta ţintă atârna central, infinit de departe.

Mirsky aruncă o privire prim-ofiţerului. Ilia se uită înapoi temător.

— Cu respect, domnule, nu luptă în niciun fel cunoscut nouă…

Lumini roşii. Sirene urlătoare. Controlul daunelor urlând ordine în microfonul său.

— Situaţia! zbieră Mirsky. Ce se întâmplă, la naiba?

— Pierdem presiunea pe puntea B segmentul unu, domnule! Nicio declaraţie de la segmentul trei de la puntea A până la D. Fluctuaţii mari de putere, departamentul de distribuţie paisprezece compartiment D-95 e în flăcări. Ah, am un compartiment deschis spaţiului şi încă un compartiment în flăcări în B-45. Nu pot să ajung la controlul daunelor la puntea B deloc, iar pe puntea C a izbucnit iadul…

— Sigilează tot deasupra F, ordonă Mirsky, cu faţa albă. Fă-o acum\ Arme, pregătiţi momelile doi şi trei pentru lansare…

Dar era deja prea târziu pentru a-şi salva nava; pentru că roiul de replicatori de mărimea unei bacterii deja izbiseră puntea A cu 600 kilometri pe secundă – amortizaţi într-o pleavă de diamant

întărit – şi îşi mâncaseră drumul deja prin cinci punţi în navă, ajungând în sfârşit la spaţiile de inginerie. Mâncând, reproducându-se…

***

Vocea lui Vassily tremură cu un ton agitat şi speriat, care în alte circumstanţe ar fi fost amuzant.

— Vă arestez pentru sabotaj, trădare, folosirea fără licenţă de tehnologii interzise şi ajutarea inamicilor Noii Republici! Predaţi-vă acum sau situaţia se va înrăutăţi pentru voi!

— Taci din gură şi prinde-te de spatele cuşetei dacă nu vrei să mergi pe jos până acasă. Martin, dacă ai fi drăguţ să îi dai un şut jos… exact. Trebuie să închid trapa asta…

Rachel se uită în jur dezgustată. Priveliştea era minunată; stelele peste tot, o planetă terrană atârnând mare şi gheboasă înainte, ca o halucinaţie marmorată alb cu albastru – şi acest copil idiot plângând în urechile ei. Între timp se ţinea cu ambele mâini de partea de dedesubt a capacului capsulei, iar cu ambele picioare de scaunul pilotului, încercând să ţină totul împreună. Când îşi scosese capul prin trapă şi văzuse cine se ţinea de antena de amplificare mică se gândise câteva secunde să se bage înapoi în barcă şi să dea drumul la propulsori pentru a scăpa de el; un atac de ură oarbă o făcu să scrâşnească din dinţi atât de tare încât Martin, panicat, o întrebase dacă costumul ei avea o gaură. Însă ceaţa roşie a urii dispăru repede şi întinsese mâna, îl prinse pe Vassily şi cumva reuşi să împingă costumul său de urgenţă balonat prin trapă.

— Cobor, spuse ea. Strângând cu coapsele spatele scaunului, apăsă încuietoarea pe trapă şi o trase cât de jos putu, apoi o bloca în poziţie. Cabina de sub ea era prea plină: Vassily nu avea nicio idee de cum să nu stea în drum, iar Martin era prea ocupat încercând să se facă mic în scaunul său pentru a elibera spaţiu. Trase de funia ei de viaţă, se lăsă să cadă până când stătea în picioare pe scaunul ei, apoi prinse trapa şi o închise până la capăt. Simţi pulsaţia solidă în valuri a o duzină de lacăte mici care se închideau pe toate cele patru părţi ale trapei.

— În regulă. Autopilot, izolează trapa, apoi represurizează cabina. Martin, nu acolo – aia e toaleta, sigur nu vrei s-o deschizi – da, ăla e dulăpiorul pe care îl cauţi. Aerul începu să şuiere în

cabină din ventilatoarele de pe acoperiş; o ceaţă albă formă vârtejuri de pâclă care alunecară pe fereastra principală.

— Minunat. Tu, ascultă: nu eşti la bordul unei nave a Marinei aici. Taci din gură şi te ducem până jos; continuă să-mi spui că sunt arestată, şi poate mă enervezi de-ajuns să te arunc peste bord.

— *Hâc.*

Ochii procustodelui junior se lărgiră în timp ce costumul începu să se dezumfle în jurul lui. În spatele scaunelor, Martin mormăi în timp ce prăda conţinutul unui dulăpior de depozitare.

— Asta e ceea ce vrei? împinse în aer un hamac rulat spre Rachel. Se întoarse în scaun şi prinse un capăt de peretele din spatele ei, apoi lăsă să se desfacă restul spre Martin. El alunecă afară din nişă şi reuşi să prindă celălalt capăt, evitând ca prin urechile acului să nu îl lovească în cap pe naufragiatul lor.

— Tu. Afară din costumul ăla, în hamacul ăsta. Poate ai observat, dar nu avem foarte mult spaţiu. Apăsă pe butonul de eliberare, iar casca ei dădu drumul costumului şi alunecă liber; o prinse şi o împinse în spate sub scaun, sub hamac. Poţi să te dezechipezi acum.

Martin se coji pe jumătate din propriul costum, păstrându-şi picioarele şi partea inferioară a corpului în punga de plastic strânsă. Vassily pluti în afara nişei lui, luptându-se cu băşica fleşcăită a căştii sale; Martin îl cârmi în hamac şi reuşi să-i scoată capul din pungă înainte să reuşească să o inhaleze.

— Eşti… Vassily se opri. Um, mulţumesc.

— Nici nu te gândi să ne deturnezi, îl ameninţă Rachel întunecată. Autopilotul este înrobit vocii mele, iar niciunul din noi nu vrea să-şi încerce norocul cu prietenii tăi.

— Um. Vassily respiră adânc. Um. Adică… Se uită în jur sălbăticit. O să murim?

— Nu dacă am eu ceva de spus, zise Rachel cu fermitate.

— Dar navele inamice! Trebuie să fie…

— Este Festivalul. Ai vreo idee despre ce sunt? întrebă Martin.

— Dacă ştii ceva despre ei ar fi trebuit să spui personalului amiralului. De ce nu le-ai spus? De ce…

— Chiar le-am spus. Nu au ascultat, punctă Rachel.

Vassily se chinui vizibil să înţeleagă. În cele din urmă, era mai uşor să schimbi subiectul decât să gândeşti ce era de neimaginat.

— Ce o să facem acum?

— Păi. Rachel fluieră nearmonios prin dinţii din faţă. Eu personal aş vrea să aterizez nava asta de salvare undeva aproape de, să zicem, Novy Petrograd, să închiriez apartamentul pentru luna de miere în Crown Hotel, să umplu cada cu şampanie şi să stau întinsă în ea în timp ce Martin mă hrăneşte cu caviar pe pâine neagră. Însă, ceea ce vom face de fapt depinde realmente de Festival, nu? Dacă Martin are dreptate…

— Poţi să fii convinsă de asta, accentuă Martin.

— … forţa Marinei va dispărea liniştită şi nu va mai fi văzută niciodată. Asta asumând că toţi joacă după aceleaşi reguli. Noi o să plutim printre, apoi vom porni motoarele pentru o aterizare directă, în timp ce urlăm cu toată puterea că suntem neutri. Festivalul nu este ceea ce cred conducătorii voştri, băiete. Este o ameninţare la adresa Noii Republici – măcar asta au înţeles corect – dar nu înţeleg ce fel de ameninţare este, sau cum să se descurce cu ea. Intrând cu puşca îi va face să răspundă în aceeaşi manieră, iar ei sunt mai buni la asta decât băieţii tăi.

— Dar Flota noastră e bună! insistă Vassily. Sunt cea mai bună Flotă la distanţă de douăzeci de ani lumină! Voi anarhiştilor ce aţi face? Nu aveţi nici măcar un guvern puternic, darămite o flotă!

Rachel chicoti. După un moment, Martin se alătură. Treptat, râsul lor se amplifică, devenind asurzitor în spaţiul restrâns.

— De ce râdeţi de mine? întrebă indignat Vassily.

— Uite. Martin se întoarse în scaun până dădu ochi în ochi cu procustodele. Ai crescut cu această teorie a guvernului puternic, a dreptului divin a clasei cârmuitoare, lovitura biciului de la administraţia fermă pe fundul gol al proletariatului urban şi toate astea. Dar v-aţi gândit vreodată că sistemul Naţiunilor Unite funcţionează şi el, şi de două ori mai mult timp decât Noua Republică? Există mai multe feluri de a conduce un circ, cum cred că demonstrează Festivalul, iar ierarhiile rigide ca cea în care ai crescut tu sunt jalnice când vine vorba de schimbări.

Sistemul Naţiunilor Unite, cel puţin după Singularitate şi adopţia inconstituţiei planetare… îşi trase nasul.

— Odată, anarhiştii marginalizaţi credeau că Naţiunile Unite erau un fel de guvern al lumii cvasi-fascist. Asta înapoi în secolele douăzeci şi douăzeci şi unu, când întreaga civilizaţie planetară suferea din cauza şocului viitorului, pentru că se apropia de o Singularitate. După ce asta a trecut, însă – ei bine, nu mai existau guverne autoritare viabile, şi cu cât erau mai rigide cu atât mai greu se descurcau cu efectele de după ale pierderii a nouă zecimi din populaţie peste noapte. Oh, şi cornucopiile: nu poate fi plăcut să conduci o bancă centrală şi să te trezeşti într-o dimineaţă să descoperi că nouăzeci la sută din plătitorii de taxe au dispărut, iar ceilalţi cred că banii sunt desueţi.

— Dar Naţiunile Unite sunt un guvern…

— Nu, nu sunt, insistă Martin. E o şezătoare. A început ca o organizaţie de tratate, s-a transformat într-o birocraţie apoi o agenţie în custodie pentru diverse schimburi transnaţionale şi înţelegeri de standarde. După Singularitate, a fost preluată de forţa de muncă de inginerie a Internetului. Nu este guvernul Pământului; este doar singura relicvă rămasă din guvernele Pământului pe care voi o puteţi recunoaşte. Bucata care face toate lucrurile pentru binele comunităţii la care trebuie să adere toţi. Programe de vaccinare în toată lumea, înţelegeri de schimburi cu guverne extrasolare, asigură ultimul adăpost pentru dezastre majore, chestii de genul ăsta. Treaba este că, în mare parte, Naţiunile Unite nu fac realmente nimic; nu au o politică externă, este doar un cap pe un băţ ca să se certe politicienii voştri despre asta. Câteodată unul sau altul foloseşte Naţiunile Unite ca pe un paravan pentru că au nevoie să facă ceva aparent credibil, dar să încerci să primeşti un vot consonant din Consiliul Securităţii este imposibil.

— Dar tu eşti… Vassily făcu o pauză. Se uită la Rachel.

— Am spus amiralului tău că Festivalul nu este uman, spuse obosită. Mi-a mulţumit şi a continuat să planifice atacul. De aceea vor muri în curând. Nu sunt de-ajuns de flexibili, oamenii tăi. Si încercarea de a conduce un atac – îngrozitor de ilegal – minor de violare a cauzalităţii nu era un răspuns atât de original.

Pufni pe nas. Credeau că vor ajunge cu o săptămână înainte de Festival de pe acea potecă închisă temporală pentru a evita mine şi lovituri neaşteptate. Parcă Eschaton-ul nu ar observa, iar Festivalul ar fi doar o haită de primitivi cu bombe atomice.

O lumină roşie apăru pe consola din faţa ei,

— Oh, uite, spuse Martin.

— Începe. Mai bine prindeţi-vă bine cu centura – suntem mult prea aproape pentru a fi confortabil.

— Nu înţeleg. Ce se întâmplă? întrebă Vassily.

Martin se întinse să ajusteze o lentilă mică prinsă în acoperişul cabinei, apoi se uită peste umăr. Poţi să jonglezi, băiete?

— Nu. De ce?

Martin arătă spre ecran.

— Aeronave spini. Sau anticorpi. Boţi izolaţi semiconştienţi, armaţi cu, hm, nu vrei să ştii. Mâncători şi formatori şi chestii. Nanomaşinuţe mici şi rele şi mâncăcioase. Mâzgă gri, cu alte cuvinte.

— Oh. Vassily părea bolnav. Vrei să spui că vor…

— Ies un pic să cunoască flota şi să miroasă un pic, după cum arată. Din păcate, comodorul Bauer nu cred că îşi dă seama că dacă nu face zgomote prietenoase vor muri cu toţii; el încă crede că este o luptă, genul pe care o porţi cu rachete şi arme. Dacă până la urmă se decid să vorbească – ei bine, Festivalul este un infovor. Suntem complet în siguranţă atâta timp cât putem să îl amuzăm şi nu tragem spre el. Norocul nostru e că nu înţelege umorul; i se pare fascinant, dar nu prea înţelege. Atâta timp cât îl ţinem distrat nu ne va mânca; poate putem urca discuţia către o inteligenţă care controlează şi care ne poate scăpa şi de Gărzi şi ne va lăsa să aterizăm în siguranţă. Întinse mâna în punga de echipament pe care o trăsese din dulăpiorul din spatele scaunelor.

— Gata pentru radiodifuzare, Rachel? Uite băiete, pune-ţi asta. E timpul pentru spectacol.

Nasul roşu care plutea în faţa lui Vassily părea că îşi bate joc de el.

Reparatorul de telefoane

Stând pe o orbită polară foarte excentrică care plutea la aproape şaizeci de mii de kilometri deasupra oraşului de provincie Plotsk, nodul principal al Festivalului se încălzea gras şi fericit la inima potopului informaţional. Rămăşiţele din acest sistem erau sărace faţă de alte porturi de apelare de pe orarul său, însă Lumea lui Rochard era încă nouă şi neobişnuită. Festivalul trecuse prin câteva lumi primitive în călătoria sa, iar contrastul cu amintirile legate de ele era grozav.

Acum, în timp ce primele roiuri stelare se depărtau – ţintind către lumi noi, nevizitate şi înapoi pe traseul lor spre nucleele calde ale civilizaţiei unde se oprise înainte – Festivalul trecea în revistă situaţia. Evenimentele de pe pământ nu fuseseră complet satisfăcătoare; în timp ce sporise un corp bun de folclor, şi nu puţine discernăminte în obişnuinţele sociale a unei societăţi rigide şi statice, canalele de informare erau ridicol de sărăcăcioase, iar lipsa de cerere pentru ele exasperantă. Într-adevăr, sursa de date principală fusese încărcată forţat cu minţi nefericite de către elemente de margine mai desfrânate, ca să nu spunem imorale. Criticii, cu instinctul lor peren de a explica şi a diseca, se văitau în continuu – ceva despre colonia care ceda unei economii dezastruoase singulare – dar aceste lucruri nu erau problemele Festivalului. În curând venea timpul să se mute; primele tentative de transmisii de la dadele Comercianţilor, bolborosind şi ciripind în norul Oort, fuseseră detectate, iar munca de realizare a comunicaţiei cu această civilizaţie era aproape terminată.

Fiecare din sutele de roiuri stelare expediate de lansatori din orbita înaltă cărau un capăt al canalului cauzal: o cutie neagră conţinând o colecţie de particule într-un stadiu încâlcit cuantic cu antiparticule deţinute de Festival. (Prin teleportarea situaţiei cuantice cunoscute a unei treimi de particule într-una din particulele încâlcite, informaţiile puteau fi transmise între terminale infinit de repede, folosind un punct cuantic încâlcit pentru fiecare bucată.) Odată ce roiurile stelare ajungeau la

destinaţie, canalele lor aveau să fie prinse în reţeaua de comunicare pe care creatorii Festivalului voiau să o construiască. Nemaifiind limitaţi de punctul de congregare a canalului Festivalului pentru destinaţie, populaţia Lumii lui Rochard ar fi expusă curentului de informaţii complet al regimului din care făceau parte.

Înainte spre Sputnik, Festivalul observă activitatea Gărzilor. Păreau să cureţe o mică murdărie: o mână de nave încete şi ineficiente care se apropiaseră fără a se anunța şi deschiseseră focul împotriva Gărzilor cu arme primitive de energie. Gărzile răspunseseră cu mortalitate răbdătoare; orice le ameninţa, murea. O navă mică trecuse pe lângă, aparent neimplicată în atac; câţiva din valul al doilea se împrăştiară şi fugiseră şi fură de asemenea cruţaţi. Însă, în mare parte, Festivalul îi ignoră. Oricine era atât de dedicat ostilităţilor şi gata să atace Festivalul nu avea şanse mari să fie o sursă bună de informaţii: iar cu ceilalţi puteau avea o şansă să vorbească când ajungeau.

***

Aerul din barca de salvare era scârbos din cauza mirosului de transpiraţie şi flatulaţii vechi. Rachel stătea cocoşată peste consola de verificare, holbându-se la monitoarele de urgență în timp ce racheta urla şi huruia sub ei: în timp ce o singură fluctuaţie de produs ar putea să îi omoare înainte să clipească, trecerea prin mişcări o făcea să se simtă mai bine. Pe lângă asta, era complet epuizată: imediat ce ar fi aterizat avea toate intenţiile de a dormi timp de trei zile. Trecuseră paisprezece ore de când scăpaseră de pe *Lord Vanek*; paisprezece ore peste o zi şi o noapte albă înainte. Dacă s-ar fi oprit din efortul de a rămâne trează…

— Ghiceşte acest interogatoriu. Creatura de pe ecran muşcă din colţi, iar lumina roşie se oglindi de pe dinţii săi ca sângele. De ce tu nu accepţi Gărzi?

— Nu m-aş putea îndatora mai mult la ei, spuse ea cât putu mai lin. *Fluxul de neutroni stabil la zece kilobecquereli pe minut,* o avertizară implanturile ei. Cu alte cuvinte, o sută de raze X pe piept susţinute timp de patru ore în timpul ciclului de frânare. Motorul navei de salvare tremură sub ea precum o fiinţă vie. Hamacul lui Vassily se legăna în spatele ei. Adormise

surprinzător de repede odată ce ea îl convinsese că nu îl vor arunca peste bord, extenuat după teroarea de patru ore petrecute plutind şi aşteptând să moară. Martin sforăia uşor în lumina roşie estompată a terminalului de comunicare, la fel de obosit. *Nimic nu te face să te relaxezi ca atunci când afli că nu o să mori*, se gândi. De aceea ea nu putea adormi încă.

— Nu datorie pentru plată în fel, spuse creatura stranie. Porţi multă reducere de entropie.

— Programul tău de traducere este stricat, murmură ea.

— E aşa interogativ? Presupun, noi. Reiterare şi parafrazare: întrebare de ce voi nu atac Gărzile ca alte nave?

Rachel se încordă.

— Pentru că nu facem parte din expediţia lor, spuse ea încet. Avem intenţii diferite. Venim în pace. Schimb de informaţii. Vă vom distra. Este înţeles?

— Aham. *Skree*... chestia de pe ecran îşi întoarse capul pentru a se uita peste umăr. Noi voi înţelegem. Vom Gărzile notifica de intenţie paşnică. Voi parte nu sunteţi din nu-vechi instituţia administrativă teritorială de planetă?

— Nu, suntem de pe Pământ. Martin se opri din sforăit: ea îşi aruncă o privire într-o parte. Un ochi era deschis, uitându-se la ea obosit. Lumea de origine a oamenilor, clarifică ea.

— Ştiu despre Noroi. Ştiu şi despre voi-oameni. Informaţie valoroasă, spune tot.

— La momentul potrivit, Rachel se aplecă, foarte conştientă de aerul încărcat din capsulă. Suntem în siguranţă faţă de Gărzi?

— Sunt nu înţeleg, spuse creatura cu blândeţe. Noi suntem vom notifica Gărzile de intenţiile voastre. Asta nu e siguranţă?

— Nu neapărat. Rachel se uită la Martin, care se încruntă la ea şi dădu din cap uşor. Dacă notifici Gărzile că nu îi atacăm, ce îi va opri din a ne mânca?

— Aham! Creatura clipi la ea. Poate nu.

— Bine, atunci. Ce va opri Gărzile din a ne ataca?

— *Skree* – de ce griji? Doar vorbeşte.

— Nu îmi fac griji. Doar că nu îţi voi mai spune tot ce vrei să ştii despre mine până nu sunt în afara riscului din partea Gărzilor. Înţelegi asta?

— Ha-*frumph*! Nu ne distrezi. Humph. Bine, Gărzile nu vă vor mânca. Avem veto peste dieta lor. Acum spune tot?

— Desigur. Dar mai întâi… Se uită la monitorul autopilotului. Rămânem fără aer de respirat. Trebuie să aterizez nava aceasta. Este posibil? Poţi să îmi spui despre condiţiile de la sol?

— Desigur. Creatura îşi mişcă capul de sus în jos într-o parodie convulsivă a unui dat din cap. Tu nu problemă, aterizare. Poţi găsi lucrurile schimbate. Cel mai bun doc aici primul. Noi Critici.

— Caut un om, adăugă Rachel, luând decizia să îşi forţeze norocul. Ai reţeaua de comunicaţii instalată? Îl poţi localiza pentru noi?

— Poate exista. Nume?

— Rubenstein. Burya Rubenstein. Un zgomot veni din spatele ei; Vassily se învârti, în timp ce hamacul lui se legăna în cadrul referenţial inerţial mişcător al navei de salvare.

— Scuze. Creatura se apropie. Nume Rubenstein? Revoluţionar?

— Da. Martin se încruntă la ea întrebător: Rachel se uită cu coada ochiului la el. *O să îţi explic mai târziu*, se gândi la el.

— Ştie pe Sora Burya. Sora a Şaptea a Stratagemelor. Tu treabă cu ai Subcultura Extropiană?

— Corect. Rachel dădu din cap. Îmi poţi spune unde este?

— Fă mai bine. Chestia din ecran rânji. Tu accepţi elementele orbitale pentru întâlnire acum. Noi te ducem acolo.

În spatele său, Vassily se ridicase, cu ochii larg deschişi.

***

Amiralul nu voia să se urce la bordul bărcii de salvare.

— D-d-d-d… salivă el, ochiul stâng strălucind, ochiul drept vlăguit şi lipsit de viaţă.

— Domnule, vă rog să nu faceţi zarvă. Trebuie să urcăm la bord acum.

Robard se uită peste umăr speriat, parcă aşteptând ca dezastrul cu colţi roşii să apară gârbovit şi salivând prin încuietoarea ermetică din spatele lui.

— N-iciodată predaaa… efortul fu prea mare pentru Kurtz; capul îi căzu pe piept.

Robard îi ridică scaunul şi îl împinse în faţă, în înghesuiala strânsă a bărcii.

— O să fie în regulă? întrebă agitat locotenentul Kossov.

— Cine ştie? Doar arată-mi unde să-i prind scaunul şi vom pleca. Sunt mai multe şanse să primească ajutor jos…

Sirene urlară jelitoare în pasajul de afară iar Robard se dădu înapoi în timp ce urechile îi pocniră. Kossov se întinse peste alt ofiţer care purta panglica de comandant locotenent şi smuci mânerul de urgenţă: uşa exterioară a bărcii de salvare se închise cu un fâsâit.

— Ce se întâmplă? strigă cineva de sus de la carlingă.

— Cădere a presiunii în această secţiune! Uşile sunt înţepenite!

— Da, uşile blocate. Amiralul este la bord?

— Da, la asta. Porneşti?

Ca răspuns, puntea se săltă. Robard se prinse de o balustradă şi se ţinu cu o mână, ţinând scaunul cu rotile al Amiralului în cealaltă, în timp ce barca de salvare se înclină. O explozie în valuri a şuruburilor tăie conexiunea ombilicală cu crucişătorul de luptă lovit, apoi căzu – căzu printr-o gaură deliberată a câmpului de spaţiu curbat al navei, care era de-ajuns de puternic pentru a rupe nava mică în două. Ofiţeri şi o mână de oameni selectaţi se chinuiau să găsească puncte de ancorare, pentru că oricine era în scaun cânta o fugă pe motoarele de atitudine, scoţând barca de salvare din spatele crucişătorului de luptă. Apoi, propulsia porni cu un fâsâit şi zumzăit blând de dedesubt, iar un minimum de greutate îi întoarse în poziţia corectă.

Robard se aplecă să meşterească la scaunul cu rotile cu o bucată de cablu.

— Cineva să mă ajute cu amiralul, rugă el.

— De ce ai nevoie? Locotenentul Kossov se uită la el ca o bufniţă prin lornionul său.

— Trebuie să îi leg scaunul. Apoi – unde vom coborî? Există vreun doctor la bordul acestei nave? Stăpânul meu trebuie dus la un spital neapărat cât mai curând posibil. Este foarte bolnav.

— Într-adevăr. Locotenentul se uită la el cu simpatie, apoi privirea sa trecu la amiralul somnolent. Dă-mi capătul ăla.

Robard îi aruncă celălalt capăt al cablului, iar împreună fixară scaunul cu rotile de patru din şuruburile care punctau podeaua. În jurul lor, ceilalţi ofiţeri care supravieţuiseră treceau în revistă situaţia, despachetând frumos hamace de frânare de urgenţă din dulăpioarele de deasupra capului şi discutând în linişte. Atmosfera de la bordul vasului de salvare era temperată şi supusă; erau norocoşi că erau în viaţă, ruşinaţi că nu mai erau la bordul crucişătorului lovit. Faptul că majoritatea supravieţuitorilor erau ofiţeri din personalul amiralului nu era incorect; războinicii adevăraţi rămâneau la posturile lor, încercând vitejeşte să oprească ciuma care mânca nava din jurul lor. Într-un colţ, un locotenent junior plângea fără să poată fi consolat, în centrul unui cerc tăcut, ruşinat.

Amiralul, neatent la ce se întâmpla în jurul lui, murmura şi tuşea supărăcios. Kossov se aplecă atent.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, amirale? întrebă.

— Mi-e frică că este mult peste posibilităţile noastre de a-l ajuta, spuse Robard trist. Îşi puse o mână pe umărul lui Kurtz, liniştindu-l în scaunul lui. Decât dacă medicii pot face ceva…

— Încearcă să vorbească, sări Kossov. Lasă-mă să ascult. Se apropie de faţa războinicului bătrân. Mă puteţi auzi, domnule?

— A.. A… Amiralul gargarisi în capătul gâtului.

— Nu îl agita, te implor! Are nevoie de linişte!

Kossov fixă servitorul cu o privire vătămătoare.

— Fii liniştit un minut.

— Uuu, uun – mer’em?

Robard începu.

— Raportez umil că suntem pe drum către suprafaţa planetei, domnule, spuse locotenentul. Ar trebui să ajungem în capitală în scurt timp. Nimic despre restul flotei, dispoziţia căreia nu avea nicio şansă să ajungă în capitala colonială.

— Bine. Faţa Amiralului se relaxă, iar pleoapele îi căzură. ’Amprey. Dă’e ce treb’. Se opri, vizibil vlăguit de efortul vorbirii.

Robard se îndreptă: ochii lui îi întâlniră pe cei ai locotenentului.

— Nu se dă niciodată bătut, spuse calm. Chiar când ar trebui. O să îl omoare într-una din zilele astea…

***

Mergând într-o colibă cu picioare de găină printr-o pustietate care tocmai trecuse de la feudalism bucolic la postumanism transcendent fără etape intermediare, Burya Rubenstein plutea într-un vis despre imperii destrămate.

Revoluţionarii se angajaseră ideologic unei transcendenţe pe care nu o înţeleseseră complet – până când ajunsese completă şi pură şi de neînţeles, ca un aisberg de informaţii stranii rupând suprafaţa unui lac îngheţat de entropie. Nu fuseseră pregătiţi; nimeni nu îi avertizase. Aveau amintiri înceţoşate din folclor despre Interneturi şi cornucopii care să-i ghideze, aserţiuni încărcate de cultură despre valoarea tehnologiei – dar nu simţiseră elefantul, nu aveau niciun simţ al formei pe care o lua noul fenomen, iar dorinţele lor cauzau coagulări de vlăstare mutante din spaţiul fazic al maşinăriei Festivalului.

Imaginează-ţi să nu fi crescut cu telefoane – sau faxuri, conferinţe video, traduceri on-line, recunoaştere a gesturilor, întrerupătoare de lumină. Tradiţia spunea că poţi trimite mesaje în jurul lumii într-o clipită, iar mijlocul pentru a face asta se numea e-mail. Tradiţia nu spunea că e-mailul era transformarea unei guri din cel mai apropiat obiect şi vorbind cu buzele prietenului, însă era o interpretare mai naturală decât nişte comenzi textuale stranii şi o reţea de routere poştale. Festivalul, nefiind experimentat în a se descurca cu culturi umane apropiate Pământului, a trebuit să ghicească natura miracolelor cerute. Foarte des, greşea.

Burya ştia totul despre comunicaţii; bunicul lui îl legănase pe genunchi şi îi spuse legende povestite de propriul său bunic, legende despre sisteme de administrare a informaţiilor care puteau să spună conducerii tot ce era posibil de ştiut despre lume şi mai mult, legende despre geniile stranii ale resurselor umane care puteau produce orice abilitate necesară prin voinţă. Câţiva din disidenţii mai cablaţi din Novy Petrograd cârpiseră ceva ce numeau în schimb sistem de administrare a informaţiei: camere turtite cu ochi ciclopici acoperiţi cu glugi în vârful podurilor şi acoperişurilor oraşului, hrănind imaginile în sistemul nervos digital al revoluţiei.

Înainte să plece din Plotsk, Burya petrecuse ceva timp cu Timoshevski. Oleg aplicase lipitorile pe simţul de importanţă

îndopat al lui Burya, aducându-i aminte că este doar un oficial înalt al sovietelor din Novy Petrograd, că sovietele, la rândul lor, erau doar un parazit benign pe piaţa liberă, un algoritm de balansare a greutăţii care va fi abandonat când adevărata frumuseţe a nivelului câmpului de joc va fi stabilit. Oleg aplicase şi viermii care îl mâncau îngrozitor (şi ocazional ardeau) în timp ce stabileau contact cu sistemul nervos a lui Burya. Trebuise să interogheze asiduu originile incrementalismului burghez straniu al lui Burya pentru a-şi îmboldi colegul în acceptarea upgrade-ului, dar la final, Rubenstein nu mai vedea nicio alternativă. Dată fiind ocupaţia lui rătăcitoare, era să fie pus pe banca de rezerve de către Comitetul Central dacă nu îi contacta mult timp. Şi aşa capul îl mânca îngrozitor şi era chinuit de viziuni stranii în timp ce viermii de la Comitetul pentru Comunicare de Stat creau o relaţie cu creierul său.

Când Burya dormea, visa în imagini cu culori false, în tipar, scanate de pe acoperişurile capitalei. Revoluţia, atentă etern, lucra pe mai multe domenii simultan în corpul lui îndoit ca un genunchi, îmboldind sinapse adormite să recunoască tipare de comportament suspicioase. Lui Burya i se părea deranjant şi, în mod straniu liniştitor, că oraşul continua în ciuda schimbărilor făcute de revoluţie. Aici un tânăr sărea din umbră în umbră, în mod limpede către o întâlnire tainică la miezul nopţii cu iubita lui; acolo, o conspiraţie mai înfiorătoare avea loc, nişte câini care se băteau peste oasele unei responsabilităţi temporare în timp ce un îngrijitor de bloc urmărea un proprietar, iritat, cu dorinţa de ucidere în ochi. Casele creşteau şi se fisurau în mişcare lentă, bestii grozave, sesile împungând încoace şi încolo prin simbionţii lor naturali. Era totul atât de străin pentru el: o semi-lume sinistră târându-se peste oraşul care fusese odată familiar, ecourile unui stil de viaţă pe care îl avusese mulţi ani, ca un cadavru într-un coşciug deschis. Chiar şi lumina orbitoare a unei aterizări nocturne pe un câmp în afara oraşului nu putea să aducă înapoi asemănarea cu viaţa pe care o ştiuse el.

Burya visa, de asemenea, şi la propria familie; o soţie pe care nu o văzuse de paisprezece ani, un fiu de cinci ani a cărui faţă grăsuţă se estompa în distanţă. (Exilul intern nu includea separarea de familie, însă ea venea dintr-o familie bine

închegată din clasa de mijloc, şi l-a deproprietărit la auzul sentinţei, fiindu-i acordată o despărţire legală.) O singurătate lipsită de ajutor, slabă – pe care o blestema de fiecare dată când o observa în viaţa trează – îi urmărea paşii. Consiliul revoluţionar de-abia afectase cursul evenimentelor; oferea un nucleu de coagulare pentru elementele mai sălbatice, o lentilă pentru a focusa razele arzătoare ale resentimentelor pe rămăşiţele regimului vechi, dar în sine nu realizase prea multe. Oamenii care erau deodată înzestraţi cu bunuri infinite şi înţelepciune învăţau rapid că nu au nevoie de un guvern – şi asta era adevărat atât pentru membrii subculturii cât şi pentru muncitorii şi ţăranii pe care încercau să îi mobilizeze. Poate acesta era mesajul care Criticul încercase să îl imprime în el de când fusese răpit de la birourile sovietelor revoluţionare – revoluţia spre care tindea nu avea nevoie de el.

Într-a doua dimineaţă a căutării lui Felix, Burya se trezi epuizat, cu membrele dureroase şi inflamate, iar picioarele pe jumătate îngheţate într-un colţ al colibei mergătoare. Sora a Şaptea era în altă parte, mirosind şi lovindu-se prin lăstărişul de lângă potecă. Pâsle cu pereţi din polimer luminos se agăţau de marginile luminişului în care opriseră. O creştere a pomilor din jurul lor se chinuia sfidător sub etajere de ciuperci uriaşe care ameninţau să le transforme în suprafeţe multicolore. Peste tot în jurul lor creşteau ferigi uriaşe şi cicade cu vene violete, colonişti intra- stelari plantaţi de către grădinari nevăzuţi ai flotei Festivalului. Creaturi mici ca nişte şoricei aveau grijă de ferigi, aducându-le bucăţi de materie în descompunere şi ataşându-le de palpele de hrănire care încolţeau din tulpinile lor.

După hărţile pre-singularitate, ar fi trebuit să treacă pe lângă un sat acum doi kilometri, dar nu văzuseră nici urmă de el. În schimb, trecură pe sub o sferă geodezică plutitoare uriaşă care transformase apusul de soare din faţă în flăcări, făcând un miliţian cyborg să urle şi să tragă în aer sălbăticit, până când Sergentul Lukcas ţipă la el şi îi luă arma.

— Este o fermă, cap de porc, explică el cu ironie greoaie, ca aceea unde ai crescut tu, numai că e în o bilă şi zboară pe cer. Şi dacă nu te opreşti din tras în ea, o să îţi folosim capul la fel.

Câteva dintre gărzi murmurară şi făcură nişte semne pentru a evita deochiul – în unul din cazuri folosind un set nou de mandibule funcţionale – iar iepurele merse cu urechile lipite de cap timp de jumătate de kilometru până se opriră, dar în rest nu se mai întâmplă niciun incident până la capătul drumului. Dar acum drumul clar ajunsese la capăt.

Miliţia făcuse progrese bune de-a lungul autostrăzilor de metal ale împăratului pentru a ajunge în acest punct; însă în faţa lor, pădurea Lysenkoist încerca să asimileze drumul. Rozătoare mici, fără ochi, cu blănuri fine rodeau fără minte din suprafaţa asfaltului, scoţând granule negre care erau cărate de non-furnici de mărimea unor lăcuste. Structuri înalte din argilă, asemănătoare cu movilele termitelor, punctau spaţiile libere dintre ferigi: murmurau liniştit ca zgomotul a un milion de turbine de gaz microscopice.

Focul de tabără trosni ameninţător şi scoase abur când dl. Iepure aruncă în el bucăţi de lemn mort, plin de ciuperci. Burya căscă şi se întinse în aerul rece apoi se împletici căutând un copac după care să se uşureze. Role de pat se întinseră pe pământ, în timp ce miliţienii mormăiau şi cereau cafea, mâncare şi servicii sexuale unui bucătar inexistent. Avu loc o explozie de foc, iar Iepurele sări înapoi, evitând ca prin urechile acului un miliţian care vocifera blesteme; bucăţile de drum turnate erau foarte inflamabile.

După ce urină, Burya se aşeză pe vine. În această poziţie nedemnă îl găsi Sora a Şaptea, într-o dispoziţie familiară neobişnuită.

— Saluturi de dimineaţă şi urinări plăcute ţie! Ştiri despre importanţe şi farmec aduc eu.

— Hmm. Burya se uită la rozătorul uriaş, în timp ce avea urechile înroşite de la efortul evacuării.

— Nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să te holbezi?

— La ce? Sora a Şaptea părea confuză.

— Nimic, murmură el. Ce e cu ştirea asta?

— Ah, de importanţă nimic. Criticul se întoarse inocent. De simetrie plăcută…

Burya scrâşni din dinţi, apoi începu să bâjbâie după frunze. (Asta era ceva ce nu era niciodată menţionat în biografiile

marilor revoluţionari, se gândi vag; să fii atacat de urşi şi urmărit de bandiţi sau poliţia călare a Flotei era foarte captivant şi demn de notat, dar cărţile nu spuneau nimic despre lipsa de hârtie igienică din sălbăticie, sau cum nu existau frunze moi când aveai nevoie de ele.)

— Doar datele.

— Vizitatori! Cuibul surorii mele este plin de informaţii,

— Vizitatori? Dar… Burya se opri. Fraţii tăi. În orbită?

— Da! Sora a Şaptea se rostogoli în faţă, fluturându-şi picioarele grăsuţe în aer pentru puţin timp înainte de a cădea pe spate cu o bufnitură zgomotoasă.

— Vizitatori din spaţiu!

— De unde? Burya se aplecă în faţă interesat.

— Noua Republică. Sora a Şaptea rânji amuzată, descoperind colţi mari îngălbeniţi. Au trimis flota. Au întâlnit Gărzile. Au existat supravieţuitori.

— Cine, la naiba! Scârţâi din dinţi supărat în timp ce îşi trăgea pantalonii în sus.

— Ambasador de pe primul Pământ. Şi încă cineva care face parte din stupul ei din punct de vedere al componentelor. Şi ambiguitate. Te caută pe tine, tu. Vrei să întâlneşti?

Burya căscă gura.

— Vin aici?

— Aterizează la destinaţia noastră. În curând.

***

Barca de salvare era întunecată, fierbinte şi mirosea a metan; curăţătorul de deşeuri gazoase dezvoltă un şuierat astmatic. După estimări, resortul oferea aer respirabil în jur de o zi până trebuiau să se retragă în costumele lor – dar, cu mult până atunci, pasagerii trebuiau să treacă prin pericolele reintrării.

— Eşti convinsă că e sigur? întrebă Vassily.

Rachel îşi dădu ochii peste cap.

— Sigur, întreabă el, mormăi Martin. Băiete, dacă ai fi vrut siguranţă, ai fi stat acasă când flota a plecat din port.

— Dar nu înţeleg – aţi vorbit cu extratereștrii aceia. Ei sunt inamicul! Tocmai ne-au omorât jumătate din flotă! Dar primeşti elemente orbitale şi corecţii de curs de la ei. De ce ai încredere? De unde ştii că nu ne vor omorî şi pe noi?

— Ei nu sunt inamicul, spuse Rachel, îndemnând cu răbdare consola autopilotului. Niciodată n-au fost inamicul – cel puţin, nu genul de inamic pe care îl aşteptau amiralul şi gaşca lui.

— Dar daca ei nu sunt inamicul tău, trebuie să fii de partea lor! Vassily se uită de la unul la altul, complet îngrozit acum.

— Nu. Rachel continuă să îmboldească autopilotul. Nu eram sigură înainte, dar acum sunt: Festivalul nu e nimic din ceea ce crezi tu că este. Voi aţi venit aşteptându-vă la un atac din partea unui guvern străin, cu nave şi soldaţi, nu? Dar există mai multe lucruri în universul acesta decât oameni şi naţiunile lor şi organizaţii multinaţionale. Aţi luptat contra unei umbre.

— Dar a distrus toate navele acelea! Este ostil! E…

— Calmează-te. Martin se uită la el prudent. *Un căcăţel nerecunoscător: sau este pur şi simplu confuz iremediabil?* Conversaţia uşoară a lui Rachel cu Criticii îl tulburase pe Martin mai mult decât îi plăcea să recunoască, aproape la fel de mult ca încercarea ei de salvare neaşteptat de victorioasă. Erau rotiţe şi rotiţe pe aici, mai mult decât s-ar fi aşteptat.

— Nu există părţi. Criticii nu sunt inamici; nici măcar nu fac parte din Festival. Le-am spus oamenilor tăi să se aştepte la ceva complet extraterestru însă nu au vrut să asculte.

— Ce vrei să spui?

— Festivalul nu e uman, nici pe departe uman. Voi vă gândiţi la oameni cu motivaţii umane; asta e greşit şi e clar că e greşit de la bun început. Nu poţi declara război Festivalului precum nu poţi declara război somnului. Este o reţea de informaţii care se reproduce singură. O probă intră în sistem: proba construieşte o reţea de comunicaţii care se extinde singură şi atrage lumile din acelaşi sistem în ea. Extrage toate informaţiile posibile din acea civilizaţie ţintă, apoi depune mai multe probe. Probele sunt purtători de paraziţi, forme de viaţă uploadate care construiesc corpuri şi le descarcă când ajung la destinaţie – dar nu de aceea există.

Vassily căscă gura.

— Dar ne-a atacat!

— Nu ne-a atacat, replică Martin răbdător. Nu este inteligent; e o greşeală să îi analizezi comportamentul prin adoptarea unei atitudini intenţionale. Tot ce a făcut a fost să detecteze o

planetă locuită fără servicii de telefonie la distanţa de câţiva ani lumină şi şi-a urmărit instrucţiunile.

— Dar instrucţiunile – este război!

— Nu, este repararea unei erori. Se pare că Festivalul este pur şi simplu – un reparator de telefoane. Ca un reparator robot. Doar că nu repară simple telefoane – repară găuri din cursul informaţiei galactice. Martin se uită cu coada ochiului la Rachel. Se lupta cu autopilotul să manipuleze secvenţa de ardere la aterizare. Era o idee proastă să îi distragă atenţia într-un moment ca ăsta; mai bine să ţină ocupată tânăra pacoste.

— Civilizaţiile urcă şi cad din timp în timp; Festivalul este probabil un mecanism pus în funcţiune de câteva milenii încoace pentru a le păstra conectate, construit de o cultură intrastelară cândva în negura timpului. Când a detectat o gaură în reţeaua pe care o îngrijeşte, a decis să o repare, de aceea s-a deschis pentru afaceri în orbita Lumii lui Rochard, care este atât de izolată şi separată pe cât e posibil.

— Dar nu am cerut să vină, spuse Vassily nesigur.

— Păi, desigur că nu. De fapt cred că este în afara zonei de îngrijire, deci fiecare sistem descoperit în acest sector garantează o slujbă de reparaţii: dar nu este în mod necesar doar atât. O parte din procesul de reparare este un schimb rapid de informaţii cu restul reţelei la care este conectat, un curent care merge în ambele direcţii. Cu timpul, Festivalul a devenit mai mult decât un simplu serviciu de reparaţii; a devenit o civilizaţie cu propriile drepturi, una care înfloreşte ca o floare în deşert – înfloreşte pentru scurt timp într-un mediu propice, apoi se restrânge în o sămânţă şi doarme până migrează prin deşertul golfului de ani lumină între oaze. Întrerupătoarele telefonice şi routerele sunt unele dintre cele mai complicate sisteme de procesare a informaţiei vreodată inventate – de unde crezi că provine Eschaton-ul la origini?

— Când Festivalul a ajuns în Lumea lui Rochard, avea un deficit de comunicaţii de 250 ani de reparat. Această reparaţie – sfârşitul izolaţiei, apariţia bunurilor şi ideilor restrânse de către Noua Republică – a cauzat o singularitate localizată, ceea ce numim noi o excursiune consensuală a realităţii; oamenii au înnebunit un pic, asta e tot. O supradoză bruscă şi prea mare de

schimbare; imortalitate, inginerie biologică, lucrători cu inteligenţă artificială supraumani, nanotehnologie, genul acesta de lucruri. Nu este un atac.

— Adică – vrei să-mi spui că au adus cu ei comunicaţii fără restricţii? întrebă el.

— Da. Rachel ridică ochii de la consola ei. Am încercat de ani de zile să le spunem asta conducătorilor voştri, în cel mai frumos mod posibil: informaţia vrea să fie liberă. Dar nu au vrut să asculte. Timp de patruzeci de ani am încercat. Apoi a venit Festivalul, care tratează cenzura ca un deranjament şi dirijează comunicarea în jurul ei; Festivalul nu acceptă un nu ca răspuns pentru că nu are nicio părere despre nimic; doar este.

— Dar informaţia nu e liberă. Nu poate fi. Adică, unele lucruri – dacă toţi ar putea să citească ce ar vrea, ar tinde să citească lucruri care i-ar deprava şi i-ar deforma, nu-i aşa? Oamenii ar avea aceeaşi respect pentru pornografia blasfemică ca pentru Biblie! Ar putea să comploteze împotriva statului, sau unul împotriva altuia, fără ca poliţia să îi poată asculta şi opri!

Martin oftă.

— Eşti încă prins pe chestia cu statul, nu-i aşa? spuse el. Poţi să mă asculţi pe mine, există alte feluri de a-ţi organiza civilizaţia.

— Păi… Vassily clipi la el într-o blândă confuzie. Îmi spui că de unde vii tu, voi lăsaţi informaţia să circule liber?

— Nu ţine de a permite asta, adăugă Rachel. A trebuit să admitem că nu putem să prevenim asta. Să încerci să o previi este mai grav decât boala în sine.

— Dar, dar, lunaticii ar putea să fabrice arme biologice la ei în bucătărie, să distrugă oraşe! Anarhiştii ar putea să capete puterea pentru a prelua statul, iar nimeni nu ar mai putea să spună cine sunt sau de cine anume aparţin. Cele mai mari prostii s-ar împrăştia, iar nimeni nu ar putea să oprească asta – Vassily făcu o pauză. Nu mă credeţi, spuse plângăcios.

— Oh, te credem, spuse Martin întunecat. Este doar… uite, schimbarea nu e mereu rea. Câteodată libertatea exprimării produce o supapă de ventilaţie pentru tensiuni sociale care altfel ar fi dus la revoluţii. Şi în alte momente, ei bine – tot ce protestezi tu s-ar putea rezuma la o repulsie pentru tot ce

tulbură starea lucrurilor. Vezi guvernul tău ca o plasă de siguranţă, o acoperire caldă şi moale care-i va proteja pe toţi împotriva a orice e rău, tot timpul. Mulţi gândesc aşa în Noua Republică: că oamenii care nu sunt ţinuţi bine la locul lor se vor comporta rău. Dar de unde vin eu, majoritatea oamenilor au de-ajuns bun simţ să evite lucruri care le-ar dăuna; şi cei care nu, trebuie învăţaţi. Cenzura duce problemele doar la subsol.

— Dar, teroriştii!

— Da, întrerupse Rachel, teroriştii. Există mereu oameni care cred că fac ce trebuie prin provocarea suferinţei inamicilor lor, băiete. Şi ai absolută dreptate despre producerea armelor biologice şi împrăştierea zvonurilor. Dar… Ridică din umeri. Putem trăi cu o rată mică de chestii d-astea mai uşor decât am putea trăi cu supraveghere totală şi cenzură asupra tuturor, tot timpul. Arăta îndârjită. Dacă tu crezi că un lunatic care pune o bombă atomică într-un oraş este ceva rău, trebuie să vezi ce se întâmplă când o planetă împinge ideea de control omniprezent şi cenzura la limită. Sunt locuri unde… Tremură.

Martin se uită la ea.

— Ai vreun loc specific în minte…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse succint. Şi ar trebui să îţi fie ruşine să stârneşti băiatul aşa. A observat vreunul din voi că aerul miroase urât?

— Da. Martin căscă larg. Suntem cumva pe cale să…

— Nu sunt un – un cor tunător de pocnituri se auzi în afara cabinei – băiat! Vassily termină cu un ţipăt.

— Prinde-te în centură puştiule. Motorul principal porneşte în cinci secunde.

Martin se încordă, strângându-şi centura instinctiv.

— Care e curba descendentă?

— Punctul de drum unu începe: zece secunde de ajustare de curs, forţa 1,2 G. O să stăm aşa vreo patru minute, apoi nimerim punctul de drum doi şi ardem timp de două ore la o forţă G de doi şi un sfert – asta se termină la aproape patru mii de puncte elevaţie relativ cu suprafaţa planetei şi lovim atmosfera şaisprezece minute mai târziu la patru kilometri pe secundă. O să avem ceva masă de reacţie rămasă. Dar chiar nu vreau să ard motorul principal odată ce suntem în aerul pe care îl vom

respira după; aşa că vom lansa modulul de propulsie odată ce intrăm în suborbită şi se va scoate singur în orbita cimitir cu ultima rezervă de carburant.

— Um. Vassily părea confuz. Patru kilometri pe secundă. Nu este un pic cam repede?

— Nu, este… Un răget înalt întrerupse explicaţia lui Rachel, împingând totul spre spatele capsulei. Zece secunde trecură.

— E doar Mach 12, direct în jos. Şi vom arunca motoarele peste bord în primul rând. Dar să nu îţi faci griji, o să încetinim de-ajuns de repede imediat ce ajungem în atmosferă. Făceau mereu acest gen de lucru în timpul programului Apollo.

— Programul Apollo? Nu era pe vremea când călătoriile spaţiale erau experimentale? Martin observă că acolo unde Vassily se ţinea de scaun, încheieturile i se albiseră. *Ce interesant*.

— Da, aşa erau, spuse Rachel neglijent. Desigur, nu aveau putere nucleară atunci – era înainte sau după Războiul Rece?

— Înainte, cred. Războiul Rece se limita la cine putea să construiască cel mai mare frigider, nu-i aşa?

— Războiul Rece? piui Vassily.

— Pe Pământ, acum patru, cinci sute de ani în urmă, explică Rachel.

— Dar făceau asta şi nici nu puteau să construiască un motor cu abur?

— Oh, desigur că puteau construi motoare cu abur, spuse Martin cu graţie. Dar atunci le alimentau prin arderea de uleiuri fosile sub cazane. Reactoarele de fisiune erau rare şi scumpe.

— Nu pare prea sigur, spuse Vassily cu ezitare. Nu ar exploda tot uleiul ăla?

— Da, dar Pământul este o planetă de populaţie timpurie trei, şi foarte bătrână; echilibrul izotopilor este prost, nu există de-ajuns uraniu-235.

— Prea mult, dacă mă întrebi pe mine, bolborosi Rachel întunecată.

— Eu cred că încercaţi să mă zăpăciţi, şi chiar nu îmi place asta. Credeţi că sunteţi aşa de sofisticaţi, voi pământenii, dar nu ştiţi totul! Tot nu puteţi să împiedicaţi teroriştii din a vă bombarda oraşele, şi cu tot aşa-zisul vostru rafinament, tot nu

vă puteţi controla impulsurile murdare – nebuni prin politică, nebuni prin natură!

Încă un râgâit de la propulsorul de control al poziţiei. Rachel se întinse şi prinse umărul lui Martin.

— Ne-a prins.

— Da, da, ne-a prins la colţ. Eşti un poliţai bun, bătrâne.

Vassily se uită de la unul la altul consternat; urechile începură să îi se îmbujoreze într-un roşu aprins. Rachel începu să râdă.

— Dacă ăsta ar trebui să fie un accent din Yorkshire, eu sunt o nevăstuică galeză, Martin.

— Păi, aş fi bucuros să te îndes în pantalonii mei în orice zi a săptămânii, draga mea. Inginerul dădu din cap. Cu coada ochiului observă că îmbujorarea lui Vassily se întindea de pe urechi pe gât. Ai de învăţat despre lumea reală, băiete. Sunt surprins că şeful tău te-a lăsat de capul tău fără ca cineva care să aibă grijă de tine...

— Nu mă mai numi băieţel!

Rachel se întoarse în scaunul ei şi se holbă la el.

— Dar eşti unul, să ştii. Chiar dacă aveai şaizeci de ani, tot ai fi fost un copil pentru mine. Atâta timp cât te aştepţi să preia altcineva responsabilitatea pentru tine, eşti un copil. Ai putea să ţi-o tragi prin toate bordelurile din Noua Praga, şi tot ai fi un băieţaş de şcoală, ceva mai mare. Se uită la el cu tristeţe. Cum ai numi un părinte care nu îşi lasă copiii să crească? Asta credem noi despre guvernul tău.

— Dar nu din cauza asta sunt aici! Sunt aici pentru a proteja Republica! Sunt aici pentru...

Motorul principal intră în stare critică şi se bobină la putere maximă cu un răget adânc, zgâlţâind capsula ca pe o cutie de conservă într-un uragan; Vassily fu împins în hamacul lui, cu răsuflarea tăiată; Rachel şi Martin se afundară în scaunele lor, apăsaţi de o acceleraţie solidă de douăzeci de metri pe secundă – nu gorila de cinci sute de kilograme strivitoare de piepturi a reintrării în atmosferă, dar de-ajuns de multă forţă pentru a-i arunca pe spate şi a-i face să se concentreze asupra respiratului.

Motorul arse o vreme, îndepărtându-i de rămăşiţele plutitoare de după luptă, către o întâlnire nesigură.

Serviciu de livrare

Cojile a două nave Gardiene consumate pluteau spre capătul sistemului, învârtindu-se la o viteză mult peste cea de scăpare din atmosferă. Nu mai contau acum; îşi făcuseră treaba.

În spatele lor, epavele flotei Noii Republici se împrăştiau ca cenuşa adiată de un vânt cald şi biciuitor. Două treimi din nave făceau bule şi spume, iar segmentele de inginerie străluceau fierbinţi şi roşii în timp ce substanţele lipicioase de dezasamblare lucrau la ele; puf metalic bizar se întindea pe partea lor exterioară, ca celule filamentoase ale ciupercilor care găureau prin inima copacilor morţi şi descompuşi. Aproape toate celelalte crucişătoare de luptă mergeau cu viteză maximă pe traiectorii de scăpare care le duceau înapoi în spaţiul adânc. Spaţiul din jurul Lumii lui Rochard era plin de semnale urlătoare de măsuri de combatere, blocatori şi urlători de reacţie inversă şi momeli interferometrice şi ajutoare de penetrare, care – lucru neştiut de proprietari – erau la fel de efective ca scuturile aruncate pe spatele unor oameni de trib care fugeau de un foc de armă automată. Nave răzleţe mult mai mici şi mai lente se apropiau de planeta din faţă sau acostau încet. În mare parte, Gărzile le ignorau: bărcile de salvare de obicei nu cauzau probleme. În final, pilotând de la o distanţă de unităţi astronomice, veneau primele nave din flota de comerţ care urmăreau Festivalul. Semnalele lor erau foarte vesele, distractive, strălucitoare şi prietenoase: spre deosebire de Noua Republică, acestea nu ignorau Festivalul, foloasele şi pericolele sale.

Dar Festivalul de-abia observă apropierea flotei de comerţ. Atenţia sa era îndreptată în altă parte: în curând dădea naştere următoarei sale generaţii, apoi se ofilea şi murea.

Fabrici de antimaterie de mărimea unui continent găureau coroana solară gazoasă, adânc în zona spaţiului curbat din afara fotosferei stelei lui Rochard. Inele uriaşe de accelerare pluteau în spatele scuturilor sale, izolate de kilometri de vid; colectori solari mai negri decât noaptea absorbeau energia solară,

megawaţi pe metru pătrat, în timp ce amplificatorii cuantici aruncau reziduurile de căldură în noaptea interstelară din spatele lor. În fiecare secundă, miligrame de antimaterie se acumulau în capcanele magnetice din nucleele acceleratorilor. O dată la zece mii de secunde, încă o încărcătură periculoasă, multigramă era transportată într-o capsulă pe o rază către zona de asamblare a roiurilor stelare din jurul Sputnik-ului. Erau în jur de o sută de fabrici în total; Festivalul dezasamblase un corp Kuiper mare pentru a le fabrica şi plasase complexul la un milion de kilometri deasupra suprafeţei stelare. Acum investiţia se întorcea în energie brută, de un milion de ori mai multă decât reuşise să strângă civilizaţia planetară.

Roiurile stelare nu erau singura încărcătură a Festivalului, precum nici Franjul şi Criticii nu erau singurii pasageri care vizitau suprafaţa planetei. Adânc în biosfera planetară, erau la muncă vectori înarmaţi cu transcriptază reversă şi cromozomi artificiali stranii. Reintraseră prin cureaua temperată a continentului de nord, împrăştiindu-se şi asimilând conţinutul ecologiei aborigene. Organe digestive complexe, ajutate de instrumente de tăiere a ADN-ului şi nişte operatori de control al expresiei maniac de complexe, asimilau şi disecau cromozomi din tot ce înghiţeau copiii pachetului. Un sistem de reacţie inversă – mai puţin decât conştient, dar mai mult decât o legumă – îmbina o expresie locală a unui design realizat cu mii de ani în urmă; unul care se putea baza pe blocurile de construire disponibile local, un saprofit special optimizat pentru ecologia Lumii lui Rochard.

Scintii uriaşe Lamarckiene îşi întindeau rădăcinile peste pădurea de pini, sugrumând copacii şi înlocuindu-i cu plante ca nişte pini cu forme ciudate. Acestea erau corpurile fructifere, ciuperci înmugurind în vârful resturilor digerate ale unui ecosistem întreg. Creşteau rapid; celule speciale, adânc în nucleele sale, secretau enzime catalitice, furnizând nitraţi moleculelor lungi de polizaharide, în timp ce, în coaja exterioară, vase care conduceau curentul se conturau ca neuroni vegetali.

Pădurea parazită creştea cu o rată alarmantă, cu corpuri roditoare crescând câte un metru pe zi. Era un proiect de durată mult mai lungă decât recablarea civilizaţiei fără mijloace de

comunicare peste care dăduse Festivalul; şi una cu mult mai mare decât şi-ar fi putut imagina oricare din pasagerii conştienţi. Tot ceea ce conştientizaseră era creşterea unei vegetaţii intruzive, o ciumă enervantă şi câteodată periculoasă care urma Festivalul la fel de îndeaproape ca Mimii sau alte fiinţe ale Franjului. Dacă venea sezonul uscat, pădurea Festivalului putea să devină un pericol de foc monstruos; dar pentru moment, era doar un spectacol adiacent, crescând uşor spre destinul său, pe care avea să îl atingă când Festivalul avea să înceapă să moară.

***

La cincizeci de kilometri deasupra oceanului, călătorind cu o viteză de doisprezece ori mai mare decât cea a sunetului, nava de salvare îşi împrăştie rotoarele în urma şocului intrării în atmosferă şi se pregăti de autorotaţie.

— Îţi vine să îţi doreşti ca amiralul să fi plătit pentru modelul de lux, bolborosi locotenentul Kossov scrâşnind din dinţi în timp ce capsula se zgâlţâia şi tremura, sărind prin ionosferă ca o granulă de sodiu aprinsă pe apă. Comandantul Leonov se uită la el: acesta grohăi ca şi cum ar fi fost lovit şi tăcu din gură.

Treizeci de kilometri mai jos şi o mie cinci sute de kilometri mai aproape de coasta continentului nordic, şocul de plasmă începu să dispară. Rotoarele care străluceau albe la vârfuri, se învârteau liber în stratosfera, arătând ca un disc aprins şi estompat în timp ce se învârteau. Întins pe cuşeta de acceleraţie din cabina de comandă, echipajul de zbor se chinuia cu aterizarea unui autogir hipersonic pe un câmp aerian fără turn de control şi ghidaj al instrumentelor, pe o pistă probabil sub asediu de către ostili. Sângele lui Robard îngheţă când se gândi. Din reflex, se uită la stăpânul său: o viaţă dedicată îngrijirii amiralului l-a adus în acest bucluc, însă încă se mai uita la el pentru îndrumare, deşi bătrânul războinic de-abia mai era conştient.

— Cum arată? întrebă Robard.

Doctorul Hertz se uită în sus scurt.

— Cât de bine se poate aştepta, spuse. Ai adus medicaţia sa cu tine?

Robard tresări.

— Doar dozele următoare. Sunt prea multe sticluţe cu pilule…

— Bine atunci. Hertz căută în geanta de piele, scoţând o seringă pre-încărcată.

— Lua laudanum? Nu îmi amintesc vreo prescriere pentru asta, dar…

— Nu din câte ştiu eu, înghiţi în sec Robard. Diabet, o dischinezie şi problema sa de memorie. Şi picioarele sale, desigur. Dar nu avea dureri.

— Atunci, să vedem dacă îl putem trezi. Hertz ridică seringa şi desfăcu capacul protector. În mod normal nu aş brutaliza în aşa fel un om bătrân înainte de aterizare, mai ales unul care a avut un atac de cord, însă în aceste circumstanţe…

La doisprezece kilometri altitudine, autogiroscopul pica sub Mach 2. Rotoarele emanau un disc de fulgere luminoase, cu traiectoria de teren îndoită de-a lungul coastei; pe unde trecea, animalele fugeau speriate. Nava de salvare continua să piardă altitudine când Hertz administră injecţia de trezire. Câteva clipe mai târziu, nava coborî la viteză subsonică, iar un nou sunet ascuţit răsună în cabină. Robard se uită în jur instinctiv.

— Doar dau drumul din nou la motoarele aerospike, murmură Kossov. Astfel vom avea o aterizare energizată.

Amiralul grohăi ceva nearticulat, iar Robard se aplecă în faţă.

— Domnule. Mă puteţi auzi?

Nava de salvare zbura lateral la jumătate din viteza sunetului, un cilindru de foc strălucitor ţâşnind din marginile discului rotor care tremura în jurul acesteia. Copilotul încercă în mod repetat să cheme Controlul de Trafic Imperial, dar fără succes; schimbă priviri îngrijorate cu comandantul său. Să încerci să aterizezi sub bateria de proiectile a garnizoanei Dealul Craniilor, fără nicio ştire despre cine avea în stăpânire oraşul de dedesubt, ar fi fost de-ajuns de stresant. Să faci asta într-o navă de salvare fără carburant, cu un amiral foarte bolnav la bord…

Dar nu era niciun semn de vreun radar care să ricoşeze de pe carcasa navei de salvare. Chiar şi când se ridică peste orizontul castelului, plutind liniştit cu patru sute de kilometri la oră, nu apăru niciun semn de atenţie din partea antiaerienelor de apărare.

Pilotul îşi manipulă întrerupătorul de intercomunicaţie.

— Câmpul e încă aici, deşi nimeni nu vorbeşte cu noi. Apropiere vizuală, pregătiţi-vă pentru un drum cu hârtoape.

Amiralul murmură ceva incoerent şi deschise ochii. Robard se întinse pe spate în timp ce vârfurile rotoarelor motoarelor aerospike îşi liniştiră urletul asurzitor, iar pilotul băgă ultima porţie de energie în tangajul colectiv, schimbând viteză pentru altitudine.

— *Urk.* Locotenentul Kossov se înverzi.

— Urăsc ’copterele, bolborosi amiralul.

Motoarele se opriră, iar nava de salvare pică învârtindu-se ca o sământă de platan da cincizeci de tone. Un val scurt de acceleraţie în sus avu loc în timp ce pilotul semnaliză înainte de coborâre, apoi se auzi o bufnitură de sub compartimentul pasagerilor care făcu să vibreze maxilarele. Un scârţâit metalic îşi spuse singur povestea; nava de salvare se aplecă alarmant, apoi se reechilibră, ca un beţiv, oprindu-se cu puntea la cincisprezece grade.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? întrebă Robard.

— Taci din gură şi ocupă-te de problemele tale, ţipă comandantul Leonov. Ţâşni din cuşetă şi începu să dea comenzi.

— Tu! Uită-te bine, preia postul la închizătoarea ermetică! Tu şi tu, deschideţi cu forţa dulăpiorul de arme mici şi fiţi pregătiţi să deschideţi drumul, începu să coboare scara mică spre puntea de zbor, ţinându-se bine în pofida celor cincisprezece grade de înclinare, dând ordine în continuare. Tu, Robot sau care o fi numele tău, pregăteşte-ţi omul de mişcare, nu ştiu cât timp mai avem. Ah, pilot căpitan Wolff, presupun că suntem pe câmp, aţi văzut vreun semn al vreunui comitet de întâmpinare?

Pilotul aşteptă ca Leonov să coboare de pe scară, apoi îl urmă jos pe punte.

— Domnule, raportez umil că am ajuns pe câmpul de urgenţă de la Novy Petrograd, rampa doi. Nu am putut contacta turnul de control sau controlul de apărare aerian înainte de aterizare, dar nimeni nu a tras spre noi. Nu am văzut pe nimeni să stea pe aici, dar sunt schimbări grave cu oraşul – nu arată ca în prezentarea de la instruire. Regret să raportez că am rămas fără carburant la aterizare, de aici aterizarea proastă.

— Acceptabil sub circumstanţele date. Leonov se întoarse spre închiderea ermetică.

— Tu de acolo! Deschide trapa, repede, echipa de sol va securiza perimetrul imediat!

Amiralul părea că vrea să se ridice. Robard ridică spătarul scaunului cu rotile, apoi se aplecă în jos pentru a desface cablurile care îl ţineau în loc. În timp ce făcea asta, amiralul chicoti ciudat.

— Ce este, domnule?

— Heh – să fie cum o fi. Heh!

— Absolut, domnule. Robard se ridică. Aerul curat intra în strâmtoarea bărcii de salvare; cineva declanşase supracomanda pe încuietoarea ermetică, deschizând ambele trape simultan. Putea mirosi ploaia şi florile de cireş, iarba şi noroiul.

Locotenentul Kossov urmă echipajul de sol prin deschizătură, apoi se aplecă din nou înăuntru.

— Domnule. Raportez umil, echipajul de sol a securizat zona. Niciun semn de localnici.

— Ah, bine. Locotenente, tu şi Robot puteţi coborî bătrânul. Urmaţi-mă! Leonov îl urmă pe ultimul ofiţer – echipajul de zbor şi câţiva locotenenţi comandanţi pe care Robard nu îi recunoştea, membrii ai echipajului amiralului sau echipajul de pe punte – prin deschizătură.

Împreună, Robard şi locotenentul Kossov se forţară şi transpirară ca să coboare scaunul cu rotile al amiralului pe o scară subţire de aluminiu. Odată ce simţi betonul sub picioare, Robard respiră adânc şi se uită în jur. Unul din cele trei trenuri de aterizare ale bărcii de salvare arăta ciudat, cu un amortizor de şoc incomplet extins. Asta conferea navei o imagine strâmbă, ciudată şi îşi dădu seama că o cisternă de carburant nu ar ajunge ca să ridice nava în aer, şi mai puţin să o scoată din orbită. Apoi ochii săi alunecară spre ceea ce se întâmplase dincolo de urma ruginie a aterizării de pe beton, şi i se tăie respiraţia.

Câmpul de aterizare era la mai puţin de doi kilometri de pereţii deprimanţi ai garnizoanei, pe marginile bancului de nord a râului slab populat. La sud de râu ar fi trebuit să fie un furnicar de case cu acoperişuri abrupte, cu turle de biserici vizibile de la

distanţă, înaintea unui nod de clădiri municipale. Dar acum majoritatea caselor dispăruseră. Un mănunchi de ferigi argintii înspăimântătoare se răsuceau spre cer din fosta locaţie a primăriei, cu licurici pâlpâind şi clipind printre frunzele răsucite fractal. Palatul Ducelui părea să fie cel mai grav lovit; un perete părea bombardat cu un pumn gigantic, cu puterea arogantă a artileriei grele.

Amiralul lovi slab braţul scaunul său.

— Foarte bine!

— Desigur, domnul meu. Robard se uită înjur din nou, acum căutând echipa de aterizare. Erau pe jumătate spre turnul de control când ceva care strălucea dureros de verde îşi croi drumul prin faţa lor, cutremurând pământul prin urletul trecerii sale.

— Avioane inamice! urlă Kossov. Vedeţi, ne-au urmărit aici! Trebuie să ducem amiralul în siguranţă, repede! Îl împinse pe Robard la o parte şi înhăţă mânerele scaunul cu rotile, aproape dărâmându-l din grabă.

— Ia uite! Robard rosti scurt, supărat şi confuz de uzurparea poziţiei sale. Aruncă o privire îngrijorată spre cer şi decise să nu se mai gândească mai departe la problemă; comportamentul locotenentului era dizgraţios, dar trebuia să ducă amiralul în siguranţă urgent.

— Ia uite, e un drum acolo. Voi conduce eu. Dacă putem ajunge la turn…

— Voi! Urmaţi-ne! Kossov ţipă la gărzile din perimetru, care confuze şi fiindu-le frică de mustrări, erau recunoscătoare că primeau ordine şi îşi puseră pe umăr carabinele, grupându-se. Era o dimineaţă caldă, iar locotenentul răsufla greu în timp ce împingea scaunul cu rotile pe marginea asfaltului crăpat. Robard mergea la pas alături de el, o siluetă înaltă, neagră, cadaverică, cu o faţă străbătută de griji. Buruienele creşteau până la mijloc pe ambele margini ale drumului şi alte semne ale neglijării erau omniprezente; câmpul arăta precum ar fi fost abandonat de ani, nu doar de o lună de când începuse invazia. Albine şi alte insecte bâzâiau şi murmurau în timp ce păsări cântau şi cârâiau la depărtare, arătând ruşinos neglijenţa localnicilor faţă de regimul de stropire DDT.

Un huruit distant îl făcu pe Robard să se uite peste umăr. Păsările îşi luară zborul în timp ce o luminozitate verde depărtată se răsuci şi păru că îngheaţă, planând sub domul turcoaz al cerului.

— Fugiţi! sări în faţă şi se aruncă în umbra unor copăcei.

— Ce? Kossov se opri şi se holbă, cu maxilarul căzut într-o manieră comică. Strălucirea verde crescu cu viteză mută, înfricoşătoare, apoi explodă peste ei într-o explozie de culoarea smaraldului. Un sunet ca o uşă uriaşă închizându-se îl aruncă pe Robard în iarbă: apoi, o navă aeriană fulgeră pe lângă, trăgând un răget de tren de marfă după ea în timp ce trecu aproape de nava de salvare parcată şi dispăru în cealaltă parte a oraşului. Albine bâzâiau nervoase în urechile sale când se ridică şi se uită înnebunit în jur după amiral.

Locotenentul fusese dărâmat de pe picioarele sale de unda de şoc; acum se ridica, legănându-şi uşor capul. Scaunul cu rotile rămăsese în picioare, iar un izvor de injurii tari dar neclare curgea din el.

— ’Orson ba-a-starzi prole’ari împu’iti! Kurtz îşi ridică mâna bună şi ameninţă cerul cu un pumn neputincios.

— Tu căcat ’evoluţionar o să primeşti ce cuvine! Au! Mâna căzu.

— Sunteţi în regulă, domnule? Robard îşi trase respiraţia speriat.

— Astardu m-a-nţepat, se plânse Kurtz, salivând pe spatele încheieturii. Albine nenorocite. O bâzâială supărată se învârtea agitată în jurul lui Robard, iar el lovi aerul cu mănuşile murdare de noroi.

— Sunt sigur că o să fiţi bine domnule, odată ce ajungem la turnul de control şi la castel. Inspectă scurt insecta strivită şi îngheţă. Litere roşii distorsionate de la impact îi erau imprimate pe abdomen cu o claritate nenaturală. Tremură şi şterse mănuşa de pământ.

— Ar trebui să ne mişcăm repede, înainte ca avionul ăla să decidă că suntem inamici.

— Preia tu comanda, spuse Kossov, apăsând o batistă înroşită de fruntea sa. Să mergem.

Împreună, se întoarseră spre turnul de control şi porniră la drum, spre nesiguranţele palatului Ducal şi spre orice se întâmplase cu capitala aflată sub noul regim.

***

Optzeci de kilometri mai departe, încă o navă de salvare ateriza.

Rachel se scutură cherchelită şi deschise ochii. Avu nevoie de un moment ca să îşi dea seama unde era. Reintrarea avusese alarmant de multe hârtoape; capsula se legănase într-o parte şi într-alta într-o mişcare regulată care i-ar fi cauzat greţuri dacă amortizorii vestibulari nu ar fi pornit. Se auzi un geamăt din spatele ei şi se uită cu coada ochiului. Martin, în mod evident, se trezea, scuturându-şi capul, faţa lui trecând printr-o serie oribilă de contorsiuni şi strâmbături. În spatele ei, Vassily gemu din nou.

— Oh, a fost îngrozitor.

— Încă în viaţă, huh?

Ea clipi la ecran. Pete negre acopereau mare parte din el, rămăşiţe ale scutului de căldură ablativ care se topise şi cursese pe camerele de luat vederi din exteriorul carcasei. Orizontul era o linie plată albastră, iar solul era acoperit pe jumătate sub un voal de nori în timp ce coborau sub paraşuta principală de frânare. Un altimetru ticăi pentru ultimii două mii de metri.

— Spuneţi-mi dacă puteţi să vă mişcaţi degetele de la picioare.

— Da, spuse Martin. Vassily pur şi simplu gemu. Rachel nu se chinui să îi întrebe mai departe de sănătate; avea prea multe lucruri de făcut înainte de aterizare. Putea să se strice totul foarte repede, acum că nu mai aveau motor.

— *Pilot: Schiţează distanţa şi cursul spre punctul de drum omega al întâlnirii.* Pe ecran apăru o hartă. Coborau surprinzător de aproape, doar la câţiva kilometri de ţintă. *Pilot: Situaţia retromotorului de suprafaţă tare, te rog.* Mai multe ecrane; diagnostice şi hărţi de testare proprie a motorului de aterizare, un pachet mic atârnând în velatură la jumătatea drumului dintre paraşuta dreptunghiulară şi acoperişul capsulei. Declanşată de radar, turbina de aterizare urma să pornească cu un minut înainte de impact, frânând capsula de la cei cincizeci de

kilometri pe oră zdrobitori de oase şi ghidându-i spre o aterizare lină.

— Mi-ar plăcea să beau ceva, spuse Martin.

— Trebuie să aştepţi un minut sau două. Rachel se uită la ecran concentrată. O mie de metri.

— Nu-mi simt degetele de la picioare, se plânse Vassily.

— Căcat. Poţi să le bâţâi? întrebă Rachel, cu inima la gură. Nu se aşteptase la un al treilea pasager, iar dacă hamacul îi cauzase o rană la coloană…

— Da.

— Atunci de ce naiba ai zis că nu le simţi?

— Sunt reci!

Rachel căscă; urechile îi pocniră.

— Cred că tocmai ne-am depresurizat. Probabil ai degetele de la picioare pe ventilaţie sau altceva.

Exteriorul deveni ceţos, albit. Încă zece secunde, iar norul fin se subţie, dezvăluind dedesubt pomi şi râuri. Privelişte ameţitoare, solul care se apropia rapid. Scrâşni din dinţi. Lângă ea, Martin se suci pentru o vedere mai bună.

— *Atenţie. Umflarea plutei de aterizare.*

Un piton galben se încolăci în jurul bazei capsulei, tăindu-le vederea către pământul aflat imediat dedesubt. Rachel înjură încet, căutând un luminiş între copaci. Pădurea era neobişnuit de deasă, şi se încordă.

— Uite acolo, arătă Martin.

— Mulţumesc. Folosind maneta laterală, punctă deschiderea pilotului automat. *Pilot: îndreptare către punctul de aterizare desemnat. Pornire autoaterizare la ajungere.*

— *Atenţie. Pregătiţi-vă pentru aprinderea retromotorului în cinci secunde. Aterizare iminentă. Trei secunde. Separarea acoperământului principal.* Capsula pica la o viteză care ar întoarce stomacul pe dos. Aprinderea motorului. Un bubuit puternic se auzi de sus, iar căderea se opri. Luminişul se apropia, iar bubuitul deveni un vâjâit asurzitor. *Atenţie. Atingerea solului în zece secunde. Pregătiţi-vă de aterizare.*

Pomii alunecară pe lângă ecran, tulpini verzi implacabile exfoliind frunze cu vene violete de mărimea unei cărţi. Martin îşi ţinu respiraţia. Cădeau la o viteză constantă. Ca un lift de sticlă

pe marginea unui zgârie nori invizibil. În final, cu o bubuitură care le făcu dinţii să clănţăne, capsula se opri.

Linişte.

— Hei, băieţi. Rachel apăsă butonul de desfacere a centurii de siguranţă tremurând. Mulţumesc că aţi zburat cu liniile aeriene ale Naţiunilor Unite, pot folosi această oportunitate pentru a vă invita să mai zburaţi cu noi?

Martin mormăi şi îşi întinse mâinile.

— Nu, nu pot ajunge de aici. Tre’ să mă desfac mai întâi. Îşi lăsă mâinile să cadă din nou. Le simt ca plumbul. Ciudat.

— Pentru asta trebuie numai opt ore la 0 G. Rachel căută prin cutiile de depozitare de lângă piciorul ei.

— Cred că vă înţeleg pe voi Tereştrii acum, începu Vassily, apoi făcu o pauză pentru a scăpa de tremurul din voce înainte de a continua. Sunteţi cu toţii nebuni!

Martin se uită pieziş la Rachel.

— De-abia acum a observat.

Ea se ridică, ţinând strâns un rucsac compact.

— I-a luat ceva.

— Bine. Ce facem acum? Ne chinuim cu deschizătorul de conserve sau aşteptăm să treacă cineva pe aici şi să tragă de inel?

— În primul rând – Rachel apăsă de zor iconiţe pe consola pilotului – le spunem Criticilor că am coborât în siguranţă. Au zis că încearcă să ne ajute să ne conectăm. În al doilea rând, fac asta. Se întinse şi prinse colţul de sus al ecranului. Se mototoli ca plasticul subţire, dezvelind peretele interior al capsulei. O mare valiză era semi-încorporată în peretele despărţitor, cu ţevi incongruente şi cabluri ieşind din capacul ei deschis pe jumătate.

— Ştiam eu! exclamă Vassily. Ai ceva ilegal…

— Taci din gură. Rachel se aplecă în faţă şi ajustă rapid ceva înăuntrul capacului. Bun, acum plecăm. Repede. Se ridică desfăcând trapa de deasupra capului şi o lăsă să alunece jos în capsulă, înlocuind ecranul.

— Ridică-mă un pic, Martin.

— În regulă. Un minut mai târziu, toţi trei stăteau în vârful capsulei. Conul trunchiat stătea într-o baltă de rochiţe gonflabile

galbene, în mijlocul unui luminiş plin de iarbă. La stânga, un pârâu leneş bolborosea printr-un mănunchi gros de stufăriş; la dreapta, un rând de conifere ciudate, întunecoase, blocau lumina. Aerul era rece şi proaspăt şi mirosea insuportabil de curat.

— Ce facem acum? întrebă Martin.

— Vă recomand să vă predaţi autorităţilor. Vassily se ivi peste el. O să meargă prost dacă nu cooperaţi, dar dacă vă predaţi mie, o să, o să… se uită în jur nebuneşte.

Rachel râse zgomotos.

— Ce autorităţi?

— Capitala…

Rachel nu mai suportă.

— Ascultă copile, suntem prinşi la dracu-n praznic cu o navă de salvare moartă şi nu foarte multe raţii, pe o planetă care tocmai a fost lovită de o singularitate de tipul trei şi eu mi-am petrecut ultimele treizeci şi şase de ore lucrând ca un sclav să ne salvez pe noi – pe toţi, şi pe tine inclusiv – şi chiar aş aprecia dacă ai tăcea un pic! Prima noastră prioritate este supravieţuirea; a doua mea prioritate este să iau legătura cu oamenii pe care am venit să îi vizitez, iar întoarcerea la civilizaţie este pe locul trei pe listă. Ai înţeles până acum? Pentru că nu există autorităţi civile acum, nu genul la care te aştepţi tu. Tocmai au fost loviţi de o mie de ani de progres în mai puţin de o lună, iar dacă custodele tău local este încă la birou, probabil că este catatonic de la şocul viitorului. Această civilizaţie planetară a transcendat. Era o colonie; nu mai este. Singurele persoane care s-ar descurca cu acest nivel de schimbare sunt dizidenţii voştri, şi nici cu ei nu sunt atât de optimistă. La momentul acesta, noi suntem cea mai mare speranţă a ta de supravieţuire, şi te rog să nu uiţi asta. Se uită urât la Vassily, iar el se uită urât înapoi la ea, evident supărat dar incapabil de a-şi exprima sentimentele.

În spatele ei, Martin coborâse în poiană. Ceva îi atrase atenţia şi se aplecă.

— Uite!

— Ce e? strigă Rachel. Vraja fusese ruptă: Vassily renunţă cu un bombănit şi căută un loc pe unde să coboare de pe capsulă. Martin spuse ceva neinteligibil.

— Ce? strigă ea.

— Ceva nu e în ordine cu iarba!

— Căcat. Rachel îl urmă pe Vassily în jos pe latura capsulei – doi metri jumate de ceramică înclinată lin, apoi o aterizare moale pe un pat flotant din mătase de păianjen.

— Ce vrei să spui?

Martin se ridică în picioare şi îi oferi fără niciun cuvânt un fir de iarbă.

— Este… se opri.

— Lumea lui Rochard ar trebui să aibă o biosferă asemănătoare cu cea a Pământului, nu? Martin o urmări curios. Asta scria în dicţionarul meu geografic.

— Ce este asta? întrebă Vassily.

— Iarbă, sau ceva ce ar vrea să fie asta. Martin tremură inconfortabil. Nu pare prea asemănător cu Pământul pentru mine. Are culoarea şi forma generală corectă, dar…

— Auu. M-am tăiat cu asta. Rachel o lăsă să cadă. Firul pluti jos, neobservat: când atinse solul începu să se dezintegreze cu o viteză sinistră, descompunându-se de-a lungul unor cusături radiale.

— Şi pomii?

— E ceva ciudat şi cu ei. Un sunet de pocnitură din spate îl făcu pe Martin să sară. Ce-a fost asta?

— Nu-ţi face griji. M-am gândit că vom avea nevoie de transport la sol, aşa că i-am spus să facă unul. Reabsoarbe capsula…

— Ce bagaj bun, spuse Martin cu admiraţie. Nava de salvare începu să se strângă în interior, degajând un miros fierbinte, organic, ca pâinea coaptă.

— Da, eh. Rachel părea îngrijorată. Contactul meu ar trebui să ştie că suntem aici. Mă mir cât de mult… Porni pe o potecă. Vassily se plimba preocupat spre partea cealaltă a luminişului, fluierând un cântec de război.

— Şi cine e contactul acesta? întrebă calm Martin.

— Un tip pe nume Rubenstein. Unul din cadrele de rezistenţă mai sensibile de aici, drept pentru care e într-un exil intern aici – cei mai puţin sensibili ajung să moară.

— Şi ce vrei să faci cu el?

— Trebuie să îi dau un pachet. Nu că ar mai avea nevoie de el, dacă ceea ce s-a întâmplat aici nu este ceva care să fie trecut cu vederea.

— Un pachet? Ce fel de pachet?

Se întoarse spre valiza mare, care acum se odihnea pe iarbă în mijlocul unui morman năruit de teancuri structurale, scoţând abur în linişte.

— *Acel* tip de pachet.

— Acel tip de… Ochii îl trădară. Rachel se întinse şi îl prinse de cot.

— Haide, Martin. Hai să vedem unde începe pădurea.

— Dar… Se uită peste umăr. Bine.

— Uite cum stau lucrurile, începu Rachel, în timp ce mergeau. Mai ţii minte ce spuneam despre ajutorarea oamenilor din Noua Republică? Acum o vreme – câţiva ani de fapt – nişte oameni dintr-un departament de care nu trebuie să ştii neapărat s-au decis că sunt pregătiţi pentru o revoluţie. De obicei nu ne implicăm în aşa ceva; a răsturna un regim este un descântec juju malefic chiar dacă nu eşti de acord cu ei sau o faci pentru toate motivele morale corecte. Dar unii din analiştii noştri şi-au dat seama că era o şansă, să zicem de douăzeci la sută, ca Noua Republică să se transforme într-o formă imperială. Aşa că ne-am echipat ca să ducem unelte grele subculturii lor proprii, libertate, încă de-acum o decadă.

— Festivalul… când a ajuns, nu ştiam ce era. Dacă aş fi ştiut acum ce mi-ai zis atunci pe drum, la Klamovka, nu aş mai fi aici. Şi nici bagajul. Care este tot scopul misiunii, de fapt. Când aristocraţia a închis ultimele soviete de lucrători şi tehnologie acum 240 ani, au distrus ultima cornucopie dată Noii Republici la fondare de către Eschaton. De aceea, de atunci au putut controla masele prin restricţia accesului la educaţie şi unelte şi punând multe piedici tehnologiei informaţiei. Acest bagaj, Martin, este o maşină cornucopia completă. Schematici de design pentru aproape orice şi-ar imagina o civilizaţie

postindustrială de jumătate a secolului douăzeci şi unu, copii îngheţate ale Librăriei Congresului, tot felul de chestii. Se poate replica singură. Linia copacilor începea la câţiva metri înainte. Am fost trimisă aici să o dau celor din ilegalitate. Am fost trimisă să le dau uneltele începerii unei revoluţii.

— Începerii unei… Martin se uită la ea. Dar ai ajuns prea târziu.

— Exact. Îi dădu un moment pentru a înţelege.

— Încă îmi pot termina misiunea, doar ca să fie, dar nu cred că…

Dădu din cap.

— Cum scăpăm din nebunia asta?

— Hm. O întrebare bună. Se întoarse şi se uită la capsula de reintrare care se topea, apoi băgă mâna într-un buzunar şi începu să scoată nişte roboţi-spion optici de rezervă. Vassily se plimba fără ţintă în perimetrul poienii.

— În mod normal aş merge să stau în oraşul vechi şi aş aştepta. În şase luni va veni o navă de comerţ. Dar cu Festivalul…

— O să fie nave, spuse Martin cu încredere totală. Şi tu ai o cornucopie, ai un complex militar-industrial portabil complet. Dacă poate face o barcă de salvare, poate face orice avem nevoie pentru a supravieţui în gaura asta uitată de lume. Nu?

— Probabil. Ridică din umeri. Dar mai întâi ar trebui să stabilesc contactul, să verific că nu are niciun rost să dau bagajul. Începu să meargă înapoi spre locul aterizării. Acest Rubenstein se zice că este destul de raţional pentru un revoluţionar. Probabil că va şti ce… Se auzi o pocnitură distantă, ca nişte beţe rupându-se. La celălalt capăt al poienii, Vassily alerga înapoi spre bagaj.

— Căcat! Rachel îl trase pe Martin la pământ şi căută arma paralizantă în buzunar.

— Ce e? şopti el.

— Nu ştiu.

— La naiba. Ei bine, se pare că ne-au găsit, oricine ar fi. Mă bucur că te-am cunoscut. O chestie mare, adusă de spate, uriaşă, cu două picioare monstruoase se clătină în luminiş: o gură largă ca o uşă se deschise spre ei.

— Aşteaptă. Rachel îl ţinu la pământ cu o mână. Nu te mişca. Chestia aia e cablată ca un tanc, senzori peste tot.

Chestia se răsuci spre locul de aterizare, apoi se ghemui pe vine deodată. O limbă mare şi plată îi atârna în jos; ceva mare apăru la capătul ei şi coborî în luminiş. Îşi legănă privirea dintr-o parte într-alta, observând barca de salvare în descompunere, pe Vassily ascunzându-se după ea şi restul luminişului. Apoi strigă cu o voce surprinzător de adâncă.

— Bună? Venim ne-războinic. Este o Rachel Mansour aici?

Ei bine, hai să vedem ce se întâmplă. Se ridică şi îşi drese glasul.

— Cine vrea să ştie?

Criticul rânji la ea, dezgolind colţi înfiorător de lungi:

— Eu sunt Sora a Şaptea. Vii la timp! Noi o criză avem!

***

Oameni începeau să se strângă în faţa palatului Ducelui în jurul serii. Veneau câte unul şi câte doi, tropăind, contuzionaţi de suflul unei explozii, sub pereţii exteriori mânjiţi de funingine. Arătau ca orice alt cetăţean al Noii Republici; poate un pic mai sărăcăcioşi, un pic mai anoști.

Robard stătea în curte şi se uita la ei prin porţi. Doi din matrozii supravieţuitori stăteau cu armele pregătite, relicve ale autorităţii temporale. Cineva găsise un drapel, un pic ars la un colţ, dar în rest complet folosibil. Mulţimea apăruse la o oră după ce îl ridicaseră să se unduiască mândru în bătaia vântului. Ferestrele puteau fi sparte, iar mobila stricată, însă ei încă erau soldaţi ai Maiestăţii sale Imperiale, şi în numele Dumnezeului şi al împăratului existau etaloane, şi aveau să fie văzute – aşa indicase amiralul şi aşa se comportau.

Robard inspiră adânc. O muşcătură de insectă? O insectă foarte dubioasă, ce-i drept. Dar de când îl înţepase pe amiral, condiţia sa se îmbunătăţise remarcabil. Obrazul lui stâng rămânea atârnând, iar degetele lui erau amorţite, dar mâna lui…

Robard şi locotenentul Kossov căraseră sarcina lor antică până la turnul de control, în timp ce înjurau şi transpirau în căldura amiezii. Când ajunseseră, Kurtz avusese un atac; se îneca, rămânea fără aer, era coleric şi se zvârcolea în scaunul cu

rotile. Robard se aştepta la ce era mai rău, însă apoi veni doctorul Hertz şi îi administră o seringă de cal plină cu adrenalină. Amiralul se potoli, gâfâind ca un câine: iar ochiul lui stâng se deschise, se răsuci spre Robard şi se holbă pieziş la el.

— Ce este, domnule? Vă pot aduce ceva?

— Aşteaptă, sâsâi amiralul. Se încordă vizibil. Îs aşa fierbinte. Dar este atât de clar. Ambele mâini se mişcară, prinzând braţele scaunului şi se ridică în picioare şocându-l pe Robard. Împăratul meu! Pot merge!

Sentimentele lui Robard în timp ce se uita la angajatorul său erau imposibil de descris. În mare parte neîncredere şi mândrie. Bătrânul nu ar fi trebuit să poată asta. După atacul său de cord, paralizase pe o parte. Acest gen de leziuni nu se vindecau, spusese doctorul. Dar Kurtz se ridicase din scaun şi făcuse un pas tremurat înainte…

De la turnul de control la castel, evenimentele se petrecuseră într-o estompare prăfuită. Revendicarea unui mijloc de transport, o plimbare cu hopuri printr-un oraş pe jumătate părăsit, jumătate din case arzând până la temelie, iar cealaltă jumătate înmugurind excrescenţe ciudate. Castelul, pustiu. Du-l pe amiral în camera ducelui. Găseşte bucătăria, vezi dacă există ceva de mâncat în cămările uriaşe subpământene. Cineva urcase un drapel. Gărzi la poartă. Două femei de serviciu timide care goneau ca nişte şoricei mici din ascunzători şi făceau reverenţe în timpul serviciilor pe care nu le mai făcuseră de atâta timp. Un detaliu de curăţenie, mobila veche era desemnată fără milă movilei de lemn care avea să încălzească sala de bal. Draperii de urgenţă – împletitură de oţel şi mătase de păianjen – se închiseseră după ferestrele înalte şi sparte. Gărzi la poartă, cu arme. Verifică liniile de apă. Mai multe uniforme apărând în căldura prăfuită. Ocupat, foarte ocupat.

Furase un minut pentru a intra cu forţa în cabinetul cetăţeanului Von Beck. Niciunul din cadrele revoluţionare nu ajunsese atât de departe în castel sau supravieţuise măsurilor de apărare active. Toate echipamentele custodelui erau disponibile; Robard făcu o pauză pentru a verifica canalul cauzal de urgenţă, dar entropia sa fusese maximizată chiar dacă monitorul de lărgime a benzii arăta mai mult de cincizeci la sută

rămas. Având cele mai grave bănuieli confirmate, folosi generos insecticidele exotice cu care Von Beck era aprovizionat, pulverizând pe propria persoană până când aerul era albastru şi de nerespirat. Apoi băgă în buzunar un mic artefact – care era ilegal de posedat pentru oricine din afara Biroului custodelui, iar pedeapsa era moartea – şi părăsi camera, o încuie după el şi se întoarse la treburile sale de slujitor al amiralului.

Îngrămădeala lipsită de ţintă din faţa palatului ducelui se transformase într-o mulţime cât timp fusese ocupat. Feţe îndurerate se uitau la el nerăbdătoare: feţele unor oameni care nu ştiau cine sunt, lipsiţi de locul lor în schema lucrurilor. Oameni pierduţi, căutând disperaţi siguranţa. Fără dubii, mulţi s-ar fi alăturat subculturii; mai mulţi ar fi folosit la maxim condiţiile singulare aduse de sosirea Festivalului pentru a-şi maximiza abilităţile personale. Pentru mulţi ani de-acum încolo, chiar dacă Festivalul ar dispărea mâine, regiunile periferice aveau să fie populate de vampiri şi magi, animale vorbitoare şi vrăjitoare perspicace. Unii nu voiau să transceandă peste umanitatea lor; o viaţă de rutină sigură era tot ce îşi doreau, iar Festivalul îi lipsise de asta. Să fie aia o haină de armată la pândă în capătul pieţei? Un om cu faţa bolnăvicioasă, pe jumătate înfometat, pe care Robard l-ar fi categorisit drept tâlhar în orice alte circumstanţe; aici era la fel de probabil să fie ultima bucăţică de loialitate dintr-un regiment care dezertase în masă. Judecăţi pripite puteau să fie înşelătoare.

Se uită mai departe. Praful se ridica în depărtare, poate la jumătate de milă distanţă. *Hmm*.

Holul mare pornea de la uşile din faţă şi ducea către scările principale, sala de bal şi numeroase destinaţii mai mici şi mai discrete. În mod normal, un slujitor ar fi folosit intrarea laterală. Astăzi, Robard o luă prin uşile uriaşe care în mod normal întâmpinau ambasadori şi cavaleri ai regatului. Nimeni nu îi urmări progresul prăfuit pe podea, călcând cu noroi pe plăcile sparte şi trecând pe lângă candelabrul rupt. Nu se opri până nu ajunse la intrarea Camerei Stelelor.

— … alt picior de miel. Al naibii, nu ştii să ciocăni, omule?

Robard se opri în uşă. Amiralul stătea la biroul guvernatorului, mâncând un platou de răcituri – cărnuri păstrate foarte reci şi

castraveciori muraţi din beci – cu comandantul Leonov şi ceilalţi ofiţeri supravieţuitori stând atenţi în jur.

— Domnule, gărzile revoluţionare se apropie. Avem în jur de cinci minute să ne decidem dacă vorbim sau atacăm. Pot sugera să păstraţi restul mesei până după ce ne ocupăm de ei?

Leonov îi şopti apăsat.

— Bădărane, cum îl poţi deranja pe amiral? Ieşi afară!

Robard ridică mâna stângă şi o învârti, arătând cartela pe care o ţinea.

— Ai mai văzut aşa ceva vreodată?

Leonov se făcu alb la faţă.

— Eu… eu…

— Nu am timp de aşa ceva, spuse brusc Robard; către amiral: Domnule?

Kurtz se uită la el cu ochii îngustaţi.

— De când?

Robard dădu din umeri.

— De când sunt cu dumneavoastră, domnule. Pentru protecţia dumneavoastră. După cum spuneam, o mulţime se mişcă spre noi dinspre malul sudic, peste podul vechi. Avem cinci minute să decidem ce facem, dar nu cred că o să ne facem prieteni dacă tragem în ei.

Kurtz dădu din cap.

— O să merg să vorbesc cu ei atunci.

Acum era rândul lui Robard să se holbeze.

— Domnule, cred că ar trebui să fiţi într-un scaun cu rotile, nu certându-vă cu revoluţionari. Sunteţi sigur…

— Nu m-am mai simţit atât de bine de opt ani, tinere tovarăş. Albinele de aici au o înţepătură tare ciudată.

— Da, s-ar putea spune asta. Domnule, cred că sunteţi compromis. Festivalul are aparent acces către o gamă largă de tehnologii moleculare, pe lângă cea care a făcut aşa o treabă veritabilă cu sistemul dumneavoastră vascular cerebral. Dacă ar fi vrut…

Kurtz ridică o mână.

— Ştiu. Dar suntem la mila lor în orice caz. O să cobor la oameni şi o să vorbesc. Era cineva din mulţime bătrân?

— Nu. Robard rămase confuz un moment. Nu din câte am văzut. Credeţi…

— O soluţie pentru îmbătrânire este o dorinţă foarte răspândită, observă Kurtz. Leneşi frumoşi vor să fie împuşcaţi de soţi geloşi, nu de o soră medicală plictisită de curăţarea oliţelor. Dacă Festivalul a îndeplinit dorinţe, precum ne spune serviciul de informaţii… Se ridică. Caută-mi uniforma, Rob – oh. Tu, da, tu, Kossov. Tu eşti ordonanţa mea, acum că Robard vă întrece pe toţi în rang. Şi medaliile mele!

Leonov, alb ca un cearşaf, nu se oprise din tremurat.

— Este în regulă, spuse mormântal Robard. De obicei nu execut oamenii pentru că sunt nesimţiţi cu mine.

— Domnule! Ah – da, domnule! Hm, dacă pot întreba…

— Întreabă.

— De când trebuie un paznic al Biroului custodelui să se deghizeze ca un servitor?

— De – Robard scoase ceasul de buzunar şi îi aruncă o privire – în jur de şapte ani şi şase luni de-acum, la cerinţa arhiducelui. Pe bune. Nimeni nu observă un servitor, ştiai. Şi Excelenţa Sa… Kossov se întoarse cărând însemnele marelui oficiu. Leonov îl conduse pe Robard înapoi la pista de aterizare în timp ce amiralul se îmbrăca.

— Excelenţa Sa nu este descendent direct la tron. Dacă înţelegi ce vreau să spun. Leonov înţelese, iar tragerea aerului în plămâni bruscă – combinată cu analizatori de stres conectaţi la nervii săi auditori – îi spuseră lui Robard tot ce trebuia să ştie.

— Nu, Maiestatea Sa nu aştepta nicio lovitură de stat; amiralul este fără dubiu loial. Însă carisma sa personală, faima de erou al Republicii şi popularitatea sa mare i-au transformat siguranţa personală într-o chestiune de importanţă. Putem să îl folosim aici.

— Oh. Leonov se gândi o vreme. Revoluţionarii?

— Dacă îi împinge, ei vor ceda, spuse decis Robard. Toţi susţinătorii lor puternici au fugit de mult; asta e natura singularităţii. Dacă nu – bătu uşor peste buzunarul său – sunt autorizat să iau măsuri extraordinare pentru a apăra Republica, inclusiv folosirea tehnologiilor interzise.

Leonov îşi şterse fruntea cu o batistă.

— Atunci totul s-a terminat. O să frângi revoluţionarii cu forţa sau cu politica, o să-l instalezi pe Excelenţa Sa drept guvernator pentru un timp, iar în şase luni se va termina totul, cu excepţia vociferărilor.

— Nu aş spune asta. Chiar dacă femeia de pe Pământ avea dreptate – şi sunt înclinat să cred că spunea adevărul despre Festival şi că nu este interesat de cucerirea planetară precum o înţelegem noi, caz în care această expediţie a fost o greşeală foarte scumpă – am pierdut două treimi din populaţie. Nu vom putea scăpa niciodată de virusul fatal al lărgimii de bandă cu care au infectat această planetă; ori vom abandona colonia, ori cel puţin vom institui proceduri de carantină. Nenorociţii de revoluţionari au câştigat, aici, geniul este într-adevăr ieşit din sticlă. Totul pentru care au luptat strămoşii noştri, este rupt şi împrăştiat în vânt. Un virus al tinereţii veşnice se află în albine, iar străzile sunt pavate cu bogăţii infinite. Devalorizează totul! Se opri şi respiră adânc, deranjat de nivelul agitaţiei sale proprii. Desigur, dacă putem suprima cadrele revoluţionare aici în Noul Petrograd, putem curăţa zona rurală uşor…

Uşa Camerei Stelelor se deschise pentru a-l dezvălui pe amiralul Kurtz stând acolo, splendid, cu şnururile aurii, eşarfa de un roşu aprins, iar pieptul plin de medalii care dictau rangul său. Părea cu o decadă mai tânăr decât era, nu două decade mai bătrân: patrician, cu părul albit, imaginea perfectă a unui dictator demn, o autoritate reconfortantă.

— Ei bine, domnilor! Să trecem în revistă mulţimile? Nu făcea paşi mari – muşchii atrofiaţi ai picioarelor aveau grijă de asta – dar mergea fără nicio mână ajutătoare.

— Cred că ar fi o idee foarte bună, domnule, spuse Robard.

— Într-adevăr. Leonov şi custodele senior păşiră în spatele amiralului în timp ce mergea spre scări. Soarele apune peste anarhie şi disperare, domnilor. Lăsaţi-mi limba să fie de argint şi ziua de mâine va fi iar a noastră.

Împreună, păşiră în curte pentru a se adresa oilor care, chiar dacă nu ştiau, se întorseseră înapoi în ţarc.

***

O lacrimă chihlimbarie de mărimea unui autobuz stătea cocoţată pe marginea unei pante acoperită de oasele mumifiate

ale copacilor. Stâlpi de telegraf cenuşii îmbrăcaţi într-un strat fin de funingine arătau spre cer; schelete mici se fărâmiţau sub ghetele lui Burya Rubenstein, care mergea printre ele, urmărind un iepure de mărimea unui om.

— Stăpânul e aici, arătă domnul Iepure, indicând grămada straniu curbată.

Rubenstein se apropie cu grijă, cu mâinile prinse la spate. Da, era într-adevăr chihlimbar – sau ceva foarte asemănător. Gângănii şi bule erau împrăştiate prin straturile mai înalte; întunericul îi ascundea inima.

— Este o grămadă de sevă fosilizată. Stăpânul tău e mort, Iepure. De ce m-ai adus aici?

Iepurele era supărat. Urechile sale mari se îndoiră pe spate, plat pe craniul său.

— Stăpânul este aici! îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Când Mimii au atacat, stăpânul a cerut ajutor.

Burya se hotărî să satisfacă creatura.

— Văd… Se opri. Era ceva în bolovan, ceva ascuns şi vag. Şi dacă te gândeai, toţi copacii de aici erau cadavre, arse din interior de o energie teribilă. Gărzile revoluţionare, deja speriate de pădurea Lysenkoist, refuzaseră să intre în zona moartă. Vorbeau în continuu despre decădere, aveau dezbateri despre necesitatea ideologică de a ridica specii non-umane la nivelul de conştiinţă – unul dintre ei se opusese înfierbântat propunerii de a oferi pisicilor degete mari opozabile şi puterea vorbirii – şi îşi comparau implanturile din ce în ce mai baroce. Burya se holbă mai de aproape, simţind cum alunecă intr-o viziune dublă înceţoşată în timp ce viermii comitetului de comunicare al statului îl hrăneau cu propria lor perspectivă. Era ceva în bolovanul ăsta, şi gândea; gânduri neformate în mod firesc care se apucau de reţeaua de comunicare a Festivalului ca un copil de fusta mamei sale.

Respirând adânc, se sprijini de bolovanul de non-chihlimbar.

— Cine eşti? întrebă fără zgomot, simţind suprafaţa caldă şi lină sub palmele sale. Antenele de sub pielea lui radiau informaţia în supa împachetată care se revărsa în valuri reci prin pădure, aşteptând un răspuns.

— *Identitate-Eu: Felix. Identitate-Tu:???*

— *Ieşi de acolo cu mâinile ridicate deasupra capului şi pregăteşte-te să îţi pui destinul în mâna avangardei justiţiei revoluţionare!*

Burya înghiţi în gol. Voise să trimită ceva de genul „Poţi să ieşi ca să vorbim?” dar implanturile sale revoluţionare includeau o etapă de dereferenţiere semiotică care traducea tot ce spunea – prin noul său medium cyborgian – în bucăţele de sunet al Comitetului Central. Supărat pe cenzura internă, hotărî să treacă peste ea data viitoare.

— *Rănit grav. Nicio conexiune cu fosta incarnaţie. Vreau/trebuie ajutor metamorfoză.*

Burya se întoarse şi îşi sprijini spatele de bolovan.

— Tu. Iepure. Auzi ceva din asta?

Iepurele se ridică şi înghiţi o gură de iarbă.

— Ceva din ce?

— Am vorbit cu, ah, stăpânul tău. Ne poţi auzi?

O ureche i se mişcă.

— Nu.

— Bine. Burya închise ochii, se stabili din nou în viziunea dublă şi încercă să comunice. Dar implantul său încă îşi făcea de cap.

— *Cum ai ajuns aici? Ce vrei să înfăptuieşti? Credeam că eşti în pericol*. Ieşi următorul lucru „Confesează crimele tale contra-revoluţionare în faţa tribunalului! Ce operaţiune vrei să efectuezi în lupta neîncetată împotriva mediocrităţii reacţionare şi incrementalismului burghez? Credeam că eşti vinovat de huliganism maliţios!”

— Căcat, bolborosi cu voce tare. Trebuie să existe un filtru de ignorare… Ah.

— *Îmi pare rău pentru asta, interfaţa mea are o predispoziţie ideologică. Cum ai ajuns aici? Ce vrei să înfăptuieşti? Credeam că eşti în pericol.*

Un răspuns bolborosi încet la suprafaţa pietrei; percepţii vizuale interveniră, iar timp de câteva minute, Burya tremură prins în zborul unui tânăr speriat care fugea de Franj.

— Ah. Aşa. Deci Festivalul te-a mumificat în timpul reparaţiilor. Şi acum eşti pregătit să mergi în altă parte – unde? Ce e aia?

Încă o imagine. Stele, distanţe infinite, corpuri mici, dense şi foarte fierbinţi dormind fără vise prin anii lumină. Explodând într-o furtună deşertică de frunziş a unei lumi noi, înflorind iar, apoi iar dormind până data viitoare.

— Lasă-mă să înţeleg. Tu erai guvernatorul. Apoi erai un băiat de opt ani cu nişte animale care vorbeau prietenos sub un fel de vrajă pentru a „duce o viaţă interesantă” şi plină de aventuri. Acum vrei să fii o navă stelară? Şi vrei ca eu, cel mai apropiat delegat al Comitetului Central al revoluţiei să te ajut?

Nu tocmai. Încă o viziune, de data asta lungă şi complexă, încărcată de propuneri politice pe care implantul lui încerca în mod iritant să le transforme în diagrame de semănare indicând programul spre realizare a unui plan agricultural pe cinci ani.

— Vrei să fac asta? Burya se înfioră. Ce crezi că sunt, un agent liber? În primul rând, la Biroul custodelui m-ar împuşca înainte să mă vadă, mult mai slabe şanse să asculte ce ar considera ei trădare. În al doilea rând nu mai eşti guvernatorul, şi chiar dacă ai fi şi ai propune aşa ceva, te-ar da jos mai repede decât ţi-ai pocni degetele. În cazul în care nu ai văzut artificiile de ieri, aia a fost flota Imperială – ce a rămas din ea – care se împuşca cu Festivalul. În al treilea rând, comitetul revoluţionar s-ar pune la rând să mă împuşte şi ei dacă aş propune aşa ceva. Nu subestima intrinsecul în opoziţie faţă de ideea ideologică şi conservatorismul unei idei precum revoluţia, odată ce a trecut de momentul principal. Nu, nu e practic. Nu ştiu de ce mi-ai irosit vremea cu o propunere atât de stupidă. Deloc —

Se opri. Ceva la deal făcea o grămadă de zgomot, ciomăgind zona moartă lăsată în urmă de bateria de laser cu raze X.

— Cine e acolo? întrebă, dar domnul Iepure dispăruse într-un smoc de păr de coadă alb şi panicat.

Un copac stâlp de telegraf se rostogoli, iar un morman cu picioare de găină apăru în vedere. Sora a Şaptea stătea în uşa colibei, uitându-se încordată la el.

— Burya Rubenstein! ţipă ea. Vino! Rezolvarea găsită! Bagajul recuperat! Ai vizitatori!

***

Aşteptând o întâlnire de seamă, Rachel se uită peste dealuri: urcară în aer şi zburară pe aripi de insecte, patrulând zona după pericole.

Copacii de aici erau morţi, arşi de o forţă teribilă. Martin se uită cu nerăbdare în timp ce ea scotocea prin geamantan.

— Ce e asta? întrebă el.

— Sământă de corn al abundenţei, spuse ea, aruncând obiectul de mărimea unui pumn către el. El îl prinse şi îl inspectă cu curiozitate.

— Toată ingineria e aici, se minună. În miniatură. Câteva milioane de miliarde de montatori moleculari, un kilowatt de celule solare subţiri pentru a le porni, membrane de filtrare termodinamice pentru a extrage nutrienţi din împrejurimi, mai multă putere de procesare decât tot Internetul planetar pre-Singularitate. Băgă sământa în buzunar, apoi se uită la ea.

— Aveai un motiv…?

— Da. Nu vom avea originalul mult timp. Nu lăsa copilul să o vadă, poate ghiceşte ce e şi desface capacul. Continuă. În faţă era un fel de bolovan pe vârful dealului, şi un om se sprijinea de el. Casa Criticului se legănă înainte, trosnind şi pocnind spre el. Dacă el este cine sper că este…

Aterizară pe ridicătură. Pomii de aici erau toţi morţi. Martin se împiedică de o piatră rotundă şi o lovi înjurând: se opri când observă că era un craniu de om, încrustat cu fibrile metalice.

— Ceva rău s-a întâmplat aici.

— Mare surpriză. Ajută-mă să navighez chestia asta. Geamantanul care acum funcţiona cu celule de carburant se dovedea a fi greoi şi greu de controlat pe o pantă cu iarbă: jumătate din timp trebuia cărat peste obstacole.

— Ştii să negociezi?

Martin ridică din umeri:

— Arăt ca un soldat?

Se uită cu coada ochiului la el un moment.

— Ai îndeajuns de multe ascunzişuri adânci, dragule. Bine, dacă există probleme o să am eu grijă de lucruri.

— Cine e tipul ăsta pe care trebuie să îl vezi de fapt?

— Burya Rubenstein. Jurnalist în ilegalitate, radical, un mare jucător din subcultură. A condus un soviet în timpul unei greve

mari a muncitorilor de acum câţiva ani; a fost exilat, are noroc că nu l-au împuşcat.

— Şi tu vrei să predai… Martin se opri. Ah, ăsta era planul. Aşa aveai să porneşti o revoluţie aici, înainte ca Festivalul să transforme asta în ştiri de alaltăieri. Se uită peste umăr, dar Vassily nu era în apropiere.

— Nu tocmai. Doar le dădeam uneltele de care aveau nevoie dacă voiau aşa ceva. Îşi şterse transpiraţia cu podul palmei. De fapt, a existat de ani de zile un plan în caz de accident, însă nu am avut niciodată un motiv de-ajuns de bun pentru a începe – iniţierea forţei şi chestii din astea. Acum, ei bine, tot planul s-a schimbat. Din câte îmi dau seama, oamenii lui Rubenstein au supravieţuit tranziţiei către o economie post-înfometată; probabil că sunt cel mai apropiat lucru de autorităţile civile pe această colonie răstoacă de mâna a doua la momentul ăsta. Când Festivalul se plictiseşte şi merge mai departe, poate nu vor supravieţui fără o cornucopie. Presupunând desigur că nu i-au cerut Festivalului deja una. Geamantanul sări înainte, atingând solul, iar ea se opri din vorbit o vreme pentru a se concentra asupra dirijatului în sus pe deal.

— Şi deci care era strategia ta de plecare? întrebă Martin în timp mergea în spatele ei.

— Strategia de ieşire? Nu avem nevoie de nicio strategie de ieşire ordinară! Doar – să predau asta. Apoi să mă topesc în haos. Să găsesc un loc în care să trăiesc. Stau cuminte până se opreşte schimbul. Apoi plec cu nava. Tu?

— Cam la fel. Herman are un dar de a te prinde cu timpul. Um, aveai un loc în minte pentru…

— Un oraş mic numit Plotsk. Îşi smuci capul brusc. Dar să începem cu începutul. Trebuie să predau pachetul. Apoi trebuie să scăpăm de băieţel undeva unde nu ne poate urmări, nu? Şi pe lângă asta, mă întrebam dacă – ei bine… Despre noi.

Martin se întinse şi îi prinse mâna liberă.

— Te gândeai dacă să scapi de mine?

Se uită ţintă la el.

— Mm – va trebui?

Martin respiră adânc.

— Vrei să scapi de mine?

Dădu din cap.

Martin o trase spre el tandru, până ce ea se sprijini de el.

— Nici eu, îi şopti la ureche.

— Doi au şanse mai bune decât unul singur oricum, raţionaliză ea. Putem să avem grijă unul de celălalt, o să fie periculos o vreme. În plus, vom fi prinşi aici ceva timp. Poate câţiva ani.

— Rachel. Nu mai inventa scuze.

Oftă.

— Sunt aşa se transparentă?

— Ai un simţ mai prost al datoriei decât… Se trase înapoi un pic şi se opri, văzând licărirea caldă din ochii ei. După care ea începu să râdă în linişte, iar după un moment o acompanie şi el.

— Îmi pot imagina oameni mult mai răi cu care să fii prins în mijlocul unei răstoace care se recuperează după o revoluţie, Martin, crede-mă…

— În regulă, te cred, te cred! Ea se aplecă în faţă şi îl sărută apăsat, apoi îi dădu drumul cu un zâmbet.

Bagajul aluneca lin acum, iar solul se aplatiza. Bolovanul din faţa lor strălucea galben în lumina după-amiezii; iar omul care se sprijinise de el se afla într-o discuţie animată şi plină de gesticulaţii cu Criticul uriaş. Când se apropiară, el se întoarse spre ei: un om mic şi subţire cu păr stufos, barbişon şi monoclu. Având în vedere starea hainelor sale, era pe drum de ceva timp.

— Cine sunteţi? comandă agresiv.

— Burya Rubenstein? întrebă obosită Rachel.

— Da? se uită la ea suspicios. Ai măsuri preventive!

— Pachet pentru Burya Rubenstein, Partidul Democratic Revoluţionar, Lumea lui Rochard. Nu ştii cât de departe am mers şi prin câte cercuri a trebuit să sar ca să ajung la tine.

— Ah… Se holbă la bagaj, apoi din nou la Rachel. Cine spuneaţi că sunteţi?

— Prieteni de pe Pământul Vechi, mormăi Martin. De asemenea, supravieţuitori ai unui naufragiu, lihniţi şi murdari.

— Păi, aici nu veţi da de vreo ospitalitate decentă. Rubenstein flutură o mână peste luminiş. Pământul Vechi, spuneai? Asta chiar este un drum lung de făcut cu un pachet! Ce este de fapt?

— Este o maşină cornucopia. O fabrică care se reproduce singură, complet programabilă, şi e a ta. Un cadou de pe Pământ. Mijloacele producţiei sunt într-un pachet uşor de mânuit care se propulsează singur. Speram că aţi vrea să începeţi o revoluţie industrială. Cel puţin asta credeam înainte de Festival. Rachel clipi în timp ce Rubenstein îşi aruncă capul pe spate şi râse nebuneşte.

— Ce vrea să însemne asta exact? întrebă iritată. Am mers patruzeci de ani lumină, cu un risc considerabil, pentru a aduce un mesaj pentru care ai fi fost omorât acum şase luni. Nu crezi că ai putea să explici?

— Oh, doamnă, vă rog să îmi acceptaţi scuzele. Vă fac un deserviciu. Dacă aţi fi predat pachetul chiar şi acum patru săptămâni, aţi fi schimbat cursul istoriei – nu am niciun dubiu! Dar vedeţi – se îndreptă, iar expresia sa deveni serioasă – am avut astfel de maşinării din prima zi a Festivalului. Şi pentru tot binele pe care ni l-au făcut, aş vrea să nu le fi văzut vreodată.

Ea se uită din nou la Rubenstein.

— Păi, acum e confirmat. Cred că ai timp să îmi explici ce s-a întâmplat aici în timp ce eu eram ocupată cu acest lucru inutil? ceru ea.

— Am avut revoluţia acum, ah, trei săptămâni. Burya se învârtea în jurul geamantanului, inspectându-l. Lucrurile nu au mers conform planului, după cum prietenul nostru de aici, Criticul, va explica. Se aşeză pe geamantan. Numai Eschaton-ul ştie ce fac Criticii aici în primul rând, sau într-adevăr, Festivalul. Noi – nimeni de fapt – nu era pregătit pentru ceea ce s-a întâmplat. Visele mele sunt cooptate de către întâlnirile de comitet, ştiai? Revoluţia a mers pe cursul ei timp de două săptămâni: atât a durat ca să ne dăm seama că nimeni nu are nevoie de noi. A survenit într-un mod critic. Sora de aici mi-a arătat urmările

— Urmările rele. Capul îi atârnă. Supravieţuitori ai flotei au aterizat în capitală, mi-a spus. Oamenii se strâng la ei ca oile. Vor siguranţă, şi cine îi poate învinui?

— Stai să înţeleg bine. Rachel se sprijini de bolovanul chihlimbariu. Ţi-ai schimbat părerea şi nu mai vrei să schimbi sistemul?

— Ah, nu! Burya se ridică agitat. Dar sistemul nu mai există. Nu a fost distrus de comitete sau soviete sau cadre de muncitori; a fost distrus de dorinţele oamenilor care s-au îndeplinit. Dar gata acum. Arătaţi ca şi cum aţi fi trecut printr-o bătălie! Sunt refugiaţi peste tot, să ştii. Odată ce îmi termin treaba aici mă voi întoarce la Plotsk să văd cum pot readuce stabilitate. Poate aţi vrea să veniţi şi voi?

— Stabilitate, repetă Martin. Ce treabă? Adică, de ce eşti aici? Pare că suntem destul de departe de civilizaţie. Aceasta era o afirmaţie mai mult decât moderată, după cum putea să vadă Rachel. Se lăsă pe spate şi se uită la pădurea de jos lipsită de vlagă. Să străbată toată distanţa asta pentru a afla că se întârziase trei săptămâni pentru a schimba istoria în bine: că Festivalul aruncase o întreagă societate planetară ca asta într-un mixer informaţional, setând învârtirea pe REPEDE; era totul cam prea mult de apreciat. Asta, şi în plus era obosită, groaznic de obosită. Făcuse ce putuse mai bine, ca Martin. Trei săptămâni. *Dacă Martin ar fi eşuat…*

— E cineva în bolovanul ăsta, spuse Rubenstein.

— Ce? Un model complex tridimensional al dealurilor apăru pe ochii de spion ai lui Rachel. Acolo era Vassily, urcându-se pe partea lată a povârnişului. Aici era Martin. Iar bolovanul —

— Ocupantul. Burya dădu din cap. Este încă în viaţă. De fapt, vrea să se alăture Festivalului ca pasager. Pot înţelege de ce; din punctul lui de vedere are sens. Dar cred că comitetul de urgenţă nu ar fi de acord – mai degrabă l-ar vedea mort. Forţele reacţionare din capitală nu ar fi de acord din alte motive: l-ar vrea înapoi. El era guvernatorul planetar înainte ca prea multe dorinţe personale şi private să se adeverească. Abandonarea datoriei. Rubenstein clipi.

— Nu aş fi crezut, dar…

— Ah. Şi care este problema reală cu alăturarea sa Festivalului?

— Captarea atenţiei lor. Festivalul face schimb de servicii contra informaţiilor. Le-a spus tot ce ştie. Şi eu la fel. Ce să facem?

— Este absurd, spuse Martin. Adică Festivalul acceptă doar pasageri care plătesc o taxă?

— Oricât de straniu ar fi, aşa au urcat la bord prima oară Franjul şi Criticii. Criticii încă plătesc prin oferirea de comentarii oricărei chestii pe care pun mâna. Burya se aşeză din nou.
Martin ţipă.
— Alo! Criticule!
De pe o pantă mai joasă, Sora a Şaptea se ridică.
— Întrebare? trâmbiţă ea.
— Cum te duci acasă? urlă Martin la ea.
— Termin Critica! Schimb cu liftul!
— Poţi lua un pasager?
— Ho! Sora a Şaptea urcă dealul agale. Interogaţie identitate?
— Oricine e în celula asta de vitrificare. Era înainte guvernatorul planetei din câte am înţeles.
Criticul se târşâi mai aproape. Rachel încercă să nu se sperie de prezenţa ei lipicioasă şi cu miros de legume.
— Pot lua încărcătură, bubui Sora a Şaptea. Dă motiv.
— Mmm. Festivalul acumulează informaţie, nu? Noi am venit cu flota. Am o poveste interesantă de spus.
Sora a Şaptea dădu din cap.
— Informaţie. Folositoare, da, entropie mică. Este pasager…
— Vitrificat, întrerupse Burya. De către Festival în mod aparent. Te rog fii discretă. Unii dintre colegii mei nu ar fi de acord, iar reacţionarii…
Un al şaselea simţ o făcu pe Rachel să se întoarcă. Era Vassily: ocolise partea depărtată a dealului pentru un motiv anume, iar acum vedea că strângea în pumn un mâner aparent fără lamă. Expresia sa era nebunească.
— Burya Rubenstein? îşi ţinu respiraţia.
— Eu sunt. Cine eşti tu? Burya se întoarse spre noul venit.
Vassily făcu doi paşi înainte, pe jumătate leşinat, ca o marionetă manipulată de un om beat.
— Sunt fiul tău, jigodie! Îţi mai aduci aminte de mama mea? Înălţă cuţitul cu putere.
— Oh, căcat. Rachel observă deodată puful static care îi înşela şi acum implanturile, încercând să le spună că nu se întâmpla, că nu era nimeni aici. Lucrurile deveniră mai clare, mult mai clare. Nu era singura persoană cu implanturi de nivel înalt.

— Fiul meu? Rubenstein păru confuz un moment, apoi expresia lui se lumină. Milla a avut voie să te păstreze după ce m-au exilat? Se ridică. Fiul meu…

Vassily se clătină spre Rubenstein, fără graţie, dar cu toată puterea pe care şi-o putea aduna. Dar Burya nu era acolo când cuţitul coborî; Martin se năpustise asupra lui, înfigându-l cu capul înainte în pământ.

Cu un scârţâit ascuţit, cuţitul electric tăie în carcasa cornucopiei, printr-un milion de circuite delicate. O lumină pâlpâitoare nutritivă şi un miros de drojdie proaspătă se ridicară în timp ce Vassily încerca să scoată lama. Fiind construit dintr-un monofilament superconductor ţinut în loc de un câmp magnetic vicios de puternic, cuţitul putea tăia prin aproape orice. Martin se rostogoli pe spate şi se uită la Vassily care era deasupra lui, faţa atârnându-i ca o mască; făcu un pas spre el, ridicând cuţitul. Un sunet scurt bâzâitor se auzi, apoi ochii lui se dădură peste cap şi Vassily căzu peste geamantan.

Mâinile şi pieptul o ardeau când Rachel coborî arma paralizantă şi reintră în viteza normală a lumii. Gâfâia, iar inima îi gonea. *Fă asta prea des şi vei muri.*

— Al naibii, nu era nimeni la bordul flotei fără o misiune secretă? se plânse ea.

— Se pare că nu. Martin se chinui să se ridice.

— Ce s-a întâmplat? Burya se uită în jur, ameţit.

— Cred… Rachel se uită la valiză. Scotea gaze ameninţător: cuţitul electric tăiase prin multe celule de sinteză, şi câteva containere de carburator curgeau vizibil mai repede decât putea rezolva sistemul de reparare.

— Ar fi o idee rea să stăm aici. Vorbim pe drum spre Plotsk?

— Da. Burya îl dădu jos pe Vassily de pe valiză şi îl cără câţiva paşi.

— Chiar e fiul meu?

— Probabil. Rachel făcu o pauză ca să caşte. Mă miram un pic. De ce a venit. Nu putea să fie o greşeală. Şi apoi, cum a venit spre tine – programat cred.

Biroul custodelui s-a gândit că dacă e o revoluţie, tu ai fi în centru. Copil bastard, mamă ruşinată, uşor de recrutat. Credibil?

Sora a Şaptea se ridicase agale şi mirosea celula de vitrificare ocupată de aproape decedatul duce Felix Politovsky.

— Am spus Festivalului încărcare a pasagerului acum-curând, hurui ea. Tu spui poveste? Onorezi credit?

— Mai târziu, spuse Martin.

— În regulă. Sora a Şaptea muşcă aerul. Ai supraîncărcare la banca mitologică. Eu repar. Mergem Plotsk, acum-curând?

— Înainte ca valiza să facă poc, fu de acord Martin. Se clătină ca un beţiv, sărind când îşi transferă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Rachel?

— Vin. Punctele negre aproape îi anulaseră câmpul vizual. În regulă. Dacă putem să îl legăm şi să îl punem în coliba aia umblătoare a ta, putem să lucrăm la spălarea lui de creier mai încolo. Să vedem dacă e mai mult decât un asasin programat.

— Sunt de acord. Burya făcu o pauză. Nu mă aşteptam la asta.

— Nici noi, spuse ea scurt. Haide. Hai să ne grăbim înainte să explodeze asta.

Împreună se îndepărtară de bomba revoluţionară care fluiera, şi ultima relicvă neschimbată a regimului vechi, înapoi în jos pe deal, spre drumul care ducea la Plotsk.

EPILOG

Odată ce ştirile apariţiei miraculoase a amiralului Kurtz se împrăştiară în oraş, o perdea subţire de normalitate începu să se impună. Comitetele revoluţionare centrate în jurul Schimbului de Porumb urmăreau situaţia alarmaţi, însă oamenii de rând erau mai puţin indiferenţi. Majoritatea din ei erau zăpăciţi, dezorientaţi şi adânc supăraţi de caracterul straniu al timpurilor. Aceia care nu erau, părăsiseră în mare parte deja oraşul; supravieţuitorii se ghemuiseră împreună pentru alinare între ruinele certitudinilor sale, mâncând mana din maşinile Festivalului şi rugându-se.

Izbucnirea miraculoasă de sănătate a lui Kurtz continuă; după cum observă Robard, bolile de bătrâneţe erau extrem de rare printre supravieţuitorii Festivalului, şi pe bună dreptate. Acţionând la sfatul custodelui, amiralul anunţase cu mărinimie amnistie pentru toate elementele progresive şi o perioadă de reconstrucţie şi introspecţie colectivă. Mulţi din revoluţionarii rămaşi prinseră ocazia şi se amestecară în taberele aglomerate sau părăsiseră oraşul, în unele cazuri luând seminţe pentru cornul abundenţei cu ei. Lumea lui Rochard era puţin colonizată, de la trei sute de kilometri de oraş începând o sălbăticie aproape necunoscută. Aceia care nu puteau să stea să vadă reinstaurarea fostei situaţii, o porniseră la drum.

De asemenea, la porunca Biroului Custodelui, amiralul nu încerca să trimită forţe militare după ei. Va fi îndeajuns timp pentru a se ocupa de eretici mai târziu, sublinie Robard. Destul timp după ce vor fi făcut foamea toată iarna.

Câteva nave de salvare reuşiră să coboare intacte şi aglomeraseră pista de aterizare din spatele palatului. Spectacole de lumină regulate aprindeau cerul cu şiruri de lumină albastre; progenituri ale Festivalului care plecau. Babushka de pe străzi se uitau în sus, făceau semn împotriva deochiului şi scuipau în canale până trecea perioada rea. Unele din roiurile stelare purtau esenţa codată a vechiului duce; dar puţini oameni ştiau, iar şi mai puţini se sinchiseau. Cu timpul,

fabricile care orbitau ale Festivalului ajungeau la sfârşitul programat al vieţii şi se opreau din funcţionare: încet, telefoanele nu mai sunau. Acum, oamenii le foloseau pentru a se suna unul pe altul. Era frumos să vorbească, iar familiile împrăştiate şi prietenii se redescoperiră prin mijlocul fără direcţie al reţelei de telefonie. Custodele se supără, dar conchise că nu aveau ce face în legătură cu asta. Nu până când contactul cu planeta mamă reîncepea.

***

Lucrurile se întâmplară diferit în Plotsk. Oraşul periferic era despărţit de capitală de alunecări de teren şi structuri bizare şi periculoase care făcuseră drumurile de nestrăbătut. Aici, consiliul revoluţionar scăzu într-atât încât acum era ba un consiliu local provizoriu, ba o administraţie de oraş. Ţăranii începură să se stabilească în multele ferme abandonate din jurul oraşului, câte-un fiu de-al doilea sau de-al treilea fiind înzestrat cu o bruscă superfluitate a solului. Străini alunecau înăuntru, fugind de haos în aşezări mai mici, şi era de-ajuns spaţiu pentru toţi.

Camaradul Rubenstein al Comitetului Central îşi anunţă intenţia de a se retrage; după o ceartă înfierbântată cu guvernarea, acceptă să publice în continuare newsletter-ul şi să lase problemele ideologice unor minţi mai puţin mercuriale. Se mută în apartamentul lui Havlicek cămătarul deasupra magazinului pustiit de pe Strada Principală, împreună cu un tânăr care vorbea puţin şi nu fu văzut în public prima săptămână, oferind mult material roditor pentru limbile ascuţite. Structuri ciudate bolboroseau în grădiniţa mică din spatele magazinului, iar zvonurile spuneau că Rubenstein se bălăcea în artele stranii ale făuririi de miracole tehnice care răsturnaseră statul acum ceva timp – însă nimeni nu îl deranja, pentru că jandarmeria locală era în plata guvernului, care avea mai mult bun simţ decât să se încurce cu un vrăjitor periculos şi în acelaşi timp un ideolog revoluţionar.

Încă un cuplu straniu preluă un apartament închiriat deasupra magazinului de fierărie vechi al lui Markus Wolff. Nu vorbeau mult, însă omul cu barbă demonstra o aptitudine remarcabilă cu uneltele, împreună reconstruiseră magazinul, apoi îl

deschiseseră publicului. Aveau un stoc mic de ceasuri, lacăte, telefoane reconstruite şi maşinării mai exotice, sub cheie, în dulapurile de stejar învechit din magazin. Pe acestea le schimbau contra mâncării, hainelor şi cărbunilor, iar gurile rele clătinau din cap asupra sursei jucăriilor miraculoase pe care le vindeau aşa de ieftin – obiecte care ar costa o avere în capitala planetei mamă, darămite într-o văgăună de oraş colonial. Rezerva părea că nu se mai termină, iar semnul agăţat pe magazin era cutezător de aproape de subversivitate: ACCES CÂTRE UNELTE ŞI IDEI. Dar aceasta nu provoca atât de multe comentarii precum comportamentul partenerei lui; o femeie înaltă şi slabă cu păr brunet scurt, care câteodată mergea cu capul gol şi neacompaniată, care conducea magazinul deseori când soţul ei era absent, chiar servind străinii singură.

Înainte de Festival, comportamentul lor ar fi trezit cu siguranţă comentarii, poate o vizită de la poliţie şi o chemare la Biroul Custodelui. Dar în vremurile astea stranii, nimănui nu părea să-i pese: iar Rubenstein cel radical era un vizitator frecvent al magazinului lor, cumpărând componente interesante pentru mecanismul lui de printare. Evident aveau prieteni periculoşi, şi aceasta era de-ajuns să împiedice vecinii din a-şi vârî nasul peste tot – în afară de văduva Lorenz, care părea să creadă că e datoria ei să înceapă o ceartă cu femeia (pe care o suspecta să fie evreică, sau nemăritată, sau ceva asemănător de sinistru).

De-a lungul celor nouă luni care urmaseră Festivalului, vara trecuse în adâncurile reci şi ploioase ale toamnei; soarele îşi ascundea faţa, iar iarna se stabili cu o strânsoare de gheaţă. Martin petrecea mult timp cotrobăind prin stocul de bare de metal pe care le colectase în timpul verii, hrănind fabricatorul din pivniţă cu bucăţi mici, încercându-şi mâna la crearea uneltelor cu echipamentul primitiv aflat la îndemână. Şabloane de diamant, cuptor de arc electric, maşină de frezat controlată numeric – pe acestea, uneltele lui, le scotea din fabricator, folosindu-le în schimb pentru a crea artefacte pe care fermierii şi vânzătorii le puteau înţelege.

În timp ce Martin lucra la astea, Rachel se ocupa de casă şi magazin, avea grijă de haine şi mâncare, cumpăra spaţiu de

reclamă în pamfletul lui Rubenstein şi ţinea ochii şi urechile deschise pentru a prinde semne de pericol. Trăiau împreună ca soţ şi soţie şi întâmpinau întrebările enervante ale vecinilor cu o privire goală şi un dat din umeri care însemna ocupă-te de ale tale. Viaţa era primitivă, resursele şi confortul lor fiind limitate pe de-o parte de ce le era disponibil, iar pe de alta de exigenţele trăirii unei vieţi neobservabile; deşi când iarna începu să muşte, instalaţia lui Martin din spumă izolatoare şi pompe de căldură le ţinea aşa de cald încât doi sau mai mulţi vecini dezvoltară o tendinţă ne-binevenită de a sta prin magazin.

Într-o dimineaţă răcoroasă, Martin se trezi cu durere de cap şi gura uscată. Pentru un moment nu putu să îşi amintească unde e: deschise ochii şi văzu o perdea albă învechită. Cineva murmură adormit şi se roti spre el. Cum am ajuns aici? Asta nu e prăvălia mea. Asta nu e viaţa mea – simţul alienării era profund. Apoi memoria se întoarse şi îl inundă ca un râu instantaneu care umezea câmpiile prăfuite. Se învârti, întinse o mână şi îmbrăţişă umerii adormiţi lipindu-i de pieptul său. Emiţători depărtaţi fremătară în spatele capului său: toate apărătorile erau la locul lor. Rachel murmură şi se trase, căscând.

— Eşti trează? întrebă el blând.

— Da. Ah. Cât e ceasul? Clipi împotriva luminii de dimineaţă, cu părul încurcat şi ochii umflaţi de somn, iar el fu traversat de un sentiment de afecţiune.

— După răsărit. Al naibii de frig aici. Scuză-mă. O îmbrăţişă, apoi îşi întinse picioarele prin baldachin în dormitorul îngheţat. Gheaţa mâzgălise rune pe ferestre. Încercând să îşi ţină picioarele departe de podea, sări în papucii săi de fetru, scoase oala de noapte şi se aşeză pe vine. Trase pe el nişte haine reci de sub patul cu baldachin, apoi coborî în beci să inspecteze arzătorul de cărbuni care încă strălucea, celulele peltier care generau energie pentru seria nocturnă de măcinat a uzinei de manufactură. Pune apa, fierbe-o, şi în curând ar avea cafea – un lux miraculos, cu toate că era un surogat, produs de cornucopie. Poate într-o săptămână sau două, interceptarea geotermală ar produce un pic mai multă căldură; pentru moment, orice

temperatură peste îngheţ era un câştig în faţa iernii fioroase de stepă.

Rachel se trezise, podeaua îi scârţâia sub picioare, şi căsca în timp ce trăgea pe ea cămaşa şi juponul. El coborî pe scări pentru a curăţa şemineul şi pentru a porni un foc nou; mâinile îi erau îngheţate şi le frecă tare pentru a porni circulaţia. *Târg de dimineaţă, nu-i aşa?* se gândi. *O grămadă de fermieri. Poate vând ceva.* Apoi aproape se pişcă. *În ce mă transform?* Cenuşa rece cădea într-o găleată de cositor în timp ce scutura spatele grătarului de foc. Ceva se auzi în spatele său. Se întoarse. Rachel era îmbrăcată pentru afară: rochia ei maro voluminoasă o acoperea până la talpa pantofilor, iar părul îi era prins într-un batic, înnodat bine sub bărbie după moda locală. Doar faţa îi era expusă.

— Ieşi afară? întrebă el.

— E târg de dimineaţă. Vreau să cumpăr nişte pâine, poate o găină sau două. Nu o să mai găsim uşor dacă aşteptăm mult. Se uită în altă parte. Brr. Frig azi, nu?

— O să fie cald aici până te întorci. Termină de pus cărbuni în grătar şi folosi o piesă magică mică şi familiară: lumina înflori repede, împrăştiindu-se înfometată peste suprafeţele de antracit. Se întoarse cu spatele la cuptor.

— Ar trebui să fie multe vânzări azi. Bani…

— O să iau câţiva de la tejghea. Se aplecă înspre el, iar el o îmbrăţişă. Solidă şi reconfortantă, vârâtă în veşmintele unei soţii de artizan local. Îşi sprijini bărbia de umărul lui cu familiaritate.

— Arăţi bine azi. Minunat.

Zâmbi un pic, apoi tremură.

— Linguşitorule. Mă întreb cât o să mai putem să stăm aici.

— Cât putem? Sau cât trebuie?

— Um. Se gândi un moment. Te influenţează?

— Da. Un pic. Chicoti încet. M-am surprins gândind ca un vânzător azi dimineaţă în timp ce curăţăm grătarul. Ar fi aşa de uşor să intrăm în rutină. Ce, au trecut opt luni deja? Trăim o viaţă liniştită. Ne şi văd aşezându-ne aici, crescând o familie, alunecând în obscuritate.

— Nu ar funcţiona. Se încordă în braţele lui şi el o frecă pe umeri. Nu am îmbătrâni bine. Vor redeschide rutele de anul

viitor, şi atunci, ei bine. Am crescut şi copii, de asemenea. Nu ar merge, crede-mă. Bucură-te de vasectomia aia reversibilă. Sau te-ai gândit cum ar fi să fugi cu un copil?

— Oh, ştiu cum e asta. Continuă să facă cercuri mici până se relaxă un pic. Stofa groasă se mişca sub degetele lui, multe straturi împotriva frigului. Ştiu. Trebuie să ne mişcăm, mai devreme sau mai târziu. Doar este aşa de… liniştit. Paşnic.

— Şi cimitirele sunt liniştite. Se trase înapoi la o lungime de un braţ şi se uită fix la el, iar el îşi ţinu respiraţia din nou: pentru că atunci când făcea asta, era insuportabil de frumoasă. Despre asta e vorba în Noua Republică, nu? Nu e un loc bun de trăit, Martin. Nu e sigur. Oraşul e în şoc; colectiv, sunt într-o fază de negare. Toate dorinţele lor îndeplinite, timp de trei luni, şi nu a fost de ajuns! Când se vor trezi, va fi plin aici de informatori ai Biroului custodelui, şi de data asta tu nu ai un contract cu Amiralitatea şi eu nu am un paşaport diplomatic. Va trebui să ne mutăm.

— Şi angajatorii tăi… nu putu să continue.

— Vin uşor, pleacă uşor. Ridică din umeri. Am mai absentat şi înainte. Asta nu e plecare; este a sta pitit, aşteptând să ieşi dintr-o zonă de pericol. Dacă am putea să ne întoarcem pe Pământ, sunt o grămadă de lucruri pe care vreau să le fac cu tine. Împreună. O să avem loc să facem planuri atunci. Aici, dacă stăm, va planifica altcineva în locul nostru. Alături de toţi ceilalţi.

— În ordine. Se întoarse spre plită: o strălucire sănătoasă roşiatică se încreţea sub cărbunii cărora pistolul adiabatic le pornise arderea. Azi. Târgul. Poate diseară ne putem gândi la când…

Se auzi o lovitură la uşa principală.

— Ce e? ţipă Martin. Plecă de la cuptor şi se târşâi până la uşă prin frigul magazinului: făcu o pauză la uşă. Deschise trapa pentru plicuri.

— Cine e?

— Telegramă! piui o voce fără suflu. Telegramă pentru stăpânul Springburg!

Martin deschise uşa cu un zăngănit. Zăpadă albă orbitoare, şi un curier de la oficiul poştal în uniformă roşie care se uita în sus la el.

— Telegramă? Pentru fierar?

— Ăla sunt eu, spuse. Băiatul aşteptă: Martin căută câteva copeici pentru bacşiş, apoi închise uşa şi se sprijini de ea, cu inima bătând tare.

— Deschide-o! Rachel se aplecă peste el, cu ochii nerăbdători, plini de speranţă şi surpriză. De la cine e?

— E de la Herman… Deschise scrisoarea şi cu gura uscată începu să citească cu voce tare:

CĂTRE: MARTIN SPRINGFIELD SI RACHEL MANSOUR,
FELICITĂRI PENTRU COPILUL VOSTRU.

ÎNŢELEG CĂ ACESTA A FOST NĂSCUT PE ORBITĂ ÎN JURUL LUMII LUI ROCHARD SI A DISPĂRUT ÎN DIRECŢII DIFERITE DUPĂ ACEEA. DEŞI ÎNŢELEG CĂ SUNTEŢI AMÂNDOI OBOSIŢI, POATE VEŢI FI INTERESAŢI SĂ AFLAŢI CĂ AM O AFACERE IMPORTANTĂ ACASĂ. DACĂ AȚI VREA SĂ FIŢI IMPLICAŢI, DOUĂ BILETE VĂ AŞTEAPTĂ LA OFICIUL POȘTAL CENTRAL DIN NOVY PETROGRAD.

PS: AM ÎNŢELES CĂ PRIMĂVARA E UN ANOTIMP NESĂNĂTOS ÎN PLOTSK. VĂ ROG NU ZĂBOVIŢI.

Mai târziu în acea zi, magazinul de fierărie al bătrânului Wolff a luat foc şi a ars până la temelii – zvonurile spuneau că a fost victima neglijenţei proprietarului ineficace. A fost văzut plecând din oraş într-o sanie închiriată, alături de soţia sa capricioasă şi o valiză mică. Nu au mai fost văzuţi niciodată în Plotsk, dar au dispărut în capitală ca o pată de cerneală în oceanul albastru: pierduţi în turbulenţa şi frământarea din jurul sosirii primei nave stelare civile de după plecarea Festivalului, un cargobot hoinar din Old Calais.

Nu erau cu adevărat pierduţi: dar asta, cum se spune, e altă poveste. Şi înainte de a o relata, am nişte dorinţe pe care aş vrea să mi le îngădui…